

ДЖАКИ КОЛИНС ОПАСНА ЦЕЛУВКА

Част 5 от „Лъки Сантанджело“

Превод от английски: Таня Чунтова, 1999

chitanka.info

ГЛАВА 1

— Вземи го! — подкани го бялото момиче, като набута пистолета в ръцете на шестнадесетгодишния чернокож младеж, който веднага заотстъпва.

— Не! — извика той разгорещено. — Старият ще ми скъса задника.

Беше облечена в къса пола и прилепнала риза без ръкави. Имаше дълги крака и големи гърди. Тъмната ѝ коса беше неравно офъкана. Тя впери презрителен поглед в момчето.

— Пъзльо! Мъничкият пъзльо на тати.

— Не е вярно! — промърмори той. Беше висок и върлинест, с широки стърчащи уши и големи кафяви очи.

— О, да — подразни го тя. — Вярно е!

Той импулсивно сграбчи пистолета от ръцете ѝ, изсумтя и го мушна в панталоните си.

— Доволна ли си?

Момичето кимна, а бадемовите ѝ очи заблестяха. Беше на осемнадесет, но изглеждаше по-голяма.

— Да вървим — рече тя властно. Веднага си личеше кой командва парада.

— Къде? — попита той, като му се щеше да е малко по-мила. Винаги се държеше ужасно грубо с него.

— Да се позабавяваме — отвърна безгрижно тя. — Ще направим няколко кръгчета, ще се натряскаме. Вземи колата!

Черният джип беше подарък от баща му за шестнадесетия му рожден ден, както и по случай завръщането им в Лос Анжелис, след като живяха година и половина в Ню Йорк.

— Абе не знам... — започна той колебливо, като си спомни, че тази вечер беше обещал на баща си да се прибере за вечеря, но си помисли, че идеята да се натряска с нея му се струва много по-привлекателна. — И за к'во ни е пистолет?

Момичето само изсумтя презрително, запътвайки се с нехайна походка към вратата.

Той я последва, забил поглед в краката ѝ. Беше ѝ адски навит и знаеше, че ако изиграе картите си както трябва, тази вечер щастието можеше да му се усмихне.

ГЛАВА 2

Лъки Сантейнджело Голдън се изправи зад огромното си бюро в стил арт деко в офиса си в студиите „Пантър“, а после се протегна и се прозя. Беше скапана от умора, но денят още не беше свършил, понеже довечера в хотел „Бевърли Хилтън“ щеше да има прием в нейна чест заради приноса ѝ в набирането на средства за изследвания на СПИН.

Като собственичка и шефка на студиите „Пантър“, Лъки постоянно бе под светлината на прожекторите, така че нямаше как — трябваше да се примири с шумотевицата около себе си.

Тя не обичаше да е център на вниманието. Хич не ѝ се искаше да дават приема в нейна чест, но вече ѝ го бяха натресли и нямаше как да откаже.

Тя се протегна, взе парче шоколад и настървено отхапа от него. „Няма по-добро от нещо сладко, за да издържа следващите няколко часа“, помисли си тя унило. В главата ѝ непрекъснато се въртеше известният холивудски цитат на Майкъл Кейн:

„В град без никаква чест постоянно дават приеми в чест на някого?“

„Да, точно така, Майкъл!“, помисли тя с иронична усмивка. „Но как да го избегнеш?“

Лъки бе стройна, дългокрака жена с истински водопад от гарвановочерни къдрици, стигащи до раменете ѝ, опасни черни очи, чувствени устни и смугла кожа. Екзотичната ѝ красота бе съчетана с интелект. Блестяща бизнес дама, тя управляваше „Пантър“ от осем години, като ги направи едни от най-уважаваните и успешни студии в Холивуд. Лъки имаше нюх, с който даваше зелена улица на всички добри филми и избираше за дистрибуция такива, които винаги жънеха успех.

— Ти си невероятна късметлийка — вечно ѝ повтаряше Лени. — Можеш да постигнеш всичко.

Лени Голдън, съпругът ѝ. Лицето ѝ грейна при мисълта за него. Лени бе любовта на живота ѝ. Двамата се допълваха, просто бяха създадени един за друг. След два предишни брака тя най-после бе напълно щастлива. Лени и децата им — седемгодишният Джино, кръстен на баща ѝ, и осемгодишната Мария — бяха всичко за нея.

Освен това имаше и петнадесетгодишен син, Боби, от брака си с покойния корабен магнат Димитри Станислопулос. Боби изглеждаше толкова красив и зрял — беше над един и осемдесет и страшно атлетичен. И племенницата на Боби, Бриджит, която Лъки смяташе за своя кръщелница. Бриджит живееше в Ню Йорк, където бе един от известните топмодели. Бриджит бе една от най-богатите млади жени в света, след като наследи гръцкото корабно богатство на дядо си Димитри, а майка ѝ Олимпия загина трагично от свръхдоза наркотици.

Довечера щеше да я вземе доведеният ѝ брат Стивън Баркли, понеже Лени снимаше филм в града. Беше режисьор на една романтична комедия, в която играеше жената на Стивън, Мери Лу. Някога Лени бе звезда, изключително успешен комедиен актьор, но откак преживя едно кошмарно отвличане преди няколко години, спря да се снима. Сега се бе съсредоточил изцяло върху писане и режисиране.

Филмът, който снимаше с Мери Лу, не бе за „Пантър.“ И той, и Лъки бяха решили да не дават никакви поводи за раздухване на злонамерени слухове за връзка с исторички.

— Ако ще правя това, ще го направя сам — бе казал той. И естествено успя, точно както очакваше тя.

Тази вечер Лъки щеше да направи изявление в края на речта си — изявление, което да зашемети всички. Тя не бе казала за това дори на Лени — той щеше да е изненадан толкова, колкото и всички останали, но и доволен, надяваше се тя. Само баща ѝ, Джино, знаеше какво се кани да каже. Храбрият стар Джино — на осемдесет и седем, не бе изгубил нищо от характера си и все още будеше възхищение. Лъки го обожаваше. Бяха преживели толкова много заедно — включително дългите години, когато не си проронваха и дума. Сега близостта им бе пословична и Лъки винаги отиваше първо при него,

когато трябваше да се вземат решения. Джино бе най-умният мъж, когото познаваше, макар че невинаги бе смятала така.

Общото им минало бе изпъстрено с превратности — още от времето, когато едва шестнадесетгодишна я омъжи за един сенаторски син. После, докато той бе извън Щатите в изгнание заради данъците, тя пое хотелската му империя в Лас Вегас.

Джино Сантанджело се бе издигнал сам. Притежаваше власт, чар и голям успех сред жените. Те открай време тичаха след него. Дори сега все още знаеше как да очарова и да направи комплимент. Лъки помнеше как чичо ѝ Коста ѝ разказа за буйната младост на фамозния Джино.

— Прякорът му беше Джино Овена — довери ѝ Коста със завистлив смях. — Защото имаше всяка жена, която си поиска. Искам да кажа, докато не срещна скъпата ти майка, бог да я прости.

Мария. Майка ѝ. Толкова млада и чиста. Отнеха ѝ я още като малка. Бе брутално убита от семейство Бонати.

Лъки никога нямаше да забрави деня, когато се затича надолу по стълбите и откри майка си да се носи на един дюшек в семейния басейн. Беше на пет години и споменът за това не я напусна никога — толкова жив, колкото в деня, когато се случи. Тя седеше до ръба на водата, вперила поглед в жената, просната на дюшека в средата на басейна. „Мама“, прошепна тя тихо. И после гласът ѝ се извиси до писък, като осъзна, че майка ѝ вече не е при нея. „МАМА! МАМА! МАМА!“

Това, че откри тялото на майка си на толкова крехка възраст, остави отпечатък върху целия ѝ живот. След трагедията Джино взе такива мерки за сигурност за нея и брат ѝ Дарио, че животът в къщата им в Бел Еър заприлича на строго охраняван затвор. Когато най-накрая я изпратиха в пансион в Швейцария, тя веднага се разбунтува и се превърна в немирница. Избяга с най-добрата си приятелка, Олимпия Станислопулус, в една вила в Южна Франция, където обърнаха всичко надолу с главата и купонясваха нонстоп. О, да, това бяха луди години. Бе първото ѝ вкуване на свободата и тя се наслаждаваше на всяка минута, докато сърдитият Джино не я откри. Скоро след това реши, че ще е по-добре да я задоми, отколкото да я остави да се размотава на воля. И така, той се споразумя със сенатора Питър Ричмънд да я

омъжи за сина му, изключително непривлекателния Крейвън. Какъв капан се оказа този брак.

Като се замисли за това, Лъки осъзна, че животът ѝ бе серия от невероятни възходи и сринове. Възходите бяха толкова неописуеми — трите ѝ прекрасни деца, бракът с Лени, голямото холивудско студио, да не говорим за по-ранните ѝ постижения във Вегас и Атлантик сити, където бе строила хотели.

Сриновете бяха ужасни. Най-напред убиха майка ѝ, последва бруталното убийство на брат ѝ Дарио, а нейният любим Марко бе застрелян в Лас Вегас. Три опустошителни трагедии, за които бе намерила свой собствен вид отмъщение.

Бе оцеляла. Джино я научи, че оцеляването е всичко, и тя бе усвоила добре този урок.

Интеркомът на бюрото ѝ иззвъня и секретарката ѝ я уведоми, че я търси Винъс Мария. Тя побърза да вдигне слушалката. Винъс Мария бе не само обожавана и скандална суперзвезда, но и най-добрата приятелка на Лъки.

— Какво има? — попита Лъки, като потъна в коженото кресло зад бюрото си.

— Добър въпрос — отвърна Винъс. — Ето основния проблем: нямам какво да облека тази вечер.

— Досадно.

— Знам, че не се литкаш по последните модни писъци, мен обаче ще ме снимат до дупка, утре ще се появя на кориците на един куп списания, така че не мога да си позволя да изглеждам семпла.

Лъки се разсмя. Винъс бе коронованата кралица на трагедиите.

— Ти? Семпла? Никога!

— Никой не ме разбира — заоплакваш се Винъс. — Очакванията са огромни.

— Какви очаквания? — попита Лъки, като взе някакъв химикал и зашари с него по един тефтер.

— Аз съм суперзвезда, скъпа — заяви Винъс шеговито. — Суперзвезда, от която се очаква всекидневно да променя вида си. Сама не знам вече колко пъти сменях цвета на косата си!

— Каква е сега?

— Платинена.

— Тогава си сложи черна перука, гримирай се като мен и дай да идем като близначки.

— Ти изобщо не ми влизаш в положението — проплака Винъс. — Трябва ми помощ!

Последното нещо, от което се нуждаеше Винъс, бе помощ. Тя бе една от най-организираните и талантиливи жени, която Лъки някога бе срещала. На тридесет и три годишна възраст, Винъс бе не само голяма кинозвезда, но имаше зад гърба си и два издадени албума, продадени в милионни тиражи. Кохорти от фенове боготворяха всяка нейна стъпка. Всичко, което направеше, се следеше с интерес от медиите, макар че го правеше вече над десет години.

Преди няколко години се бе омъжила за Купър Търнър, застаряващ, но все още изключително привлекателен киноактьор. След едно малко нестабилно начало бракът им бе потръгнал и сега си имаха петгодишна дъщеричка на име Чайна. В добавка към радостта от детето кариерата на Винъс Мария се развиваше страхотно. Откакто я номинираха за Оскар за появата ѝ в „Гангстери“ на Алекс Уудс, тя имаше възможност сама да подбира ролите си.

— Не е толкова просто — отвърна Лъки. — Трябва да продължаваш да се пробваш. Постави си цел и действай.

— Сигурно ти си постъпила точно така — каза Винъс. — Като се има предвид, че когато си започвала, баща ти те е мразел и...

— Джино никога не ме е мразил — прекъсна я Лъки.

— Е, да, но от теб знам, че винаги те е омаловажавал, понеже си жена, а той е искал синът му да управлява фамилната империя, нали така?

— Е, да — отвърна Лъки. — Но скоро промених мнението му.

— Именно — каза Винъс. — Ти получи каквото искаше. Сега е мой ред.

Лъки слушаше безкрайните обяснения на Винъс за това как ще изглежда довечера. Знаеше, че приятелката ѝ вече е планирала целия си тоалет, но обича да получава одобрение.

— А ти с какво ще си облечена? — попита я Винъс, когато най-накрая спря да говори за себе си.

— Валентино — отвърна Лъки. — В червено. Лени ме харесва най-много в този цвят.

— Хмм... — каза Винъс. — Звучи секси — пауза. После добави:
— Алекс ще дойде ли?

— Естествено — отвърна Лъки сухо. — Всички ще седим заедно.
Винъс не можеше да сдържи лукавата нотка в гласа си.

— Какво мисли Лени по въпроса?

— Няма ли да престанеш! — рече Лъки подразнена. Винъс винаги се опитваше да изкара, че между нея и Алекс има нещо, когато изобщо не беше така. — Знаеш, че Алекс и Лени са добри приятели.

— Да, но...

— Никакво „но“ — прекъсна я бързо Лъки. — Използвай развинтеното си въображение за някое ново парче!

Веднага щом затвори телефона, тя дръпна чекмеджето на бюрото си и извади речта, която си бе подготвила за довечера. Разгледа я няколко минути, като промени една-две думи.

Прочете я за последно и остана доволна.

Довечера щеше така да шокира всички в Холивуд, че да изпадат от столовете.

Но нима животът ѝ досега не бе точно това — да шокира хората?

ГЛАВА 3

— Фантастично! Невероятно! Още! Още! Дай ми тези устни! Тези невероятни устни! — Фредо Карбанадо я ласкаеше окуражително, а изразителните му италиански очи проблясваха сладострастно над фотоапарата. — Тези устни ме опияняват. Още! Белисима! Още!

Бриджит плавно се движеше пред фотоапарата, като заставаше в позите, които Фредо изискваше от нея. Беше руса, с блестяща прасковена кожа, огромни сини очи, оброчени с дълги мигли и плътни чувствени устни. Поразително красива с атрактивния си вид на жена-дете, сексапилът ѝ се дължеше отчасти и на усещането за уязвимост, което внушаваше.

— Стига, Фредо — скара му се тя, като намести горната част на разголената си дантелена рокля с цвят на кафе. — Колко пъти трябва да ти повтарям? Не държа да слушам репертоара ти. Запази си го за някоя ококорена кандидат-звездичка, която ще се опива от тъпите ти лафчета.

Фредо се намръщи, за пореден път учуден, че Бриджит не си пада по него, както останалите модели.

— Бриджит! — рече той тъжно, като сведе апарата си и направи разочарована физиономия. — Защо ти винаги толкова подла?

— Не съм подла — отвърна тя с равен тон. — Просто съм честна.

— Не, ти подла — настоя Фредо намръщен. — Подла и опака.

— Благодаря за компимента! — вметна тя саркастично.

— Но Фредо знае какво трябва на теб — рече италианецът, като кимна мъдро.

— И какво ли ще е то?

— Мъж! — заяви тържествуващо Фредо.

— Ха! — изсмя се Бриджит, като смени предизвикателната си поза. — И какво те кара да мислиш, че мъжете ме интересуват? Може да си падам по жени.

— Алилуя! — възкликна Фани, чернокожата ѝ гримьорка лесбийка, като пристъпи напред. — Ей ме тук! Ти само ми свирни!

Бриджит се изхили.

— Само се бъркам с господин Очарование — рече тя сладко.

— Като че ли не знам — отвърна Фани, като докосна пълните устни на Бриджит с една самурена четчица. — Нямах представа какво изпускаш. Жените нямат равни, милинка!

— Може ли да увеличим малко музиката — помоли Бриджит. — Обожавам Монтел Джордан.

— Че как иначе? — рече Фани. — Ако някога реша да обърна резбата, това ще е мъжът, заради когото ще го сторя!

— А ако аз я обърна — отвърна Бриджит, — определено ще се спра на Кей Ди Ланг. Видях я на един благотворителен концерт миналата седмица, излъчва някаква луда сексуална аура. Нещо подобно на Елвис.

— Внимание, лесбита! — рече със стържещ глас Мастърс, стилистът ѝ, кльоцав като скелет мъж, облечен в жълт комбинезон и с щръкнала остра коса в същия цвят.

— Изчезни! — изкикоти се отново Бриджит.

Тя обичаше дружеските отношения, които се създаваха по време на снимки. Тези хора бяха семейството ѝ — макар че Фредо бе непоправим развратник. Тя не би си и помислила да се поддаде на малко съмнителния му чар. Той бе фотограф-звезда и сменяше моделите като носни кърпички. Прелъстяваше ги, а после ги изоставяше като истински Дон Жуан.

Бриджит го гледаше как танцува напред-назад зад апарата си. Фредо в никакъв случай не можеше да се нарече красив. Имаше голям нос, малки очички и заплашително гъсти вежди. Освен това бе страшно нисък, което не личеше да го притеснява, тъй като повечето от завоеванията му се извисяваха над него. Най-добрата ѝ приятелка Лина я бе предупредила да внимава.

— Стой далеч от Фредо — бе казала тя, обръщайки многозначително очи. — Този тип чука и разправя. И въпреки хвалбите си има мъ-ъ-ъ-ничко пишле! Така че, миличка, не си и помисляй да го пробваш.

Лина бе невероятно екзотична на вид негърка от лондонския Ийст Енд. Беше двадесет и шест годишна, с една година по-голяма от

Бриджит, и въпреки коренно различната среда, в която бяха отрасли, през последните осемнадесет месеца двете станаха много близки приятелки. Бриджит наскоро си бе купила апартамент в сградата на Лина, така че сега бяха съседки на Сентръл парк саут.

В модната индустрия и двете се ползваха с репутацията на топмодел, макар че самата дума „топмодел“ ги караше да избухват в неудържим смях.

— Топмодел, на баба ми гъзът! — възкликваше Лина. — Да ме видят сутрин с ролките на главата! Някой със слабо сърце ще вземе да се стресне!

— Мога да го потвърдя — отвърщаше Бриджит.

Идваше ред на Лина.

— Ами ти, като си без грим? Приличаш на мишка, овъргалена в брашно!

За разлика от Бриджит, Лина скачаше от мъж на мъж с реактивна скорост. Рок звездите ѝ бяха слабост, но нямаше нищо против който и да е друг, стига да е изключително богат и да ѝ купува щедри подаръци. Лина обожаваше да получава подаръци. Другото ѝ любимо занимание бе да урежда срещи на приятелката си, но Бриджит винаги се измъкваше от всякаква обвързаност. Имаше опит с мъжете и според нея те означаваха само проблеми. Първият ѝ приятел бе млад актьор, Тим Уийлт. Тя бе невинно влюбено девойче; той — амбициозен мъж с планове за бъдещето. Смазаха го от бой и го убиха — само заради връзката му с нея.

Последва плашещата среща с главния враг на семейство Сантанджело, Сантино Бонати, който се опита да упражни сексуален тормоз над нея и нейния полубрат, Боби, още като деца. Тя застреля Сантино със собствения му пистолет. Лъки се опита да поеме вината, но Бриджит направи всичко възможно, за да излезе истината наяве. Съдията обяви случая за убийство при самозащита и отсъди да се подписва в полицията веднъж месечно в продължение на една година. След това делото приключи.

После дойде Пол Уебстър. Харесваше го от доста време, но накрая се сгоди за богатия син на един от конкурентите на баща си. Когато Пол най-накрая се втурна да я сваля, тя реши, че кариерата е по-важна от който и да е мъж, така че прекрати годеща си и се концентрира върху успеха си като модел. За съжаление един от

първите хора, с които се свърза в модния свят, бе Мишел Ги — виден импресарио, който се оказа извратен перверзник и я караше да снима сцени с други момичета, а после я изнудваше със снимките. Лъки още веднъж ѝ се притече на помощ. Бриджит обичаше Лъки и ѝ се възхищаваше. Тя беше нейна кръстница и истинска приятелка.

След катастрофалното си преживяване с Мишел Ги Бриджит престана да се занимава с мъже и стана изключително подозрителна към намеренията им. Като изключим кратката ѝ афера с един манекен, Айзък, тя не се бе обвързвала с никого.

— Не ти ли липсва сексът? — питаше я постоянно Лина след страстна нощ с поредния — понякога женен — фронтмен на нашумяла рок банда.

— Съвсем не — отвърщаше безгрижно Бриджит. — Чакам подходящия човек, а после ще си наваксам пропуснатото.

Истината бе, че тя се страхуваше от сериозно обвързване. За нея мъжете означаваха бедствия и опасности.

От време на време ходеше на срещи. Не че ѝ харесваше да я ухажват — вечно се повтаряше една и съща песен. Вечеря в моден ресторант, после по няколко питиета в нашумял клуб, неизбежното опипване, а после, още щом направеха първата сериозна стъпка, тя им биеше шута — спокойно и без съжаление. Бриджит бе открила, че това е единственият начин.

— Какво ще правите довечера с Лина? — попита Фредо, без да спира да снима.

— Защо? — попита на свой ред Бриджит, като сменяше позите толкова бързо, колкото той щракаше копчето на апарата си.

— Защото имам един братовчед... — започна той.

— Не! — прекъсна го тя твърдо.

— От Англия.

Тя повдигна вежда.

— Английски братовчед?

— Карло е италианец като мен, но работи в Лондон.

— И ти му обеща да му уредиш среща с две известни млади манекенки, така ли?

— Не е така, сага.

— Бас държа!

— Карло е сгоден.

— Още по-добре — рече Бриджит, като енергично поклати глава.
— Последно кръшкане преди сватбата. Без мен.

— Толкова си подозрителна — замърмори Фредо. — Мислех, че ние четиримата можем да идем да вечеряме някъде. Просто като приятели.

— Единственото същество, с което си само приятел, е котката ти — отвърна язвително Бриджит. — А и за нея се носят слухове...

Фани и Мастърс, които слушаха отстрани, изпопадаха от смях. Обичаха да гледат как някой отказва на Фредо — толкова рядко се случваше.

По-късно, когато фотосеансът приключи и Бриджит тръгна да излиза от студиото, Фредо я спря на вратата.

— Моля те! — проплака той. — Трябва да впечатля братовчед ми. Той е олицетворение на това, което вие в Америка наричате „гадно копеле“.

— Чудесно! — рече отсечено Бриджит. — Значи искаш от нас да вечеряме с някакъв противен тип. Започва да става все по-обещаващо.

— Бриджит — замоли я Фредо. — Заради мен. Ще ме издигне в очите му. Една голяма услуга.

Тя въздъхна. Изведнъж Фредо, похитителят на дамските сърца, ѝ се стори уязвим и несигурен, това я трогна.

— Добре, ще питам Лина — заяви Бриджит, уверена, че Лина има много по-примамливо предложение за вечерта, докато нейните собствени планове се изчерпваха с двойна пица със сирене и сериала „Абсолютно невероятни“ по Комеди ченъл.

Фредо ѝ целуна ръката. Все пак бе запазил италианските си маниери, макар че бе живял в Америка дълги години.

— Ти си специална жена — заподмазва се той. — Малката ми американска роза.

— Не съм ти никаква роза — отвърна тя рязко и бързо излезе от студиото.

— Недей! — нареди Лина.

— Какво? — попита Флик Фонда, женена рок звезда, чиято слабост бяха неотразимите негърки.

— Не ми докосвай стъпалата! — предупреди го Лина, като се изтърколи от последната си жертва.

— Защо? — попита той, като запълзя по леглото след нея. — Да нямаш гъдел?

— Не — отвърна сърдито тя. — Стъпалата ми са много чувствителни. Не ги докосвай!

— Стига това да е всичко, което не трябва да докосвам — рече Флик с циничен смях.

Лина отметна назад дългата си права коса — наследство от майка ѝ, която бе испанка, и се обърна по корем. Флик даваше вид на супермен, но в леглото се оказа застаряващ и отегчителен плейбой, без никаква техника. Просто поредното завоевание в списъка със знаменитости.

Проблемът при повечето рок звезди е, че са преситени от жени. Всичко, което действително искат, е да си лежат, докато някой да им прави свирка. Не че тя имаше нещо против, но очакваше да е взаимно, а рок звездите не си правеха труда да върнат услугата.

Лина се протегна лениво.

— Трябва да си ходя — рече тя.

— Защо? — попита той, впери похотлив поглед в гладката ѝ черна кожа. — Нощта е пред нас. Жена ми си мисли, че съм в Кливланд.

— Значи е глупачка — отвърна Лина, като скочи от леглото в луксозния му хотелски апартамент. Беше виждала жената на Флик на някакво модно ревю. Памела Фонда, бивша манекенка, му бе родила три деца в жалък опит да го задържи вкъщи. Бедата беше, че нямаше човек, който да може задържи Флик вкъщи. Той се нуждаеше от постоянен екшън. Флик съвестно поддържаше имидж на неукротим мъжкар с вечно натопорчен член.

— Къде отиваш? — захленчи той, несвикнал жените да го оставят, освен ако той не им нареди.

— Да се видя с приятелката си — отвърна Лина, като вдигна късата си рокля „Азедин Алая“ от пода и се намъкна в нея.

— Защо да не ви заведе и двете на вечеря? — предложи Флик, като я гледаше как се облича.

— Съжалявам — рече Лина, като обу алените си обувки с изключително висок ток. — Вече имаме уговорка.

Флик протегна мускулестото си тяло, проснато напреки на леглото. Беше гол, много бял и нямаше почти никакво окосмяване, с изключение на буйните рижи косми около слабините. Освен това пак бе възбуден. Впечатляващо за почти петдесетгодишен мъж, за когото купонът никога не спира, помисли си Лина. Жалко, че не знаеше какво да прави с инструмента си. Той улови погледа на Лина.

— Случайно да забелязваш нещо, което да те задържи още малко? — попита той самодоволно ухилен.

— Не — отвърна тя с равен тон. — Не мога да закъснея за най-добрата си приятелка.

И преди да е успял да се окопоти, Лина бързо си обра крушите. Като слизаше с асансьора към фойето, тя се опита да не обръща внимание на възрастната двойка, която я зяпаше безсрамно. Жената сръга мъжа си, за да се увери, че е познал известната манекенка.

Лина бе свикнала да я оглеждат. Всъщност в повечето случаи това ѝ правеше удоволствие. Но не и тази вечер. Тя се зазяпа на свой ред в мъжа, като многозначително облиза устни и изплезе изключително дългия си език. Достопочтеният съпруг поаленя като догат.

О, да, това бе малко по-различно от живота, който бе водила в Англия, където бе помощник-фризьорка и се отнасяха с нея като с измет, защото беше млада, нямаше пари и живееше в едностайна дупка заедно с майка си. Баща ѝ, ямаец, ги зарязал малко след като се родила, и майка ѝ станала сервитьорка. Какъв негодник. Не че някога го бе виждала, макар че ако той някога разбере, че му е дъщеря, сигурно щеше да допълзи, за да се сгрее малко на блясъка на славата.

Ако го направеше, тя щеше да му тегли една майна. Не ѝ трябваше баща, беше се справила много добре и без него.

Всичко се промени, когато лелята на някаква собственичка на модна агенция я откри и настоя Лина да се срещне с племенницата ѝ. Макар че по това време беше едва седемнадесетгодишна, племенницата забеляза потенциала ѝ и веднага подписаха договор.

След това всичко се обърна като въртележка и тя пое с шеметна скорост към върха, като се сблъска с множество приключения по пътя.

Преди пет години се премести за постоянно в Америка, макар че прекарваше повечето време в пътуване по света. От Париж до Милано

и Бахамските острови. Постоянно я търсеха и винаги бе център на вниманието.

Като стигна до долу, тя подаде на портиера десет долара, за да ѝ повика такси, и измъкна малък клетъчен телефон от голямата си чанта „Прада“.

— Бриджит — извика тя, когато приятелката ѝ вдигна. — Какво ще правим довечера? По една случайност съм свободна.

ГЛАВА 4

Като се мотаеше във фургона си през късната обедна почивка, Лени Голдън се пресегна и взе бутилка бира от портативния хладилник. Пресуши бутилката на един път. Лени бе висок и строен, с тъмноруса коса и морскозелени очи. Носеше се небрежно, което го правеше изключително привлекателен. Харесваше черния хумор и понякога имаше язвително остроумие. Възрастта му понасяше добре — жените го намираха по-привлекателен отвсякога.

Лени обичаше да седи сам във фургона, където можеше да се съсредоточи върху работата си, особено като пишеше свой сценарий и се бе потопил в атмосферата му. Лаптопът му бе отворен и той се подразни, че не след дълго ще се наложи да облече официален костюм — което му беше омразно — и да си вдигне задника оттам. Той не си падаше по показни холивудски прояви, но тъй като тази вечер приемът бе в чест на Лъки, нямаше как да се измъкне.

Лъки Сантанджело Голдън, жена му — най-красивата жена в света, както и най-умната. Той често си мислеше какъв късметлия е, че я има, особено преди няколко години, когато беше отвлечен и прекара няколко кошмарни месеца окован и овързан в едно подземие в Сицилия. През всичките тези безкрайни месеци той мечтаеше да избяга и да се завърне при Лъки и децата си. Слава богу, че молитвите му бяха чути. Сега бе спокоен и уравновесен и всичко вървеше по мед и масло.

Като се сетеше за кошмара си, всичко изглеждаше толкова нереално — сякаш се бе случило с някой друг. Ако не бе Клаудия, сицилианката, която отвърна на молитвите му и му помогна да избяга...

Вторият помощник затропа на вратата на фургона, прекъсвайки мислите му.

— Готови сме за снимки, мистър Голдън.

— Ей сега идвам — отвърна той, като затвори лаптопа си и отпъди мисълта за Клаудия с големите ѝ, изразителни очи, дълги

загорели крака и гладка кожа.

Кожа като коприна...

Никога не разказа на Лъки какво се бе случило, как бе успял да се измъкне от подземния затвор, в който бе окован. Никога не й каза и нямаше да го направи. Това бе единственото нещо, което скри от жена си, защото не искаше да я нарани.

Лъки нямаше да повярва, че не е имал избор. Това бе неговата тайна и той смяташе да я съхрани.

— К'во става, приятел? — попита Бъди, като тръгна до него. — Да не пазиш диета днес?

— Пазя се за пластмасовото пиле довчера — отвърна той с иронична усмивка.

— Аха! — каза Бъди енергично. — Познато ми е!

И двамата се засмяха.

Мери Лу Баркли беше в носталгично настроение. Оставаше една седмица до деветата годишнина от сватбата ѝ и тя непрекъснато се сещаше как се бяха запознали със Стивън. Естествено, трябваше да мисли за ролята си във филма на Лени и най-вече за предстоящата сцена. Но не можеше да устои на спомена за Стивън. Тя все още го обичаше толкова, колкото когато се събраха за първи път. Бяха идеална двойка и винаги щеше да е така.

Мери Лу бе лъчезарна и красива пищна негърка на тридесет и една, с огромни кафяви очи, черни къдрици до раменете и пленителна усмивка.

Денят, когато се запозна със Стивън, бе, меко казано, травматичен. По това време тя беше осемнадесетгодишна телевизионна звезда с огромно самочувствие. Не беше любов от пръв поглед. Беше влязла в кабинета му в престижната нюйоркская адвокатска кантора „Майерсън, Лейкър и Брандън“, придружавана от майка си, леля си, която бе неин мениджър, и избухливия си бял приятел. Страхотна свита.

Но Стивън се държа приятно и уверено, като успя да убеди всички други да изчакат навън, докато тя му разкаже историята си. А тя бе толкова нелепа. На петнадесет години Мери Лу необмислено бе разрешила на тогавашния си приятел да я снима гола. Нищо

порнографско, а просто един вид забавление, докато се мотаели из тях. Неотдавна, възползвайки се от телевизионната ѝ слава от един семеен сериал, старото ѝ гадже продало въпросните снимки на едно порносписание, те били публикувани и сега Мери Лу бе решена да ги съди.

Стивън я предупреди, че да осъдиш списание, не е лесно. Щеше да има показания под клетва, безкрайни въпроси, скандални клюки и натиск от страна на медиите.

— Мога да се справя — каза тя, изпълнена с увереността на младите. — Искам да видя как тези мръсни плъхове плащат за това, което ми сториха.

— Добре — отвърна Стивън. — Щом го искаш, ще действаме.

Накрая, почти три години по-късно, те стигнаха до съда. Появата ѝ в съдебната зала мина изключително добре. Тя бе уравновесена, говореше изразително и съдебните заседатели направо се влюбиха в нея — особено като се усмихнеше. Толкова я харесаха, че последния ден я наградиха с шестнадесет милиона долара компенсация.

Мери Лу бе въодушевена и ликуваща. Стивън също. Отидоха на вечеря, за да отпразнуват успеха. Не след дълго невинното празненство се превърна в нещо повече.

Мери Лу имаше едно качество — като поискаше нещо, не се отказваше. И освен, че осъди списанието, тя бе хвърлила око на Стивън, макар че той бе с над двадесет години по-голям от нея.

По-късно същата вечер двамата се озоваха в леглото. Бе хубаво и вълнуващо и Стивън се почувства адски гузен. Тя бе твърде млада. Той — твърде стар.

— Тази връзка няма да просъществува — каза ѝ той строго.

— Добре — отвърна тя жизнерадостно. — Имам страхотна идея. Да я накараме да не просъществува заедно.

Трябваше само да му се усмихне и той бе готов. Седмица по-късно тя се нанесе при него.

Мери Лу го дари с щастието, което му липсваше от толкова време. Животът му се бе разпаднал, когато майка му, Кери, му съобщи, че не е сигурна кой е баща му. Мери Лу му помогна да се съвземе, да спре да се вманиачава в миналото си и да се съсредоточи върху работата си като адвокат.

После дойде вторият инцидент. Редакторът на списанието, което Мери Лу бе осъдила, публикува десет поредни страници с изключително пошли снимки, като твърдеше, че са на Мери Лу. Не бяха нейни, а само хитри фалшификати с лицето ѝ, наложено върху тялото на порнозвезда. За съжаление списанието излезе от печат, преди някой да може да го спре.

Когато Мери Лу видя снимките, толкова се разстрои, че направи опит за самоубийство. За щастие Стивън успя да я закара до болницата точно навреме.

Мери Лу бе изписана една седмица по-късно и Стивън осъзна, че наистина не може да живее без нея. Скоро след това се ожениха.

Бракът спаси и двамата им. За Стивън това означаваше, че е намерил някого, който го обича повече от всичко друго. А за Мери Лу означаваше сигурност и любов, за която винаги бе мечтала.

След няколко месеца тя забременя и роди момиченце, което нарекоха Кариока Джейд. На вид тя бе копие на майка си. По акъл се бе метнала на баща си и смяташе да стане адвокатка като него.

Мери Лу бе невероятна майка. Въпреки успешната ѝ кариера, Стивън и Кариока бяха на първо място. Тя ги караше да се чувстват като двете най-важни същества на планетата.

Негова бе идеята да се преместят в Лос Анжелис, когато се върнаха в Щатите след двугодишен престой в Англия. Там Стивън изучаваше английското право, играеше голф и, общо взето, напълно се бе посветил на жена си и дъщеря си.

— Ако се заселим в Ел Ей, на теб ще ти е по-лесно да се върнеш в бизнеса — заяви той на Мери Лу. Освен това той не искаше да живее пак в Ню Йорк. Щеше му се да прекара известно време със своята полусестра, Лъки, и баща си Джино. Трябваша му толкова много години, за да открие, че е имал семейство. Това бе странно и завладяващо чувство. Лъки веднага го прие, но на Джино му трябваше малко време, за да осъзнае, че има чернокож син, резултат от отдавнашно преспиване с Кери, майката на Стивън.

Когато Стивън съобщи на своя приятел и партньор Джери Майерсън, че иска да се засели в Ел Ей, Джери прояви разбиране, както винаги. Предложи да отворят клон на кантората „Майерсън и Баркли“ на западното крайбрежие. На Стивън идеята му хареса, както и на Мери Лу.

За щастие Стивън се оказа прав и преместването им в Ел Ей се оказа страхотна стъпка за кариерата на Мери Лу. Тя започна да получава филмовите роли, които ѝ липсваха, докато живееше в Европа. А след като си взе двама младши партньори, Стивън започна дейност в новата си фирма. Това бе отличен ход и за двама им.

— На снимачната площадка ви очакват, мисис Баркли — рече вторият помощник-режисьор, като почука на отворената врата на фургона.

— Добре — отвърна Мери Лу, като се върна рязко към действителността. — Идвам.

ГЛАВА 5

Лъки летеше по магистралата покрай тихоокеанското крайбрежие в червеното си ферари. От уредбата в колата гърмеше класическо парче на Марвин Гей и тя беше в страхотно настроение. Надяваше се само, че взима правилното решение. Джино изглежда го одобряваше.

— Трябва да правиш това, което ти показва инстинктът — каза ѝ той. — Така че, ако го чувстваш, направи го!

Е, скоро щеше да узнае, като види реакцията на всички след изявлението ѝ — най-вече на Лени.

Вече бе твърде късно, но си помисли, че може би трябваше да каже първо на него. Проблемът бе, че Лени вечно анализираше нещата, а Лъки не искаше той да изследва решението ѝ. Искеше просто да го направи.

В къщата край плажа всички се събраха в просторната удобна кухня с изглед към океана. Там бяха малките Джино и Мария с жизнерадостната им чернокожа бавачка Сиси, както и Боби, който изглеждаше страхотно за петнадесетте си години. Беше одрал кожата на дядо си Джино.

— Здравсти, мамо — посрещна я Боби. — Почакай да видиш фрака ми „Армани“. Ще паднеш.

— Не се съмнявам — каза сухо Лъки. — Кой ти каза, че можеш да си купуваш „Армани“?

— Дядо — отвърна Боби, загризал един морков.

— Джино те глези — отбеляза Лъки.

— Да — рече Боби през смях. — А аз изобщо не се дърпам!

Лъки се бе съгласила да вземе Боби на приема довечера. Но Джино и Мария бяха твърде малки. Нямаше намерение да ги възпитава като холивудски деца, беше се нагледала на шестнадесетгодишни лигльовци с поршета и без никакви обноски.

Сиси, която бе със семейството от раждането на Боби, сервираше ориз и боб на по-малките.

— Ммм — рече Лъки, като закръжи около масата. — Изглежда вкусно!

— Къде е татко? — попита Мария. — Обеща, че ще идем да потичаме по плажа.

Мария бе истинска красавица с огромни зелени очи и права руса коса. Много приличаше на Лени, докато Джино се бе метнал на майка си.

— Татко е на работа — обясни Лъки. — Ще тича с теб през уикенда, става ли?

— Тази събота и неделя ще ходя на гости при най-добрата ми приятелка — важно заяви Мария. — Ще прави голямо празненство за рождения си ден.

— Напускаш ни за целия уикенд? — попита Лъки, като направи тъжна физиономия.

— Нали ми каза, че мога да ида, мамо — заяви сериозно Мария. — Обеща ми.

Лъки се усмихна.

— Знам — отвърна тя, като си спомни каква беше тя на осем години. Нямахме майка, която да се грижи за нея, само мрачните стени на къщата им в Бел Еър и Джино за надзирател. — Ще се кача да се приготвя за довечера — каза тя. — А като слеза, искам да сте омели чиниите. И искам да видя две малки човечета по пижами, готови да ме прегърнат и да ме целунат за лека нощ.

Малкият Джино се засмя. Тя се наведе и го прегърна, после се качи в спалнята си, където търпеливо я чакаше Нед, личният ѝ стилист. Обикновено си правеше прическата сама, но предстоящата вечер беше важна, затова тя реши, че ще е добре да положи повечко старания.

Нед изглеждаше доста развълнуван.

— Какво става? — попита Лъки.

— Ти ме изнервяш — оплака се той. — Вечно бързаш.

— Особено днес — рече тя, като го накара да се засуети още повече. — Трябва да съм облечена, гримирана и седнала в лимузината до пет и половина.

— Добре, сядай на стола — подкани я Нед, като плесна с ръце. — Каква прическа ще ти правим?

— Вдигната. Нещо по-така.

— Искаш да кажеш нещо, което изобщо не е в стила ти.

— Ха-ха! — засмя се Лъки. — Веднъж и аз да изглеждам като възрастна, нали?

— Разбира се — рече Нед. — Само не ме ръчкай. Това ми докарва алергия.

— Имаш двадесет минути — рече тя, като погледна часовника си. — Не мога да седя по-дълго на едно място.

— О, господи — изстена той. — Предпочитам филмовите звезди. Те поне с часове могат да стоят пред огледалото и да не продумат думица.

Нед ѝ направи прическата за нула време. Лъки му благодари, плати му и бързо го изпрати. Веднага щом той си замина, тя се втурна под душа, като внимаваше да държи главата си назад, за да не развали производението му. После бързо се изсуши и се напръска с любимия парфюм на Лени. След това се гримира и облече дълга прилепнала червена рокля с тънки презрамки, остро деколте и цепка до средата на бедрото. Роклята бе доста разголена, но Лъки нямаше от какво да се притеснява, защото ѝ стоеше великолепно.

Погледна се в огледалото. „Сега вече наистина изглеждам пораснала“, помисли си тя с усмивка.

Лъки Сантанджело. Малкото ангелче Лъки, както ѝ викаха в училище. Истинската ѝ самоличност така и не се разкри и никой не разбра, че тя е свързана с небезизвестния Джино Сантанджело — хотелския магнат от Лас Вегас със сенчесто минало.

Джино. Баща ѝ. Какви спомени имаха. Никой не би могъл да разруши връзката между тях. Абсолютно никой.

Тя си спомни как на деветнадесет го помоли да я остави да поеме семейния бизнес. На Джино тази идея изобщо не му харесваше. Накрая тя му доказа, че нищо не може да я спре.

— Всяко момиче трябва да се омъжи и да роди деца — повтаряше ѝ той.

— Аз не съм „всяко момиче“ — отвръщаше му тя, изпълнена със стоманена решителност. — Аз съм от рода Сантанджело, точно като и ти. За мен невъзможни неща няма — и накрая бе спечелила.

Тя отвори сейфа си и взе диамантените халки, които Лени ѝ бе подарил за четиридесетия ѝ рожден ден. После добави една широка гривна с диаманти и смарагди — подарък от Джино. Беше готова за тръгване точно в пет и двадесет.

Долу Боби се перчеше с новия си фрак пред брат си и сестра си.

— Защо не можем да дойдем и ние? — замрънка Мария, която изглеждаше толкова сладка в пижамата си със Снупи.

— Понеже не е за деца — обясни Лъки, — а само за възрастни.

— Тогава защо Боби ще ходи?

— Защото е по-висок от всички ни — отвърна Лъки, като си помисли, че това е доста добър отговор. — Лимузината тук ли е? — обърна се тя към Боби.

— Да, мамо, току-що дойде.

— Да вървим тогава — рече тя, като целуна Мария и малкия Джино.

— Миличка — рече Стивън, като затършува нервно из горното чекмедже, а телефонната слушалка нестабилно се крепеше на рамото му. — Не мога да си открия вратовръзката.

— Стивън — рече Мери Лу, — как можеш да ми се обаждаш по време на снимки? Току-що провали една сцена — скара му се тя, докато се опитваше да се отдалечи от партньора си, който не можеше да повярва, че е оставила клетъчния си телефон включен по време на снимки.

— Съжалявам, скъпа — рече Стивън. — Но случаят е спешен. Лъки ще пристигне всеки момент.

— Вратовръзката ти е на шкафа, където я сложих тази сутрин. Казах ти къде е, преди да тръгна.

— О, да, вярно — рече той, като внезапно си спомни.

— Ще ме подлудиш, Стивън — рече тя сърдито.

— Хубава лудост ли ще е?

Последва тих кикот.

— Естествено.

Той придаде на гласа си сексапилен нисък тембър.

— По-късно тази вечер наистина ще те подлудя.

Мери Лу подсвирна. После и двамата се разсмяха, след като се увериха, че все още са луди един за друг и че сексът се подобрява с всяка изминала година от брака им.

— Мери Лу — извика Лени иззад камерата си. — Искаме да си ходим по някое време тази година. Това устройва ли те?

— Извинявай, Лени — рече гузно тя. А после добави в слушалката. — Доскоро, мили. Трябва да ти кажа нещо специално.

— Какво? — попита той с надеждата да не е подписала договор за нов филм, без да му каже, защото според него и двамата имаха нужда от една хубава дълга почивка.

— Ще видиш — отвърна тя провокиращо и изключи телефона.

— Можем ли вече да се връщаме на работа? — попита Лени.

— Няма проблеми — рече Мери Лу, като пусна в ход подкупващата си усмивка и никой не можеше да продължи да ѝ се сърди.

ГЛАВА 6

Да се шляят и да се натръсват не бе точно това, което момчето си мислеше, че ще правят. Той си представяше нещо като секс на задната седалка на джипа или поне свирка. Уви, момичето, което обичаше да командва, имаше своя програма.

Тя го въртеше на малкия си пръст още от дете. Непрекъснато повтаряше „направи това, направи онова“ и понеже бе с две години по-голяма, а той и без друго изпитваше страхопочитание пред нея, обикновено я слушаше.

Но страхотно я ненавиждаше.

Освен това ѝ бе навит и постоянно бе възбуден.

Сигурен беше, че ако я чука поне веднъж, това ще развали магията, с която го държеше. Междувременно тя продължаваше да му казва какво да прави.

Отидоха до един супермаркет, където тя купи десетина бири. Изглеждаше доста зряла за осемнадесетте си години и освен това познаваше момчето на касата, така че тъпанарят не си направи труда да ѝ поиска лична карта. Беше прекалено зает да зяпа циците ѝ.

На паркинга тя отвори две кутийки бира и му тикна едната в ръцете.

— Който свърши последен, е лайно — рече тя и веднага надигна кутийката към устата си.

Той прие предизвикателството, като удобно забрави думите на баща си, когато му подаваше ключовете за джипа.

— Но трябва да ми обещаеш, сине, че никога, ама никога няма да караш, след като си пил.

— Да, тате — отвърна му той. — Имаш думата ми.

Бирата бе леденостудена и вкусна. Не само това, ами той я победи, като пресуши кутийката си по-бързо — малък триумф.

— Не е зле — призна неохотно тя.

— Къде отиваме сега? — попита той.

— Де да знам — отвърна тя.

— Какво ще кажеш за кинце?

— Загуба на време — рече презрително тя, като си играеше с една от няколкото обици на лявото ѝ ухо. — Киното е за тъпаците, дето нямат какво друго да правят — знаеше, че той е луд по нея, и го използваше. — Я да вземем да задигнем нещо — предложи тя, сякаш това бе най-нормалното нещо на света.

— И защо да го правим? — попита той, като подръпна ухо — навик, който се проявяваше, когато бе нервен.

— Един вид приеман изпит — отвърна нехайно тя. — Ако искаш да сме гъсти, трябва да направиш нещо, заради което да повярвам, че държиш на приятелството ни.

— Да държа ли? — попита той, като се чудеше дали това означава, че в крайна сметка ще получи свирка.

— Лесно е. Трябва само да минем покрай музикалния магазин и да видим колко диска можеш да свиеш.

— Защо да не платя? — попита той логично. — Баща ми поема сметката на кредитната ми карта.

— Какво ти става? — присмя му се тя. — Безценното татково синче не иска да се забърква в неприятности?

— Глупости.

— Какво правеше тати? — продължи тя с подигравателния си тон. — Да не те държеше заключен в Ню Йорк? Аз пък си помислих, че като си живял там, ще си покуражлия.

— Не ме е шубе — рече той, внезапно разгневен.

— Амии? Татковото синче всъщност се насира от страх!

— Глупости — сякаш за да докаже, че не е права, той отвори още една бира и отпи няколко големи глътки.

— О! — рече тя. — Господин Мъжки, а?

— Всъщност ти не знаеш нищо за мен — рече той.

— Знам абсолютно всичко за теб — отвърна тя бързо. — Бас държа, че си девствен като ученичка.

Това си беше самата истина и този факт го вбесяваше.

— Глупости — бързо отрече той.

— Добре — каза тя. — Харесвам мъже, които могат да го вдигнат и да го задържат.

Той отпи още бира. Това означаваше ли, че после ще му остави да го докаже?

Първата кутия бира го отпусна, втората помогна още малко.

— Добре, да тръгваме — рече той, като преглътна едно оригване.

— Бас държа, че мога да задигна повече дискове от теб.

— Това се казва мъжка приказка — рече доволна тя. — Искаш ли аз да карам?

— Не — отвърна той. — Бомба съм.

И те потеглиха.

ГЛАВА 7

Нещата вървяха по-бавно, отколкото Лени очакваше, и отгоре на всичко скоро щеше да се стъмни. Той бе обещал, че ще стигне до приема на Лъки веднага щом се освободи, но както вървяха работите, двамата с Мери Лу определено щяха да са сред закъснелите.

Нямаше полза да се вманиачава. Още два епизода и най-последния щяха да приключат с това място. Особено когато всички си сътрудничеха, за да свършат възможно най-бързо.

За щастие, оказа се, че да се работи с Мери Лу, е истинско удоволствие. Повечето актриси се изживяваха като суперзвезди — постоянно капризничеха, мърмореха и се оплакваха от най-малкото нещо. Мери Лу не беше такава. Тя имаше всичко. Беше красива и талантива, но преди всичко имаше чудесен характер и целият екип я обожаваше.

Бъди леко залитна по нея, което развесели Лени. Бъди обикновено отиграваше господин Жребец — истински свалач с интересен гардероб и самоуверена походка, ала Еди Мърфи.

— Тя е женена, да знаеш — отбеляза Лени, докато оправяха осветлението за предпоследния кадър.

— Ей, човече, известно ми е — рече Бъди, като с мъка успя да отлепи очи от Мери Лу, която седеше на стола си и си приказваше с един от сценичните работници. — Знам също така, че ако не беше...

— Ей, ей — прекъсна го Лени. — Тя е женена за шурей ми.

— Късметлия! — рече Бъди.

— Безспорно — отвърна Лени. — Късметът ни е семейна черта. Жена ми... е, какво изобщо да говоря...

— Виждам съм я — каза Бъди. — Няма нужда да казваш каквото и да е. Но само да те питам — не е ли някак трудно да си женен за жена като Лъки?

— Защо да е трудно?

— Ами защото ръководи студио, човече, взима какви ли не важни решения. Тя е от големите играчи в Холивуд и...

Лени поклати глава и се засмя.

— Според теб това, че жена ми ръководи студио, е заплаха за егото ми, така ли?

— Не, нямах това предвид.

— Хайде, стига, точно това искаше да кажеш.

— Не бе, човече — настоя Бъди. — Само си мислех, че аз самият не бих могъл да го направя.

— Кое?

— Да бъда с жена, която получава толкова внимание.

— Аз го имах това внимание — рече Лени. — Докато се снимах във филми, вниманието не секваше. Имаше постоянен поток от топли и студени жени. Джобът ми бе пълен с телефонни номера, получавах голи снимки по пощата. Повярвай ми, за нищо не бих сменил сегашното си положение.

— Прав си — рече Бъди.

— Да — съгласи се Лени. — А сега откъсни очи от мисис Баркли и да почваме.

Джино Сантанджело бе облечен и готов за тръгване. Като навърши осемдесет и седем, на човек не му трябват кой знае какви приготовления. Господи! Той погледна в огледалото, видя остарялото си, побеляло отражение и си помисли: „Кога стана това, по дяволите?“

Все още се чувстваше на четиридесет и готов за действие. Само дето на неговата възраст не бе толкова лесно да попадне на действие. Трябваше да се бори със сума ти болести. Ставите му се бяха втвърдили. По хиляда пъти на нощ ходеше до тоалетната. Остаряването си бе окаяна работа, но безспорно бе по-добро от другата алтернатива.

Той отиде до бара на апартаментата си в Уилшър и си наля една голяма чаша „Джак Даниълс“. „Два пръста уиски на ден държат доктора далеч от мен“ Това бе мотото му и той неизменно го спазваше.

Той се замисли за Лъки, лудата му дъщеря. Тя бе силна, умна и знаеше всички хитри ходове. Всъщност беше негово копие в рокля. Какво момиче!

Страшно се гордееше с нея. Затова бе хванал самолета от дома си в Палм Спрингс, за да присъства на този прием в нейна чест. Жена му

смяташе да дойде с него, само че в последния момент се разболя от грип и остана в Палм Спрингс. Пейдж бе добра съпруга. Бяха женени вече няколко години и се разбираха отлично, макар че беше тридесетина години по-млада от него. Той харесваше духа ѝ, а да не говорим за привлекателното тяло, миниатюрен вариант на Венера, което все още го възбуждаше. Не че сексът го интересуваше както преди. Но поне от време на време му ставаше — за голямо учудване на доктора му.

— Ти си на осемдесет и седем, Джино — каза му лекарят миналата седмица. — Кога ще спре?

— Никога, докторе — засмя се той. — Това е тайната.

Всъщност Джино така и не можа да прежали първата си и единствена любов, Мария. Убийството ѝ разтърси живота му и го промени завинаги. Дори сега, след всичките тези години, той продължаваше да живее заобиколен от мерки за сигурност. Често умоляваше Лъки да направи същото, но тя не му обръщаше внимание. Не осъзнаваше, че семейство Сантанджело все още има стари врагове. Двамата с Лъки се бяха справили със семейство Бонати в една вендета, която продължи няколко десетилетия. Сега, със смъртта на Донатела Бонати, последната от клана им, враждата приключи. Но не липсваха и други, които отдавна им имаха зъб.

Джино се тревожеше за Лъки. Разбира се, тя бе независима и храбра, но все пак бе жена, а нито една жена не можеше да мери сили с мъж.

Не че би посмял да ѝ го каже. Лъки щеше да го накълца на парченца, ако дори прошепнеше подобна мисъл.

Той се ухили и обърна уискито си на екс. Дъщеря му — мис Железни топки — войнствената амазонка. Тази вечер щяха да я почетат. Тази вечер тя бе най-важният човек в Холивуд. Неговата дъщеря. Това си бе истинска тръпка.

Интеркомът иззвъня и портиерът го уведоми, че лимузината го чака долу.

— Идвам веднага — рече Джино.

Прииска му се Мария да беше жива, за да види този паметен ден.

Междувременно Стивън намери вратовръзката си, сложи я, погледна се в огледалото, реши, че не изглежда зле за петдесетгодишен мъж, и с усмивка на лице се замисли за Мери Лу и разговора им.

Стивън бе изключително скромен и изобщо нямаше представа, че придава ново значение на думата красив. Беше висок един и деветдесет, с тяло на професионален атлет. Кожата му имаше цвят на млечен шоколад, черната му къдрава коса бе само леко прошарена, а очите му бяха непроницаемо тъмнозелени. Мери Лу му повтаряше с часове, че той е най-красивият мъж, когото някога е виждала. И това му го казваше актриса, която постоянно се движеше сред съвършени екземпляри.

— Ти си предубедена — казваше той.

— Безспорно — отвърщаше тя с най-сладката усмивка на света.

Стивън смяташе, че е голям късметлия. Имаше жена, която обожаваше и която му отвърщаше със същото. Имаше най-сладката дъщеричка на света и цяло ново семейство. Лъки бе страхотна — държеше се с него така, сякаш са израсли заедно.

— Когато убиха брат ми Дарио — каза му тя, — никога не съм мислила, че някой може да го замени. После се появи ти и съм много благодарна, че те имам, Стивън.

Най-накрая и Джино го прие.

— Трябва да ти кажа — изръмжа той един ден, — че и през ум не ми е минавало, че ще си имам чернокожо дете.

— Е — отвърна му Стивън. — И на мен не ми е хрумвало, че ще си имам баща италианец.

— Предполагам, че и двамата не сме случили на роднини — пошегува се Джино и после прегърна Стивън.

Понякога тримата излизаха на вечеря. За Стивън това бяха щастливи мигове — особени вечери, които съхраняваше в паметта си.

Никога не се връщаше към миналото — нито към детството си, прекарано с Кери, майка му, която някога работеше в публичен дом, нито към мрачните дни на брака си със Зи-зи, лудата, екзотична танцьорка. Последваха безкрайните години, когато изобщо не знаеше кой е истинският му баща.

Имаше и добри приятели. Джери Майерсън винаги го бе подкрепял, дори когато бе в най-окаяното си състояние и никой не можеше да го търпи.

Сега бе доволен. Имаше всичко, което искаше, и това бе прекрасно чувство.

Осемгодишната му дъщеря влезе в стаята. Беше одрала кожата на Мери Лу, имаше същата сладка усмивка, светлокафява кожа и водопади от къдрави коси.

— Казвал ли ти е някой, че изглеждаш досущ като мама? — попита Стивън.

— Тате, тооолкова си хубав — рече Кариока Джейд, като се вгледа в него.

— Ами мерси.

— Няма защо, тате.

Дъщеря му растеше страшно бързо. Май бе време да се замислят дали да не си родят още едно дете. Той се канеше да си поговори с Мери Лу по въпроса. Искаше син. С едно момче можеше да ходи на мачове и да го научи на много неща. Не че не обожаваше дъщеря си, тя придаваше смисъл на всеки негов ден. Но искаше да има и син.

— Къде е мама? — попита Кариока Джейд, като наклони глава на една страна.

— На снимки, миличка — отвърна той. — Помоли ме да ти заръчам да бъдеш добро момиче и да не забравиш да си напишеш домашното.

Появи се Дженифър, английската им бавачка.

— Всичко наред ли е, мистър Баркли? — попита тя отсечено, напомняйки му за Мери Попинс.

— Да, Джен — отвърна той. — Нали имаш номера на мобилния ми телефон, ако ти потрябвам? Мисля, че ще се приберем към полунощ.

— Не се притеснявайте за нищо, мистър Баркли. Ела, Кери, хайде да се заемаме с домашните.

— Тате, не може ли да погледам телевизия и да си напиша домашното по-късно? — помоли го Кариока с големи очи и трепереща долна устна.

— В никакъв случай.

— Защо?

— Защото по-важно от образованието няма. Никога не го забравяй.

— Добре, тате — отвърна Кариока неохотно. — Разбрах.

— Ще се видим утре сутрин, миличка — рече той, като я прегърна и целуна. После излезе точно когато лимузината спря пред къщата. Шофьорът изскочи и му отвори вратата.

— Здравсти — рече Стивън, като се наведе и влезе.

— Здравсти — отвърна Лъки.

И двамата се ухилиха един на друг.

— Добър вечер, Стивън — поздрави го Джино.

— Привет, Джино, Боби. Всички изглеждате страхотно — рече Стивън. — Поводът явно е специален.

— Да вървим — рече нетърпеливо Лъки. — Ще бъде велика вечер и след като съм се ангажирала с това, не смятам да изпусна нито секунда.

ГЛАВА 8

— Внимание: гадже трепач! — рече Лина.

— Какво? — попита Бриджит.

— Погледни го — рече възхитена Лина, заляпана в братовчеда на Фредо, като се насочиха към масата си на връщане от тоалетната, където бяха ходили да освежат грима си и да обсъдят ситуацията. — Определено е върхът!

Бриджит хвърли още един поглед. Наистина. Карло Виторио Вити бе изключително красив и го знаеше. Бе висок, с тъмноруса коса, пронизващи леденосини очи, набола брада и стройно тяло. Бе облечен с костюм на малки райета и небрежна черна тениска. Тя реши, че е малко над тридесетте.

Въпреки следобедния сеанс с Флик на Лина веднага ѝ потекоха лигите.

— И има благородническа титла — рече тя силно впечатлена. — Фредо ми каза, че бил граф. Майка ми ще получи удар, ако разбере, че съм излязла с истински граф.

Всъщност Бриджит не я слушаше. Бе прекалено заета да съжалява, че пропусна пицата и сериала. Това не бе представата ѝ за добро прекарване. Фредо се бе лепнал за нея като досаден обрив, а арогантният му братовчед почти не обелваше дума. За какво ѝ трябваше?

Лина определено бе хвърлила око на братовчеда. На Бриджит изобщо не ѝ пукаше, тя искаше само да се прибере вкъщи.

— Тази вечер ще го чукам! — заяви Лина, облизвайки хищнически пълните си устни.

— Той е сгоден — изтъкна Бриджит, като се зачуди за кого.

— Ха! — изсумтя Лина. — Това нищо не означава.

Бриджит кимна, сякаш е съгласна, макар че всъщност не беше.

— Възбуждам се само като го погледна — продължи Лина. — Разбираш ли?

Бриджит отново кимна, все едно наистина знаеше какво има предвид Лина. Не бе спала с мъж от няколко години. Понякога си мислеше, че либидото ѝ е умряло и се е понесло към небесата. Сега изобщо не изпитваше плътски желания. Нищо. Съвсем нищо. Явно нещо не беше наред.

Понякога се чудеше какво крепи приятелството им. Тъй като държеше на Лина, тя се опитваше да не обръща внимание на ненаситния ѝ глад за мъже. Всъщност знаеше и причината за този глад. И двете бяха израдли без баща, затова Лина вечно преследваше силната мъжка натура, докато Бриджит правеше точно обратното. Бяха толкова различни, и въпреки това се забавляваха заедно и постоянно се смееха — особено когато пътуваха около света по различните си ангажименти. И двете бяха луди по снимките на екзотични места. Бриджит много обичаше да лети до Бахамите, където ги снимаха за списание „Спортс уърлд интернешънъл“. Миналата година я бяха избрали за корицата. Знаеше, че Лина си мечтае да излезе на тазгодишното издание, и ѝ го пожелаваше от сърце.

Фредо поръча бутилка „Кристал“. Беше толкова очарован, че се съгласиха да вечерят с него, и сега пърхаше около тях.

— Е, красавици мои — рече той ентусиазирано, — къде ще ходим след това?

— Ти избери — рече Лина, отправяйки съблазнителна усмивка на Карло, който за нейно раздражение, не ѝ отвърна. Лина бе свикнала мъжете да я боготворят и не понасяше равнодушието.

— Искам да се прибирам — съобщи Бриджит, с което предизвика гневните погледи на Лина и Фредо.

— Много е рано — сопна се Лина, като поклати глава раздражено. — Време е за танци — тя се обърна към Фредо. — Не биваше да я предупреждавам за теб.

— Какво искаш да кажеш? — попита Фредо, а гъстите му вежди политнаха нагоре. — Ти предупредила нея за мен?

— Да — отвърна Лина с дяволита усмивка. — Казах ѝ, че чукаш и бягаш. Ето защо не си стигнал доникъде с нея.

— Мерси — рече Фредо намусен. — Сега трябва да ѝ разкрия истинската си личност.

— Тя вече я е виждала — каза Лина лукаво. — И повярвай ми, това е всичко, което иска да види.

Докато Лина и Фредо си подаваха топката и се заяждаха, Бриджит реши да се държи любезно и се наведе към Карло.

— Фредо ми каза, че живеете в Лондон — рече тя. — Това трябва да е интересно.

Той я изгледа с пронизващите си сини очи.

— Вие сте много красива — рече той с тих глас, толкова тих, че никой от другите двама не го чу.

— Моля? — възкликна Бриджит изненадана.

— Мисля, че ме разбрахте — отвърна той.

Тя хвърли бърз поглед към Лина. Приятелката ѝ нямаше да се зарадва, ако разбере, че Карло се прехвърля на някой друг.

— Ами... благодаря — рече тя, леко смутена. — Работата ми е да изглеждам добре пред фотоапарата.

— Не говоря за снимките ви — рече Карло гладко.

За момент тя се почувства неудобно под щателния поглед на опипващите му очи.

— Е — рече Бриджит, като вдигна чашата си с шампанско и се постара да включи и останалите. — Бих искала да вдигна тост. За Карло и годеницата му. Колко жалко, че я няма тук.

Лина я стрелна със смъртоносен поглед, задето спомена, че новият обект на похотта ѝ е сгоден.

— Каква годеница? — попита Карло, сякаш нямаше представа за какво говори тя.

— Фредо ни каза, че сте сгоден — рече Лина, като отправи поглед към Фредо, който питаше: „Е, вярно ли е?“

— Аз ли? Не — рече Карло с мимолетна усмивка. — Годежът бе прекратен.

— Не си ми споменал за това — рече Фредо обвинително.

— Не си ме попитал — парира го Карло.

Лина веднага се намеси, като се примъкна към Карло.

— Не си сгоден, така ли? — рече щастливо тя. — Аз също. Това ни прави хубава двойка, нали?

Карло се усмихна любезно, но очите му останаха приковани в Бриджит.

ГЛАВА 9

— Къде по дяволите са те? — промърмори Лъки, като повдигна ръкава на сакото на Стивън, за да погледне часовника му.

— Едва осем е — рече Стивън, спокоен както обикновено. — Ще пристигнат навреме за речта ти.

— Скъпа — намеси се и Джино. — Трябва да се научиш да си спокойна. Виж ме мен.

— На осемдесет и седем сигурно е лесно — промърмори тя сухо.

— Вярна на себе си и както винаги заредена с умни отговори — рече Джино с широка усмивка.

— Да не би да се чудиш откъде съм наследила това? — провлече тя.

Тъкмо бяха седнали след дългия час за коктейли. Боби кръжеше около съседната маса и се опитваше да заговори една наперена млада звезда от някакъв телевизионен сериал, като се перчеше гордо в първия си фрак. Наистина изглеждаше добре, наследил обаянието на покойния си баща. Димитри бе истински чаровник.

Лъки сръга Джино.

— Ти такъв ли беше на петнадесет? — попита тя, като гледеше как синът ѝ се опитваше да свали осемнадесетгодишната звезда.

Джино погледна внука си и избухна в смях.

— Когато бях на неговата възраст — отвърна той, — вече бях прекарал всички в квартала.

Както и аз, искаше да каже Лъки, но не го направи. Джино много обичаше да се отдава на спомени за дъщеря си в лудите ѝ години. Той я бе омъжил на шестнадесет, за да сложи край на неконтролируемото ѝ поведение. Голяма работа. Тя скоро се бе отървала от това фиаско и в мига, в който Джино замина за Европа заради данъците, тя се премести обратно във Вегас и пое със замах семейния бизнес.

— Затова ли ти лепнаха прозвището Джино Овена? — попита тя невинно, преструвайки се, че не знае колко се дразни от отдавнашния си прякор.

— Винаги съм знаел как да се държа с жена — рече Джино възмутено. — Отнасях се с дамите като с курви, а с курвите като с дами. Действа безотказно.

— Да не си посмял да учиш сина ми на такива сексистки отживелици — нахока го строго Лъки.

— Глупости! — изстреля Джино. — Колкото по-скоро научи, толкова по-добре за него. За шестнадесетия му рожден ден ще го заведе във Вегас и ще му взема най-хубавата проститутка в града.

— Няма да стане.

— Ще видим.

— Последното нещо, което ще позволя, е синът ми да придобие остарелите ти разбирания за жените.

Джино избухна в смях.

— Никога не съм получавал оплаквания, дечко.

— Заври си го отзад.

Те нямаха традиционните отношения между баща и дъщеря.

Стивън се върна на масата.

— Какви ги вършите вие двамата? — попита той.

— Слушам тъпотииите на Джино — отвърна Лъки, като се престори, че се прозява.

— Хубаво — рече Стивън, поклащайки глава. — Когато двамата се съберете, сте като куче и котка.

— Не съм виновна, че той е останал да живее в миналото — рече Лъки засмяна.

— В миналото, друг път — възкликна Джино. — Казвам ти как стоят нещата между мъжете и жените. Време е да проумееш.

— Задръж тази мисъл — рече Стивън. — Ето го и Алекс с дамата му.

Лъки погледна приближаващата двойка.

— И с кое екзотично миньонче е Алекс тази вечер? — попита тя нехайно.

— Какво ти пука? — попита Стивън. — Той иска теб.

— Глупости — отвърна Лъки, макар да знаеше, че и Стивън, и Винъс са прави.

Алекс Уудс наистина си падаше по нея, а и тя изпитваше силно влечение към него, но не достатъчно, за да предаде Лени — естествено, като изключим онзи период, когато Лени го нямаше

няколко месеца и тя го мислеше за мъртъв. Това бе тайна, която тя пазеше дълбоко в себе си, понеже бе по-добре Лени никога да не научи. Вместо любовници, двамата с Алекс станаха най-добри приятели — приятелство, което деляха с Лени, макар че той не бе толкова близък с Алекс, колкото нея.

Алекс Уудс. Писател. Режисьор. Човек, който вършеше всичко по свой начин и обикновено номерът му минаваше, понеже той бе Алекс Уудс и в добрата холивудска традиция бе един от онези герои, които изпъкваха на фона на тълпата. Алекс бе блестящ талант в море от посредственост — истински оригинален талант от ранга на Мартин Скорсизи и Оливър Стоун.

— Лъки — рече Алекс, като се наведе към нея.

На петдесет и една, той продължаваше да бъде опасен мъж. Мрачен, вгълбен, с покоряващ поглед, гъсти вежди и силна челюст. Бе висок и в добра физическа форма благодарение на усърдните всекидневни тренировки. Дългата му коса се накъдряше точно над яката му, той винаги бе облечен в черно. Тази вечер носеше черен фрак и риза в същия цвят без вратовръзка. Алекс обичаше да прави впечатление.

Дамата му бе азиатка. Каква изненада, помисли си иронично Лъки. Момичето бе миньонче на двадесетина години. Лъки не я бе виждала по-рано. Рядко някоя се задържаше повече от шест седмици. Тя често се шегуваше с Алекс, че той имаше поточна линия, която периодично бълва азиатки.

— Здравсти, Алекс — поздрави го сърдечно тя, като се изправи.

Той изсвири с уста в знак на възхищение.

— Великолепно! — рече той, като огледа дългата ѝ червена рокля „Валентино“. — Понякога почти забравям колко ослепително красива си всъщност.

— Complimenti?! — усмихна се тя. — Сигурно искаш нещо.

— О, да — усмихна ѝ се той в отговор. — Това не би трябвало да те изненадва.

— Престани, Алекс — рече тя остро. Не беше в настроение да се справя с усърдното флиртуване, в което се впускаше той всеки път, когато Лени го нямаше наоколо. — Запознай ме с дамата си.

— Пиа — представи я той, като дръпна момичето напред.

— Здравей, Пиа — поздрави я Лъки, като я огледа.

— Здравей, Лъки — рече Пиа не толкова плахо, колкото повечето му приятелки.

„Слава богу!“, помисли си Лъки. Бе изтощително да се справя с непрекъснатата поредица гаджета на Алекс. Скоро му бе казала, че не може повече.

— Какво те притеснява? — попита я той невинно.

— Ами когато четиримата излезем на вечеря — отвърна тя, — вие с Лени си прекарвате чудесно и обсъждате всичко и всеки, докато аз трябва да водя любезен разговор с приятелката ти.

— И? — попита той.

— Ти ги чукаш — отвърна тя. — А пък аз трябва да си говоря с тях!

Алекс бе избухнал в смях.

Лъки се засмя при спомена за това.

— Къде е Лени? — попита Алекс, като се огледа.

— На работа — обясни Лъки. — Всеки момент ще дойде.

— Срам и позор! — рече Алекс.

— Престани! — каза Лъки.

— Никога — отвърна Алекс.

Последва внезапно раздвижване и хората се заобръщаха, когато Винъс Мария стигна до масата, придружавана от изключително елегантния си съпруг, кинозвездата Купър Търнър.

Винъс цъкаше и недоволстваше. Платинена коса, щедро деколте и бляскави клепки и устни.

— Исусе! — възкликна тя, като най-после стигна до масата. — Трябваша ни двадесет и пет минути, за да минем през кордона журналисти. Какво ли не прави човек за приятелите си!

— Какво те питаха? — полюбопитства Лъки.

— Какво не ме питаха — отвърна Винъс. — Дали отново съм бременна? Как е бракът ми? Смятам ли Мадона за конкурентка? Ако не бях омъжена, бих ли излязла с Брад Пит? Обичайните глупости.

— Не, искам да кажа какво те питаха за мен? Това е моята вечер, забрави ли?

— Мислех, че мразиш да се разгласява личният ти живот?

— Така е.

— Така че се постарах да не те споменавам. Казах само, че заедно с Шерил Лансинг сте може би двете най-умни жени в Холивуд и

че под невероятното ти ръководство „Пантър“ прави най-добрите филми. Лъки Сантанджело е кралицата на половото равенство, казах аз. Какво ще кажеш за този цитат-убиец?

Лъки се ухили и целуна Купър, който както обикновено бе безупречен. Преди да се ожени за Винъс, той бе плейбой номер едно в Холивуд. Сега бе господин Любящ съпруг и баща и си умираше от кеф. Отиваше му да бъде баща и със сигурност бе поулегнал. Чайна, петгодишната им дъщеря, бе гордостта на живота им.

— Здравсти, Алекс — поздрави го Винъс, като целуна режисьора по двете бузи. — Кога ще играя главната роля в следващия ти филм?

Беше се превърнало в шега между двама им, че откакто я номинираха за малката роля във филма му „Гангстери“, той не я бе канил отново да работи с него.

— Не знам... — рече той колебливо. — Можеш ли да играеш плоска като дъска откачалка, която обича да реже топките на мъжете?

— Мечтата ми! — изписка Винъс, а оживеното ѝ лице засия. — Няма да намериш друга актриса, която да е по-подходяща за ролята!

— Е... — рече замислено Алекс, — готова ли си да се явиш на пробни снимки?

— Хмм... — отвърна тя, като се преструваше, че мисли по въпроса. — Предполагам, че зависи чии топки ще ме накараш да отрежа!

Всички се засмяха.

Лъки се огледа. „Поне съм заобиколена от приятели“, помисли си тя. „Хора, които искрено ме обичат. И това е добре, като се има предвид, че съобщението, което смятам да направя, засяга всички тях по един или друг начин.“

Искаше ѝ се Лени да побърза да дойде. Само той ѝ липсваше, за да направи вечерта ѝ пълна.

ГЛАВА 10

Най-после Лени каза вълшебните думички.

— Стоп. Свършихме за днес.

— Слава богу — рече Мери Лу, като се забърза към фургона си, а по пътя започна да разкопчава костюма, който носеше в сцената.

Тери, една от помощник-гардеробиерките, се затича след нея.

— Да помогна ли? — попита тя. Беше негърка, дебела и задъхана, но изпълнена с ентузиазъм. Подобно на всички останали от екипа, тя обожаваше Мери Лу и бе готова да направи всичко за нея.

— Да! — отвърна Мери Лу. — Трябваше да съм готова още преди час.

— Нямах проблеми — рече Тери. — Затова съм тук.

— Как е братчето ти? — попита Мери Лу, като стигнаха до фургона.

— Добре е, благодаря — отвърна Тери, като се изуми, че Мери Лу изобщо си спомня историята за шестнадесетгодишния ѝ брат, който наскоро бе арестуван за хулиганство. — Дадох му три месеца условно.

— Това ще му е за урок.

— Майка ми му даде хубав урок — рече Тери, като обърна очи. — Така го подреди, че после цяла седмица не можеше да си седне на задника!

— Добре — каза Мери Лу. — Сега вече ще се замисли, преди да реши да направи нещо нередно.

— Тъй си е — потвърди Тери и закачи полата на Мери Лу, след като тя я съблече.

— Впрочем — рече Мери Лу, като отвори малкия хладилник, където бе скрила диамантените си обеци с форма на сърце и колието, подаръци от Стивън по случай годишнината, — ако искаш, може да уредя мъжът ми да го види, да му даде някой съвет как да не се забърква в неприятности.

Лицето на Тери светна.

— Наистина ли?

— Стивън има страхотен подход към децата. От време на време ходи да говори с момчетата в Комптън — помага им със съвети за кариерата, неща от тоя род. За тях е истински бог.

— Не се и съмнявам.

— Понякога каним някои от тях на барбекю. Стивън знае как да мотивира хората. Кара ги да искат да получат образование и да се справят добре.

— Мисля, че брат ми има нужда тъкмо от това — рече Тери и внимателно извади блестящата бяла вечерна рокля на Мери Лу от калъфа ѝ.

— Ще го уредя — рече Мери Лу, откопча сутиена си и се протегна към роклята си.

— Толкова си слаба — рече завистливо Тери, като гледеше как Мери Лу се намъква в прилепналата рокля.

— На това му викат да караш на фотосинтеза! — отвърна тъжно Мери Лу. — В моята професия трябва да си тънка. Иначе умирам да се тъпча с пържено пиле и сладкиши. Някой ден — в далечното бъдеще — ще правя точно това. Но сега трябва да поддържам фигурата си.

— Виж ме мен — рече Тери и вдигна безпомощно рамене. — Аз съм с двадесет кила над нормата.

— Постави си цел — рече Мери Лу. — Обещай си да сваляш по един килограм месечно. После започни бавно и спокойно и за по-малко от две години ще си стигнала до теглото, което искаш.

Тери се засмя при тази мисъл.

— Не мога да го направя.

— Напротив, можеш — рече Мери Лу. — Можем да направим всичко, което си наумим.

— Божичко, иска ми се това да беше истина — рече замечтано Тери.

— Добре ли изглеждам? — попита Мери Лу.

— Страхотно — отвърна Тери с въздишка, закопчавайки ципа на гърба на роклята ѝ.

— Благодаря — каза Мери Лу и бързо си сложи тънък слой гланц за устни. — Обещавам да не забравя за брат ти. Довечера ще говоря със Стивън.

— Ти си невероятна — каза Тери.

— Не, не съм — рече Мери Лу. — Просто разбирам кога някой се нуждае от подкрепа. Някой ден ще ти разкажа как се запознахме със Стивън. Боже! Трябваше да ме видиш тогава как се нуждаех някой да ми каже какво да правя! Всъщност историята си я бива.

— Разкажи ми — замоли я Тери.

— Сега нямам време — отвърна Мери Лу засмяна. — Ела утре да обядваш с мен и ще ти разкажа всичко. И от утре започваш диетата си, нали?

— Щом казваш.

На вратата на фургона се почука, после Лени извика:

— Готова ли си?

— Почти — отвърна тя и бързо обу сребристите си обувки с висок ток, когато Тери отвори вратата на фургона.

— Да вървим — подкани я Лени. — Ако не стигна навреме за речта ѝ, Лъки ще ме убие — той я хвана за ръката и ѝ помогна да слезе по стълбите.

— Чао, Тери — рече Мери Лу, като ѝ махна с ръка.

— Изглеждаш великолепно тази вечер — отбеляза Лени, като тръгнаха към колата.

— Харесва ли ти роклята ми? — попита Мери Лу и се завъртя заради него.

— Невероятна е — отвърна той. — Обаче трябва да внимаваш. Стивън ще получи сърдечен удар, като те види. Твърде стар е, за да има жена, която изглежда като теб.

— Страхотно! — рече през смях Мери Лу. — Не му го казвай, и без това вече усеща кризата на остаряването.

— Стивън?

— Мисли, че става дебел и досаден.

— Стига бе. Стивън Красавеца?

Мери Лу се изхили.

— Казах му, че дори да се превърне в най-дебелия и най-досадния мъж на света, аз ще продължавам да го обичам.

— Каква жена!

— Той е най-добрият.

— Както и ти.

— Благодаря, Лени. Оценявам това.

— Ей — рече Лени, като поеха по улицата. — Боя се, че не ми хрумна да наема лимузина за довечера. Предпочитам аз да карам. Но като изглеждаш толкова неотразима, съзнавам, че трябваше да наема кола.

— Не ставай глупав — отвърна Мери Лу. — За мен е важно да стигнем. И колкото по-скоро, толкова по-добре — тя нежно се усмихна. — Знаеш ли, толкова е смешно. Стивън и аз сме женени почти девет години, но като не съм с него, започва да ми липсва. Дори да е само за един ден.

— Знам какво имаш предвид — рече Лени. — Понякога, като гледам всички нещастни бракове в този град — хора, които скачат от едно легло в друго и се развеждат — и си мисля какъв късмет извадих с Лъки. Тя е всичко за мен. Вярно, че съм работохолик, но като се върна при нея в края на деня, всичко добива смисъл.

— И аз се чувствам по същия начин — рече Мери Лу с разширени очи. — Ние сме съвсем еднакви.

— Да, само дето ти си малко по-млада от мен — рече Лени.

— Съвсем мъничко — рече усмихнатата тя.

Бъди ги настигна на път за колата на Лени.

— Бейби, изглеждаш супер! — каза той на Мери Лу, оглеждайки я с възхита.

— Ами благодаря ти, Бъди — отвърна тя, съзнавайки, че той си пада по нея. — От твоите устни това е истински комплимент.

— Какво означава това? — попита Бъди, като излъчваше обаяние.

— Ами всеки знае — рече полуусмихнатата Мери Лу, — че ти си най-големият сваляч тук.

— Нима? — попита той и се наду. — Създал съм си репутация, така ли?

— Да видим, Бъди — рече тя, като се престори, че се замисля. — Откакто почнахме този филм, видях поне три различни момичета да те посещават.

— Сестрите ми — рече Бъди ухилен.

Тя се засмя в отговор.

— Сестрите ти друг път!

— Хайде — рече Лени, като отвори вратата на поршето си и подкани Мери Лу да влезе. — Вие двамата можете да флиртувате утре.

Точно сега трябва да вървим.

Тя се намести на предната седалка, сложи си колана и помахна на Бъди, който кръжеше около колата.

— Мъжът ти знае ли какъв късметлия е? — попита Бъди, когато Лени заобиколи и запали колата.

— Надявам се — рече тя, като му прати една въздушна целувка.

— Бейби — въздъхна Бъди. — Ако някога решиш, че искаш някой по-велик и по-добър, аз съм насреща!

— Няма по-велик и по-добър от Стивън — отвърна Мери Лу. — Съжалявам, че ще те разочаровам.

— О, бейби — рече Бъди, поклащайки глава. — Ти си нещо друго.

Поршето потегли. Мери Лу затвори прозореца и се ухили.

— Надявам се, че на екрана изглеждам добре до него.

— Бъди е най-добрият — рече Лени. — И като се има предвид, че си пада по теб, наистина ще си несравнима.

— Толкова е забавно да се снима филм с теб, Лени — каза тя. — Не съм и сънувала, че ще работим заедно, а сега е даже по-добре, отколкото си представях.

— И с теб е удоволствие да се работи.

— Това е голям комплимент.

— Много ми е кофти, че трябваше да стоим до толкова късно тази вечер — рече Лени, като нагласи огледалото си за обратно виждане. — Мислиш ли, че Лъки ще се сърди?

— Лъки никога не ти се ядосва.

— Нима? — рече той. — Наближава осем и половина. Докато стигнем дотам, ще е минало девет. Повярвай ми, тази вечер Лъки наистина ще е бясна.

ГЛАВА 11

Момчето се метна в джипа, адреналинът препускаше във вените му, зрението му бе замъглено. Момичето не падаше по-долу и се хилеше лудо.

— Колко отмъкна? — попита тя, като се тръшна на предната седалка.

— Четири — отвърна той, а сърцето му биеше лудо.

— Посредствено — рече тя. — Аз имам шест. Най-добре ще е да дигаме гълъбите, преди да са пратили някой пазач да ни гони.

Нямаше нужда да му повтаря. Той включи джипа и излетяха с ръмжене от паркинга, като остъргаха една синя тойота, карана от по-възрастен мъж, който размаха юмрук към тях.

Момичето се протегна и взе една бира, отвори я и му я подаде. Вече беше пиян, но какво от това? Имаше чувството, че може да направи всичко. Не бе заключен въщи, а бе навън и свободен. Свободата бе хубаво нещо. Свободата бе на власт.

Момичето знаеше как да се забавлява, открай време бе така. Когато бяха малки и растяха заедно, тя винаги поемаше инициативата и му сочеше пътя. Понякога дори го защитаваше.

— Дай да видим к'во си взел? — рече момичето, като затършува из джобовете му.

— Не знаех, че трябва да избирам. Взех каквото докопах.

— Каква глупост! — рече отвратно момичето. — Трябваше да вземеш неща, които харесваме — тя измъкна един компактдиск от джоба му. — Селин Дион! — възкликна тя. — Та кой я слуша тая?

— Казах ти — рече момчето засрамено. — Не подбирах.

— Тъпак! — каза момичето, като бръкна под пуловера си и измъкна диск на Айс Ти. — Пусни това.

Той пъкна диска в уредбата. Пулсиращият рап изпълни джипа.

Момичето започна да се подрусва в такт с музиката, а после се протегна и взе цигара от джоба си, запали я, дръпна и му я подаде.

— Не пуша — промърмори той.

— Много си задръстен — рече тя. — Наистина не си поумнял в Ню Йорк.

— Там пушех трева — изперчи се той.

— Оу! — каза тя подигравателно. — Какво печено копеле си бил. Ами кока? Пробвал ли си някога?

Той поклати глава. Баща му беше против наркотиците, след като навремето бе употребявал всичко, до което успее да се докопа.

— Искаш ли да опиташ? — предложи тя. — Имам малко в мен.

— Откъде изрови кока? — попита той.

— Не се притеснявай за това — рече тя с лукава усмивка. — Мога да намеря каквото поискам. Имам приятели там, където трябва.

ГЛАВА 12

— Къде е тоя твой мъж? — попита Джино.

— И на мен ми се иска да знам — отвърна Лъки, като стисна устни.

— Тръгнал ли е от снимачната площадка? — попита Винъс, като се наведе и се намеси в разговора им.

— Да — отвърна Лъки. — Обадох се. Двамата с Мери Лу са потеглили преди десетина минути.

— Къде снимат?

— В центъра. Ще им трябва най-малко половин час да стигнат дотук.

— Не и както кара Лени — намеси се Стивън. — Надявам се Мери Лу да не изхвъркне от седалката.

— Да не намекваш, че Лени е лош шофьор? — изсумтя Лъки.

— Той е истински воин на пътя — рече Стивън, като прозвуча развеселен. — Мисли, че шосето е само негово.

— Той е внимателен шофьор — възрази Лъки. — И със сигурност е по-добър от теб, Стивън. Ти караш като стара баба, наведен над волана, като че ли ще изскочи и ще те прасне по мутрата!

— Моля?

— Сериозно — рече Лъки. — Какво да правя? Речта ми вече закъснява с половин час, но няма да я произнеса без Лени.

— Защо? — попита Стивън.

— Защото не мога, затова.

— Той сигурно я е чул? Ти не репетира ли?

— Не. Изненада е. Разбра ли?

— Е, сигурно ще имаш възможност да му я прочетеш по-късно. В леглото например.

— Страшно тъпа идея — провлече саркастично тя.

— Недей да се нервиш. Иди кажи на организаторите да я отложат.

— Те вече са наясно. Речта ми трябваше да бъде преди вечеря. После идва ред на забавленията.

— Защо не им кажеш да сервират, докато вечерята свърши, Лени ще е тук и ще можеш да изнесеш речта си.

— Страхотно! — рече Лъки. — Да стана, когато всички се натъпчат и са се разплули самодоволно.

— Слушай, това си е твой проблем. Ако бях на твое място, щях да я направя сега.

— Не, Стивън, ще чакам. Ясно?

— Както искаш.

„Точно така“, помисли си тя. „Историята на живота ми. Винаги съм постъпвала както искам.“

Тя бе бясна на Лени. Е, добре, наистина снимаше филм, но той бе режисьорът, така че, ако си беше планирал нещата както трябва, можеше да приключи по-рано.

Тя стана и отиде да говори с организаторите, като по пътя се спря на няколко маси да поздрави някои приятели и познати от филмовата индустрия. О, да, сега всички ѝ се умилкваха, защото притежаваше и ръководеше филмово студио. Но когато не беше във филмовия бизнес, щеше ли да е вярно това, което разправяха. Че в Холивуд, ако нямаш хит, хората пресичат улицата, за да те избегнат?

Може би да, може би не. На нея изобщо не ѝ пукаше, понеже винаги бе вървяла по собствения си път. Лъки не бе стандартна в нито едно отношение. Може би затова бяха такива добри приятелки с Винъс.

Организаторите взеха да се тръшкат, когато им съобщи плана си. Тя не отстъпи. Най-накрая те се съгласиха. След като тя бе звездата на вечерта, нямаха избор.

Алекс се приближи до нея, когато тя тръгна да се връща към масата им.

— Съпругът закъснява, а? — рече той и собственически я хвана под ръка.

— Хей, никой не знае по-добре от теб как е по време на снимки — рече тя хладно.

— Така е — рече той. — Но ако аз бях на негово място и знаех, че това е твоята вечер, щях да приключа рано.

Алекс изричаше на глас мислите ѝ и това я натъжи. Той имаше странната способност да се настройва на нейните вълни.

— Как е майка ти? — попита тя, като знаеше много добре как да го накара да стисне зъби.

Алекс имаше изключително властна майка, французойката Доминик, която до последните няколко години управляваше живота му с железен юмрук или поне се опитваше.

— Чудесно — рече той уклончиво.

— Продължава ли да се бърка в живота ти? — попита Лъки.

— Не си наясно — рече спокойно Алекс. — Тя спря да ми се меси преди известно време.

— Хмм... — рече невярващо Лъки. — Някой ден ще си признаеш. Знаеш, че винаги се стараеш да ѝ се харесаш.

— Аз вече почти не я виждам — отвърна той.

— Щом казваш — рече тя. — Нямам желание да навлизам в личните ти работи. И може би ще ми отвърнеш със същото.

— Аз харесвам Лени — възропта той. — Не мога да му се сърдя само защото тази вечер постъпва като дръвник.

— Не е дръвник — сопна му се Лъки, вбесена от критиките му. — Всеки момент ще пристигне.

— Добре, добре. Междувременно позволи ми да те придружа до масата, за да не се налага да спираш да разговаряш с всеки тъпанар, който ти се изпречи.

— Благодаря ти, Алекс. Сигурна съм, че това ще направи светските хроникьори много щастливи.

— Какво искаш да кажеш?

— Лъки Сантанджело Голдън придружавана през залата от лошото момче, режисьора Алекс Уудс.

Алекс се засмя.

— Голяма работа, да му се не види.

— Къде е Пиа? — попита Лъки. — И как попадна на нея?

— Ти явно си останала с впечатлението, че излизам само с безмозъчни кукли и артистки — рече Алекс. — Е, нека ти кажа, че тази е много добър адвокат.

— Така ли? — рече Лъки, като се опита да не издава веселата нотка в гласа си.

— Какво ти става? — рече сприхаво Алекс. — Да не мислиш, че привлекателни жени не могат да са адвокатки?

— Разбира се, че могат. А ако тази е толкова умна, може и да издържи повече от пет минути.

— Понякога си такава кучка.

— Но мога да бъда и добра приятелка. Никога не го забравяй, Алекс.

— Има нещо, което никога няма да забравя.

— Какво? — попита тя, преди да може да се спре.

— Спомняш ли си онази далечна и отдавнашна нощ?

— Не, Алекс, не я помня. И двамата си обещахме да забравим, че я е имало. И ако някога кажеш на Лени, аз лично ще ти клъцна топките с тъп нож. Ясна ли съм?

— Да, мадам — отвърна той, като си мислеше, че само от Лъки може да чуе толкова описателен израз.

— Не е смешно — рече тя строго. — Говоря напълно сериозно, така че прибери си усмивчицата и да се връщаме на масата, където аз ще се опитам да съм любезна с Миа, Пиа или както там й беше името.

— Ако не те познавах по-добре — рече Алекс, като я погледна озадачено, — щях да си помисля, че ме ревнуваш от всичките ми приятелки.

— Казах ти какъв е проблемът, Алекс. На мен ми се налага да водя разговори с тях, а после ти ги чукаш.

— Ей — рече той със сериозно изражение. — Да не мислиш, че ми е забавно? Една свирка и после очакват да им върна комплимента.

Тя поклати глава.

— Ти си абсолютно непоправим.

— Благодаря — рече той с голяма крокодилска усмивка. — Обожавам, като ми говориш мръсотии!

ГЛАВА 13

Тя го заведе в тоалетната на една бензиностанция. Заклучи вратата и оформи белия прах на купчинка, после го смръкна с една навита доларова банкнота, като внимателно му показа как да стори същото.

— Няма да ми прилошее, нали? — попита той, като се чувстваше като кръгъл идиот. — И няма да се пристрастя?

— Ти наистина си чалнат — рече тя, прокарвайки ръка през късата си тъмна коса. — Смъркай, по дяволите, и млъквай.

Той бе достатъчно пиян, за да я послуша. Пиян и възбуден. Тази вечер определено щеше да извади късмет. Все пак бе направил всичко, което тя му каза — открадна дисковете, помотаха се с джипа, слушаха музика и се натряскаха. Тя явно искаше да е с него. Защо иначе щяха да прекарват всичкото това време заедно.

Коката гъделичкаше носа му. Той се разкиха.

— Не кихай — рече тя раздражено. — Ще я издухаш.

— Впрочем откъде я взе?

— Защо постоянно ме питаш за това? Имам си доставчици.

— Често ли го правиш?

— Не се безпокой за това — отвърна тя потайно. — Знам си работата.

След няколко минути на него започна да му става адски готино. Може би защото бе пиян, но и коката сигурно помагаше, понеже с всеки изминал момент той се чувстваше все по-добре. По дяволите! Бе способен на всичко. Всичко, което тя го помоли. Можеше да скочи от някоя шибана планина, ако това щеше да помогне да спи с нея.

Защо толкова си бе загубил ума по нея?

Понеже тя винаги бе наоколо. Вечно стоеше пред очите му. Вечно го предизвикваше. И когато баща му взимаше наркотици и изпаднаше в някой от маниакалните си пристъпи на ярост, тя бе наблизо, за да го спаси.

Те излязоха от тоалетната и се върнаха в джипа.

— Аз ще карам — рече тя, като го избута. — Ти си прекалено размазан.

— Не, не съм — заспори той.

— Си, си — настоя тя и седна зад волана, докато той се отпусна на седалката до нея. — Направо си се отнесъл.

Може би беше права. Всичко се въртеше в кръгове пред очите му. Все едно се взеше на високоскоростно влакче в увеселителен парк.

Издигаше се бясно нагоре.

Спускаше се бясно надолу.

Въртеше се в голям широк кръг.

По дяволите! Вече за нищо не му пукаше. Той бе един щастлив човек.

ГЛАВА 14

— Знаеш ли кое е хубавото? — попита Мери Лу, като докосна леко ръката на Лени.

— Не, кое е? — попита Лени, загледан право напред, като караше поршето с висока скорост от нетърпение да стигне до Лъки колкото може по-бързо.

— Фактът, че ти си ми шурей. Роднина.

— Да — съгласи се Лени. — Това наистина е хубаво.

— И още — продължи Мери Лу, — че Кариока и Мария са братовчедки и са на една възраст. Двете са толкова сладки заедно. Наблюдавал ли си ги някога? Игрят си с куклите с часове наред. Толкова е възхитително. Много се радвам, че са толкова близки.

— Зная — рече Лени. — Това, което ме радва, е, че растат без никакви предразсъдъци, понеже разбират, че независимо какъв е цветът на кожата, всички са еднакви.

— Така е.

— Впрочем — рече замислено той — майка ми бе абсолютна расистка, само че не го знаеше. Винаги подхвърляше всякакви груби неща за негрите, когато бях малък, и аз така и не разбрах какво всъщност има предвид, докато не поумнях достатъчно, за да осъзная. Естествено, никога не съм я обвинявал; тя не е била научена на друго.

— Майка ти сега живее във Флорида, нали?

— Най-после се махна от Калифорния. Срећнала един деветдесетгодишен пенсиониран гангстер, който я заведе в Маями. Виждам я веднъж годишно, когато идва да прекара Коледа с децата.

— Това мъчение ли е? — попита Мери Лу.

— Не — отвърна Лени. — Алис е поомекнала с възрастта. Преди години беше съвсем различна. Баща ми беше комедиант във Вегас, а мама — стриптийзьорка — Алис бомбата. Страхотно семейство бяхме!

— Я! — възкликна Мери Лу. — Майка ти е била стриптийзьорка. Това не те ли притесняваше, когато започна да излизаш с жени?

— Не. Но предполагам, че би могло. Никога не съм се замислял за това.

— Много ми харесва начинът, по който сте се запознали с Лъки — рече Мери Лу с въздишка. — Толкова е романтично, след като и двамата сте били женени за други хора и прочее.

— Е, знаеш историята. Нещата сами се подредиха. Тя остави съпруга си, а аз се разделих с жена си. После двамата с Лъки се събрахме и никой от нас не е поглеждал назад.

— Страхотна двойка сте — заяви Мери Лу.

— Същото се отнася и за вас със Стивън.

Мери Лу се ухили, напълно щастлива.

— Знам.

ГЛАВА 15

Вместо да си тръгне, както искаше, Бриджит остави Лина да я убеди да направят една обиколка на клубовете. Лина настояваше, макар че Бриджит щеше да е много по-щастлива да се прибере вкъщи, да си легне и да гледа телевизия.

Фредо продължи да я засипва с внимание, но тя го пренебрегваше. Бе прекалено заета с мисли за мъжете в живота ѝ и колко опасни се бяха оказали всички. Понякога, когато бе сама, мислите ѝ отлитаха към Тим Уийлт и как бе загубил живота си заради нея. Привиждаше ѝ се изпитото му лице. Разбира се, той се бе възползвал от младостта ѝ и се бе отнесъл зле с нея, но не заслужаваше да умре заради това.

Тим Уийлт бе хроничният ѝ кошмар.

Лина продължаваше да моли Карло да танцува с нея.

— Не танцувам — отвърна любезно той, като я отпъди с елегантен жест.

— Тогава предполагам, че ще трябва да се задоволя с теб, Фредо — рече Лина и скочи, а дългото ѝ кльощаво тяло вече се поклащаше в такт с ритъма. — Да идем да им покажем как се прави — рече тя, като завлече Фредо към претъпкания дансинг.

Бриджит се бе втренчила право напред, все още замислена за Тим.

— За какво си мислиш? — попита Карло, като се плъзна по седалката на сепарето и се приближи притеснително близо.

Бриджит забеляза, че той почти няма акцент, и се запита къде ли е научил английски. Лина бе права, той наистина беше сладур, само че нея изобщо не я интересуваше.

— Ами... за разни неща — отвърна тя неясно, като отпи още малко шампанско, понеже той я притесняваше.

— Ти си различна от останалите момичета — отбеляза той.

— Кои „останали момичета“ имаш предвид? — попита тя с насмешка.

— Всеки път като идвам в Ню Йорк, Фредо се опитва да ме впечатли с приятелките си манекенки. Обикновено са доста тъпички. Красиви, но празноглави.

— Това вече е мит — рече Бриджит, подразнена, че той слага всички манекенки в един кюп. — Не всички модели са тъпи.

— Виждам — отвърна Карло, а пронизващите му леденосини очи я караха да се чувства все по-неудобно.

Тя отпи още една глътка шампанско.

— Тъъ... доста съм уморена — рече тя. — Нали не възразяваш, ако си взема такси до вкъщи?

— Още е рано — изтъкна Карло. — Освен това не мога да ти позволя да се прибереш сама. Един джентълмен никога не прави така.

— Кой обръща внимание на това? — попита тя, като внезапно ѝ стана горещо и главата ѝ се размъти.

— Аз — рече той, слагайки ръка върху нейната.

Докосването му я притесни още повече. Тя се отдръпна.

— Между другото — каза тя, като се бореше да остане трезва, — Лина наистина те харесва.

— И аз я харесвам — отвърна той меко. — Но това не значи, че трябва да съм с нея, нали?

Очите му отново я обходиха и тя не знаеше какво да прави. За пръв път от дълго време усети леко потрепване. Привличане ли беше? Страх? Твърде много шампанско? Не бе съвсем сигурна.

Стана от масата, като се олюляваше леко, понеже не бе свикнала да пие толкова много.

— Наистина трябва да тръгвам — рече тя, като се чувстваше замаяна и унесена. — Моля те, пожелай приятна вечер на всички от мое име.

Той също се изправи. Беше много по-висок от нея и имаше изключително широки рамене. Ухаеше на някакъв мъжествен аромат, който ѝ се стори опияняващ.

— Ще те придружа до вас и ще се върна — рече той.

— Казах ти, не е необходимо — каза тя и малко се стресна, когато залата се завъртя пред погледа ѝ.

— Ще бъда по-обиден, ако не ми позволиш.

„На кой му пука?“, искаше да изкрещи тя. „На кой му пука дали ще те обидя?“

— Ела — подкани я той, като я хвана под ръка. — Ще поръчам на келнера да съобщи на приятелите ни, че скоро ще се върна.

Какво можеше да направи? Лина и Фредо бяха на дансинга, изгубени в море от въртящи се тела. И тя знаеше, че ако не излезе бързо оттам, може да припадне.

— Добре — рече тя накрая, макар и да знаеше, че категорично трябва да откаже, но по някакъв начин Карло бе успял да парира защитата ѝ.

Качиха се на едно такси пред клуба и пътуваха мълчаливо до апартамента ѝ. Тя затвори очи и почти заспа. Като пристигнаха, Бриджит се наведе и му подаде ръка за довиждане.

— Благодаря, че ме доведе. Лека нощ.

— Един италиански джентълмен никога няма да позволи на някоя дама да се качи сама до апартамента си — рече той. — Ще те придружа до вратата ти.

— Не, моля те — запротестира тя, като слезе от таксито. — В безопасност съм.

Но той вече бе застанал до нея.

Качиха се в сградата заедно, като минаха покрай нощния портиер, влязоха в асансьора и се качиха до апартамента ѝ. Тя започна да рови из чантичката си за ключа, намери го, но не можа да уцели ключалката.

Много внимателно той измъкна ключа от треперещите ѝ ръце и сам го пъкна. Преди да се е усетила, той бе в апартамента с нея.

„Защо ми треперят ръцете?“, запита се тя, бясна на себе си. „Защо му позволявам да пресече линията?“

Запали лампата. Апартаментът ѝ беше издържан в бледобежови тонове и мрамор, с огромни марокански възглавници, пръснати по пода, големи маси за кафе, лампи от Тифани и истински картини на стените.

— Имаш много интересен стил, Бриджит — рече той. — Може ли да приготвя по едно питие?

— Съжалявам — отвърна тя бързо, като се чувстваше още по-дезориентирана и замаяна. — Не можеш да останеш. Лина те чака, както ѝ Фредо. Трябва да се върнеш в клуба.

И тя се обърна.

Грешката бе нейна. Той я сграбчи изотзад, изненадвайки я напълно, обърна я към себе си и залепи устни върху нейните с такава сила, че за момент тя спря да диша.

Започна да се бори, за да се освободи, но докато го правеше, стана нещо странно — тялото ѝ реагира по такъв начин, че тя не можеше да устои. Все едно бе безсилна.

— Защо правиш това? — успя да попита тя.

— Понеже и двамата го искаме — отвърна той и я целуна отново.

Това бе лудост. Беше издържала толкова време и сега изведнъж се появяваше този непознат италианец, живеещ в Лондон, и я целуваше, а тя не можеше да го отпъди.

Твърде много „Кристал“. Никакво пиене повече, млада госпожице.

— Карло, трябва да си вървиш — рече тя, най-после събрала сили, за да го отблъсне.

— Защо? — попита той спокойно. — Омъжена ли си?

— Не, разбира се, че не съм.

— Сгодена?

— Не.

— Имаш си приятел?

— Не.

— Тогава какво ни спира? Лесбийка ли си?

— Това е нелепо...

Той зарови пръсти в дългата ѝ руса коса и отново впи устни в нейните.

Тя се опита да се отдръпне, но тялото ѝ беше безсилно. Освен това всичко отново започна да се върти...

— Бриджит — промълви той между дълбоките, чувствени целувки. — О, моя сладка, прекрасна Бриджит...

ГЛАВА 16

Минаваше девет и вечерята приключи.

— Трябва да направиш речта си без Лени — подкани я Стивън.
— Става твърде късно, за да чакаме повече.

— Къде са те? — попита Лъки, като нетърпеливо барабанеше с пръсти по масата. — Тръгнали са преди час. Трябваше отдавна да са тук.

— Не знам, Лъки, но ти трябва да изнесеш речта си. Не можеш да го направиш след забавленията — половината хора ще са си тръгнали дотогава.

— Добре, Стивън, престани да ми натякваш — рече раздражено тя, като направи знак на един от организаторите. — Готова съм — рече тя енергично. — Да започваме.

— Добре — каза мъжът с облекчение. — Ще ида да намеря мистър Долар. Той ще изнесе встъпителното слово.

— Чарли Долар ще ми даде думата? — рече тя, неспособна да скрие изумлението си. — Чие блестящо хрумване е това?

— Трябваше да е изненада, но въъ... поради забавянето трябваше да го държим отзад. Надявам се още да е там.

— Искате да кажете, че сте оставили стария Чарли сам с бутилка скоч. Ей това вече е смело!

— Изчакайте няколко секунди, ще се опитам да го открия.

Чарли Долар бе един от любимците на Лъки. Беше актьор, попрехвърлил петдесетака, с каменни очи и непринудено, непочтително отношение. Жените го обичаха въпреки щедрото му шкембе, леко оредяващата отпред коса и слабостта му към осемнадесетгодишни призьорки от конкурси за красота. Беше спечелил Оскар за последния си филм и го държеше подпрян на вратата на тоалетната за гости в къщата си. Типично за Чарли.

Когато го откриха, той бе надрусан и пиян до козирката — нищо необичайно за Чарли. Стигна с олюляващи се стъпки до подиума с обичайната си непукистка усмивка, маркови очила с тъмни стъкла и

бутилка уиски в ръка, която никой не бе успял да изтръгне. Веднага започна речта си.

Лъки се заслуша с усмивка, докато той изброяваше добродетелите ѝ, като завърши с:

— А сега... искам да ви представя една от най-страхотните мадами в този град. Тя е истинска приятелка. Тя е красавица. И аз я обичам. Представям ви... Лъки Сантанджело.

Публиката реагира ентусиазирано на увода, като скочи на крака и топло заръкопляска. Чарли бе известен зевзек.

Лъки си пое дълбоко дъх, докато се качваше на подиума. Бе научила речта си и нямаше нужда от подсещаци листчета. Единственото разочарование бе, че Лени го нямаше, за да я чуе.

Публиката бе притихнала, когато тя стигна до микрофона. Тя отново си пое дълбоко въздух и започна бавно. Разказа им колко се радва, че е там, и колко е доволна, че е помогнала да се съберат толкова много средства за информационни материали и изследвания за СПИН. После разказа история за две малки братчета, болни от СПИН, наследен от майка им, която била заразена с вируса след преливане на кръв. Двете момчета я убедили да се заеме с това.

— Марк и Матю вече не са сред нас — рече тя тихо. — Но аз съм сигурна, че щяха да са щастливи да видят как напредва процесът за намиране на лечение — публиката започна да аплодира. След кратка пауза Лъки продължи: — На финала бих искала да споделя нещо с вас: след дълго обмисляне реших да се откажа от ръководството на студиите „Пантър.“

Все едно избухна бомба. Публиката зяпна.

— След множество филми и стотиците приятни мигове усещам, че е дошло времето да продължа напред и да се заема с други неща. И макар че ще ми липсва безспирният поток на събитията в Холивуд, реших да се съсредоточа върху мъжа си и семейството си. И може би да напиша книга за всички вас — публиката отново ахна. — Сериозно — продължи Лъки, — ако наистина издам книга, тя ще е посветена на жените и на начините да успяват в този все още предимно мъжки свят. Чувствам, че щом аз мога да го направя, значи всеки е способен. И така... май няма какво друго да кажа, освен да продължавате добрата работа за изследване на СПИН. Лека нощ и благодаря. Оставам с най-искрени чувства и нека най-доброто студио да спечели.

Чарли чакаше, за да я придружи от подиума.

— Ти си направо невероятна! — промълви той.

— Нима?

— Да си тръгнеш от студиото, когато си стигнала до върха.

— Отегчена съм.

— Отегчена?

— Филмовите звезди са досадни.

Той повдигна невярващо вежда.

— На мен ли говориш?

— Не. Ти, Винъс и Купър сте единствените изключения.

— Мамка му!

— Какво?

— Ти си по-луда от мен. А това хич не е лесно.

После пресата я наобиколи, а червените лампички на камерите и магнетофоните светеха. Понесе се глъч от гласове и въпроси.

Тя бе спокойна и любезна.

— Казах всичко, което имах да казвам — промълви тя, продължи напред и стигна някак до масата си, където всички чакаха обяснение.

— Защо? — попита Винъс.

— Кога? — поинтересува се Купър.

— Мамо — оплака се Боби, като си мислеше за всички допълнителни облаги, които щеше да пропусне. — Решението ти е кофти.

— Мерси, Боби — рече тя с равен глас. — Но забравяш най-важното — то е мое, а не твое.

— Поздравления, дечко — рече Джино, грейнал. — Караш един старец да се чувства горд.

— Лени тук ли е? — попита угрижено тя.

— Още не.

— Тогава предполагам, че не знае — рече тя разочарована, че още не се е появил. Надяваше се, че никой няма да му каже, докато влиза — това наистина щеше да е върхът.

Сега съжаляваше, че не е обсъдила нещата първо с него, понеже, доколкото познаваше Лени, щеше да е бесен — може би дори обиден — ако го чуеше от другаде.

Тя го обмисляше от няколко месеца. Ръководството на студиото отнемаше твърде много време и енергия. Винаги трябваше да се

взимат решения, продуценти и агенти се опитваха да ѝ пробутат тоя филм, оная звезда. Проблеми с разработката, довършителните процеси, гигантските самомнения, дистрибуцията. Откакто пое „Пантър“, тя бе направила радикални промени в студиото, което бе целта ѝ. Бе направила няколко филма, с които много се гордееше, филми, които обрисоваха жените като силни, независими, сексуално равнопоставени и способни да постигат всичко, което си наумят. И в този период на дискриминация спрямо възрастните и жените това бе истинско постижение.

Сега всичко, което искаше, бе известно време да не прави нищо.

Може би наистина щеше да напише книга — това би било предизвикателство, а тя обичаше предизвикателствата.

Може би Лени щеше да ѝ помогне.

Не. Лошо хрумване. Тя не се нуждаеше от помощ.

Хвърли поглед към другия край на масата да види как Алекс приема новината. Той изглеждаше потънал в разговор с Пиа и нарочно не обръщаше внимание на Лъки, вероятно защото бе вбесен, че не му се е доверила.

Божичко! С колко души трябва да се съветвам, преди да направя една стъпка?

Тя седна до баща си точно когато Дейвид Фостър обяви, че шоуто започва. Конферансието, Хауи Мандел, прекрасен и много забавен актьор, трябваше да представи участниците: талантливия певец и продуцент Бейбифейс, очарователната Натали Кол и накрая Прайс Уошингтън, комедианта суперзвезда. Каква поредица.

Лъки се облегна, за да се наслади на представлението.

ГЛАВА 17

Ега ти, колко бързо караше! На момчето му се повдигаше, за малко да повърне, стомахът му не можеше да го понесе. Но успя да се овладее. Тя със сигурност нямаше да примре от възторг, ако я олее със стомашното си съдържание. Тази вечер бе решил да ѝ покаже, че наистина е страхотен пич — въпреки пороя ѝ от зловни коментари и подмятания.

Беше стоял в Ню Йорк осемнадесет месеца, върна се преди десет дни и сега тя за първи път го забелязваше. Кучка! Но тази вечер щеше да спечели вниманието ѝ. О, да! Наистина щеше да ѝ покаже на какво е способен.

— Къде отиваме сега?

— Джиткаме — отвърна тя мъгляво. — Търсим възможност.

— Възможност за какво?

— За каквото изскочи, тъпчо — рече тя, като му хвърли презрителен поглед.

Нямаше представа за какво говори. Но какво от това? Беше му гот. Беше с нея. Съвсем бе забравил за властния си баща, който повече от сигурно вече бе бесен, че той не се е появил за ранната им вечеря. И какво от това? Не беше длъжен да прави нещо, което не иска. И това включваше завършване на гимназия и отиване в колеж. Баща му никога не бе ходил в колеж, така че защо трябваше той да иде? Искаше да излиза и да се забавлява, а не да стои вързан в някоя скучна класна стая и да зубри безсмислени тъпотии още няколко години.

Светофарът светеше жълто, момичето форсира джипа, като се опита да мине. Твърде късно. Светна червено и тя рязко натисна спирачката.

Хрумна му, че може би трябва да си сложи колана. Но не, тя ще го сметне за глупак, ако го направи. Глупак и страхливец.

— Трябва да се изпикая — промърмори той, като усети напъна.

— Какво? — попита тя.

— Трябва да ида до кенефа.

— Я! — възкликна развълнувано момичето. — Скивай диамантите на тая кучка в съседната кола.

Трябваше да пусне една вода, при това веднага. Не можеше да чака.

— Виж — повтори момичето, като говореше тихо и бързо.

Той се наведе над нея и се вгледа в съседната кола. Видя красива негърка, седнала на предната седалка до шофьора на сребристо порше. Бе облечена в рокля с голямо деколте, имаше диамантено колие и блестящи обици.

— Е, и? — попита той.

— И ние — рече момичето, като се огледа и видя, че са единствените две коли на улицата — ще ги вземем.

— И какво ще ги правим? — попита направо той.

— Ама ти си още по-тъп, отколкото те мислех — и тя се изплю отвратена. — Гепим ли й колието и обиците, ще си докараме яки мангизи.

— Я стига — изсмя се той, убеден, че тя се майтапи.

— Искаш ли да ти духам?

Очите му се ококориха.

— А?

— Чу ме. Защото, ако те е шубе, няма да го направя.

Боже! Тя говореше сериозно.

— Естествено — рече той бързо, преди да е променила решението си.

— Тогава трябва само да размахаш пистолета пред тях и да заповядаш на кучката да ти даде нещата си.

— Ти си луда — рече той, като преглътна трудно. — Не мога да направя такова нещо.

— Добре, добре, двамата ще го направим — склони тя. — Наоколо няма никой, сами сме на улицата. Айде, тъпако, ако не действаме сега, няма да ни се удаде друга възможност.

Неясни мисли минаваха през съзнанието му. Умът му бе тотално замъглен. Повече от всичко друго искаше да се изпикае. Освен това оставаше фактът, че тя бе предложила да му духа...

Внезапно момичето натисна газта и изви джипа пред спрялото порше, като му препречи пътя.

— Мърдай! — извика тя, отваряйки вратата. — Дай ми скапания пистолет.

Той сляпо затърси пистолета, втъкнат в колана му, накрая го измъкна и ѝ го подаде. Тя скочи от джипа и застана пред поршето, размахвайки пистолета във въздуха. Той се повлече след нея.

ГЛАВА 18

— Мили боже! — възкликна Мери Лу. — Лени, погледни!

Нямаше нужда, вече бе видял. И преди да може да предприеме каквото и да било, една кльощава тъмнокоса хлапачка отвори вратата на Мери Лу и насочи пистолет в лицето ѝ. Зад нея се щуреше чернокож тийнейджър, който изглежда с мъка се държеше на крака.

— Дай ми шибаното си колие! — изкрещя момичето на Мери Лу. — И обиците и пръстените. Дай ми ги веднага, кучко, или ще ти пръсна шибаната глава!

Исусе! Лени не можеше да повярва, че това се случва на тях.

— Дай ѝ бижутата си — каза той на Мери Лу, като говореше бавно с привидно спокоен глас и отчаяно се опитваше да намери изход.

— Не! — заинати се Мери Лу. — Стивън ми подари тези неща. Няма да ги дам.

— Сваляй шибаните бижута, кучко! — извика момичето.

— Няма да направиш това — каза Мери Лу, като демонстрира голяма смелост в тази опасна ситуация.

Момчето, застанало отзад, не помръдна.

Мислите на Лени препускаха. Държеше пистолет в жабката на колата, но нямаше как да се пресегне през Мери Лу и да го вземе. За момента като че ли най-добре беше да направят това, което искаха от тях.

Момичето, размахващо пистолета, бе почервеняло и нервно.

— Най-добре го направи, курво — рече тя с тих, гневен глас. — Щото почвам да губя търпение.

— За бога, дай ѝ ги веднага — подкани я Лени.

Мери Лу с неохота се протегна, като се опита да откопчае колието си. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да се справи със закопчалката.

В далечината Лени чу звука на полицейска сирена.

Момичето също я чу и това го изнерви още повече.

— Дай ми шибаното нещо! — извика тя възбудено, протегна се, хвана колието на Мери Лу и го дръпна от шията ѝ. Момчето все още не бе помръднало.

— Вземи го, тъпако! — извика момичето, като му набута колието. Той го напъха в джоба си.

— А сега и обиците — изръмжа момичето, докато звукът на полицейската сирена се приближаваше.

— Не — рече Мери Лу. — Получи колието ми. Вземи го и си върви.

— Маmicата ти! — изписка момичето, като фрасна Мери Лу през лицето с пистолета.

Това бе знакът за Лени. Той се хвърли върху Мери Лу и се протегна към своя пистолет, скрит в жабката. Момичето видя какво се опитва да направи и превъртя.

— Мамка ти! — извика тя. — Мамicата ви мръсна и на двамата! — после вдигна пистолета си, отстъпи крачка назад и стреля, улучвайки Мери Лу в гърдите.

Изстрелът бе толкова силен, че момчето подскочи назад няколко крачки и се напика.

Лени бе в шок. Сякаш участваше в някакъв кошмар на забавен кадър. Всичко, което му идваше наум, бе, че всеки момент ще отвори очи и всичко това ще се окаже лош сън.

Но видя как кръвта обагря предната част на роклята на Мери Лу и осъзна с ужас, че това не е сън. Беше наяве.

— Ти я застреля — извика момчето, обзето от паника. — Застреля я, по дяволите.

— Ние я застреляхме — извика момичето в отговор. — И тъпата путка го заслужаваше — после се протегна напред, грабна обиците от ушите на Мери Лу и тръгна да ѝ взема пръстена.

Лени се опита да хване момичето и да го спре. Тя хладнокръвно стреля още веднъж. Куршумът го улучи в рамото.

Той падна назад и изстена от внезапната остра болка.

— Да изчезваме — извика момичето и двамата се втурнаха обратно към джипа.

Лени се изправи с мъка и се опита да зърне номера на колата им.

Числата затанцуваха пред очите му. Той се отпусна на седалката и изгуби съзнание.

ГЛАВА 19

Бриджит се раздвижи, почти будна, но не съвсем. Бе сънувала — живи чувствени сънища за любов и страст. Претърколи се и рязко отвори очи. Стаята бе тъмна. Протегна се за часовника до леглото и погледна светещия циферблат. Беше около два след полунощ.

Опита се да събере мислите си, понеже последните няколко часа бяха пълна мъгла. Вечеря с Лина, Фредо и братовчед му. Един-два клуба, а после — нищо.

Хмм... помисли си тя. Не съм ли твърде млада за краткотрайни загуби на паметта?

Стана от леглото и зашляпа към кухнята, за да си налее чаша вода. Внезапно осъзна, че е гола.

Никога не спеше гола.

Дали беше пила?

Не можеше да си спомни.

Наля си чаша вода и я пресуши жадно. После започна да прехвърля наум събитията от вечерта. Спомни си ресторанта, където бяха вечеряли, шампанското, двата клуба. Имаше смътен спомен как Лина и Фредо се запътват към дансинга и Карло ѝ говори. След това всичко се губеше.

„О, боже! Сигурно полудявам?“

Тя пресуши още една чаша вода, гонеше я невероятната жажда. После се върна в спалнята си, облече си халат и седна на крайчеца на леглото, като отчаяно се опита да си спомни поне нещичко.

Дали ѝ беше станало зле? Пияна ли беше? Какво по дяволите бе станало?

Това е нелепо. Не можеше да си спомни абсолютно нищо. „Някой трябва да ме е довел вкъщи“, помисли си тя. Може би Лина.

Дали Лина се е прибрала? Вероятно не. Когато нямаше ангажимент на следващия ден, Лина цяла нощ обикаляше клубовете, прибираще се сутрин и спеше до обяд.

Бриджит набра номера ѝ. Никакъв отговор. Тя упорито зачака, докато не се включи телефонният секретар. Остави съобщение за Лина да ѝ се обади.

Чувстваше се... различна. Гърдите ѝ бяха набъбнали, а бедрата натъртени от вътрешната страна.

„Ако не знаех, щях да помисля, че съм правила секс“, помисли си тя. Но това е невъзможно.

И въпреки това... се чувстваше така, сякаш се е любила с някого. Устата ѝ бе толкова суха, че ѝ трябваше още вода. Върна се в кухнята и леко се паникьоса. Нещо се бе случило и тя не бе сигурна какво точно.

Фредо щеше да знае. Тя бързо набра номера му. Той промърмори ало.

— Обажда се Бриджит — рече тя настоятелно.

— Спя.

— Съжалявам, но трябва да говоря с теб.

— Вие с Карло ни изоставихте — рече той между две прозевки.
— Лина е бясна.

— Аз... аз съм си тръгнала с Карло? — попита тя, а стомахът ѝ се сви.

— Отиваме танцуваме и като се връщаме — вас и двамата ви няма — Фредо изсумтя раздражено. — Защо мен събуждаш по това време? Обади се на Лина.

— Тя не си е у тях.

— Може да е намерила Карло — рече той лукаво. — Ако ти си го пуснала на свобода, сигурен съм, че тя ще го приюти в нейното легло.

— Фредо — рече Бриджит сприхаво. — Сексът не е всичко.

— О, сладка моя наивнице — рече той и затвори.

Значи според Фредо Карло я бе изпратил до тях. Можеше и така да е, съвсем лесно бе да провери. Тя звънна долу на нощния портиер.

— По кое време се прибрах? — попита тя.

— Трябва да беше към единадесет, мис Бриджит.

— Аз бях ли... ъъ... бях ли с някого?

— С един господин.

Бриджит изстена вътрешно.

— Колко време остана той в апартамента ми?

— Около час.

О, боже! Ето какво е станало. Сигурно се е напила, преспала е с Карло и не може да си спомни. Абсолютно унижение.

Но как е възможно? И друг път ѝ се е случвало да пийне повечко, но загубата на паметта беше съвсем различно нещо.

Внезапно ѝ хрумна нещо, което я порази — че може да е била упоена. Някои от манекенките наскоро говореха за някакво ново опасно хапче, което премахвало задръжките и предизвиквало напълно неконтролируеми реакции. Рохипнол — известно като ръфис. Таблетките били без цвят и мирис и мъжете ги слагали в питиетата на момичета, за да могат да се възползват от тях. Едно от последствията на лекарството бе пълна загуба на паметта.

Възможно ли бе Карло да ѝ стори такава нещо?

Тя отново звънна на портиера да го пита дали Лина се е прибрала. Той ѝ каза, че не, Лина бе още навън.

Не знаеше как да постъпи. Нямахше доказателство, макар че ако отидеше на лекар, можеха да направят кръвна проба и да открият със сигурност дали е била упоена.

Не. Унижението не си струваше.

Тя напълни ваната, отпусна се в меката пяна и се замисли. Беше богата, красива и преуспяла. И въпреки това всеки път, когато се осмелеше да излезе навън и да се отпусне, нещо се случваше.

„Прокълната съм“, помисли си тя мрачно. „Точно като мама.“ Майка ѝ, наследницата Олимпия Станислопулус, която имаше всичко, за което си струва да се живее, а бе умряла от свръхдоза в някаква мизерна хотелска стая с последното си завоевание — Флаш, дрогирана рок звезда.

„Не искам да стана като мама“, помисли си тя, като се разтресе неудържимо. „Не искам да свърша като Олимпия.“

Страшно много ѝ се щеше да се обади на Лъки. После си спомни, че тази вечер има събиране в нейна чест в Ел Ей. А и не можеше всеки път, като се сблъска с някоя неприятност, да тича при кръстницата си.

„Вече не си дете“, порица се тя строго. „Трябва да се научиш да се справяш с проблемите си.“

Но какво можеше да направи сега, когато дори не знаеше какво се е случило?

Легна си, сгуши се под одеялото и накрая заспа неспокоен сън.

ГЛАВА 20

Крещящата сирена на линейката събуди рязко Лени. Тъкмо се канеше да стане и да затвори прозореца на спалнята, понеже шумът бе толкова дяволски силен, когато осъзна, че не е в леглото си, а в линейката.

„Какво по дяволите правя в линейка?“, беше първата му мисъл.

Сигурно бе издал някакъв звук, по-скоро стон, понеже някакъв доктор се появи до него, внимателно вдигна главата му два пръста нагоре и му наля няколко глътки вода в гърлото.

— Какво се случи? — успя да попита той.

— По вас са стреляли — рече лекарят, жизнерадостен на вид рижав мъж. — Имате куршум в рамото.

— Боже! — промълви той, като се опитваше да проумее този изненадващ факт. — Как?

— Опит за въоръжен грабеж. Трябва да сте се борили.

Въоръжен грабеж. Въоръжен грабеж. Бавно започна да си спомня. Някакво крещящо момиче, размахващо пистолет. Мери Лу, хванала колието си. Чернокожо момче, застанало мълчаливо отзад.

По дяволите! Момичето бе стреляло по него. Беше насочила пистолета и бе стреляла по него! Това изглеждаше невъзможно.

— Къде е Мери Лу? — попита той отпаднало, като усети пулсиращата болка в рамото си.

Докторът се извърна за момент.

— Тя жена ви ли е?

— Не... — той изстена и внезапно си спомни. — О, боже, и по нея стреляха. Как е тя?

— Полицията ще трябва да говори с вас.

— Защо?

— Да разбере какво е станало.

— Искам да видя Мери Лу — рече той, като си мислеше колко ще е вбесена Лъки, като чуе. Вечно го предупреждаваше да е по-

внимателен. — Трябва да се обадя на жена ми — рече той, като затвори очи. — Трябва да ѝ кажа...

Внезапно всичко започна да се върти, почувства се странно. Може би се дължеше на факта, че никога преди не бяха стреляли по него.

Усещането определено не беше приятно.

— Нещо не е наред — рече Лъки, като внезапно се стегна на стола.

— Шшт... — рече грубо Джино, като я сръга, за да замълчи. — Харесва ми този Бейбифейс, това момче има глас.

— Знам, че нещо не е наред — повтори Лъки остро. — Ще се обадя вкъщи.

— Не можеш да си тръгнеш, докато човекът пее.

— Мога да правя каквото си искам, Джино — прошепна тя яростно, като стана от масата и стигна до задния край на претъпканата зала.

Стивън тръгна след нея.

— Какво става? — попита той.

— Ами... не знам, Стивън. Имам странно предчувствие, че нещо не е наред.

Той въздъхна.

— Ти и странните ти предчувствия.

— Трябва да се обадя вкъщи, да видя дали децата са добре.

— Знаеш, че е така — рече той, но въпреки това извади клетъчния си телефон. — Не биваше да се отделяш от масата — добави той. — Това е твоята нощ, Лъки. Всички те гледат. И Бейбифейс е по средата на песента си.

— Ти какъв си ми — пазач ли? — срязва го тя. Не беше в настроение да слуша нито Джино, нито Стивън да ѝ казват какво да прави.

— Май не си на кеф — отбеляза той.

— Трябва да знам къде са Лени и Мери Лу. Не е в неговия стил, а и жена ти не прави така — тя винаги идва навреме.

— Ще се обадя у нас — рече той и набра номера си. Дженифър вдигна и го увери, че всичко е спокойно. После подаде телефона на

Лъки. — Твой ред е.

Тя взе малкия телефон и звънна на Сиси.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се — отвърна Сиси. — Защо?

— Късно е, а Лени го няма. Мислех, че може да се е обаждал.

— Сигурна съм, че щеше да звънне, ако е станало нещо.

— Значи не си го чувала? — попита Лъки, като се обърна с гръб към един кръжащ фотограф.

— Изчакай секунда — рече Сиси. — Звъни се на другата линия. Да вдигна ли?

— Да — отвърна остро Лъки. Понякога имаше необясними, но обсебващи предчувствия. Случаят беше именно такъв. Сякаш черен облак връхлиташе отгоре ѝ и тя знаеше, че ще се случи нещо лошо.

След няколко минути Сиси се върна на телефона.

— Ами... отнася се за Лени — рече тя. Звучеше разстроена.

Лъки усети студен хлад.

— Да? — попита тя, като се боеше от най-лошото.

— Ами... стреляли са по него по време на въоръжен грабеж.

Откарали са го в болницата Седърс.

— О, господи! — възкликна Лъки.

Стивън я хвана за ръката.

— Какво? — попита той.

— Стреляли са по Лени. В Седърс е.

— А Мери Лу? — попита настоятелно Стивън. — Тя с него ли е била?

— Сиси — рече Лъки, като отчаяно се опитваше да запази спокойствие. — Мери Лу с него ли е била?

— Те... не казаха.

— Какво казаха? Зле ли е? Ще се оправи ли?

„ЩЕ ЖИВЕЕ ЛИ?“, викаше безгласно тя в ума си.

— Откарали са го в интензивното.

— Остани при децата — рече Лъки, като се опитваше да мисли хладнокръвно и да не се паникьосва. — Не им казвай нищо. Тръгвам към болницата — тя изключи телефона. — Не мога да повярвам — рече тя, като клатеше глава. — Знаех си, че нещо не е наред. Знаех го, по дяволите.

— Къде е Мери Лу? — попита Стивън.

— Вероятно се грижи за него, знаеш я каква е.

Стивън кимна, като се молеше наистина да е така.

— Да вървим — рече Лъки.

— Ами Джино?

— Върни се до масата и кажи, че не ми е добре. Кажи на Джино да заведе Боби вкъщи след шоуто. Побързай. Ще взема лимузината и ще те чакам отпред.

О, боже, това чувство в корема ѝ никога не я лъжеше. Колко пъти бе молила Лени да не кара поршето в лошите квартали на града? Той все ѝ се присмиваше.

— Такава си паника — казваше ѝ той. — Вечно се тревожиш, че ще стане нещо.

— Аз съм умна, Лени — отвърна му тя. — И ако и ти си такъв, ще вземеш мерки.

— Да, да, естествено — изсмя се той. — Мис Многознайка.

— Да не мислиш, че някой планира да те обере, Лени? Не става така, става за миг и винаги трябва да си нащрек. Джино ме е научил на това.

— Аз внимавам — увери я той.

— Не е вярно. Ти живееш в свой собствен свят — вечно си потопен в сценария, по който работиш, във филма си...

И постоянно спореха за това. А сега се бе случило. Тя излезе бързо от хотела и се вмъкна в лимузината. Стивън дойде след няколко минути.

— Да тръгваме — обърна се Лъки към шофьора. — И счупи рекорда. Трябва вече да сме пристигнали!

ГЛАВА 21

— Ти си истинска кучка — рече Лина, а лицето ѝ бе изкривено от гняв и нямаше помен от обичайното ѝ дружелюбие.

Бриджит стоеше пред вратата на Лина негримирана, облечена в клин и развлечен пуловер. Имаше нещастен вид.

Лина, явно страдаше от тежък махмурлук, беше загърната с къс ален халат и имаше вид на избягала от лудницата. Черната ѝ коса стърчеше във всички посоки, а кожата ѝ — подпухнала. Без безукорния си грим тя в никакъв случай не беше екзотичният топмодел с котешка грация, за който се биеха модните списания.

— Може ли да вляза? — настоя Бриджит, като се вмъкна покрай нея. — Нещо се случи.

— И още как — рече сърдито Лина. — Много добре знаеше, че си заплюх Карло, но въпреки това си тръгна с него. Не можеш да постъпваш така с приятелка и да очакваш да ти се размине.

Бриджит влезе в кухнята, клатейки глава.

— Ти не разбираш — рече тя.

— Напротив — каза Лина, като я последва. — Много добре разбирам. А сега искам да си легна и да поспя, така че се разкарай.

— Не, не разбираш — увери я Бриджит, като седна на кухненската маса и хвана главата си с ръце. — Бях упоена.

Лина млъкна.

— Била си какво?

— Мисля, че Карло пусна хапче в питието ми.

— Какво хапче? — попита подозрително Лина.

— Нали знаеш, ръфис. Ония тъпи хапчета, които гаднярите дават на жените, за да могат да ги изнасят.

— Айде бе — рече невярващо Лина. — Карло няма нужда да упоява когото и да било, за да прави секс. Погледни го — та той е такъв сладур, може да има, когото си поиска. Можеше да получи мен, ако ти не го беше отмъкнала.

— Ти не схващаш — рече развълнувано Бриджит, като се изправи и тропна с юмрук по масата. — Аз не го отмъкнах. Не си спомням абсолютно нищо.

— Нищо ли? — попита Лина предпазливо.

— Не помня как съм се прибрала, нито как съм си тръгнала от клуба, нищо. Събудих се преди малко и съм цялата в синини — последва дълга пауза, а сетне: — Знам, че някой се е любил с мен.

— По дяволите! — рече Лина намръщена.

— Никога не бих ти отнела мъж — продължи Бриджит сериозно. — Отдавна съм зарязала секса. Ти го знаеш. Вече дори не ми харесва.

Лина кимна.

— Ще сипя по едно бренди и ще повикам Фредо.

— Не бива да му казваме — рече Бриджит, като се паникьоса. — На никого не бива да казваме.

— Ако Карло е направил това, което мислиш — започна Лина яростно, — значи е истински подлец и аз лично ще го ритам по мръсните топки оттук до Италия и обратно! Но първо трябва да го намерим и ето защо ни е нужен Фредо.

— Това е най-срамното нещо, което някога ми се е случвало — проплака Бриджит.

— Не, не е — заяви Лина твърдо. — Помниш ли Мишел Ги? Онова беше най-срамното. Това е нещо, с което можеш да се справиш.

— Как? — попита Бриджит с чувство на безпомощност. — Дори не знам къде е отседнал.

— Казах ти — каза Лина, като се опита да сподави една прозявка. — Фредо ще знае.

— Сигурно ме мислиш за кръгла идиотка.

— Отмъщение, бейби — рече Лина, като кимаше енергично с глава. — Помисли си за това.

— Не знам... — рече неуверено Бриджит.

— О, да — очите на Лина проблеснаха при тази мисъл. — Аз страшно си падам по отмъщенията.

— Така ли?

— Това е единственият начин, нали?

— Може би... — отвърна Бриджит, като си помисли, че Лъки винаги твърдеше същото.

— Престани да се тревожиш — каза Лина. — Ще пипнем гадния жабар или да не съм топмодел, по дяволите!

Докато Фредо пристигна с неохота, Лина се преоблече в тениска и скъсани дънки, скри рошовата си коса под една бейзболна шапка на „Чикаго беърс“ и си сложи очилата „Долче и Габана“ с полупрозрачни стъкла.

— Къде е откаченият ти братовчед? — попита тя, преди още да е престъпил прага.

— Моля? — попита Фредо, като се чудеше какво ли е сторил красивият му братовчед този път.

— Къде е отседнало копелето? — извика Лина.

Фредо само повдигна неясно рамене.

— Не знам. Заминава тази сутрин. И защо мен измъкнали от леглото?

— Ха! — рече Лина бясна. — Къде ще ходи?

— Защо ти толкова ядосана? — попита Фредо. — А на теб какво ти става? — обърна се той към Бриджит, която бе седнала на дивана в хола, свила колене до брадичката си.

— Ще ти кажа защо сме ядосани — рече яростно Лина. — Той я е изнасилал, по дяволите, затова.

— Не говори глупости — рече Фредо, а гъстите вежди засенчиха очите му.

— Не са глупости — потвърди Бриджит с равен глас. — Сигурна съм, че Карло е сложил хапче в питието ми.

— Не мога да повярвам — рече Фредо, като замига учестено. Всъщност изобщо не бе изключено, понеже Карло беше подлец и гадняр — особено с жените.

— Най-добре го повярвай — рече гневно Лина, — защото тя ще го съди, по дяволите. И...

— Не, няма — прекъсна я Бриджит.

— Ще го съдиш — настоя Лина, като я накара да млъкне с каменен поглед.

Фредо не знаеше какво да каже, затова не се обади, решавайки, че така е най-безопасно. Той искаше единствено да се прибере и да си легне. Лина бе страховита, когато се ядосаше.

— Значи мерзавецът се връща в Англия при годеницата си, предполагам — изсумтя презрително Лина. — Все пак има годеница,

нали?

— Доколкото ми е известно, да — рече Фредо, като направи неясен жест с ръка.

— Кой е този негодник все пак? — попита Лина. — И защо ни замъкна с него?

— Да — присъедини се Бриджит. — Каза, че е гадняр, така че защо ни запозна?

— Съжалявам — отговори Фредо, като вдигна ръце. — Двамата с Карло израснахме заедно в Рим.

— Как така? — попита Лина.

— Когато майка ми почина, мен ме пратиха да живея със семейството на Карло. Баща му е брат на майка ми — обясни Фредо. — Карло винаги е бил красавец. Аз играех задръстения братовчед. И чак след като се преместих в Америка, най-накрая можех да го впечатля. Всеки път, когато Карло ми дойде на гости, го запознавам с красиви манекенки. По този начин сега аз съм важният.

— Той е мръсник — рече кратко Лина. — Изнасили я и най-добре ще е ти да направиш нещо по въпроса.

— Казах ти — каза Фредо. — Карло си тръгва утре и аз нямам представа къде да го открия.

— Знаете ли какво — предложи Бриджит, като внезапно скочи на крака. — Да забравим за това. Не искам да го виждам повече, нито да чувам името му. Става ли, Фредо? Лина?

— Ще оставиш нещата така? — рече невярваща Лина. — Няма да направиш нищо?

— Няма — потвърди Бриджит решително. — За мен всичко свърши.

— Ако Карло е направил това, което казваш, тогава много съжалявам — каза Фредо и си помисли, че твърдението на Бриджит вероятно е истина, понеже Карло не бе човек, на когото можеше да се има доверие.

— Така и трябва — промърмори заплашително Лина.

Когато Фредо си тръгна, Бриджит се почувства много спокойна. Върна се в апартамента си и си взе душ, търкайки бясно кожата си. Питаше се как се бе възползвал от нея Карло, докато не е била в съзнание.

После реши, че е по-добре да не знае. Върна се в леглото и се опита да заспи. Рано сутринта двете с Лина заминаваха на снимки в Бахамите. Щеше да се наслаждава на слънцето, да позира за фотографите и да забрави за преживяното.

Лъки я бе научила поне на едно — винаги трябва да продължаваш напред и никога да не се оставяш миналото да те дърпа.

И тя смяташе да направи именно това. Да продължава напред.

ГЛАВА 22

Детектив Джонсън стоеше до леглото на Лени. Беше висок, тромав мъж, преминал четиридесетте, със строга прическа като на моряк от военната флота и тежки очила със стоманени рамки. Беше се загледал в Лени с леко неудобство, понеже знаеше, че Лени Голдън е прочут и това щеше да затрудни случая още повече. Не след дълго пресата щеше да нахлуе, особено ако Мери Лу Баркли умре — което в този момент изглеждаше напълно възможно. Екип от лекари работеха над нея в операционната, но засега шансовете ѝ не изглеждаха много големи.

— Нападателите караха тъмен на цвят джип — разказваше Лени. — Бяха двама, момиче и момче.

— На каква възраст? — попита детектив Джонсън, като си водеше подробни бележки в един бележник.

— Тийнейджъри. На седемнадесет-осемнадесет. Не знам — рече Лени, като се помести неудобно. — Някой свърза ли се с жена ми?

— Тръгнала е насам.

— Как е Мери Лу?

— Държи се.

— По дяволите! — изстена той. — Колко сериозно е състоянието ѝ?

— Засега... имаме надежди — отвърна детективът, като прочисти гърлото си. — Тъъ... мистър Голдън, знам, че това не е идеалното време, но колкото по-скоро науча фактите...

— Да, да, разбира се — рече Лени, все още в полушок.

— Двама тийнейджъри — напомни му детектив Джонсън, за да му подсказе. — Бели? Чернокожи? Азиатци?

— Тъъ... момичето беше бяло. Тя бе тази, която размахваше пистолета в лицето ни. Всъщност само тя говореше.

— Говореше ли?

— Ами да, искаше бижутата на Мери Лу. Заплашваше, че ще ѝ пръсне шибаната глава, ако не ѝ ги даде. От тоя тип реплики като по

филмите — той горчиво се засмя. — Не бих могъл да ги напиша дори да се опитам.

— А момчето беше...?

— Чернокожо. Не обели нито дума. Само се мотаеше зад нея, като че не беше замесен в това.

— Това е необичайно.

— Определено тя даваше заповедите.

— И после?

— После Мери Лу вдигна ръце, за да си свали колието и закопчалката заяде. Тогава момичето се наведе и я дръпна от врата ѝ.

— Да? — насърчи го детектив Джонсън.

— След това... след това всичко ми е в някаква мъгла. Чухме полицейска сирена в далечината. Момичето искаше обиците на Мери Лу, а тя не щеше да ѝ ги даде. Предполагам, че се почувства по-смела, защото полицейската сирена звучеше така, сякаш се приближава.

— Тогава ли стреля момичето?

— Не. Тя удари Мери Лу през лицето с пистолета и аз кипнах...

— И после?

— Опитах се да взема моя пистолет от жабката на колата. В този момент тя стреля по Мери Лу, просто ей така. Съвсем хладнокръвно, по дяволите.

— Какво направи момчето?

— Нищо. Стоеше зад нея. Тя му подаде колието и той го прибра в джоба си.

— А после?

— Тя започна да дърпа обиците от ушите на Мери Лу и аз се опитах да я спра. Тогава стреля по мен. След това избягаха...

— Обратно към джипа?

— Да...

— Видяхте ли номера на колата?

— Не го помня — промълви Лени, като се чувстваше замаян.

— И най-малката подробност ще ни е от полза.

— Аз... не съм сигурен.

— Извинете, господин полицај — рече една строга на вид медицинска сестра, като се приближи и хвана китката на Лени, за да провери пулса му. — Време е да си вървите.

Детектив Джонсън кимна.

— Починете си — обърна се той към Лени. — Това ще ви помогне. Ще се върна пак сутринта. Тогава ще искам да разгледате някои албуми и да поговорите с художника ни.

— Добре — отвърна Лени.

— Благодаря, мистър Голдън.

— Кога мога да видя Мери Лу?

— Някой ще ви уведоми.

— Исусе! — въздъхна Лени. — Това е като измислено. Сякаш никога не се е случвало.

— Нормална реакция — рече детектив Джонсън. — Ще се върна утре.

— Не прекалено рано — каза троснатата сестрата. — Пациентът се нуждае от почивка.

Лъки се втурна в болницата, последвана от Стивън. На рецепцията ги насочиха към интензивното отделение.

Докато се качваха нагоре в асансьора, никой от двамата не пророни нито дума. Лъки се молеше Лени да е добре, а Стивън бе прекалено зает да се пита защо Мери Лу не се е обадила. Тя имаше номера на клетъчния му телефон, не можеше да разбере защо не се бе свързала с него.

Излязоха от асансьора и забързаха по коридора към стаята на сестрите.

— Лени Голдън — обърна се Лъки към една висока слаба чернокожа сестра.

— Мистър Голдън е преместен от интензивното в единична стая — рече сестрата. — Състоянието му се стабилизира — тя излезе иззад бюрото. — Последвайте ме моля.

Стивън я хвана за ръката.

— Къде е Мери Лу Баркли? — попита той. — Тя е бил с мистър Голдън, когато са стреляли по него.

Сестрата го погледна.

— А вие сте...?

— Съпругът й.

— Ами... мистър Баркли, трябва да говорите с доктор Фелдмън.

— Кой е доктор Фелдмън?

— Той се грижи за жена ви.

Той усети как стомахът му се свива.

— Значи и тя е била ранена?

— Бихте ли изчакали за момент, сега ще звънна на доктора — рече сестрата. — Мисис Голдън, вие можете да дойдете с мен.

Лъки бързо целуна Стивън по бузата.

— Сигурна съм, че е добре — рече окуражително тя. — Ще видя Лени и ще дойда да те намеря.

— Добре — отвърна Стивън, като се опитваше да запази спокойствие, макар че вътрешно бе ужасен. Ами ако нещо лошо се е случило с Мери Лу? Ами ако и по нея са стреляли?

Не. Не е възможно. Той си мислеше най-лошото, но всичко щеше да е наред.

Лъки се бе навела над леглото на Лени. Той изглеждаше пребледнял и разтърсен, но съвсем жив. Намигна ѝ.

— О, боже, Лени! — въздъхна тя, като хвана ръката му и я стисна здраво. — Трябва да престанеш с тези каскадьорски изпълнения. Не издържам повече.

Той направи кисела гримаса.

— Бяхме нападнати от две хлапета. Изникнаха изневиделица.

— Не ми се иска да ти казвам, че те предупреждавах, но за бога, откажи се от това проклето порше.

— Вечно ми опяваш — рече той, като успя да докара лека усмивка.

— Какво става с Мери Лу? — попита Лъки. — Къде е тя? — от погледа му усети, че новината няма да е добра. — О, боже — изстена тя. — Колко е сериозно?

— Не знам — отвърна той. — Никой не иска да ми каже.

— По дяволите — рече Лъки. — След като се уверих, че си добре, най-добре да ида да разбера.

Доктор Фелдмън погледна Стивън право в очите и каза:

— Няма да ви лъжа, мистър Баркли. Жена ви е сериозно пострадала от куршума, който е заседнал изключително близо до

сърцето ѝ. Изгубила е огромно количество кръв и със съжаление трябва да ви уведомя, че освен това е загубила бебето.

— Какво? — попита Стивън неразбиращо.

Доктор Фелдмън се изкашля и го погледна неловко.

— Нали знаехте, че жена ви е бременна?

— Ами... не, не знаех.

— Била е в начален етап... Не повече от два месеца.

— Мога ли да я видя? — попита той, ужасно объркан и смутен.

— Тя е много слаба, мистър Баркли.

— Мога ли да я видя? — повтори той настоятелно. — Искам да я видя сега.

— Разбира се — рече докторът, като отстъпи крачка назад.

Стивън го последва по коридора към интензивното отделение. Докторът продължаваше да обяснява за куршума, заседнал в място, което не можели да достигнат. И след като тя била в толкова отпаднало състояние, няма да опитат отново, докато не ѝ се прелее кръв. Но това трябвало да стане скоро, защото куршумът блокирал някои функции и било жизненоважно да го махнат, иначе...

Мери Лу не бе в пълно съзнание. Красивите ѝ кафяви очи потрепнаха, когато видя Стивън, и тя направи слаб опит да се усмихне.

— Бейби — прошепна той, като се наведе над нея. — Сладката ми, миличка.

— Съжалявам... — промълви тя. — Не бях виновна аз...

— Никой не твърди такова нещо — рече Стивън, като отметна кичур коса от челото ѝ.

— Знаеш, че те обичам, нали — рече тя много нежно.

— Да, знам, мила.

— Ако...

— Ако какво? — попита той, като се наведе по-близо. И тя отвори очите си много широко и се вгледа в неговите.

— Грижи... се... за... Кариока.

После се загърчи в конвулсии, и докато Стивън викаше за помощ, тя тихо издъхна.

Докато Лъки стигне до тях, Мери Лу вече не беше сред живите.

ГЛАВА 23

Рано сутринта Бриджит и Лина отидоха с лимузината до летището, и двете скрити зад големи тъмни очила — запазената марка на топмоделите. Лина се опита да подхване темата за Карло, но Бриджит я прекъсна с пръст на устните.

— Не искам да го обсъждам — напомни тя на приятелката си. — Станалото, станало. Моля те, не ме карай да съжалявам, че ти казах.

— Ха! — изсумтя Лина. — Ако не можеш да кажеш на мен, на кой друг ще кажеш? Ние сме приятелки, забрави ли?

— Казах ти само защото не исках да смяташ, че аз съм решила да го свалям, след като ти се интересуваше от него.

— Вероятно съм се отървала на косъм — замисли се Лина. — Изнасилването не ми е по вкуса.

— Нито пък на мен — съгласи се Бриджит, като се чудеше как може Лина да е толкова безчувствена, но въпреки това ѝ прости. — Нека да се договорим да не го споменаваме повече.

— Съгласна съм — рече Лина.

Бриджит се почувства много по-спокойна. Бе твърдо решена да остави инцидента с Карло в миналото, където му беше мястото.

— Нямам търпение да се погрия малко на слънце — отбеляза Лина, като се загледа през прозореца на лимузината в мрачния ветровит Ню Йорк. — Пораснах в Англия, където всеки божи ден валеше, да му се не види. Проклетият дъжд направо ме влудяваше.

— Мислила ли си някога да се заселиш в Ел Ей? — предложи Бриджит.

— Не — рече Лина с буен кикот. — До една година ще съм пукнала. Всички тези изкушения. Нали знаеш, че у мен няма капчица воля!

— Да не би в Ню Йорк да няма изкушения? — каза Бриджит.

— В Ел Ей губя мярката — обясни Лина. — Впрочем като стана филмова звезда, ще трябва да прекарвам повече време там.

— Трябва да се запознаеш с Лъки — отбеляза Бриджит. — Тя обича да ритя задници и ще ти хареса.

— Бас държа.

— Ще ми се да приличам повече на нея — въздъхна Бриджит. — Тя има всичко. Кариера, съпруг, деца. Нищо не ѝ липсва.

— За кого е женена?

— Лени Голдън — някога той бе вторият ми баща.

— Звучи ми сложно.

— Предполагам. То си беше сложно. За кратко Лени беше женен за майка ми, която пък бе най-добрата приятелка на Лъки.

Лимузината влезе в частния сектор на летището. Летяха за Бахамските острови с чартърен полет благодарение на „Спортс Уърлд Интернешънъл“, списанието, което организираше снимките за ежегодния си брой, посветен на спортно облекло. Тази година бяха наели шест момичета, придружавани от Шийла Марголис — редакторката на „Спортс Уърлд Интернешънъл“. С тях пътуваше и известният фотограф Крис Маршъл.

— Много си падам по Крис — въздъхна Лина. — Ще ми се да не беше женен.

— Откога това има значение за теб? — отбеляза Бриджит.

— Има, когато жена му го придружава — рече Лина, запалвайки цигара. — Не помниш ли, миналата година беше взел дъртата кранта.

— Може би тази година ще ти излезе късметът.

— Да — отбеляза Лина с горчивина. — Късмет или не — зависи как гледаш на нещата.

— Какво ще рече това?

— Аз безспорно мога да си падна по него — рече Лина, а очите ѝ проблеснаха при тази мисъл. — И двамата сме израснали в една и съща среда и прочее. Той е роден само 5 минути преди мен. Имаме еднакво минало.

Лимузината ги закара на пистата, където ги чакаше Шийла Марголис. Тя организираше снимките, следеше за всяка подробност и не изпускаше никой от зоркото си око. Беше пълничка, дружелюбна и чаровна. Момичетата никога не се караха с Шийла — не биха посмели. Тя следеше да не прекаляват до късно с купона, гледаше да се наспят и да имат достатъчно сили за изтощителните снимки под горещото бахамско слънце. Шест дни ги държеше изкъсо, а последната нощ

всички празнуваха, включително и Шийла, която предишната година видяха да излиза от стаята ѝ в седем сутринта с една баскетболна звезда — за голямо огорчение на Лина, понеже тя го искаше за себе си и не можеше да си представи какво го бе привлякло в Шийла, която никой не би нарекъл ослепителна.

— Здравсти, Шийла — каза Бриджит, като слезе от лимузината, и я целуна по двете бузи.

— Здравейте, милички — поздрави ги Шийла, засмяна до уши.

Лина също я целуна.

— Къде е Крис? — попита нехайно тя.

— Вече се качи — отвърна Шийла, като добави кратко: — Дръж се прилично, Лина. Жена му не е с него на това пътуване.

— Оооо! — рече Лина с лукав смях. — Все пак има Господ.

Докато продължаваха да си говорят с Лина, още една лимузина спря и от нея слезе Аник Велдерфон, известна холандска манекенка. Аник бе висока, с широки рамене, великолепна руса коса и голяма усмивка.

— Здравейте, момичета — поздрави ги тя.

— Здравей, Аник — отвърнаха те в хор.

Аник заговори с шофьора си, който бе зает да разтоварва куфарите ѝ, марка „Вюитон“.

— Има излъчването на умряла сепия! — промълви Лина.

— Стига де — упрекна я Бриджит, като сподави кикота си.

— Хайде — рече Лина. — Да идем да заемем най-хубавите места.

Крис се изправи, като ги видя да се приближават. Крис бе англичанин — двойник на Род Стюърт, само че по-млад, с дяволита усмивка и много чар.

— Привет, дами — рече той, а плътният му кокни акцент бе същият като на Лина. — Харесва ли ви ужасното време?

— Здравей, миличък — рече Лина, като се наведе за една голяма интимна прегръдка. — Чух, че си оставил твоята женичка-трохичка у вас.

— Бременна е — съобщи Крис, като закова Лина на мястото ѝ.

— О, това е направо страхотно! — рече тя с разочаровано изражение. — И сигурно означава, че пак си забранена територия.

— Съжалявам, скъпа — рече Крис засмян. — Не съм виновен аз!

— Кой друг ще идва днес? — попита Бриджит.

— Ами освен теб — започна Крис, — Лина, Аник, Сузи и... а, да, Кайра.

— Хубаво, аз харесвам Кайра — рече Лина. — У нея има живец — точно като мен!

— Къде го криеш? — подкачи я Крис, като ѝ намигна дяволито.

— Ще ти се да знаеш — отвърна Лина с флиртуваща усмивка.

„Започва се“, помисли си Бриджит.

— Забравих — каза Крис. — Ще дойде и Диди Хамилтън.

— По дяволите! — рече Лина, като направи погнусена физиономия. — Тя е мое копие.

— Не говори така, скъпа — зауспокоява я Крис. — Диди изобщо не изглежда като теб.

— Негърка е, нали?

— Да не искаш да ми кажеш, че всички негърки изглеждат еднакво?

— Само в тъмното — затапи го Лина.

Всъщност тя завиждаше на деветнадесетгодишната Диди, с цели седем години по-млада от нея, тя беше кльоцава, с изключително големи цици, за които Лина наляво и надясно разправяше, че били силиконови.

— Тя е уличната ти версия — прошепна Бриджит. — Няма стил.

— Много благодаря. Не ми трябва моя откачена улична версия на това пътуване — промърмори Лина, като се нацупи.

Намериха си места и се настаниха.

След това пристигна Кайра Кетълман. Тя бе австралийка, над един и осемдесет, с грива от кестенява коса, тяло на сърфистка и висок, писклив глас. Наскоро се бе омъжила за свой колега манекен.

— Капнала съм! — рече тя, като се плюсна на мястото си. — Някой да носи незаконни стимуланти? Трябва ми нещо за освежаване.

— Кой не носи? — промърмори Лина.

Шийла Марголис влезе в самолета.

— Някой липсва — рече тя, като се огледа и се намръщи.

— Диди закъснява — рече Крис.

— Както обикновено — вметна Лина.

— Не, не е Диди. Друг някой липсва — рече Шийла.

— Сузи — рече Кайра. — Снощи говорих с нея.

— Сузи винаги идва навреме — рече Шийла притеснена.

— Вероятно е попаднала в задръстване — каза Лина. — Да стигнеш тук по това време, е мамата си трака.

Повечето момичета тайно завиждаха на Сузи, която наскоро бе играла главната роля в някакъв холивудски филм и в момента бе сгодена за един сексапилен филмов артист.

— Сузи е мечтата на всеки чекиджия — бе казала веднъж Лина за нея. — Може да ѝ се нахвърлят вкупом и пак няма да се оплаче!

Сузи пристигна две минути по-късно, като се извини, защото не е могла да дойде навреме. Донесе цветя за Шийла, един рядък фотографски албум за Крис и домашно приготвени сладки за останалите.

— Ако не я познавах, щях да си помисля, че се подмазва — прошепна Лина.

— Не — рече Бриджит. — Просто е много мила.

— Кучка! — рече Лина.

След пристигането на Сузи всички седяха и чакаха още двадесет минути, преди да се появи Диди.

Тя влезе с бавна стъпка в самолета, сякаш нямаше представа, че е накарала всички да я чакат, и разяри Лина. Естествено, носеше два пъти повече багаж от всички останали, така че трябваше да чакат още, докато го натоварят.

— Закъсня — сопна ѝ се Лина. — Не се безпокой, че караш всички ни да седим и да те чакаме като нечифтосани ергени на сватба.

— Вечно си в отворително настроение — рече Диди, като изпрати въздушни целувки на Крис. — Да не би да си в менопауза?

— Какво каза? — попита бясна Лина. — Аз съм на двадесет и шест, за бога.

— О, съжалявам — рече Диди, възмущение на моминската невинност. — Изглеждаш много по-голяма.

Двете чернокожи манекенки се гледаха злобно. Това ще е забавно, помисли си Бриджит. Лина закопча колана си, кипнала.

— Повече никога няма да ида на снимки с тази крава! — промърмори тя злобно. — Край.

— Не ѝ обръщай внимание — рече Бриджит.

— Вечно се ебава с мен. Чу ли какво ми каза?

— Всички знаят, че само се опитва да те вбеси — каза Бриджит, като се опитваше да я успокои.

— Няма защо да търпя тези гадости — рече замислено Лина. — На кой му пука за тъпото „Спортс Уърлд Интернешънъл“? Наистина ще я убия, ако я лепнат на корицата, вместо мен.

— Няма да я изберат — увери я Бриджит.

— Лесно ти е да го кажеш, миналата година избраха теб. А мен никога, нали? Сигурно съм прекалено черна.

Самолетът започна да се носи по пистата.

Бриджит се облегна назад и затвори очи. Всеки ден си мислеше едно и също. Това е началото на цял нов живот. Но къде я отвеждаше? Сякаш живееше единствено когато бе пред обектива. Но все пак и най-дебелата папка с корици и изрезки от списания не можеше да я топли нощем.

Никога нямаше да намери мъж, на когото да се довери, и който да се отнася добре с нея. Всички до един се бяха оказали неподходящи. И въпреки това тя най-много искаше да срещне подходящия мъж. Да се засели някъде, да има семейство. Да е нормална.

Е... имаше си кариера и засега трябваше да се задоволи с нея.

Бриджит обичаше вълнението по време на снимки — да се мотае на място, което преобръща живота ѝ напълно. Като станеше сутрин, не се налагаше да взима решения. Имаше хора, които слагаха грима ѝ, правеха прическата ѝ и избираха дрехите. Грижеха се за всичко.

Към това се прибавяше и приятелството с останалите момичета. Бриджит се разбираше с всички. Топмоделите — рядък и екзотичен вид. Дългобедрести момичета с тънки талии, гриви от лъскава коса, безупречна кожа, страхотни усмивки и голямо самочувствие.

Рано сутринта Бриджит и Лина направиха дълъг крос по брега, преди да нахълтат в хотелската стая, където стояха дрехите за предстоящите снимки. Днес започваха с групови снимки, така че Лина, естествено, бе решила да блесне след останалите. Тя затършува през редиците от окачени тоалети и накрая избра скандално изрязани бански в две части от леопардова кожа със саронг в същия десен.

— Това ще свърши работа — рече тя, като свали шортите и фланелката си и облече сексапилните бикини. — Мислиш ли, че Крис

ще ме хареса в това?

Бриджит вдигна рамене.

— Не знам и не ме интересува.

— Благодаря за подкрепата — рече Лина и заподскача като породист кон, който чака сигнал за началото на надбягването.

— Знаеш, че те подкрепям — рече търпеливо Бриджит. — Само не разбирам защо имаш това извратено желание да спиш с женени мъже? Какво удоволствие ти носи това?

— Мисълта, че ме искат повече от всеки друг — рече Лина, облизвайки плътните си устни. — И че някой път може да ме имат, а друг път — не.

— Никога ли не се замисляш за съпругите им? И какво им причиняваш?

— Какво им причинявам, ако дори не подозират? — попита предизвикателно Лина.

— Щеше ли да ти харесва, ако твоят мъж спи с някоя красива манекенка? — попита Бриджит, като се опита да я вразуми, макар и да знаеше, че само си хаби усилията.

— Време е да пораснеш, бейби — заяви Лина с мъдро кимване. — Предложи им минет и те са твои. Няма значение какви са. Политици, актьори или заварчици. Повярвай ми, всички са абсолютно еднакви.

— Вярваш ли в това?

— Да. А ако ти не разсъждаваш така, значи си наивна — рече тя, като едва сподави прозявката си. — Но пък аз забравям, че наистина си наивна. За момиче, което ще наследи толкова пари, ти изобщо не си научила нещата от реалния живот. Кога ще получиш всичко?

— И сега имам достатъчно, за да съм щастлива — рече Бриджит, като не искаше да обсъжда парите си, понеже мразеше всеки намек за положението ѝ на богата наследница.

— Да, но няма ли да получиш няколко милиарда долара или нещо подобно? — попита Лина настоятелно.

— Когато навърша тридесет — отговори Бриджит, като си помисли, че не тръгне в очакване на този ден поради куп причини. Многого пари носеха много проблеми.

— Хмм... най-добре да не издаваш тази дребна информация — посъветва я Лина. — Понеже, ако го направиш, мъжете ще нахлуват

като буря в живота ти.

— Според теб това ще е единствената причина, поради която мъжете ще ме преследват, така ли? — попита Бриджит леко раздразнена.

— Не се нервирай — рече Лина, като отново се прозя.

— Знаеш какво имам предвид. Така и така си страхотна. Можеш да имаш, който си поискаш, със или без пари.

— Проблемът е — рече Бриджит с копнеж, — че не искам кой да е.

— Вярно, забравих, че говоря с Мис Каприз — подметна Лина, все още застанала пред огледалото. — Ние двете се разбираме така добре, защото се харесваме на различен тип мъже. Ти си руса и пищна, а аз — екзотична дебнеща черна пантера — тя се изкикоти на собственото си описание. — Мислиш ли, че мъжете ме намират... опасна?

— Ти направо им взимаш страха, Лина — отвърна отчетливо Бриджит.

— На кого взимаш страха? — попита Кайра, като влизаше в стаята.

— Лина плаши мъжете — отговори Бриджит — с хищническия си вид.

— Искаш да кажеш внимателно култивирания вид, който казва: „Пукнете се от яд“? — рече Кайра, като отметна блестящата си грива, приближавайки се към редиците с дрехи. — Със сигурност върши чудеса на подиума.

— Тайната на успеха ми! — изкиска се Лина. — Я да видим какво ми донесе... Четири рок звезди, един мрачен Джеймс Бонд, състезател по тенис, двама милиардери...

— Достатъчно! — извика Кайра с високия си писклив глас. — Караш ме да ти завиждам. Преди да се оженя, имах само една рок звезда и той бе много зян в леглото.

— Кой? — полюбопитства Лина.

— Флик Фонда.

— Бинго! — изкрещя тържествуващо Лина. — Последното ми завоевание! При репутацията му на жребец и всичкото това кълчотене по сцената човек би помислил, че ще е страхотен изпълнител.

— Голям инструмент. Но няма представа какво да прави с него — заяви Кайра.

— Точно така! — извика Лина, напълно съгласна с мнението ѝ. — Нарича го „моят прът на радостта“. Но единственият, който получава някаква радост, е самият той!

— След като постоянно се оплакваш от рок звездите — намеси се Бриджит, — защо спиш с тях?

— Има твърде много жени, които чакат да ги обслужат — рече мъдро Лина. — Пак по същата причина повечето манекени са скучни в леглото.

— Моля, моля — възнегодува Кайра, доста обидена.

— Красотата невинаги е хубаво нещо — продължи Лина. — Когато съм с някой пич, аз се раздавам цялата!

— И аз така съм чувала — рече Кайра с намекващ кикот.

— Особено, ако ми купуват подаръци — добави Лина, като вдигна ръка към диамантените си обици.

— Каква е тази твоя мания за подаръци? — попита Бриджит, искрено озадачена. — Можеш да си позволиш да си купиш всичко.

— Знам — отвърна лекомислено Лина. — Мисля, че е задето съм била лишавана като малка или някаква подобна глупост.

Шийла нахълта в стаята, следвана от Диди и Аник.

— Бриджит, скъпа — каза тя, — може ли да поговоря с теб за момент? Въпросът е... личен.

Лина повдигна вежда.

— Личен? — повтори тя, сякаш имаше право да знае всичко, което се случваше с Бриджит.

— Ела с мен, скъпа — каза Шийла, излизайки от стаята.

Бриджит я последва.

— Какво има, Шийла? — попита тя.

— Ами... ъъ... обади се кръстницата ти, Лъки Сантанджело.

— Така ли? — рече изненадана Бриджит.

— Опитала се да се свърже с теб в апартамента ти, но ти вече си била заминала — продължи Шийла. — После се свързала с агенцията и те ми се обадиха тук.

— Какво е станало?

— Имало е нещастен случай, скъпа. Лъки искаше да се увери, че си узнала за това, преди да го прочетеш във вестниците.

— Лъки добре ли е? — попита Бриджит, а коремът ѝ направи лудо салто.

— Нищо ѝ няма — отвърна Шийла, като се спря за миг. — Просто... ами, Лени Голдън и Мери Лу са били жертви на опит за въоръжен грабеж.

— О, господи! — възкликна Бриджит. — Добре ли са?

— Лъки иска да ѝ се обадиш.

„Въоръжен грабеж! Една от причините да не се мести човек в Калифорния“, помисли си Бриджит.

Тя се втурна към стаята си и веднага поръча разговор с Лъки.

— Ела тук в понеделник — рече тихо Лъки. — Съжалявам, че трябва да ти съобщя това.

— Какво? — попита Бриджит, изпълнена с лошо предчувствие.

— Мери Лу... е мъртва. Знам, че би искала да присъстваш на погребението ѝ.

Шокирана, Бриджит остави слушалката. Бе прекалено изненадана, за да заплаче, прекалено вцепенена, за да направи каквото и да било.

Сърцето ѝ се сви при мисълта за Стивън и малката Кариока.

И тя не можеше да направи абсолютно нищо.

ГЛАВА 24

Шест седмици по-късно

— Вечерята е сервирана, мистър Уошингтън.

— Благодаря, Айрина — отвърна Прайс Уошингтън, като влезе в строгата трапезария на просторната си къща в Ханкок Парк и седна на дългата маса с прибори за двама. — Извика ли Теди?

— Идва — рече Айрина, като разгъна една белоснежна ленена салфетка и я сложи в скута му.

Прайс Уошингтън бе суперзвезда. Висок, тънък и с много черна кожа, той не бе точно красив, но с блестящата си обръсната глава, дебели устни и тежки клепки имаше вид, който много жени намираха за неустоим.

На тридесет и осем и понастоящем неженен, Прайс бе в разцвета си. Остроумните му скечове бяха легендарни, а билетите за представленията му на живо винаги свършваха няколко месеца порано. Наскоро бе участвал в телевизионен комедиен сериал, който го направи даже още по-известен и той реши да започне филмова кариера, която хората от бизнеса считаха, че ще задмине дори невероятния успех на Еди Мърфи.

Айрина Копистани беше негова икономка над деветнадесет години. Беше слаба, аскетична бяла жена на четиридесет и осем, точно десет години по-възрастна от Прайс. Доста привлекателна, тя бе висока около един и шестдесет, с изострени черти и права кафява коса, която обикновено носеше на кок. Той я бе наел, когато бе на деветнадесет и не можеше да дойде на себе си от наркотици. Беше се явила на интервю в наскоро купената му къща в Ханкок Парк и той я бе наел, макар че нямаше представа какво прави, нито на кого.

Айрина наскоро бе емигрирала от родината си Русия и се радваше, че успя да си намери каквато и да е работа, особено след като нямаше препоръки. Тя се премести в стаите за прислугата над гаража и се опита да сложи малко ред в хаотичния живот на Прайс.

С годините бе успяла. Сега Прайс не можеше да си представи да живее без нея. Айрина не му позволяваше да кривне от правия път. Следеше го със зорко око. Винаги бе до него, готова да го защити и предпази. Когато замина за Ню Йорк заради сериала си, тя му липсваше, но някой трябваше да седи в Ел Ей и да се грижи за къщата, а той се доверяваше само на нея.

Понякога Прайс не можеше да не се изуми от начина, по който се бе развил животът му. Майка му имаше три деца от трима различни мъже, той израсна в окаяна бедност, без баща. Майка му имаше желязна воля и само благодарение на това бе успяла да го предпази от уличните банди. И как го бе постигнала? Налагаше го толкова силно, че той и досега имаше белези, за да го докаже. Майка му не си поплюваше.

За съжаление тя умря, преди да е постигнал някакъв успех. Когато бе четиринадесетгодишен, бе улучена от куршум на снайперист, докато пресичаше улицата. Изпратиха го да живее у свой братовчед.

Загубата на майка му бе най-голямата му мъка. Тя така щеше да се радва на славата и успеха му. Да не говорим за голямата къща, където можеше да прекара спокойно старините си.

Не че той самият не се наслаждаваше на живота. След кошмарните наркомански години всичко бе като в приказка. Макар че ранната му женитба и бащинство, вероятно бяха грешка. Той обичаше Теди, но все още бе само на тридесет и осем, а отговорността да възпитаваш едно шестнадесетгодишно момче бе голяма.

Проблемът с Теди бе, че приемаше всичко наготово. Нямахте представа какво означава да израснеш с помощи от социалните служби, плъхове да пълзят по краката ти, докато спиш, и да се налага постоянно да се бориш за прехраната си. На Теди всичко му бе много лесно. Проблемът бе, че е прекалено малък, за да осъзнае какъв късмет е извадил.

Прайс знаеше, че Господ му се е усмихнал. Имаше пари, власт, щастие — е, не пълно, понеже не бе във възторг от факта, че живее сам в голямата си стара къща и няма кой да го топли нощем. Но той смяташе, че един ден ще открие подходящата жена.

Имаше два брака. И двете съпруги живяха в къщата в Ханкок Парк. И двете се опитаха да го принудят да уволни Айрина, но той бе

непреклонен.

Джийни и Оливия. Две вещици.

Джийни, красивата негърка, през повечето време бе яко надрусана. Разделяха се и сдобряваха в продължение на няколко години, когато забременя с Теди, той направи грешката да се ожени за нея.

А Оливия. Синеоката, руса и едрогърдеста десетмесечна грешка, която му излезе доста скъпо.

Съзнаваше, че си пада по красиви жени, а беше време да преодолее тази си страст.

Теди, облечен в широки, смъкнати панталони и развлечен суичър, влезе приведен в стаята. Прайс огледа сина си. Имаше чувството, че напоследък нещо става с момчето, макар че не можеше да разбере какво. Преди няколко седмици Теди се прибра много след вечерния си час и бе абсолютно неадекватен. Прайс го наказва да не излиза една седмица от стаята си, освен за да ходи на училище.

Оттогава Теди бе станал мрачен, сприхав и много устат.

Айрина се бе съгласила с наказанието на Теди. Разбираше колко трудно се възпитава тийнейджър. Тя имаше дъщеря, Мила, която бе родена в Америка. Прайс не виждаше момичето много често, защото то бе саможиво, пък и това, което виждаше, не му харесваше. Мила винаги гледаше лошо и темерутливо. Беше отгледана и възпитана в дома им като част от семейството, но и досега, като я срещнеш, тя му се струваше като външен човек. Не насърчаваше Теди да се навърта около нея. Тя носеше само неприятности — Прайс познаваше този вид хора.

Теди се тръшна на един стол.

— Как минаха уроците днес? — попита Прайс, като разтъркваше носа си.

— Добре — отвърна Теди.

Прайс често се питаше дали прекарва достатъчно време с момчето. Ако не беше толкова зает, може би щяха да прекарват повече време заедно, но работата беше на първо място. Така трябваше. Работата плащаше сметките и го пазеше далеч от изкушенията. Айрина — с малко помощ от психоаналитичката му — го бе научила, че опиянението от работата е по-добро от наркотичния транс.

— Знаеш ли — подхвана Прайс, като се опитваше да завърже разговор, — доброто образование е всичко.

— Непрекъснато ми повтаряш това — промърмори Теди, а очите му се спираха навсякъде, освен върху баща му. — Само че ти не разбираш. На мен не ми се ходи в колеж.

— Не, ти си тъпанарят, който не разбира — рече предупредително Прайс. — Отиваш, независимо дали искаш или не. Ако аз бях имал възможността да уча в колеж, щях да се смятам за най-големия късметлия. Но не, Теди, аз трябваше да си скъсам задника от бачкане. На четиринадесет бях уличен сводник. Как мислиш стигнах дотук? Само с дързост и амбиция, нищо повече. Нямах никакво образование. Ти ще имаш това предимство.

— Не го ща — рече намръщен Теди.

— Знаеш ли какво? Ти си неблагоприятен пикльо — сопна му се Прайс, като му се искаше да може да напердаши сина си, както правеше майка му с него.

Някак успя да се овладее. Психоаналитичката му го бе предупредила никога да не посяга на Теди. Увери го, че повтарящите се методи никога не действат.

Исусе! Да възпиташ дете в днешни дни беше адски трудно. Нямахше значение, че той беше прочут и знаеше какво става в реалния свят. Е, добре, той бе Прайс Уошингтън, голяма шибана звезда. Но много добре съзнаваше какво е положението при останалите чернокожи. Те все още трябваше да се борят с расизма, който върлуваше във всеки голям град в Щатите, и всеки, който отричаше това, си заравяше главата в пясъка.

— Чуй ме, сине — рече той, като се опита да бъде търпелив. — Образованието му е майката. Ако имаш знания, друго не ти трябва.

— Колко образование ти е трябвало на теб, за да се качиш на сцената и да кажеш „кучи сине“ петдесет пъти на вечер? — попита Теди, загледан с яростно негодувание в прочутия си баща.

Прайс тропна с юмрук по масата.

— Нямах ли никакво уважение, глупако? — извика той. — Аз съм твой баща, за бога. Да излизам на сцената ми е работата. Така изкарвам пари, за да има какво да сложим на тая маса.

— Не ми пука — измърмори Теди.

— Не ти пука — повтори Прайс, а гласът му заплашително се извиси. По дяволите, толкова му се искаше да зашлеви този хлапак. — Мислех, че ще ти се отрази добре да те взема с мен в Ню Йорк. Глупости. Откакто се върнахме, ти си по-лош откогато и да било.

— Това е, защото не ме оставяш да върша това, което искам — рече Теди, загледан в покривката.

— Аха. И какво точно искаш да правиш? Да се мотаеш по цял ден из къщи и да гледаш видео? Или може би да се включиш в някоя улична банда? Можеш да го направиш. Иди в центъра, мотай се с безделниците в Комптън, остави се да ти пръснат черепа. Това се очаква от негрите, нали? — той въздъхна, напълно отвлечен. — Чернокожите младежи на Америка се избиват едни други, аз съм ти предоставил невероятен живот, а единственото, което ми носиш ти, са разочарования.

— Защо никога не ми разрешаваш да видя майка си? — поиска да узнае Теди.

— Щото е курва — отвърна Прайс, неподготвен да обсъжда този въпрос.

— И тя казваше това за теб.

— Много ти знае устата, малкия — рече вбесено Прайс.

— Тя е курва, която се чукаше с други мъже в моето легло. И когато се разведох с нея, тя не те искаше. Чуваш ли ме? Подписа документ, че не те иска.

— Ти си й платил.

— Разбира се. И пачаврата с готовност взе парите и си замина.

Прайс не знаеше какво друго да каже. Какво можеше да каже на едно шестнадесетгодишно дете, което си мислеше, че всичко му е известно? След като бе решил никога да не го бие, той можеше само да го насърчава. И именно това се опитваше да направи, да насърчи малкия глупак да получи образование. А що за глупост бе това, че иска да види майка си? Джини не беше виждала Теди от дванадесет години. А доколкото я познаваше, изобщо не й пукаше.

Айрина влезе в стаята, слабото й лице бе безизразно. Тя никога не се намесваше между него и сина му. Беше се опитала веднъж и той й каза да не се бърка в семейните работи. Айрина си знаеше мястото. Тя бе неговата икономка. Организираще работниците, които почистваха къщата, гладеха ризите му, перяха гащите му, сгъваха

чорапите му. Айрина пазаруваше, караше колата, изпълняваше ежедневните задачи — това бяха задълженията ѝ. Справяше се добре.

И двете му жени я мразеха. Не им харесваше фактът, че той позволява дъщеря ѝ да отрасне в къщата, макар че Айрина и Мила живееха над гаража отзад. Никой не можеше да ѝ каже копче, щом той ѝ позволяваше да живее там. Айрина се грижеше за всичко по време на отсъствията му. И готвеше добре, макар че някои от руските буламачи, които забъркваше, в началото не му се услаждаха много-много. С годините я бе приучил да не готви така. Простите ястия му бяха любимите: пържоли, пържено пиле, салати.

— Не забравяй — каза той на Айрина, — утре момчетата ще наминат да поиграем покер. Вземи от ония еврейски гадости — нали се сецаш — пушена съомга, хлебчета, всичките тези глупости. На тях им харесват.

— Да, мистър Уошингтън — отвърна тя, като му сипа от едно голямо плато с агнешки пържоли на скара, пюре и зелен фасул.

Като стигна до Теди, той бутна чинията си настрана.

— Не съм гладен — промърмори той. — Не ми се яде.

— Ако не те познавах по-добре, щях да се закълна, че взимаш наркотици — рече Прайс, загледан обвинително в него.

— Би трябвало да ти е ясно — отвърна му Теди, като си спомни колко отдавна баща му се бе отказал напълно от тези неща.

— Почва да ми писва от приказките ти — рече Прайс, присвивайки очи.

— И на мен ми писва да ми казваш какво да правя — каза начумерено Теди.

Това преля чашата. На Прайс му дойде до гуша.

— Не си гладен ли? — изрева той, стана от масата и хвърли салфетката си на земята. — Тогава се качвай в стаята си и тази вечер да не ми се мяркаш пред очите, умнико.

Теди издърпа стола си и се изниза от трапезарията. Прайс обърна очи към Айрина. Тя отвърна на погледа му.

— Деца — рече той с безпомощно вдигане на раменете и седна отново.

— Знам какво имате предвид, мистър Уошингтън — съгласи се тя.

Той протегна ръка.

— Ела за малко — тя пое ръката му и се приближи. — Липсвах ли ти, докато ме нямаше? — попита той, а гласът му поомекна.

— Да, мистър Уошингтън — отвърна тя. — Къщата беше много тиха.

— Така ли? — каза той. Протегна се и докосна лявата ѝ гръд, като потърка зърното ѝ по познатия начин. — Сигурно много съм ти липсвал, а?

Тя отстъпи крачка назад, лицето ѝ остана безизразно.

— Да, мистър Уошингтън.

Той се засмя.

— Добре, сладурано. Може би по-късно тази вечер ще ми кажеш точно колко съм ти липсвал.

Айрина остана със същото стоическо изражение.

— Да, мистър Уошингтън.

Горе Теди крачеше напред-назад из стаята си като плъх, хванат в капан. От онази паметна вечер преди шест седмици той не можеше да изтика ужасната случка от главата си.

Двама души, седящи в една кола. Двама души, които не правеха нищо лошо на никого.

И Мила. Която видя сметката на жената. Взе бижутата ѝ и избяга.

Кръв. Пред очите му постоянно изникваше кръвта, обагрила бялата рокля на красивата негърка.

Исусе! И тя бе чернокожа като него, което влошаваше нещата още повече.

Мила му бе казала да забрави за това. След като се върнаха в джипа, тя започна да крещи, че това е нещастен случай и никой не е виновен. Но той знаеше ужасната истина. Изобщо не бе нещастен случай. Мила брутално бе стреляла по двама души и жената бе умряла.

На другия ден го предаваха по всички новини, понеже и двамата нападнати бяха известни. Дори може би баща му ги познаваше! Тази мисъл наистина го подлуди.

— Ще ни хванат — бе казал той на Мила. — Ще ни открият.

— Не могат — отвърна му тя и го изгледа, докато той сведе очи.
— Нямаше свидетели.

— Ще ни открият — повтори той. — Пистолета — откъде го взе?

— Няма значение.

— Може да го проследят.

— Как? Той не е у тях.

— Къде го скри?

— Да не ме мислиш за тъпа? — присмя му се тя. — Отървах се от него.

— Ами бижутата й?

— Не се безпокой, като настъпи моментът, ще си получиш твоя дял от парите — и тя се взря в него с див поглед в очите. — Да не си гъкнал, Теди Уошингтън. Защото, ако го сториш, кълна се, че ще те убия.

Той живееше в страх. Страх, че баща му ще разбере, и страх от Мила и заплахите й.

Ако тя бе способна да застреля двама души, значи несъмнено можеше да убие и него.

Теди нямаше към кого да се обърне.

ГЛАВА 25

Невероятната трагедия се отрази на всички им. Дните преминаха в седмици и Лъки се зарадва, че е взела решение да напусне „Пантър“ понеже това ѝ осигуряваше повече време с Лени и Стивън, които отчаяно се нуждаеха от нея — особено Стивън, който бе напълно съкрушен след смъртта на жена си.

Тя бе поставила свои доверени хора на ключови постове в „Пантър“. След оттеглянето ѝ студиото вече не се ръководеше от един човек, а от трима. Което означаваше, че не можеше да се вземат решения, без тримата да се консултират един с друг. А след като и тя бе член на управителния съвет, това означаваше, че все още взема участие в работата. В никакъв случай не искаше студиото да загуби влиянието си само защото тя си бе тръгнала. Все пак не бе продала „Пантър“, само се отказа от шефския пост, а това ѝ даваше възможност, ако някога поиска, да възвърне контрола си върху него. Тя бе решила, че ако загуби интерес за повече от година, ще го продаде. Щеше да вземе това решение, когато настъпи моментът.

Кариока Джейд бе настанена в дома ѝ, утешавана от братовчедка си Мария. Двете момиченца бяха неразделни, спяха в една стая и прекарваха всичкото си време заедно. „Слава богу, че се имат една друга“, помисли си Лъки, като си спомни как те с брат ѝ се бяха подкрепяли, когато убиха майка им.

Физически Лени се възстанови бързо. Раната му бе повърхностна и не особено сериозна. Ала не можеше да преодолее шока от смъртта на Мери Лу.

— Не си можел да направиш нищо — непрестанно го уверяваше Лъки.

— Не биваше да посягам към пистолета си — каза той, припомняйки си всичко за пореден път. — Това беше грешка, която струва живота на Мери Лу. Все едно участвам в най-гадния кошмар на света.

Лъки не знаеше какво да отговори. Той беше прав, наистина беше кошмар, само че и двамата бяха впримчени в него.

Студиите „Орфей“ спряха снимките за филма на Лени, докато не направят наново епизодите, в които участваше Мери Лу. Можеше дори да не бъде презаснет, защото така филмът щеше да надвиши бюджета си. Лени се бе закълел да не се връща като режисьор.

— Отказвам да режисирам с друга актриса — бе казал той. — Да намерят някой друг.

Тя забеляза, че той не искаше да излиза от къщата. Бе постъпил по същия начин след отвличането си. Излизаше единствено за самотните си разходки по брега. Никога не я канеше да иде с него и тя не изяви желание, понеже знаеше, че предпочита да е сам.

Той почти не беше споменавал за решението ѝ да напусне студиото.

— Исках да ти кажа — обясни тя. — Но после реших, че ще е по-добре да те изненадам.

— Наистина си беше изненада — рече той. И това бе единственият му коментар по въпроса. Тя знаеше, че е ядосан.

Сега всеки ден бе с него вкъщи и за пръв път отношенията между тях бяха натегнати. Дори не се любеха вече и тя не знаеше какво да направи, за да подобри положението.

Разбираше, че той се чувства виновен, но все някога трябваше да го преодолее.

Стивън бе в пълна депресия. Подобно на Лени, той обвиняваше себе си.

— Аз трябваше да ида до снимачната площадка да я взема — постоянно повтаряше той. — Грешката бе моя. Мислех, че ще е в безопасност с Лени.

И двамата се обаждаха на детектив Джонсън всеки ден.

— Ние не сме от хората, които могат спокойно да се отпуснат и да не си мръднат пръста — уведоми го Лъки. — Очакваме действия.

Детектив Джонсън ги увери, че прави каквото може. Бе разпитал Лени няколко пъти, за да разбере всичко. За съжаление Лени не можеше да си спомни нищо повече. Колкото ѝ да се мъчеше, не можеше да се сети за номера на джипа.

— Смъкнахме бройката до около шест хиляди черни джипа, регистрирани в Калифорния — каза им детективът. — И то в случай,

че джипът наистина е бил черен. Може да е бил тъмнозелен или син, даже кафяв.

— Това е окуражаващо — каза Лъки, невпечатлена от така наречената му детективска дейност. — Как смятате да откриете кой точно е бил?

— Работим по въпроса, мис.

— Не ми викайте мис.

— Съжалявам, мисис Сантанджело.

Лъки прекара много часове с полицейския художник, който бе направил компютърно изображение на двамата заподозрени.

— Тя изглежда не по-голяма от Боби — отбеляза Лъки, като се загледа в снимката на момичето. — Като си помисли човек, че някакви тийнейджъри с пистолети могат да водят такъв живот. Трябва да има закон против това.

— Наистина има закон — рече мрачно Лени. — Ако носиш пистолет, би трябвало да имаш разрешително.

Лъки реши, че за Лени може би ще е добре да се махне от Лос Анжелис за известно време.

— Какво ще кажеш за едно пътуване до Ню Йорк? — предложи тя. — Спомняш ли си? Едно време — ние двамата в апартамента ми.

— И големият ми стар таван — рече той с отблясък на усмивка. — Оня, който ме накара да продам.

— Можеш да се опиташ да си го откупиш.

— Не говори глупости.

— Знаеш ли, Лени — каза тя, — постоянно се сещам за онази нощ, когато стреляха по теб. Как отидох на приема и теб те нямаше, а после чух за стрелбата. Загубата на Мери Лу е ужасна, но ако бях загубила теб... нямаше да мога да живея.

— Напротив — каза той. — Ти умееш да оцеляваш. Преживяла си толкова много гадости в живота си.

— Както и ти, Лени, и повярвай ми, ще преживеем това заедно. Това е като да те ограбят: някой влиза с взлом в дома ти, взима нещата ти и се скрива в нощта. Ако го хванеш, ще се чувстваш неизмеримо по-добре.

Няколко дни по-късно тя се свърза с детектив Джонсън.

— Мислех си — каза тя, — какво ще кажете, ако наемем частна детективска агенция, за да ви помага с това разследване? Сигурна съм,

че не ви достигат хора.

— Нямам нищо против.

— Ще им сътрудничите ли?

— Разбира се.

— Тогава ще го направя. О, да, искам да обявя награда за сведения.

— Понякога това помага. Друг път не.

— Да опитаме — рече Лъки.

„Майната ѝ на системата“, помисли си тя. По един или друг начин, те щяха да заловят убийците.

И наградата от сто хиляди долара можеше да е отговорът.

ГЛАВА 26

Бриджит се бе върнала от Ел Ей преди месец, когато обяви:

— Взимам си няколко седмици отпуска.

— И къде ще ходиш? — попита Лина, седнала по турски на пода на апартамента си, като лакираше ноктите на краката си със сложни зеброви ивици.

Бяха си устроили женско парти у тях, от уредбата се чуваше Аланис Морисет, а на масата имаше голяма, полуизядена пица пеперони.

— Обещах на Лъки, че ще ида в Европа с нея — рече Лина, без да навлиза в подробности.

— Звучи ми добре — каза Лина. — Как е тя?

— Добре е. Стивън е истинска развалина.

— Трябва да е ужасно — каза Лина, като отпи една глътка от диетичната кола.

— Така е. Да го беше видяла. Все едно е в постоянен унес. А и Лени не е много по-добре, обвинява себе си. Смята, че е можел да направи нещо, за да го предотврати.

— А можел ли е? — попита Лина, без да спира да се лакира.

— Според Лъки не. Някакво ненормално момиче размахвало пистолет в лицата им. Можеш ли да си представиш какво е било? Чувствали са се като в капан.

— Аз ще откача, ако някой насочи пистолет в лицето ми — каза Лина. — Сигурно ще загубя и ума и дума.

— Аз също — съгласи се Бриджит.

— И особено, след като е било момиче — добави Лина. — Това сякаш прави всичко двойно по-болезнено. Нали знаеш, такава нещо наистина подкопава мъжеството му.

— Знам — подкрепи я Бриджит.

— Имат ли някакви следи, за да открият кой го е направил?

— Лени не си спомня много.

— И после разправят, че нямало съдба — рече Лина, като взе дистанционното и включи телевизора без звук. — В един миг си седиш в колата, а в следващия: бум — и си мъртъв.

— Мери Лу бе толкова добра — рече Бриджит. — Мила и загрижена. Държеше се добре с всички. Трябваше да видиш що народ се стече на погребението ѝ.

— Обичах да я гледам в оня сериал, в който играеше преди години — рече Лина, като прещракваше каналите.

— Най-тъжното е, че Стивън и Мери Лу бяха толкова щастливи заедно — въздъхна Бриджит. — А и Кариока, която е едва на осем години, сега ще израсне без майка. Истинска трагедия.

— Ужасно — рече Лина. — На колко години беше ти, когато майка ти умря?

— На петнадесет — отвърна Бриджит с равен тон. — Бях по-добре от Лъки. Тя е била петгодишна, когато намерила майка си мъртва в семейния басейн. Убита.

— А моята ме изкарва от кожата — рече Лина, като протегна крака си и се възхити на току-що лакираните си нокти. — Макар че сигурно не бива да се оплаквам.

— Не искам нищо повече от това да съм познавала майка си по-добре — рече Бриджит с копнеж, като си спомни малкото им хубави моменти. — Трябва да се възползваш максимално от своята.

— Петнадесет не е толкова малко — отбеляза Лина. — Поне си прекарала известно време с нея.

— Всъщност не съм — рече тъжно Бриджит. — Олимпия никога не беше до мен, когато имах нужда от нея.

— Къде беше?

— Къде беше ли? — повтори Бриджит, като си спомни русата бомба, която не искаше да пропусне нищо. — Добър въпрос. Лондон, Париж, Рим, Буенос Айрес. Олимпия бе богаташка, която вечно обикаляше по света в търсене на веселба или нов любовник. Имаше приятели, съпрузи и прекалено много пари. Аз бях пратена в пансион в Кънектикът, който мразех.

— Досада.

— Наистина.

— Можеш да вземеш моята майка, ако искаш — пошегува се Лина. — Старата постоянно ме заплашва, че ще ми дойде на гости.

— Какво лошо има в това?

— Тя е истинска напаст.

— Не разбирам. Как може да имаш проблеми с нея, когато тя дори не живее тук?

— Родила ме е, когато била на петнадесет — обясни Лина. — Сега е на четиридесет и продължава да се кипри.

— В такъв случай трябва да се гордееш с нея.

— Не, не, ти не схвана — рече развълнувано Лина. — Това, което най-много ме вбесява, е, че понякога си въобразява, че е на моето място!

— Какво ще рече това?

— Ами приема всички тези предложения да позира за английските списания и вестници. И в заглавието винаги пише майката на Лина това, майката на Лина онова и не е ли чудесна, точно като прочутата си дъщеря. Тези щуротии направо ме вбесяват.

— Не бива да ѝ се сърдиш — рече Бриджит, като ѝ се щеше да си има майка, с която да споделя всичко и на която да разчита. — Тя само се опитва да ти подражава. Това е ласкателно.

— Така ли? — попита Лина.

— Както и да е — рече Бриджит, като се протегна към второто парче пица. — Обадох се на агенцията и отказах ревютата в Милано.

— Какво си направила? — извика Лина. — Милано е такова приключение. Всички тези навити италианци с висящи пишки!

— По-важно е да прекарам известно време с Лъки.

— Искаш да кажеш, че тя излита и изоставя Лени? — попита Лина, като се изправи и се протегна.

— На него не му се пътува кой знае колко.

— Бедният човечец.

— Така че — продължи Бриджит — аз ще летя за Европа с Лъки, а после сигурно ще се върна за малко в Ел Ей.

— Когато аз отида в Ел Ей, ще се науча да стрелям — обяви Лина. — Кое то може да е по-скоро, отколкото си мислиш, понеже имам прослушване за роля в новия филм на Чарли Долар.

— Така ли?

— Не че обикновено ходя на прослушвания — рече бързо Лина. — Обаче според агента ми студиото търси актриса с име и Чарли искал

мен! Така че ако стане, ще ида до Ел Ей за няколко дена и ще се срещна с него лично.

— Видях го у Лъки, докато бях там — рече Бриджит. — Той е страхотен образ. И е малко откачен!

— О! — рече Лина, облизвайки устни. — Такива ги обожавам!

— Не е възможно да спиш с него — укори я Бриджит. — Той е почти на шестдесет.

— Е, и? — попита Лина с дяволита усмивка. — Имала съм и по-стари.

Бриджит не можеше да спре да се смее.

— Ти си непоправима — каза тя.

— Ще приема това за комплимент — отвърна Лина.

— Е — рече Бриджит и скочи на крака. — Май трябва да вървя.

— Кога заминаваш? — попита Лина, като я изпращаше до вратата.

— Утре.

— Не мога да повярвам! — възкликна Лина. — За малко да се измъкнеш, без да ми кажеш.

— Току-що ти казах.

— Хмм... — рече Лина, като го обмисли. — Може би трябва да дойда с теб.

— Може би не трябва — рече Бриджит, като взе чантичката си от масата в коридора. — Очакват те в Милано.

— Не е задължително да ходя — рече Лина. — Мога да ги пратя на майната си, ако поискам. После ще ида да видя Чарли по-рано.

— Там е работата — рече Бриджит, — че колкото и да обичам компанията ти, трябва да прекарам известно време насаме с Лъки.

— Добре, добре — отвърна Лина обидена. — Няма защо да ми описваш картинката.

Те се прегърнаха и си дадоха пламенни обещания да се обаждат една на друга. И двете знаеха, че няма да го направят. Животът в света на манекенките бе прекалено напрегнат, а и скоро пак щяха да се видят.

Бриджит се върна в апартамента си, пусна си диска на „Смашинг Пъмпкинс“, а после започна да си стяга багажа, като хвърляше дрехите си в един куфар, без да се замисля много, защото умът ѝ бе другаде.

Тя не каза истината на Лина. Истината бе болезнена и много лична.

Лъки не смяташе да пътува до Европа, но тя — да.
Отиваше в Лондон.
Щеше да се срещне с Карло.
И може би — само може би — щеше да му каже, че е бременна.

ГЛАВА 27

Приятелите на Лъки подеха кампания. Винъс бе особено загрижена.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш? — попита тя, докато обядваха в Лъо Дом един ден.

— Абсолютно — отвърна Лъки, дъвчейки китайската салата с пиле.

— Но ти се отказваш от силната си позиция в този град — рече Винъс, ослепителна в плътно прилепналата си рокля от змийска кожа.

Лъки се вгледа в платиненорусата си приятелка с озадачено изражение.

— На кой му трябва силна позиция? Поне на мен не.

— Напротив — рече развълнувано Винъс. — Трябва да разбереш — ти си Супержената в този град. Можеше да накараш всеки, когото поискаш, да дойде на някой прием, да се срещнеш с всеки човек на света. Да притежаваш холивудско студио, е като да си шибаният президент, за бога.

— Не е съвсем същото — рече Лъки с уморена усмивка. — Но схващам аналогията. Освен това забравяш, че все още съм собственичката му.

Винъс бързо пресуши една малка водка. Никога не пиеше, като беше с Купър, понеже, откакто се роди детето им, на него му харесваше да гледа на нея като на непорочна девица.

— Обсъди ли това с Алекс? — попита тя, като взе слънчевите си очила.

— Не — отвърна бавно Лъки. — Трябваше ли?

— Мислех, че той е най-добрият ти приятел.

— Ти си ми най-добрата приятелка — рече търпеливо Лъки, като разбираше много добре накъде бие Винъс. — Алекс е просто, нали знаеш... приятел на нас двамата с Лени.

— Ха! — възкликна Винъс. — Не ми ги пробутвай тия. Ти го харесваш, сигурна съм.

— Женена съм за Лени — рече Лъки с равен тон. — Няма друг мъж на тоя свят, който дори бегло да ме интересува.

— Господи, ти си много добра — рече Винъс с възхищение. — Успяла си да убедиш дори себе си.

— Какви ги дрънкаш?

Винъс кимна с разбиране.

— Всеки вижда, че между вас с Алекс прехвърчат искри.

— Единствените хора, с които Алекс си разменя искри, са несеквацията му запас от азиатски красавици — рече Лъки, като ѝ се искаше Винъс да смени темата. — Той не харесва американки. Не си ли забелязала?

— Така е — съгласи се Винъс. — Ти си единственото изключение.

— Може ли да спрем? — помоли Лъки, като започна да се дразни. — Не съм се чувала с него. Вероятно се чувства пренебрегнат, задето не обсъдих въпроса със студиото с него. Но откога трябва да решавам всичко с допитване?

— Не трябва. Макар че обикновено човек споделя с приятелите си. Особено преди да го прочетат във вестниците или да чуят за това на вечеря в тесен кръг за петстотин човека.

— Значи според теб Алекс ми е сърдит?

— Всъщност да.

— Грешеш, Винъс. Той няколко пъти дойде да види Лени.

— И?

— И какво? — попита тя, раздразнена. — Няма ли да престанеш да правиш от мухата слон?

— Впрочем — рече Винъс усетила, че прекалява, — двамата с Купър сме планирали прием по случай годишнината ни. Искаме двамата с Лени да дойдете.

— Кога е?

— Другата седмица.

— Може да сме в Ню Йорк.

— Какво ще правите там?

— Реших, че промяната в обстановката може да се отрази добре на Лени. Той все още е потиснат. Трудно е — как би се чувствала ти?

— Много кофти.

— Точно така. И не мога да направя нищо — рече Лъки и вдигна безпомощно рамене. — Той е в същото състояние, както след отвличането — мрачен и саможив. Миналия път ми трябваша няколко месеца, за да го накарам да общува. А сега това.

— Как се държи с децата?

— Мълчалив е. Те не го разбират. Трябва постоянно да им казвам, че баща им го боли главата. За бога! Човек би си помислил, че той е загубил жена си.

— Какво ще правиш?

— Искам да го заведа на психоаналитик. Не че им имам вяра, но някой трябва да му помогне.

— Моята е страхотна — рече Винъс, а лицето ѝ се проясни.

— Не се и съмнявам.

— Тя ми помагаше през цялата оная драма с преследването едно време. Ще ти дам номера ѝ.

Лъки кимна.

— Звучи ми разумно.

Винъс помахна на Джон Пол Диджория и изключителната му жена, Елоиз, когато двамата влязоха в ресторанта.

— Той притежава цялата козметичната серия за коса „Пол Мичъл“ — рече Винъс. — Обожавам я.

— Трябва да тръгвам — рече Лъки. — Ще взема децата.

Винъс кимна.

— Аз мисля да седна при Елоиз и Джон Пол.

По-късно този ден Лъки прибра Мария, Кариока и малкия Джино от училище, а после ги заведе в „Хардрок кафе“, където им поръча двойни шоколадово млечни шейкове и бургери с всички възможни пълнки. Децата страшно се зарадваха и бърбеха оживено едно през друго, докато се тъпчеха.

Лъки ги гледаше. Да влезе в ролята на целодневна майка, бе съвсем ново преживяване за нея и макар че обожаваше децата си, тя не бе уверена, че семейните излизания ще са постоянното ѝ занимание. Нуждаеше се от промени и вълнения. Трябваше да върши нещо творческо. И за пръв път изпита съмнения дали е взела правилно решение, напускайки „Пантър“.

Тя седеше в ресторанта и наблюдаваше минаващата тълпа. „Някъде сред тях са хората, стреляли по Мери Лу и Лени“, помисли си тя. И някой ден, скоро, те ще бъдат заловени и наказани. Това бе сигурно.

Тя бе убедена, че ще ги хванат. И когато това станеше, Лъки очакваше справедливостта да възтържествува.

В противен случай...

Е, винаги имаше на разположение справедливостта на рода Сантанджело.

А Лъки нямаше да се поколебае да я използва.

ГЛАВА 28

Бриджит седеше в първокласния салон на самолета на Бритиш Еървейс за Лондон. Можеше да гледа някой филм или да чете списание, но не го направи, понеже мислеше единствено за предстоящата си среща с Карло.

Фактът, че е бременна, бе потвърдил най-лошите ѝ страхове. Ако двамата с Карло се бяха любили и тя бе приела това доброволно, щеше да си го спомня. Но не беше така. И това бе достатъчно доказателство, че той я е упоил.

Бриджит бе противничка на абортите. Веднъж, когато с майка ѝ се скараха, Олимпия ѝ заяви, че се е опитвала да се отърве от нея, преди да се роди. Бриджит знаеше, че никога не би могла да постъпи така с нероденото си бебе. Това не беше редно и на нея ѝ се щеше майка ѝ никога да не ѝ бе разказвала тази история.

Тя не отиваше при Карло да му каже: „Виж, аз съм бременна. Моля те, дай ми пари да направя аборт.“ Бриджит имаше цяло състояние и не ѝ трябваше нищо от Карло. Искаше само да го погледне в очите и да види какво щеше да каже лъжливият подлец в своя защита.

Няколко дни преди това Бриджит отиде в студиото на Фредо и докато той говореше по телефона, тя провери бележника му, намери адреса и телефонния номер на Карло в Лондон и ги преписа. След като направи това, тя почувства, че има по-голям контрол върху ситуацията.

Не бе казала на Лина, защото тя щеше да се наслаждава на всяка секунда и вероятно щеше да ѝ се примоли да се включи.

„Какво ще кажа на Карло, когато го намеря?“, запита се тя. „Кой знае? Като го видя, ще измисля нещо.“

Внезапно си спомни за нощта, когато Сантино Бонати отвлече нея и Боби и се гаври с тях. Как се бе справила тогава?

Протегна се към един пистолет и му пръсна черепа.

Тя потръпна при спомена.

Отмъщението е сладко. Лъки ѝ бе казала това. А Бриджит бе усвоила този урок.

Тя се облегна на мястото си и затвори очи. Скоро щеше да е там, готова да се справи с всичко.

Летище Хийтроу бе пълно с народ, както обикновено. На слизане от самолета я взеха и я прекараха бързо през митницата. Пред летището я чакаше кола с шофьор, за да я отведе до „Дорчестър“, любимия ѝ хотел. Всъщност при други обстоятелства Лондон бе любимият ѝ град.

След едно кратко пътуване из града тя си взе стая в хотела, поръча рум сървис, вечеря пред телевизора, а после се вмъкна в леглото и спа четиринадесет часа. Бриджит знаеше по-добре от всеки друг как да се справи с умората от часовата разлика след дългия полет.

Събуди се в осем сутринта, свежа и готова да посрещне всичко.

Първото нещо, което направи, бе да се обади на Лъки в Ел Ей. Тя поиска да знае какво прави кръщелницата ѝ в Лондон.

— По работа съм — отвърна тя мъгливо. — Може да продължа към Милано.

— Пази се — каза Лъки. — И не забравяй да се забавляваш.

— Винаги го правя.

— Обаждай се.

— Непременно.

Замислена, тя остави слушалката.

Карло Виторио Вити, пази се, идвам. Надявам се да си подготвен, понеже за игра са нужни двама и повярвай ми — на мен ми се играе.

Повечето дни Карло Виторио Вити обядваше или в „Ланганс“, или в „Льо Каприс“. Имаше собствена маса и в двата ресторанта и сервитьорите му се подмазваха, понеже даваше щедри бакшиши. Карло съзнаваше колко е важно да се държиш добре с хората, които те обслужват. Това му даваше предимство.

Обикновено обядваше сам, понеже предпочиташе собствената си компания пред тази на други хора. Достатъчно бе, че е вързан в

Лондон с досадната си работа просто защото родителите му го изгониха заради скандала. Не искаше и да общува с досадници като капак.

Да, скандалът. Какво толкова лошо имаше в това да поддържаш връзка с младата жена на един политик, която щеше да наследи всичко след смъртта на осемдесетгодишния си съпруг? Е, съпругът ѝ наистина умря — при мистериозни обстоятелства — и внезапно всички насочиха пръст към него.

Независимо че никой не можеше да докаже дали той има нещо общо с това. Какво от това, че името на семейството му се бе разчуло заради този срамен случай? Той бе граф Карло Виторио Вити и като такъв, бе доста добра партия в Рим. Но след скандала се превърна в парий, а семейството му нямаше търпение да се отърве от него. Баща му набързо го прати в Лондон и убийствено досадната работа в банката.

Междувременно младата му любовница, вдовицата Изабела, бе избягала с някакъв тлъст оперен певец и за негово огорчение той, Карло, остана с пръст в уста.

Бе пристигнал в Лондон мрачен и бесен. Как се бе случило това? През целия му живот не се бе налагало да работи. Той бе граф. Графовете не живееха от труда си. И макар че семейството му бе бедно като църковна мишка, поне имаха благородно потекло, датиращо от векове.

Карло мразеше да работи. Особено в банка, заобиколен от истински бачкатори. Беше унижително и той никак не се наслаждаваше на това.

Знаеше какво трябва да направи, а именно — да си намери много богата жена. Ако успееше да стори това, щеше да се отърве от семейството си завинаги.

Естествено, това трябваше да е подходящата жена. Не всяка отговаряше на изискванията на граф Карло Виторио Вити.

В момента той бе сгоден за грозноватата дъщеря на един голям индустриалец. Карло не обичаше момичето, всъщност дори не я харесваше кой знае колко. Но тя щеше да наследи цяло състояние и бе много привързана към него, така че, ако на хоризонта не се появеше друга, щеше да се наложи да се ожени за нея. Мизерната месечна

издръжка, която получаваше от баща си, и мижавата му заплата в банката просто не бяха достатъчни.

При последното му пътуване до Ню Йорк досадно плебейският му братовчед Фредо се опита да му натресе две манекенки. Фредо винаги се опитваше да го впечатлява. Уви, нито една от постъпките на братовчед му не успяваше да спечели възхищението му.

Едно от момичетата се казваше Бриджит и у нея имаше нещо, което веднага му замириса на пари. Когато момичетата отидоха до тоалетната, Фредо целуна пръстите си, красноречиво сви устни и каза:

— Белисима, а? Бела! Бела!

— Коя е русата? — попита Карло. — Не е просто манекенка, нали?

Фредо се наведе към него и зашепна съзаклятнически.

— Бриджит не обича хората да знаят — каза той, — но истината е, че фамилията ѝ е Станислопулос.

— От богатшите Станислопулос? — попита Карло, като видимо се оживи.

— Да — отвърна Фредо. — В крайна сметка ще наследи всичко. Но не споменавай, че знаеш.

— Разбира се — рече гладко Карло. И когато Бриджит се върна на масата, той видя бъдещето си.

Карло не беше глупак. На тридесет и една, той си бе поживял и добре познаваше слабия пол. Поради титлата и елегантния си вид жените постоянно му се хвърляха на врата — точно като негърката до Бриджит. Можеше да я има, когато си поиска. Той смяташе повечето жени за безполезни курви, евтини уличници, които не заслужаваха да ги погледнеш втори път.

Но веднага щом научи коя е Бриджит, състави план. И понеже бе в Ню Йорк само за два дни, планът му трябваше да бъде изпълнен бързо. В джоба си държеше пакет бели хапченца, които използваше, когато не искаше да си дава зор да ухажва някое момиче цяла вечер. Една таблетка в питието ѝ и тя бе негова. Не че се налагаше да упоява завоеванията си, но така бе много по-лесно и не изискваше разговори и фалшиви обяснения в любов.

Инстинктът му подсказа, че Бриджит не е от този вид момичета, които ще скочат в леглото при първата среща, така че малко преди да излязат от клуба, той пусна половин таблетка в чашата ѝ. Като

стигнаха до апартамента ѝ, тя бе много отпусната и спокойна и беше лесно да се люби с нея.

Тръгна си, преди да се бе събудила. Много добре знаеше какво прави, като ѝ даде само половин таблетка. Искаше тя да си спомни единствената им страстна нощ. Искаше да се тревожи и да се пита защо не ѝ се обажда.

Ако бе като всички останали момичета, с които бе спал, щеше да чака до телефона и да затаява дъх, докато не получи известие от него.

След като изпълни мисията си, той се върна в Лондон при годеницата си. Но си мислеше само за Бриджит и за това каква двойка щяха да бъдат.

Пресметливо реши да ѝ остави три месеца, после да се върне в Ню Йорк и да я грабне в обятията си като герой-завоевател. Дотогава тя трябваше да се е размекнала достатъчно.

Междувременно му трябваше капитал, така че той обработваше годеницата си, убеди я да купи една антична диамантена карфица, която не ѝ трябваше, и прибра солидната комисиона от търговеца. После я помоли за краткосрочен заем, като обясни, че парите, които очаква от Италия, необяснимо защо били задържани.

Тя бе готова на всичко за него, тази непривлекателна тридесет и три годишна наследница, която все още живееше със също толкова непривлекателните си родители.

За нейно нещастие тя не бе достатъчно богата. Защо да се жени за нея, когато можеше да има красавица, богата като в арабска приказка?

ГЛАВА 29

В общи линии Теди живееше в страх. В това нямаше нищо ново, понеже беше страхлив от дете — още откак майка му ги напусна, когато той бе едва четиригодишен.

— Довиждане, Теди — бе казала тя, пияна и озлобена, а багажът ѝ бе струпан в антрето. — Гледай да се разбираш с това мръсно копеле, дете се нарича твой баща!

Хубави думи, с които едно четиригодишно дете да запомни майка си.

След това се изредиха цяла сюррия детегледачки, които никога не оставаха задълго, понеже не можеха да понасят Айрина — тя превръщаше живота им в ад.

А после, когато бе само на осем, се появи съпруга номер две — блондинка е огромен балкон и навик силно да притиска Теди към въпросната прелест. Тя вечно му шептеше в ухото, че трябва да живее живота си като бяло момче и да забрави, че е негър. Разказваше му за расизма и омразата, питаше го дали иска да му викат чернилка и го съветваше да си избели кожата като Майкъл Джексън.

Когато Прайс чу с какво му пълни главата, направо издивя и я нарече най-голямата глупачка в света. Няколко месеца по-късно нея вече я нямаше.

От ранна възраст Теди бе свикнал да е предпазлив. И след като баща му постоянно пътуваше за шоутата си, единствената истинска приятелка на Теди беше Мила. Тя бе пример за него, понеже беше по-голяма и имаше силна воля. Но никога не му позволяваше да се сблизат. Държеше се с него със смесица от презрение и снизходителност.

Сега бе станало това ужасно нещо и ги бе свързало завинаги. И той се боеше.

С неохота караше джипа си, изваждаше го от гаража само когато е абсолютно наложително. Започна да излиза от къщи все по-късно,

като взимаше автобуса до училище. Всеки ден очакваше ченгетата да цъфнат на входната врата и да арестуват и двамата.

— Какво ѝ е на колата ти? — попита Айрина. Тя беше истинска вещица — нищо не ѝ убягваше.

— Издава някакъв странен шум — излъга той, като му се искаше поне веднъж тя да не се намесва.

Айрина веднага каза на нощния им пазач, който го уведоми пред баща му, че е проверил джипа и е съвсем наред.

— Купих ти проклетата кола преди два месеца — оплака се Прайс. — Щом ѝ има нещо, защо не си ми казал? Можехме да я върнем.

— Стори ми се, че чувам някакво тропане — промърмори Теди. — Нищо сериозно.

— Достатъчно сериозно, за да започнеш да се возиш с рейса — рече Прайс.

— Обичам да се возя с рейса — рече нападателно Теди. — Само така се виждам с нормалните хора.

— Да знаеш, Теди — започна Прайс, загледан обвинително в него, — че ако някога те хвана да се друсаш, така ще те скъсам от бой, че няма да можеш да си седнеш на задника цяла седмица.

— Да, тате, чувал съм това.

— Дано да е така — рече заплашително Прайс.

Главната задача на Теди бе да стои далеч от Мила, което стана по-лесно, откак тя започна работа в местната закусвалня и вече не ходеше на училище. Когато пътищата им се пресичаха, тя го поглеждаше гневно с плашещо злобен израз в очите. Той бе свидетел на престъплението ѝ и знаеше, че вината е нейна, а не негова. Тя също съзнаваше това.

От време на време Мила се приближаваше достатъчно близо, за да му отпрати някоя заплаха.

— Не забравяй какво ти казах, копеле. Не отваряй тъпата си малка устица, защото, ако някога пророниш и една дума, ще те убия. Можеш да си сигурен в това.

Той не знаеше какво да прави. Искаше му се да отиде при ченгетата и да си признае всичко. Единственият проблем беше, че ако Мила не го стореше първа, баща му със сигурност щеше да го претрепе. Яростта на Прайс щеше да е неудържима.

Той прекарваше часове наред, питайки се как се бе случило всичко. Откъде Мила се бе сдобила с пистолета? И най-важният въпрос — защо го бе използвала? Мъжът и жената в колата не им бяха направили нищо, дори не бяха оказали истинска съпротива.

Всеки ден следеше вестниците, опитвайки се да открие всичко възможно за двете жертви. Едно нещо знаеше със сигурност — Лени Голдън се бе оправил, Мери Лу бе мъртва.

Той разглеждаше снимките на Мери Лу във вестниците и списанията, събираше всички материали за нея и криеше изрезките под дюшека си, за да ги разглежда отново. Беше толкова красива. Какво бе сторила, с какво заслужи Мила да я застреля?

Оценките му в училище се занижиха. Той не можеше да спи нощем и да се концентрира през деня. Знаеше, че във всеки един момент баща му можеше да почне да му натяква, затова за сваляне на напрежението той започна да пуши по малко трева, която си набавяше от едно момче в училище. Това поне отвличаше мислите му от ужаса на случилото се.

На Прайс не му трябваше много, за да загрее какво става. Един ден Теди се прибра и го намери в стаята си.

— Какво по дяволите е това? — попита Прайс, хванал в ръката си два недопушени джойнта, които Теди бе скрил в шкафа си.

— Стига бе, тате — проплака синът му. — Това е по-добре, отколкото да се дупча с хероин или да смъркам кока като теб едно време.

— Това, което съм правил аз, няма нищо общо с теб, по дяволите — изкрещя Прайс, а очите му се изцъклиха. — Не взимай мен за пример, защото не съм ангел.

— Никога не съм казал, че си — промълви Теди.

Видя Мила да минава пред вратата му, бдителна както винаги.

Знаеше, че тя го подслушва и шпионира, за да види дали ще омекне. Той измисли план. Щеше да избяга.

Това бе единственото разрешение.

Мила Копистани не знаеше кой е баща ѝ, но таеше подозрения. Майка ѝ отказваше да обсъжда този въпрос. Всичко, което бе успяла да изкопчи от нея, бе, че някакво нейно бивше гадже от Русия дошло да

види Америка, преспало с нея и после се върнало в родината си. Мила не повярва дори за секунда. Не можеше да няма нещо повече от това.

Като малка тя не мислеше толкова по този въпрос, но като стигна училищна възраст и другите момичета започнаха да я разпитват, любопитството я зачовърка. Отначало си мислеше, че баща ѝ може да е шефът на Айрина, Прайс Уошингтън. Не. Той беше негър, а тя бяла, така че тя отхвърли тази идея. После реши, че е отец Макбейн, свещеникът в местната църква. Двамата с майка ѝ се държаха прекалено дружелюбно. „Невъзможно“, увери я една от приятелките ѝ. „На свещениците не им е позволено да го правят. Той не може да ти е баща.“

Още една задънена улица.

Мила отчаяно се опитваше да открие истината. Когато Айрина излезеше от къщи, Мила тършуваше из нещата ѝ, но не можеше да намери нищо съществено.

Между майка и дъщеря нямаше топли и сърдечни взаимоотношения. Айрина бе студена жена и въртеше къщата със здрава ръка. Две прислужнички идваха всеки ден и Айрина ги командваше, сякаш бе кралица. Държеше се по същия начин и с градинаря, работника по поддръжката на басейна и останалия персонал. Никой, освен Прайс не я харесваше, и Мила бе убедена, че той се примирява с нея само защото бе върната му робиня. Често се чудеше дали спят заедно. Понякога си мислеше, че е така, друг път — не. Ако спяха, със сигурност го пазеха в тайна.

Мила мразеше предишните две жени на Прайс. Джийни, първата, бе толкова пристрастена наркоманка, колкото някога бе и самият той. Втората му жена — тъповатата блондинка — бе голяма смехория. Модел от плакатите на „Плейбой“ с изкуствени цици, водопади от изрусени къдрички и голяма глупава усмивка. Мила се забавляваше, като закачаше голите снимки на хубавицата из училището, от което Теди се чувстваше унижен и засрамен.

Мила винаги бе въртяла Теди на пръста си, бе го дразнила и подкачала. Защо не? Той е момче, нали? Има си баща, а тя не. Не е честно.

Всички в училище знаеха, че тя е само някаква си дъщеря на икономка. Много я човъркаше това, че няма никакво обществено положение, докато Теди имаше прочут баща. Понякога го караше да си

плати за това. За съжаление той бе прекалено тъп, за да разбере, че тя не му е приятелка и всъщност го ненавижда. Както и майка си, понеже Айрина никога нямаше време за нея. Майка ѝ винаги поставяше Прайс Уошингтън на първо място, сякаш той беше крал и всички трябваше да му се кланят.

Когато Мила изведе Теди със себе си през онази вечер, намерението ѝ беше да го напие и да го побърка. Изобщо не смяташе да убива никого, макар че трябваше да признае, че изпита дива тръпка. Да угаси човешки живот, бе предизвикало у нея невероятен прилив на сила. Прайс бе стоял над нея и майка ѝ през всичките тези години, но въпреки това тя бе извадила пистолет и бе успяла да отнеме нечий живот, просто ей така.

Можеше да го стори и с него, ако поиска. Сега имаше своя собствена сила.

Нямаше нищо против да застреля Прайс.

Да го застреля или да го чука.

Тя не можеше да реши кое щеше да е по-лошото наказание.

Никога не се бе опитвала да възбуди шефа на майка си, но знаеше, че може, ако се опита. Мъжете постоянно тичаха след нея, особено в работата ѝ, където получаваше по няколко предложения на ден. Тя бе млада и много добре знаеше как да го изтъква. Тесни малки блузки, къси прилепнали полички — за да могат още повече да подчертават дългите ѝ крака и големите ѝ гърди. Късата ѝ тъмна коса караше бадемовите ѝ очи да изпъкват и тя се наклепваше с грим, когато искаше да изглежда най-съблазнителна.

Мъжете постоянно се пробваха при нея. Няколко дори бяха извадили късмет. Обаче нямаше нито един, за когото да ѝ пука поне малко. Тя се пазеше за онзи, който щеше да я измъкне от положението ѝ на дъщеря на икономка.

Не искаше да свърши като майка си — робиня на някой богат и известен задник. Мила търсеше пари и власт. Искаше тя да е господарката на дома. Искаше да има всичко. Понякога поглеждаше Теди и го виждаше като бъдещето си. Тоест, ако не изникнеше нищо друго. Ако двамата с Теди се оженеха, като пораснат, в крайна сметка той щеше да наследи всички пари на баща си и това означаваше, че ще е богат, понеже Прайс Уошингтън сигурно бе скатал малко пачки. Но женитбата за Теди щеше да е крайна мярка. Той никога нямаше да се

промени. Дори като станеше на двадесет години, пак щеше да е безхарактерно мекотело.

Точно сега тя се безпокоеше да не би да се раздрънка и да издаде всичко. Подобна тъпотия беше напълно в негов стил.

Сети се, че ако се държи гадно с него, това няма да ѝ донесе нищо. Така че реши да опита друго и да го примами. Малко секс щеше да свърши добра работа, за да го задържи на нейна страна. Сексът щеше да го накара да осъзнае към кого трябва да е лоялен.

Да. Може би трябваше да го остави да вкуси това, което винаги бе искал. По този начин щеше да ѝ е вързан в кърпа.

Или това, или тя щеше да затвори устата му завинаги. Мила не можеше да реши коя от двете възможности е по-добра.

ГЛАВА 30

Лъки плати обява на цяла страница в „Ел Ей Таймс“, предлагайки сто хиляди долара награда за информация, свързана с обира и убийството на Мери Лу. Освен това поръча да разлепят плакати из целия град, най-вече в района на Уилшър, където бе извършено престъплението. А от двете страни на съобщението за наградата имаше компютърни изображения на двамата заподозрени, изготвени от полицейския художник.

Детектив Джонсън ги предупреди, че ще си имат работа с много измамници и откачалки.

— Хората изпъзват от канавките, като им замирише на пари — каза той.

— И така да е — рече Лъки. — Нека дойдат. Имам предчувствие, че за сто бона все ще попаднем на някаква следа.

— Обикновено не насърчавам такива постъпки — заяви детектив Джонсън. — Прави хората алчни. А и ни създава доста допълнителна работа.

— Хей — рече неспокойно Лъки. — Ако се получи резултат, какво друго има значение?

Тя се върна вкъщи при Лени, който бе в обичайното си мрачно настроение. Седеше в голямата спалня на втория етаж и щракаше каналите с дистанционното.

— Добре, че те обичам — каза тя, като се тръшна на дивана до него, чудейки се кога ще излезе от това състояние.

— А? — попита той, като продължаваше да сменя каналите.

— Казах — повтори тя, — че е добре, дето те обичам.

— Какво трябва да означава това? — попита той, втренчил поглед в телевизора. — Писна ли ти?

— От какво да ми писне?

— От мен.

— Искам си те такъв, какъвто беше, Лени — рече тя нежно. — Това голямо престъпление ли е?

— Не мога да променя начина, по който се чувствам.

— Трябва ти помощ.

— От кого?

— Ами има една жена — тя е психоаналитичка и тъъ... може да е добре да си поговориш с някого и да излееш всичко.

— По дяволите! — каза той, като се изправи. — Много добре знаеш, че не вярвам в тия глупости.

— Нито пък аз, но мисля, че се нуждаеш от това.

— Как така ти нямаш нужда? — попита той войнствено.

— Защото не се мотая из къщи с нацупен вид — отвърна тя, недоволна от обрата, който вземаше разговорът.

— С нацупен вид ли? — повтори той разярен. — Аз бях с човек, когото застрелях пред очите ми, и според теб се цупя. Какво по дяволите ти става, Лъки? — извика той и излезе от стаята.

Тя поклати глава. Това ставаше нелепо. Лени не можеше да овладее гнева си и изглежда тя не можеше да стори нищо по въпроса.

Лъки слезе в хола, където децата развълнувано се подготвяха да тръгват на гости на Джино и Пейдж в Палм Спрингс за уикенда. Кариока отиваше с тях. Боби не. Той най-последно бе успял да си уреди среща със звездата от телевизионния сериал, по която въздишаше. А на сутринта отлиташе за Гърция, за да прекара известно време с някои от роднините на Димитри.

— Къде ще я водиш? — попита Лъки, като се правеше на добра майка, макар че Лени много я беше разтревожил с неизменното си лошо настроение.

— Де да знам — отвърна Боби. — Може ли да взема ферарито ти?

— Да не си мръднал? — извика Лъки, като се опитваше да реши дали моментът е добър, за да му изнесе една лекция за безопасния секс и използването на презервативи. — Няма да ми пипаш ферарито. Имаш си джип.

— Всичко живо има джип — простена Боби. — Защо не ми взехте порше?

— И да те нападнат като Лени ли?

Той сви рамене.

— Чувствам се тъпо да изведа момиче като нея с джип. Тя е голяма телевизионна звезда, мамо.

— Боби! — рече Лъки през зъби. — Надявам се да не се превръщаш в едно от онези разглезени холивудски хлапета. Джипът е готин, така че не ми пробутвай повече глупостите си — сега беше неин ред да излезе от стаята. Чу как Мария я имитира зад гърба ѝ. „Не ми пробутвай повече глупостите си, Боби“, изписка Мария, преди да избухнат в кикот с Кариока.

Лъки не можа да сдържи усмивката си. Мария ѝ напомняше за самата нея, когато беше малка — дръзка, нахакана и безстрашна.

След като ги изпрати, тя потърси Лени и го откри седнал на терасата с изглед към океана. Плъзна тежките стъклени врати и застана до него.

— Нека не се караме — рече тя, слагайки ръка на рамото му. — Кавгите не помагат на никого, особено на Стивън. Той ще дойде за вечеря.

— Не мога да се срещна с него — рече Лени, като се паникьоса. — Всеки път като го видя, се чувствам още по-зле.

— Това е доста егоистично. Стивън е съвсем сам. Забрави ли — той загуби жена си.

— По дяволите! — извика Лени. — Не мога да издържам повече.

— Какво не можеш да издържаш?

— Всичките тези глупости. Отивам да се разходя с колата.

Прииска ѝ се да го спре, но се отказа. Никога не се лепваше за хората.

Но пък нямаше намерение да се мотае и да го чака да се прибере, за да ѝ покрещи още малко. Ако тя не проявяваше разбиране, щеше да изкрещи в отговор.

Обади се на Стивън в офиса му.

— Имаш ли нещо против вместо вкъщи да идем на ресторант? — попита тя. — Само двамата.

— Нямам нищо против — отговори Стивън. — Защо?

— Децата заминаха за Палм Спрингс, а Лени не е във форма. Така че какво ще кажеш ние двамата да идем в „Ла Скала“ и да си излеем мъката един на друг?

— Проблеми ли имаш, Лъки?

— Не колкото твоите, Стивън. Ще те взема от офиса ти.

Час по-късно те седяха в едно уютно сепаре в „Ла Скала“ и хапваха спагети и салата.

Лъки се загледа напрегнато в своя полубрат.

— Стивън — започна тя, като сложи ръка на неговата, — искам да знаеш колко много те обичам и наистина усещам болката ти. Искан ми се да имаше начин да направя нещо, но очевидно не мога.

— Аз също те обичам — отвърна Стивън. — Но това не връща Мери Лу.

— Лени не е тук — продължи Лъки, — смята, че вината е негова. Опитвам се да му помогна да преодолее това, но не е лесно.

— Лени няма за какво да се чувства виновен.

— И аз постоянно му го повтарям.

— Трябва ли да поговоря с него?

— Не. Той е достатъчно голям, ще трябва да се оправи сам.

— Ако размислиш, само ми кажи. Мога да говоря с него.

— Нека видим как ще се развият нещата. Важното е как се справяш ти.

— Имам добри дни и главно лоши нощи — той глухо се изсмя. — Опитвам се да свикна.

— Не е лесно.

— На мен ли го казваш — той взе филия хляб и я разкъса на парченца. — Как е Кариока?

— Страхотно. Кога си я искаш обратно?

— Най-добре да остане при теб, Лъки. Толкова добре си прекарва с децата ти. Какво може да прави с мен? Да седи вкъщи сама?

— Ти си й баща — рече тихо Лъки. — Тя те обича.

— Знам го. Но ако я задържиш още малко...

— Добре, само че не бива да забравяш, че и на нея й е тежко. Последното нещо, което искаш, е тя да се почувства изоставена. Повярвай ми, знам какво е — тя се спря, докато келнерът напълни чашите им. — Никога няма да забравя деня, когато открих майка си да се носи в басейна... — за момент черните й очи се забулиха. — Всичко спря. Не можеш да си представиш... — още една пауза. — Може би можеш...

— Като си помисля какво си преживяла, Лъки, това ми дава сили да продължавам.

— Тя все още ми липсва — прошепна нежно Лъки. — Болката не отминава, винаги е там, но просто е избутана назад.

Стивън стисна ръката й.

— Обичам те, Лъки.

Тя успя да се усмихне леко.

— Аз също, Стивън.

Като се прибра, Лени вече бе заспал. Лъки постоя малко край леглото, като се чудеше дали се преструва. След като не помръдна, тя реши, че наистина спи.

Ето какво е бракът, помисли си тя. В добри и лоши дни. Точно сега бяха лоши и тя трябваше да му помогне да се оправи. Беше убедена, че ако откриеха нападателите, това щеше да помогне на Лени отново да се почувства добре.

Утре пак щеше да пришпори детектив Джонсън — нещо, с което той започваше да свиква, понеже тя го тормозеше всеки ден. И изобщо не ѝ пукаше дали му е писнало от нея, понеже бе убедена, че ако не спре да го ръчка, случаят никога няма да бъде разрешен.

Тя влезе в банята и си облече черна копринена пижама. Нямахше нищо против тази вечер да прави секс със съпруга си. И нямахше причина да не се любят. Като се въздържаше сексуално, Лени наказваше и нея, а това никак не ѝ харесваше.

Тя се вмъкна в леглото и се сгуши до него.

Той изстена в съня си и се отдръпна.

Това ставаше за първи път.

Лъки винаги бе смятала, че има идеален брак, но сега се запита наистина ли е така.

Затвори очи и се опита да заспи. Дълго време стоя будна и когато най-после се унесе, бе засегната и ядосана.

Лени трябваше да се вземе в ръце или ги очакваха сериозни проблеми.

ГЛАВА 31

Бриджит закуси в хола на хотелския си апартамент с Хорас Отли, нисък мъж с потни длани, прехвърлил четиридесетте, който приличаше на безработен драскач за някой от клюкарските вестници. Само че Хорас не беше безработен драскач. Той бе вероятно най-добрият частен детектив в Англия.

Бриджит го бе наела преди две седмици от Америка.

— Ще ви струва доста пари — каза ѝ Хорас по телефона.

— Това е без значение — отговори тя. — Държа само на дискретността. Искам да подпишете декларация, че никога няма да разкривате нищо за това разследване.

Хорас се съгласи, така че тя накара един от адвокатите си да подготви документа и да му го изпрати по факса. Хорас го подписа и го върна. След това тя му даде пълното име на Карло и мястото, където работи, и поиска да узнае за него всичко, което Хорас можеше да събере. И сега бяха тук, най-после се срещнаха.

— Радвам се да се запознаем, мистър Отли — поздрави го любезно Бриджит.

Той сведе глава, доста изненадан да види толкова ослепителна красавица, при това известна. Позна я, естествено, което бе в реда на нещата, понеже тя редовно се появяваше на корици на списания по цял свят.

— Не разбрах, че това сте вие, когато ме наехте — рече той, като си помисли, че няма търпение да каже на отдавнашния си партньор, Уил, за това. Той щеше да се пукне от яд, като разбере с кого се занимава Хорас.

— Няма нищо — отвърна тя. — Сега вероятно разбирате нуждата ми от дискретност.

— Аз зачитам желанията на клиентите си — заяви тържествено Хорас. — Всеки от тях е еднакво важен за мен, независимо кой е.

— Това е хубаво, мистър Отли. Желаете ли да ви поръчам закуска?

Той си сложи очила с метални рамки и разгледа менюто, като се спря на тост, яйца, бекон, наденички и варени домати.

— Добре звучи — рече тя, като извика рум сървис и поръча същото и за себе си.

Не след дълго тя деликатно опитваше храната си, докато Хорас нагъваше здраво, сякаш не бе слагал нищо в устата си.

— Имам всичката информация, от която се нуждаете — рече той между две хапки.

— Отлично — похвали го тя, като отпи малко портокалов сок.

— Карло Виторио Вити. Граф Карло Виторио Вити. Знаехте, че има благородническа титла, нали?

Тя кимна.

— Има графска титла — каза Хорас. — Макар че семейството му няма пари.

— Сигурен ли сте?

— Родителите му живеят в Италия в един порутен дворец в покрайнините на Рим. Останали са им само двама прислужници и един шофьор. Майка му и баща му са алкохолици.

— С една дума — приятно семейство.

— Карло е бил изпратен в Лондон преди година и половина.

— Защо?

— Имало е срамен скандал в Италия.

— Какъв по-точно?

— Карло имал връзка с двадесетгодишна омъжена жена, чийто осемдесетгодишен съпруг бил открит задушен в собствения си гараж. Подозрението паднало върху Карло.

— Защо? Наистина ли той го е направил?

— Тръгнали са приказки... скандал. Преди полицията да започне да действа, баща му го пратил тук, в Лондон, който, по всичко изглежда, му е омразен. Карло си търси богата съпруга. Намерил е една, но тя не е идеалът му. Обаче са сгодени.

— Значи все пак е сгоден?

— Тя е истинска крава — каза Хорас, дъвчейки парче бекон. — Трябва ли да продължавам?

— Не бива да говорите така, мистър Отли — укори го Бриджит. — Една жена може да не е най-голямата красавица на света, но пък да е прекрасна по душа.

— Тази не е.

— Откъде знаете?

— Имам си източници — измъкна се той хитро.

— А снимки?

— Нося няколко — той се наведе, взе едно поочукано кожено куфарче и извади голям кафяв плик, от който измъкна няколко снимки.

Бриджит ги разгледа. На тях беше Карло, безспорно красив в синия си блейзър и сиви панталони, прегърнал една ниска, закръглена жена, която не бе никак привлекателна.

— Това ли е годеницата му? — попита тя, като едва успя да прикрие изненадата си.

— Да — отвърна Хорас.

— Хмм... е, май е можел да се справи и по-добре.

— Не и по отношение на парите — рече Хорас и странно се изхили. — Няма чак толкова много красиви наследнички наоколо.

Бриджит избута чинията си настрана и стана от масата.

— Какво друго можете да ми кажете за него.

— Той няма приятели, баща му плаща сметките му, но го държи изкъсо, защото, както казах, са го закъсали с парите. От това, което научих, Карло чака да се върне в Рим, когато скандалът утихне. Или това, или ще се ожени за тази англичанка, особено ако баща ѝ му направи предложение във връзка със семейния бизнес, което да не може да откаже.

— Как се казва тя?

— Фиона Люйен Уортън. Наследничка е на вестникарска империя.

— Много пари ли има?

— Достатъчно, за да поддържа Карло щастлив, макар че от това, което чувам, засега не успява.

— Защо казвате това?

— Фиона никога не остава в апартамента му, нито пък той в дома им — тя все още живее с родителите си в една къща на площад Итън. Но се чува, че той понякога си поръчва елитни проститутки нощем. Те идват в апартамента му, стоят един час и си тръгват.

— Наистина ли? — попита Бриджит.

И в ума ѝ вече се оформяше план.

ГЛАВА 32

— Залети сме от информация — рече детектив Джонсън.

— Има ли нещо, което си струва? — попита Лъки, която никак не бе доволна от напредъка на разследването, но се опитваше да се сдържа.

— Пресяваме.

Докато той пресяваше, Лъки имаше свой екип детективи, които ходеха от къща на къща и разпитваха всички собственици на джипове в радиус пет мили от мястото на инцидента и показваха полицейското изображение на двамата заподозрени. Само да можеше Лени да си спомни поне една цифра от номера на колата. Но в главата му не бе останало нищо.

След като малките бяха в безопасност в Палм Спрингс, а Боби бе в Гърция, Лъки умишлено се постарала да прекара повече време с Лени с надеждата, че ще успее да го убеди да иде при психоаналитичката на Винъс.

Невъзможно бе да го накара да се съгласи — той отказваше и да чуе.

Тя запази спокойствие и се опита да се примири с положението. Знаеше, че в крайна сметка Лени отново ще се превърне в човека, когото обичаше.

— Добре, Лъки — рече той, когато един ден тя предложи да дойде с него на една от дългите му разходки покрай брега. — Но честно казано, предпочитам да съм сам.

— Така ли? — рече тя, малко напрегната.

Той сякаш не забеляза реакцията ѝ.

— Аха — отвърна спокойно.

— Щом е така...

— Позволено ми е да имам предпочитания, нали? — сопна ѝ се той.

— Спокойно, Лени — каза тя. Всъщност беше на предела на търпението си. — Можеш да си сам за постоянно, щом това ти харесва.

— Ти това ли искаш? — отвърна ѝ той. — Защото, ако е така, лесно може да се уреди.

Тя се опитваше да избегне кавгата, но Лени очевидно се бе насочил в тая посока. Всъщност той изглеждаше твърдо решен да започне спор.

— Държиш се като тъпанар — рече тя. — Никога не си доволен от нищо.

— Какво да направя, като предпочитам да съм сам?

„Не“, помисли си тя, загледана в него. „Няма да започвам, да се карам с човека, когото обичам. Отказвам. И той няма да ме принуди да го сторя.“

— Размисли ли за предложението ми за Ню Йорк? — попита небрежно тя. — Можем да идем за един дълъг уикенд и да се опитаме да се позабавляваме.

— Да се забавляваме ли? — попита той, като поклати невярващо глава. — Мери Лу е два метра под земята, а ти искаш да се забавляваме.

— Господи, Лени — срязва го тя. — Наистина прекаляваш.

— Аз ли прекалявам?

— Това самосъжаление трябва да спре. Колко дълго смяташ, че можем да го понасяме?

— За кого говориш?

— Аз, децата, всеки, който се опитва да се доближи до теб. Ти си се затворил в черупката си, Лени. Точно както постъпи след отвличането.

— Съжалявам, ако убийството на Мери Лу създава неудобство на някого — рече той през зъби. — Не уцели подходящ момент, нали? Ти реши да зарежеш студиото и да се позабавляваш, но за съжаление нещата не се развиха така, както планираше. И докато сме на тази тема, нямаше да е зле да обсъдиш с мен решението си да напуснеш работа, преди да съобщиш на всички. Аз взимам ли важни решения, без да обсъдя с теб?

— Значи това те човърка толкова?

— Не, само казвам, че си спомням и един друг път, когато бе взела важно решение, без да ме питаш, и това беше, когато купи проклетото студио.

— Нека не се караме, Лени.

— Защо? През последните шест седмици ти ме преследваш, за да си намериш повод да се скараме.

— Ти си абсолютно лайно! — извика тя разярена, че той е толкова несправедлив. — Точно ти си този, който търси повод да се скараме.

— Не. Аз искам само да бъда оставен на мира. Толкова много ли е това?

— Да, Лени, много е — рече тя гневно. — Имаш живот, семейство и жена. Знаеш ли, че не сме се любили почти два месеца?

— Аха, значи затова било всичко.

— Не е затова, Лени. Става въпрос за това да бъдеш с някого, да го обичаш.

— Трябваше да се сетя, че за теб сексът, естествено, е най-важен.

Тя го погледна, сякаш е някой непознат поради начина, по който се държеше.

— Ако можеше да си спомниш проклетия номер на джипа, може би щяхме да хванем убийците и да продължим живота си — рече тя, като го жегна.

— Да не мислиш, че умишлено съм го забравил? — попита той вбесен.

— Не. Но нали уж мислиш, че си го видял, и въпреки това казваш, че не можеш да си спомниш дори първата буква.

— Не съм виновен.

— Знаеш ли, Лени, не ми се стои около теб, когато си такъв.

— Мисля, че трябва да се изнеса някъде за два-три дни — рече той. — Да си избистря главата без теб, след като те карам да се чувстваш зле.

— И какво ще правиш, като се изнесеш? — предизвика го тя.

— Ще се чукам, ще се напия — рече той, развявайки словесно червено знаме. — Кой знае, по дяволите? Писна ми да следиш всяка моя стъпка. Ти имаш мания за контрол над останалите. Може би ми трябва малко свобода.

— Майната й на свободата — рече тя яростно. — Ние сме женени. Да си женен, означава да си заедно с партньора си. Ако искаш свобода, тогава да се разведем.

Лъки почти не можеше да повярва, че тези думи излязоха от устата й. Тя обичаше Лени, бяха преживели толкова много заедно, но

ако той продължаваше да се държи като задник, тя нямаше намерение да го търпи.

— Нямам нищо против — заяви той просто така.

Нима девет години брак не означаваха нищо за него? Нима бе готов просто да си тръгне? Тази ситуация се изплъзваше от контрол. Но хей — тя никога не е била малката женичка, която си седи вкъщи и търпеливо понася гадното държане на мъжа си. Тя бе Лъки Сантанджело и живееше живота си според своите правила. Ако той изгаряше от нетърпение да си тръгне — прав му път.

— Махам се — заяви Лени. — Ще се обадя след няколко дни, когато се поуспокоиш.

— Аз да се поуспокоя? Нещо си в грешка, Лени.

— Не, не съм. Виждам какво става тук. Хванат съм в капан с теб. Чувствам се като в затвор.

— Ти си този, който само се мотае по брега — извика тя разгорещено. — Ти си този, който дни наред не си подава носа от къщи. Ако това е затвор, той е твой, а не мой.

— И какво искаш да направя, Лъки? Да излизам с холивудските ти приятели — Винъс, Чарли Долар и останалата пасмина? Те не ми харесват.

— Откога? Обичаш Винъс и винаги си се разбирал страхотно с Чарли.

— Как така пропусна близкия си приятел Алекс, който се държи мило с мен само защото ти е навит. И всички го знаят.

— Сега вече наистина говориш глупости.

— Знаеш, че е истина. Както и да е — рече той внезапно. — Не искам да го обсъждам повече. Тръгвам си.

— Заминавай — рече тя студено.

Той стана, влезе в стаята си, напъха малко дрехи в една чанта, спусна се по стълбите и излезе от къщата.

Лъки поклати глава невярващо. Тя обичаше този човек. Обикна го още от мига, в който го видя за пръв път в Лас Вегас и еротичните искри, които прехвърчаха между тях. Когато се срещнаха отново, година по-късно, тя бе женена за Димитри, а той за дъщерята на Димитри, Олимпия. Каква заплетена мрежа. Но се обичаха — бурно и страстно. Имаха две деца, а сега той си тръгваше. Невъзможно.

Какво щеше да прави тя — да плаче?

По дяволите! Тя бе Сантанджело. Никой от този род не плачеше. Освен това веднага щом Лени се оправеше, той щеше да осъзнае каква грешка е направил и щеше да се втурне обратно.

Ами ако не го направеше?

Е... колкото и да го обичаше, Лъки Сантанджело знаеше как да оцелява. И щеше да продължи — със или без Лени до себе си.

ГЛАВА 33

Бриджит случайно се натъкна на Кайра Кетълман в минералния басейн на хотел „Дорчестър“. Тя много се зарадва, защото тъкмо се чудеше с кого да обядва, когато забеляза Кайра в яркооранжево трико, да вдига тежести без никакво усилие. Изглеждаше като истински топмодел, каквато си и беше.

— Какво правиш тук? — възкликнаха едновременно и двете.

— Тръгнала съм към Милано — рече Кайра с нелепо пискливия си гласец. — И ти ли си натам?

— Не, всъщност съм тук по работа — обясни Бриджит. — Тази година се отказах от Милано.

— Аз ще участвам в ревюто на Валентино — рече нехайно Кайра. — Скъпият Вал казва, че не може да живее без мен. Аз съм любимката му.

— Звучиш ми като Лина — каза Бриджит и се засмя.

— Между другото, какво ще правиш днес на обяд?

— Нищо — отвърна Кайра, като сви небрежно рамене. — Мислех да мръдна малко по магазините, защото утре сутринта заминавам.

— Тогава хайде да идем в „Каприс“ — предложи Бриджит. — Чувам, че било хубаво.

— Обожавам „Каприс“ — извика Кайра разпалено. — И след това можем да обиколим магазините.

Последното нещо, което ѝ се правеше, бе да пазарува, но се нуждаеше от Кайра, затова се съгласи.

— Къде имаш предвид? — попита тя.

— „Харви Никълс“. Този магазин е толкова страхотен, че пред него „Блумингдейл“ бледнее.

— Добре — рече Бриджит. — Ще направя резервация за обяд. Да се срещнем във фоайето в дванадесет.

— Ти няма ли да потренираш?

— Разбира се — рече Бриджит, като се насочи към най-близкия фитнес уред.

Тренировките бяха досадни, но абсолютно необходими, ако искаше да поддържа тялото си. Олимпия беше леко пълничка и тя никога нямаше да позволи да стане като нея.

Нещата се нареждаха чудесно. Обяд в „Каприс“ с Кайра, а според Хорас Карло определено щеше да е там. Добре. Тя не смяташе да губи нито миг.

В Ню Йорк валеше, когато Лина се втурна лудешки към летището. Рано тази сутрин агентът ѝ позвъни, за да ѝ каже, че Чарли Долар заминава на снимки в Африка и може да се види с нея само в следващите двадесет и четири часа.

— Не се притеснявай — каза Лина. — Ще стигна.

Личната ѝ помощничка беше болна, така че тя се обади в „Америкън Еърлайнс“ и си резервира полет, а сега бе в едно такси на път за летището. Погледна сценария, който импресариото ѝ беше изпратил, и прегледа ролята, за която трябваше да се яви на прослушване.

Шофьорът на таксито мина през една шахта и тя се отказа от идеята да чете, докато не се качи в самолета.

Един час по-късно седеше в салона за първа класа и повторно прелистваше сценария. Ролята, за която кандидатстваше, бе на Зуи, съседката на Тийл — героинята на Чарли. Зуи бе описана в сценария като красива, екзотична манекенка.

„Хмм, това не би трябвало да е много трудно“, помисли си тя, като четеше сцените на Зуи. В първия епизод Зуи излиза от апартамента си на път към общата пералня, попада на Тийл, следва лек флирт. По-нататък сцената завършваше в леглото. Тук се изискват голи снимки, помисли си Лина. И какво от това? Беше дефилирала по достатъчно подиуми, облечена в прозрачни парцали. Всички знаеха как изглежда без дрехи — доста зрелищна гледка. Освен това всички големи актриси се събличаха във филмите, така че тя нямаше да е изключение. Никой нямаше да дублира Лина — тя бе готова да извърви целия път, особено ако е в леглото с Чарли Долар. Той бе

някаква смесица между Шон Копъри и Джак Никълсън. Беше старичък, но си го биваше!

Ролята на Зуи беше малка, което бе неприятно. Все пак в модния свят Лина бе звезда. Но агентът ѝ заяви, че ако няма поне един филм зад себе си, никога нямаше да успее. И една малка, бляскава роля във филм на Чарли Долар можеше да е точно това, от което се нуждае.

Чудеше се дали да се обади на кръстницата на Бриджит, Лъки, като иде в Ел Ей. После си спомни, че Лъки е в Лондон с Бриджит. Жалко. Искаше ѝ се да се запознае с нея.

Бизнесменът до нея отчаяно се опитваше да завърже разговор и непрекъснато ѝ отправяше коси многозначителни погледи. Тя му сви платната, като се скри зад един роман на Стивън Кинг, който нямаше намерение да чете, но знаеше, че предлага добра закрила.

Не се беше сетила да си поръча лимузина на летището, така че се метна на едно такси и отиде в хотел „Бел Еър“, където бе посрещната от сънародника си, управителя Франк Боулинг, който винаги се грижеше за нея. Той ѝ даде стая близо до басейна и тя разопакова малкото неща, които бе взела със себе си.

Веднага щом се настани, тя се обади в клона на агенцията си в Ел Ей.

— Пристигнах — съобщи на Макс Стийл, тукашния ѝ агент, когото никога не беше виждала.

— Страхотно, Лина — рече Макс, който прозвуча много дружелюбен. — Искаш ли да вечеряме?

— Не, благодаря — отвърна тя отсечено. — Искам да знам кога ще се срещна с Чарли Долар.

— Ще го уредя — рече Макс. — Може дори да убедя добрия стар Чарли да дойде за вечеря.

— Какво е това? — попита тя, леко раздразнена. — Свалка или прослушване, по дяволите?

Макс се засмя.

— Не се разстройвай. Прослушване е. Ние в Ел Ей работим така. След малко ще ти се обадя пак.

Тя затвори телефона. Един от недостатъците на това да си световноизвестен топмодел е, че всички искат да се покажат с теб. Особено агентите. Смятат, че това им вдига акциите. И не бе единственото, което им вдига, помисли си тя, като се засмя цинично.

Естествено, Макс Стийл можеше да е невероятно привлекателен и тя да изпуска. „Най-добре да го огледам, като идем да пийнем някъде“, помисли си тя. „Ако го харесам, може да завършим в леглото.“

Лина беше първокласна любовница. Обожаваше секса, а в последно време бе стояла на сухо. Не бе спала с никого след Флик Фонда, а той бе абсолютна загуба на време и енергия.

Понякога, когато се чувстваше зле, си представяше какво е да си порнозвезда. О, боже, каква тръпка — да показваш прелестите си пред целия свят! Много палаво!

Не че някога беше обмисляла такъв вариант. Това бе просто една от еротичните ѝ фантазии — а такива определено не ѝ липсваха.

Кайра говореше прекалено много с високия си писклив глас. На Бриджит ѝ се искаше тя да млъкне, когато влязоха в елегантния лондонски ресторант. Джеръми, собственикът на заведението, ги посрещна радушно и ги придружи до една хубава маса до стената. Бриджит се постара да не се оглежда. Не искаше да срещне погледа на Карло, ако той бе вече там — искаше той да дойде при нея.

Кайра си поръча мартини и веднага заговори за съпруга си, също манекен, за когото се беше омъжила преди няколко месеца.

— Той ще ме посрещне в Милано — изписука тя. — Аз му уредих тази работа. Келвин го искаше в Ню Йорк, но аз настоях да дойде в Милано. Той е толкова готин. Истински мъж.

— Знам — рече Бриджит. — Работила съм с него — всъщност винаги го беше смятала за обратен.

— Можеш ли да си представиш какви деца ще имаме? — каза замечтано Кайра. — Знаеш ли колко ще са сладки?

„Хмм“, помисли си Бриджит. „Кайра е скромна горе-долу колкото Лина.“

— Сигурна съм, че ще са много красиви — отвърна тя.

— Ще забременея след две години — заяви Кайра. — После ще родя в Австралия, защото майка ми иска така.

— Сигурно много се гордее с теб.

— О, да, както и цялото ми семейство. Аз съм национално богатство в Австралия. Аз, Ел Макфърсън и Рейчъл Хънтър — ние сме

страхотно известни. Не като тук, където топмоделите са под път и над път. Синди, Сузи, Наоми, ти, Лина, Диди...

— Добре, че Лина не те чува да наричаш Диди топмодел — прекъсна я Бриджит.

— Защо? Да не ѝ завижда?

— Бих казала, че има известно съперничество. И освен това Диди не е работила толкова отдавна и не заслужава тази титла.

— Въпреки това е доста известна — отбеляза Кайра. — Заради тези нейни големи цици на това кльоцаво тяло. Мъжете ѝ се лепят като мухи на мед.

— Тя е известна, защото си е наела човек за връзки с обществеността — изтъкна Бриджит.

— Аз също си имам — каза Кайра, сякаш това се разбираше от само себе си. — Ти нямаш ли?

— Не — отвърна Бриджит. — Популярността е последното нещо, което ми трябва.

И с крайчеца на окото си забеляза, че Карло влиза в ресторанта. Добре, помисли си тя. Играта започва.

ГЛАВА 34

Теди пръв забеляза афишите. Как би могъл да ги пропусне? Изобщо можеше ли някой да ги пропусне? Бяха навсякъде. Големи стряскащи плакати, на които точно по средата с големи букви бе напечатано „награда сто хиляди долара“. Естествено, всички се спираха, като видеха това. После отместваха поглед към текста с малки букви, а когато Теди го прочете, стомахът му направи двойно салто.

„Всеки, който има информация във връзка с нападението на кола на 1 септември на ъгъла на „Уилшър“ и „Лангтън“, може да получи награда сто хиляди долара.“

Съобщението за наградата само по себе си бе достатъчно. Но отгоре на това имаше и рисунки, които би трябвал да изобразяват него и Мила. Не че си приличаха, но имаш някои сходства. Тесните очи на Мила и острият ѝ нос. Неговото широко чело и късо подстригана коса.

Той веднага се втурна към закувалнята, където работеше Мила, и ѝ разказа за видяното.

Тя побесня.

— Най-добре си дръж плювалника затворен — предупреди го тя. — Никой не знае, че сме ние. Няма свидетели. Те нямат номера на джипа, така че сме в безопасност. И запомни, Теди — нито гък.

Но още докато произнасяше тези думи, умът ѝ препускаше в милиони различни посоки. Сто хиляди долара. Леле-мале, какво можеше да направи с толкова пари!

Междувременно Теди правеше свои собствени планове. Определено бе дошло време да избяга, положението ставаше твърде напечено. Всеки момент ченгетата можеше да почукат на вратата и когато Прайс откриеше, че е бил замесен в убийство... Теди просто не искаше да си го помисля.

Потръпна при спомена за тази ужасна нощ. Ако баща му откриеше, определено щеше да го убие. Прайс ставаше невменяем, като избухне. Очакваше синът му да е идеален.

Теди реши, че ще е най-добре да иде бързо при майка си. Знаеше, че тя живее в апартамент в Уилшър, и макар че от години не поддържаше връзка с нея, беше сигурен, че цъфне ли на вратата ѝ, тя няма да го отпъди. Щеше да си измисли някаква история, че Прайс се е върнал към наркотиците и го спуква от бой, така че тя трябваше да го приеме.

В събота следобед той намъкна широките си смъкнати до хълбоците дънки, размъкната блуза с качулка и найковете, после се опита да се измъкне незабелязано.

Прайс се беше излегнал на дивана в кабинета си и гледаше мач по телевизията.

— Искаш ли да изгледаш няколко срещи с мен? — извика той на Теди, докато синът му се опитваше да се промъкне покрай стаята.

— Трябва да се видя с едни приятели, тате — отвърна тихо Теди.

— Кога ще се прибереш?

— По-късно.

— По-късно — повтори Прайс, като подхвърляше соленки в устата си. — И да не вземеш пак да пушиш трева с тия твои приятели. Защото ще разбере и ще ти скъсам задника от бой. Ясно ли е?

— Да, тате — каза той, примъквайки се към задната врата.

Като стигна до гаража, Мила изникна откъм кухнята, облечена в тясна блуза без сутиен и червен минижуп от изкуствена кожа. Беше боядисала черната си коса в изненадващ оттенък на платинено русо и я бе подстригала още по-късо, така че приличаше на новобранец. Той знаеше защо.

— Къде отиваш, Теди? — попита тя.

Той не можеше да откъсне очи от зърната ѝ. Стърчаха изпод тениската и си просеяха внимание.

Тя забеляза погледа му и се изпъчи още повече.

— Ще се пошляя с едни приятелчета — промърмори той, без никакво намерение да ѝ се доверява. Тя щеше да е последният човек, на когото би казал.

— Колко жалко — рече тя, като загриза нокътя си. — Мислех си, че днес ще правим нещо.

Тя почти не бе говорила с него от нощта на убийството, освен за да го предупреди за ужасните последствия, в случай че си отвори устата.

— Какво например? — осмели се да попита той. Макар и да го плашеше, тя излъчваше някаква притегателна сила.

— Де да знам — отвърна тя и нехайно сви рамене. — Да се поразходим с колата, да идем на кино.

— Без мен — каза той, поклащайки глава. — Не и след последния път.

— По дяволите — рече тя презрително. — Това никога няма да се повтори. Аз дори нямам пистолет.

Той не й вярваше, но зърната й го викаха примамливо и той започваше да омеква.

— Сигурна ли си?

— Разбира се — заяви тя, като изпъчи гърди пред очите му. — Освен това, откак работя, с теб изобщо не можем да се видим. Не мислиш ли, че трябва да поговорим? — той кимна. — Харесва ли ти косата ми? — добави тя.

— Не е лоша — отвърна той.

— Какво ще кажеш — предложи тя, като се приближи още повече, — да направим нещо заедно?

— Мисля, че мога да се видя с момчетата по-късно.

— Така те искам, Теди — рече тя, като го плесна закачливо по брадичката. — Хайде да идем да гледаме „Бодигард“.

— Кой играе? — попита той подозрително.

— Кевин.

— Кевин кой?

— Кевин Костнър, тъпчо!

— И кой е примрял за него?

— Аз. Впрочем участва и Уитни Хюстън. Така че и ти можеш да пооплакнеш окото.

— Окей — рече той, неспособен да устои.

— Окей — изимитира го тя подигравателно. — Ще ида да си взема пуловера.

Той зачака търпеливо, като се надяваше тя да се върне скоро. Винаги можеше да иде у майка си на сутринта. Не искаше да пропилява възможността да бъде с Мила, макар че тя продължаваше да го плаши до смърт.

Тя се появи след няколко минути, небрежно завързала един син пуловер на тънкия си кръст.

— Да тръгваме — рече заповеднически.
Той погледна дългите ѝ крака, а после циците ѝ.
— Аз ще карам — промълви той.
За пръв път тя не възрази.

Айрина занесе подноса с обяда на шефа си. Прайс се бе излегнал пред телевизора по анцуг без бельо. Айрина знаеше, че през уикендите той никога не носи бельо — това бе една от малките му чудати привички.

— Добре, миличка — каза той, посочвайки масата за кафе пред себе си. — Остави го там.

— Да, мистър Уошингтън — рече тя.

Той я погледна за миг, а очите с тежките му клепачи веднага се върнаха към телевизора.

— Теди излезе. Къде е Мила?

— Тръгна с него — отвърна Айрина. — Отидоха на кино.

— Хубаво е, че децата се разбират — отбеляза той, макар че предпочиташе Теди да не се движи с Мила. Смяташе, че момичето все още му влияе лошо.

— Така и трябва — каза Айрина. — Израснаха заедно.

— Точно така — рече той, като изпъна крака пред себе си.

Не можеше да не забележи, че той започва да се възбужда. Доста си личеше през анцуга.

— Седни тук за малко — каза той, като потупа мястото до себе си. — Гледай мача с мен.

— Имам да направя някои неща, мистър Уошингтън.

— И аз искам да ми направиш някои неща — каза той, като я дръпна до себе си.

Айрина бе напрегната. Прайс Уошингтън беше неин шеф, но освен това, когато му се приискаше, беше и неин любовник. Е, не точно любовник. По-точно тя бе неговата сексробиня.

Мразеше се, задето правеше всичко, което той пожелае. Мразеше се, задето е на линия, когато му скимне, когато е в настроение, а наоколо няма нито една от приятелките му. Знаеше, че е глупачка, задето му се подчинява. Но тъжната истина беше, че... го обичаше.

Прайс Уошингтън я бе взел, когато нямаше нищо, само един малък куфар с вещи — всичко, което бе донесла със себе си, след като избяга от непоносимия си живот в Москва. Благодареше на Бога за мъжа в американското посолство, който се сприятели с нея, и ѝ помогна да вземе виза на името на покойната си братовчедка. Никога нямаше да я пуснат да излезе от страната: осъждана проститутка и престъпница, която бе излежала присъда за убийство на сводника си — отвратително чудовище. Вземаше всяка рубла, спечелена от нея и се забавляваше, издълбавайки името си на задника ѝ. Тя извади късмет и избяга. А като пристигна в Америка, Прайс Уошингтън я назначи на работа. Тя винаги щеше да му е благодарна.

— Изяжте си обяда, мистър Уошингтън — рече сковано Айрина.

— Стига с тоя мистър Уошингтън — каза той, като взе ръката ѝ и я сложи на чатала си. — Сега няма никой.

Тя знаеше какво се иска от нея. Трябваше да го потърка малко, докато се вдърви, да го извади, да му духа, да го прибере и да си тръгне. Процедурата бе винаги една и съща.

— Имам да върша работа — каза тя.

— Свърши това — каза той, като помести ръката ѝ нагоре-надолу.

В известен смисъл тя смяташе, че трябва да се чувства поласкана. Прайс Уошингтън имаше много приятелки и всяка от тях щеше да се радва да седи по цял ден пред телевизора с него и да му угажда. Но Прайс обичаше да гледа футбол сам. Обичаше да прави залози по телефона, да вика по играчите на екрана и да хапва всякакви нездравословни храни. Може би дори му харесваше тя да е наоколо. Тя не знаеше. Прайс никога не ѝ казваше.

От време на време я викаше в стаята си късно нощем, когато Мила и Теди спяха. Имаше моменти, когато дори я докосваше, но не много често. Веднъж, когато Теди бе заминал на летен лагер, а Мила бе отишла у една нейна приятелка, тя прекара нощта в леглото му, гола и в пълна самозабрава. Това бе най-паметната нощ в живота ѝ. След това той никога повече не я спомена.

Когато за пръв път започна да ѝ се натиска, още взимаше наркотици. През онези мързеливи дни, когато не беше на себе си, той все още нямаше представа какво прави. Отначало тя отхвърляше

вниманието му. Но дори след като спря да пие и престана да се друса, той продължаваше от време на време да иска услугите ѝ.

В живота на Айрина нямаше други мъже. Тя живееше за Прайс, само за него я беше грижа.

Естествено, имаше и дъщеря си, Мила. Но Айрина знаеше много добре каква малка дяволска кучка е Мила. Не можеше да направи нищо. Бе престанала да се опитва.

Трябваше да признае пред себе си, че всъщност не бе положила истински старания.

Плахо таеше надеждата, че Мила ще си намери мъж, ще се ожени и ще се махне. А когато и Теди си замине, тя най-накрая ще е сама с Прайс и може би, само може би, той щеше да осъзнае, че тя е единствената жена, която искрено го обича.

За огромно изумление на Теди Мила се примъкна към него в автокиното. Той не можеше да повярва. Беше мечтал за това още откакто стигна пубертета, но въпреки това все още се страхуваше от нея. Постоянно се сецаше как тя стреля с пистолета... и уби Мери Лу. В същото време му се искаше да опипа щръкналите ѝ малки цици и да докосне горещите ѝ сексапилни бедра. Искаше да набута пръта си в нея и да я накара да го гали.

Никога не бе докосвал момиче и изоставаше много от съучениците си. Всички те сваляха гаджета, докато той бе затворен в една мъжка гимназия в Ню Йорк благодарение на Прайс, който смяташе, че това ще го принуди да залегне над уроците.

Прайс не искаше синът му да се забърква в нито едно от нещата, които той бе правил. Безкрайна върволица от жени, бурен секс, наркотици и алкохол. Прайс искаше синът му да е перфектен. А това бе невъзможно.

— Искаш ли да пипнеш циците ми? — прошепна Мила съблазнително в ухото му.

— К-какво? — заекна той, убеден, че не е чул правилно.

— Искаш ли? — насърчи го тя, като се приближи още по-плътно.

— М-мога ли?

— Господи, Теди — рече тя през зъби. — Толкова си загубен. Хайде де — при тези думи тя взе ръката му и я пъкна под тениската си.

Като усети твърдите ѝ, щръкнали зърна, той едва не експлодира в панталоните си. Циците ѝ бяха най-хубавото нещо, което някога бе докосвал.

Това значеше ли, че ще правят секс? Той се беше надървил яко, което не бе нищо ново, понеже му ставаше всеки път, като гледаше списание с голи мацки. Само че сега беше истинско, това бе Мила и сърцето му биеше учестено.

Ръката ѝ се плъзна надолу и погали ерекцията му.

— О, ама ти си бил голямо момче — рече тя, като облиза устни с розов змийски език. — Малкият ми Теди — каква изненада!

Те седяха на задната седалка, както поиска тя. Уитни Хюстън и Кевин Костнър се горещяха на екрана, но на кой му пукаше? Със сигурност не и на Теди. Точно сега той се интересуваше единствено от Мила — обекта на похотта му.

Тя пъхна ръка през сваления цип на панталона му. Плът върху плът. Той помисли, че е умрял и е отишъл в рая. После, без предупреждение, усети как се изпразва в ръката ѝ.

— Ха! — възкликна тя. — Това беше бързо. Сега ми принадлежиш. Знаеше ли това, Теди? Винаги принадлежиш на първата жена, която имаш.

— Но... аз не съм те имал — заекна той.

— Спокойно — отвърна тя бавно. — Сега започваме. Имаме много време.

ГЛАВА 35

— Отдавна не сме се чували.

— С кого говоря?

— Шегуваш се, нали?

Лъки въздъхна и хвана здраво слушалката.

— Здравсти, Алекс — поздрави го тя. — Улучваш безпогрешно момента.

— Какво ще рече това?

— Ще рече, че преди двадесет минути ние с Лени имахме голям скандал и той си тръгна.

— Тръгна си?

— Чу го най-напред отгук.

— Исусе! Това не е редно.

— На мен ли го казваш? Седя си в празната къща и няма на кого да забия един юмрук в мутрата.

— Ако ще ти олекне, можеш да вземеш моята.

— Ядосана съм и съм разстроена.

— Звучи ми здравословно.

— Сам ли си?

— Мога да бъда след десет минути. Защо?

— Помислих си, че мога да намина да си излея яда.

— Искаш ли да дойда да те взема от вас?

— Все още мога да карам, благодаря ти много.

— Ще извадя водката.

— Ще се видим след десет минути.

„Какво правя?“, помисли си тя. „Тичам при Алекс при първия проблем. Това е лудост.“

И все пак, защо да не иде при Алекс? Независимо дали на Лени му харесва или не, той бе най-добрият ѝ приятел. А и не можеше да товари Стивън, той си имаше достатъчно проблеми на главата.

Освен това отношенията ѝ с Алекс бяха чисто платонични.

Разбира се, имаше една нощ преди пет години... Но това бе единичен случай, за който и двамата се бяха съгласили да забравят. Плюс това Алекс си падаше само по азиатки, а тя беше влюбена в Лени. Между нея и Алекс не прехвърчаха никакви искри. Абсолютно никакви.

Преди да тръгне, тя се обади в Палм Спрингс, за да говори с децата си. Вместо това попадна на Джино, който я уведоми, че вечерят.

— Всичко наред ли е, момичето ми? — попита Джино.

— Естествено. Защо?

— Нещо не ми харесва гласът ти.

О, да, познаваше и кътните ѝ зъби, хитрият старчок!

— Не ставай глупав — рече тя нехайно. — Наслаждавам се на почивката си.

— Ще задържим децата колкото пожелаеш — каза той. — Те се забавляват добре.

— Мерси, Джино. И моля те, благодари на Пейдж от мое име.

След пет минути тя беше във ферарито си на път за дома на Алекс. Той живееше малко по-нататък по крайбрежната магистрала в един съвременен шедьовър по проект на Ричард Майър. В известен смисъл бяха съседи, макар че никой от тях не се отбиваше на гости.

Той стоеше на входната врата и я чакаше.

— Каква приятна изненада — каза той. — Жалко, че си ядосана.

— И още как — рече тя, слизайки от ферарито си. — И ти щеше да се чувстваш по същия начин.

— Ще ти кажа какъв е планът — рече той, като я хвана под ръка. — Взимаме моята кола, защото мразя шофирането ти. И отиваме до каньона, после в „Садълбаг Ин“, където ще вечеряме спокойно и междувременно ти ще ми разкажеш всичко.

— Не планирах вечеря — каза тя, посочвайки дрехите си. — Само ме погледни: тръгнах по джинси и пуловер.

— Лъки, не знам как да ти го кажа, но ти си най-красивата жена, която някога съм виждал.

— Ти си предубеден, Алекс, защото аз съм най-добрата ти приятелка.

— Може би. Но освен това си и най-умната жена, която познавам, така че няма да спорим. Обаче хладилникът ми е празен, а и двамата имаме нужда от добро хапване.

— Не съм гладна.

— Добре ще е да огладнееш. Бях планирал бурна нощ и тантричен секс с Пиа, но след като провали този малък сценарий, да вървим да получа някакво друго удовлетворение.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— Хмм... тъй като не си падам по тантричния секс...

— Ха, ха! — рече Алекс. — Направо ме разсмя.

— Искам да те зарадвам.

— Айде стига — рече той. — Влизай в колата.

— Боже, какъв заповеднически тон — промърмори тя. — Бях забравила какво е да съм покрай теб.

— Аз съм режисьор — рече той живо. — Такива сме си.

Тя се качи в мерцедеса му и поеа към каньона. След малко тя се засмя.

— Радвам се да видя, че върнах усмивката на устните ти — рече той, като хвърли поглед към нея. — Би ли споделила шегата?

— Спомних си нещо — отговори тя.

— Какво?

— Последния път, когато се возих с теб при обратните обстоятелства.

— Искаш да кажеш оня път, когато трябваше да идем да видим Джино в Палм Спрингс?

— Именно — отвърна тя. — Бях откачила, мислех, че Лени е мъртъв. Но се оказа, че е бил отвлечен. Само че ние не знаехме, нали?

— Звучи ми като сценарий за някой от филмите ми.

— Надявам се да не стане.

— Ако си спомням правилно, ти беше страшно покрусена. И накрая се озовахме в един долнопробен бар с някаква секси стриптийзърка. Как се казваше тя?

— Шофиращата мис Дейзи — рече Лъки и се изхили, като си спомни невероятната чернокожа стриптийзърка.

— Точно така — рече Алекс и също се засмя. — Ти настояваше да ѝ намеря работа.

— А ти не искаше — рече Лъки.

— Боже! — рече Алекс, като се засмя при спомена. — Каква нощ беше. Ти изобщо не беше на себе си.

— А пък ти сигурно си бил трезвен като репичка.

— Всъщност бях — отвърна той. — Налагаше се. Един от нас трябваше да запази контрол.

— Разбира се — рече тя.

— После правихме див секс в оня мотел „Норман Бейтс“ на гъза на географията — напомни ѝ той. — А на сутринта теб те нямаше.

Лъки спря да се смее.

— Алекс — каза тя, а лицето ѝ доби сериозен вид. — Не биваше да споменаваш това. Бях пияна. Не знаех какво правя.

— Никога не съм смятал, че ще чуя такова извинение от теб — рече той, поклащайки глава.

— Това не е извинение, а факт. Дори не си спомням дали сме правили секс. Ти вероятно си припаднал.

— Много ти благодаря.

— Така ли беше?

— Какво?

— Припадна ли?

— Ако това те кара да се чувстваш по-добре.

Пътуваха мълчаливо няколко минути, после Алекс попита:

— Казвала ли си някога на Лени?

— Разбира се, че не.

— Тогава защо ме мрази?

— Не те мрази.

— Разбира се, че ме мрази.

— Не е вярно. Всички сме приятели.

— Бяхме приятели около два месеца, след като той се появи отново, после отношението му внезапно се промени. Не може да не си забелязала.

— Той те харесва, Алекс.

— Глупости! Мисля, че знае.

— Няма начин да научи — отвърна тя. — Никога не съм му казвала.

— Както и да е, какво е правил той през цялото това време, докато са го държали в оная пещера — чекии ли?

— Не говори така.

— Ами момичето, дето го е спасило?

— Между тях не е имало нищо.

— Откъде знаеш?

- Понеже сам ми го каза и аз му имам доверие.
- Окей, ако ти го вярваш, и аз ще го повярвам.
- Може ли да приключим тази тема, Алекс.
- Както кажеш, Лъки.

След като излезе и се качи в колата, Лени осъзна, че няма къде да иде. Освен това осъзна, че Лъки е права. Изкарваше гадното си настроение върху нея, а тя не беше виновна абсолютно с нищо.

Тя бе споменала развод. Как можеше да заговори за развод в такъв момент? Самият факт, че го направи, страшно го разгневи. За бога, нима не разбираше какво преживява?

„Да“, шепнеше някакво гласче в главата му. „Много добре разбира. Ти се държиш като дръвник и това продължава прекалено дълго.“

Трябваше да се успокои. Да се успокои и да си събере мислите. Да се прибере, да се извини и да се върне към нормалния живот. Защото каквото и да правеше, не можеше да съживи Мери Лу.

Междувременно караше безцелно и накрая реши да пренощува в „Сънсет Маркис“. Да остане насаме със себе си за една нощ, не беше чак толкова лоша идея. Все пак бе преживял месеци затворен сам, когато го отвлякоха.

След като се върна от това мъчително преживяване, му трябваше известно време, за да започне отново да води нормален живот. А сега това. Времето нямаше да се върне назад, колкото и да се молеше за това.

Образът на Мери Лу танцуваше пред очите му. Толкова талантива, хубава и добра. Ами ако се беше пресегнал към пистолета веднага? Ами ако бе отворил вратата на колата си и се бе сбил с нападателите?

Ами ако, ами ако, ами ако... Думите продължаваха да отекват в главата му и го подлудяваха.

Може би утре щеше да се почувства по-добре. Той нямаше да се прибере вкъщи, докато това не стане. Лъки заслужаваше по-добро отношение.

Алекс я остави да говори. Седяха навън на маса за двама и Лъки изля всичките си проблеми.

— Може би направих грешка, като се отказах от работата си в студиото — рече тя, като се замисли за ситуацията. — Не че не харесвах това, което правех, просто усещах, че трябва да прекарвам повече време с Лени и децата.

— Липсва ли ти работата в „Пантър“? — попита Алекс.

— Мисля, че да — рече неуверено тя. — Беше трудно, но на мен така ми харесва. Винаги съм работила усилено. Когато бях на двадесет, строях хотели във Вегас и Атлантик сити. Джино ме научи какво е работна етика. Иди и го направи — при това както трябва.

— Ако ти липсва, винаги можеш да се върнеш. Все още си собственичка на студиото.

— Ще се чувствам малко тъпо да се върна толкова скоро. Трябва да дам шанс на хората, които съм оставила да го ръководят.

— Какви планове имаш тогава? Ще откачиш, ако си седиш и не правиш нищо.

Тя кимна, като взе чашата си с вино.

— Прав си.

— Хрумна ми нещо — рече той.

— Какво?

— Защо не режисираш някой филм? Много по-различно е от това да си седиш в кабинета и да отпъждаш агенти и режисьори. Режисирай свой собствен филм, Лъки — подтикна я той. — Нещо, по което си запалена.

— Никога не съм мислила за това.

— Такова предизвикателство е само за теб. Освен това имаш всичко необходимо. Не се налага да минаваш през всички глупости от сорта на намиране на студио, което да ти събере парите. Можеш да одобриш собствения си проект, а после да го режисираш.

— Нямам достатъчно опит.

— А какво ще кажеш за съвместен проект с мен?

Тя се засмя сухо.

— Това много ще се хареса на Лени.

— Значи смяташ да си живееш живота, като се тревожиш какво ще си помисли Лени, така ли? Къде е онзи твой независим дух?

— Лени е мой съпруг, Алекс.

— Знам това, но нали не се налага да искаш разрешението му?
— Честно казано, май си прав — той наистина малко те ревнува. Така че, ако се заемем с някой общ проект с теб, това може да го изкара от релси.

Алекс сви рамене.

— Беше просто хрумване.

— Все пак благодаря за предложението — каза тя.

— Вероятно бихме си изпокъсали нервите един на друг, понеже аз съм много твърдоглава, а и ти не падаш по-долу.

— Ти — твърдоглава? — рече Алекс, а смъртоносната му крокодилска усмивка блесна насреща ѝ с пълна сила.

— Боже! Никога нямаше да се сетя.

Лъки не можа да не се усмихне на свой ред.

— Нека да поговорим за теб. Как е майка ти?

— Доминик е много добре. Откакто се ожени за оня оперен певец, ме остави на мира.

— Това е хубаво. Сигурно си доволен.

— Престани да говориш като психоаналитик.

— От мен щеше да излезе чудесен психоаналитик.

— С каквото и да се заемеш, би се справила чудесно.

— Ти винаги ме караш да се чувствам добре, Алекс — тя отпи още една глътка от виното си. — Впрочем как е любовният ти живот?

— Знаеш за любовния ми живот, Лъки — отговори той мрачно. — Идват и си отиват. Аз свършвам и те си заминават.

— Алекс, Алекс, защо не си намериш някое свястно момиче и не се задомиш?

— Сега пък звучиш като майка ми.

Тя леко се засмя.

— Първо като психоаналитик, после като майка ти. Кое предпочиташ?

— Ако имах избор — рече той бавно, — ти щеше да си свободна жена — дълга многозначителна пауза. — И щеше да си с мен.

ГЛАВА 36

— Не поглеждай — прошепна Кайра с половин уста. — На масата отляво стои един мъж, който не откъсва очи от мен.

— Нима? — каза Бриджит.

— Да — отвърна Кайра. — Не спира да ме зяпа. Аз естествено, съм свикнала.

„Хайде започва се“, помисли си Бриджит. „Кайра и Лина са абсолютно еднакви. Като изключим цвета на кожата и акцента им. Огромно самомнение!“

— Би трябвало да му кажа, че съм женена, и да избавя горкия човек от мъките му — рече Кайра, като пооправи косата си.

— Защо не го направиш? — попита Бриджит.

— Ей сега, като дойде.

— Какво те кара да мислиш, че ще дойде?

— В момента става и идва насам. И е истински сладур!

Бриджит вдигна чашата си с минерална вода. Кайра щеше да зяпне, когато открие към кого всъщност се е запътил красавецът. След миг Карло застана пред масата им.

— Бриджит! — възкликна той. — Много се радвам да те видя. Какво правиш в Лондон?

Тя го погледна, сякаш е крайно изненадана.

— Извинете? Познаваме ли се?

— Дали се познаваме? — рече той през смях. — Аз съм Карло.

— Карло? — повтори тя объркано. — О, да, братовчедът на Фредо. Как си?

Изражението му показваше, че той не можеше да повярва, че не го е познала.

Междувременно Кайра се натискаше да ѝ го представи.

— Приятел ли ти е? — попита тя, като сръга остро Бриджит.

— О, да... Карло... извинявай...

— Граф Карло Виторио Вити — представи се той, като целуна ръката на Кайра. — А вие сте?

— Я стига — рече Кайра, като избухна в смях. — Не знаете коя съм аз?

— Не, съжалявам. Трябва ли да знам?

— Поне останалата част от света знае — рече Кайра, леко засегната. — Аз съм Кайра Кетълман.

— Кайра Кетълман — той повтори името, като го произнесе бавно и внимателно. — Актриса ли сте?

— О, господи, на кой свят живеете? — възкликна Кайра, на която не ѝ бе никак забавно.

Бриджит доста се наслаждаваше на разговора.

— Е, Бриджит — обърна се към нея Карло. — Какво правиш в Лондон?

— Тук съм с приятели — отвърна небрежно тя.

— И Фредо не ти е заръчал да ми се обадиш?

— Не. Всъщност напоследък не съм работила с Фредо. Но се радвам, че те срещнах.

Той я изгледа и отбеляза, че денем е още по-хубава. Прасковена кожа, медноруси къдрици и изящни устни, чувствени и подканващи. Той си спомни нощта, когато се люби с нея, спомни си я много ясно. Само че тя сигурно не помнеше подробностите. Един от недостатъците на белите хапченца.

— Къде си отседнала? — попита той.

— В хотел „Донкастър“.

— Аз също — включи се Кайра. — Утре заминавам за Милано. Сега започва седмицата на модата. Валентино не може да направи ревюто си без мен.

— А — рече Карло. — Значи си модел?

— Не модел — отвърна Кайра, като потрепна с дългите си мигли. — Топмодел. Сигурна съм, че си чувал този израз.

— А, да... Наоми Кембъл.

Кайра се намръщи.

— Защо всички се сещат за Наоми Кембъл? Все пак има и други топмодели. Синди, аз, Кейт Мос...

— Бриджит — каза той, като отново насочи вниманието си към жената, която един ден щеше да бъде негова съпруга. — Свободна ли си за вечеря?

Тя се усмихна очарователно.

— Всъщност — лека пауза — не съм.

— Много жалко наистина.

— Така е.

— Колко време ще останеш в Лондон?

— Няколко дни. Зависи от това какво искат да правят приятелите ми.

Той се зачуди дали приятелите ѝ са мъже или жени. Не искаше съперници — това не му влизаше в сметките. Според Фредо Бриджит беше самотница и не излизаше много-много. Сега изведнъж се оказваше в Лондон с група приятели. Той не беше планирал такъв развой.

— А какво ще кажеш да вечеряме утре? — предложи той.

— Ммм... — отвърна тя, като се направи на дълбоко замислена.

— Мисля, че съм заета.

Това бе нелепо. Жените никога не му отказваха.

— А не можеш ли да промениш плановете си?

— Бих могла да опитам. Защо не ми се обадиш?

— Добре — отвърна той, като поднесе ръката ѝ към устните си.

— Изглеждаш прекрасна както винаги — той снижи глас. — Нали си спомняш нощта ни в Ню Йорк?

— Разбира се — отвърна тя жизнерадостно. — Ти, аз, Лина и Фредо. Ходихме да танцуваме, нали? Страхотно си прекарахме.

Сега вече го хвърли в тъч. Възможно ли е тя изобщо да не си спомня, че се е любил с нея? По дяволите! Той ѝ бе дал само половин таблетка. Би трябвало да се пита защо не ѝ се е обадил. Вместо това се шляе нехайно в Лондон, сякаш си няма никакви грижи.

— Ще ти звънна по-късно, Бриджит — каза той, — и ще поговорим — после кимна леко към Кайра. — За мен бе удоволствие.

— Удоволствието бе изцяло мое — отвърна Кайра, като добави кратко: — Впрочем аз съм женена, така че също не мога да вечерям с теб.

— Радвам се, че ми съобщи това.

— Е! — заяви Кайра, докато той се отдалечаваше от масата. — Нали ти казах, че ме зяпа. Добре, че те познаваше, та да има правдоподобно извинение да дойде.

Бриджит кимна. Нещата се развиваха чудесно. Скоро щеше да си отмъсти на Карло, задето се бе възползвал от нея. Това бе хубаво

чувство.

Лина смяташе Макс Стийл за сладур, което означаваше, че най-вероятно по-късно щеше да преспи с него. Тоест в случай, че Чарли Долар не се появише. Ако имаше избор между един импресарио и една звезда, задължително щеше да избере звездата. Законът на джунглата.

Макс бе партньор в МАА, Международната агенция за артисти. Беше партньор на Фреди Леон, суперагента. Лина бе малко засегната, задето самият Фреди не бе избрал да се занимава с нея, но на Макс му се носеше славата, че не му отстъпва по нищо.

Той я посрещна в бара на хотел „Пенинсюла“ и двамата веднага си допаднаха.

— Чарли ще дойде ли? — попита тя, като кръстоса дългите си крака и запали цигара.

Очите на Макс щяха да изскочат.

— Бейби, само да те зърне и ще дойде чак от Африка!

— Ти си голям сладур — рече тя, като издуха дима към него.

— Тук има само един сладур — отговори Макс с лукава усмивка.

— И със сигурност не съм аз.

Тя продължи да го оглежда. Макс Стийл не бе красив като кинозвезда, но имаше момчешки вид, гъста, къдрава коса, добре поддържано тяло и неустоим чар.

— И кой е режисьорът? — попита тя, като отпиваше ром с кола през сламката си.

— Един мой приятел — рече Макс и й намигна. — Но не бива да се притесняваш за режисьора. Ако Чарли те хареса, работата е опечена.

— Кого иска студиото за тази роля? — попита тя, нетърпелива да узнае срещу кого ще се бори.

— Търсят някого с име — отвърна Макс. — Натискат се за Анджела или Лейла, дори Уитни Хюстън.

— Не ставай глупав — рече Лина, като се захили. — Ролята не е достатъчно голяма за Уитни. И тя в никакъв случай няма да се съблече. Боби никога не би се съгласил.

— Ще се изненадаш — рече Макс. — Роли за чернокожи актриси не се намират толкова лесно.

— О, да, в Холивуд има расизъм — каза тя, като наведе глава настрани.

— В Холивуд винаги е имало расизъм — отвърна Макс, като си помисли, че това момиче е абсолютен трепач.

— Наистина ли?

— Ти си много по-зашеметяваща от снимките си.

Тя се изкикоти.

— Да, тая четка като че ли не съм я чувала друг път.

— Не е четка — възнегодува той. — Аз съм импресарио, трябва да съм искрен с клиентите си. Ако изглеждаше кофти, щях да ти го кажа.

— Как пък не — рече оптимистично тя. — А пък папата кара ролкови кънки по задника ми.

— О — рече Макс, — Чарли направо ще се влюби в теб.

Бриджит придружи Кайра до „Харви Никълс“ и дори купи някои неща за себе си — слънчеви очила „Пълийс“, мек розов кашмирен пуловер и дълъг копринен шал.

— Нали ти казах, че този магазин е страхотен — похвали се Кайра, сякаш имаше лична заслуга за изобилието от изкусителни стоки.

Бриджит кимна.

— Знаеш ли — заяви Кайра, без дори да й мине през ума, че Карло обърна внимание единствено на Бриджит. — Ако не бях женена, щях да ида на обяд с оня пич.

— Защо? — попита я Бриджит.

— Защо ли? — повтори Кайра изненадана, че Бриджит я пита такова нещо. — Защото е сладур. Плюс това е граф.

„Той е гадняр“, искаше да й отвърне Бриджит. „Упои ме и ме изнасили и ще си плати за това.“

Но не каза нито дума.

Това бе нейната игра и тя щеше да я играе по своя начин.

ГЛАВА 37

Две неща направиха впечатление на Лени, като се събуди. Първо, че не е в леглото си, и второ, че в главата му подскочат няколко цифри.

Възможно ли е най-после да си спомня номера на колата?

Той потърси листче и бързо записа числата — три от тях. Не достатъчно, но по-добре от нищо. После се обади на жена си.

Лъки вдигна слушалката, като прозвуча сънливо.

— Аз съм — рече той много енергично, сякаш не беше станало нищо. — Трябва да поговорим.

— Точно това се опитвах да направя през последните шест седмици — рече тя, като внезапно се събуди.

— Добре, добре — каза той. — Признавам, че грешката е моя. Няма защо да се ежиш. Опитвам се да се държа добре.

— Опитваш се да се държиш добре ли? — отвърна тя гневно, като се изправи в леглото. — Не беше ли ти човекът, който си тръгна оттук снощи?

— Знам, миличка — рече той успокоително. — И имам чувството, че постъпих добре, защото това ни остави малко време. И познай какво?

— Какво? — въздъхна тя, заразена от внезапната промяна в настроението му.

— Сетих се за няколко числа, за които съм сигурен, че са част от номера на джипа.

— Обади ли се на детектив Джонсън?

— Още не.

— Какво чакаш?

— Да говоря първо с теб. Може ли да се срещнем за закуска, или да се прибера веднага?

— Не, Лени — рече тя строго, без намерение да му прощава толкова бързо. — Снощи ти си тръгна. Прав си, и на двамата ни трябва малко време.

— Липсваш ми.

Усети, че се разнежва. Лени имаше такъв ефект върху нея.

— На мен също — каза тя тихо.

— Ще дойда след двадесет минути.

— Не — спря го бързо тя. — Ще дойда аз.

— Щом така искаш.

— Да. Къде си?

— В хотел „Сънсет Маркис“. Побързай.

— Веднага щом се облека. Междувременно се обади на детектив Джонсън.

Тя замислено затвори телефона. Може би Лени е прав, една нощ раздяла и той осъзна колко е сгрешил. Слава богу! Понеже не можеше да понася да се кара с него. Това я подлудяваше.

Преди да стане от леглото, телефонът отново иззвъня.

— Добре, добре, идвам — рече тя.

— Наистина ли? — попита Алекс.

— О... това си ти.

— О, аз съм. Което сигурно значи, че си говорила с мъжа си.

— Да не си гадател?

— Нещо такова.

— Добре, така е. Той се обади, иска да се видим. И трябва да призная, че звучеше много по-добре.

— Не бих могъл да бъда по-щастлив — провлече саркастично Алекс.

— Не бъди такъв гадняр. Зарадвай се за мен.

— Предпочитам да сте разделени.

— Това не продължи дори двадесет и четири часа.

— Жалко.

— Престани да се правиш на отворко.

— О, мадам Голдън продължава да ме омайва с умелото си ползване на английския език.

— Стига, Алекс. Благодаря ти за снощи. Помогна ми, както обикновено. Най-добре се чувствам, като си поговоря с теб.

— Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Лъки.

— И много ценя това. О, да, добрата новина е, че няма да те тормозя отново. Свободен си. Можеш да се обадиш на Миа или Пиа, или както там ѝ беше името, и да се заемеш с оня тантричен секс, за който спомена — многозначителна пауза. — Впрочем струва ли си?

Той сухо се изсмя.

— Като решиш да опиташ, обади ми се.

— И още нещо, Алекс — добави тя нехайно. — Не че е кой знае каква тайна или нещо подобно, но предпочитам да не ядосвам Лени, така че нека снощната вечеря си остане между нас.

— Ех, да му се не види! Тъкмо смятах да се обадя в един клюкарски вестник.

Тя затвори телефона усмихната и бързо се облече. Вълнуваше се от мисълта, че ще види Лени, сякаш беше ученичка, която отива на първата си среща.

Преди да излезе, се обади на Стивън.

— Как е любимият ми брат днес?

— Все още съм тук — отвърна Стивън. — Мислех да отида с колата до Палм Спрингс да видя децата.

— Звучи ми страхотно.

— Искаш ли да дойдеш?

— Бих дошла, но като че ли едва вчера ги изпратих. Пък и всъщност... планирах романтичен уикенд. Само Лени и аз.

— Ще се обадя на Джино, преди да тръгна.

— Между другото, преди да забравя, Винъс и Купър ще празнуват годишнината си в понеделник. Помолиха ме да те питам дали ще наминеш?

— Все пак ти благодаря, но мисля да пропусна това събитие.

Тя се надяваше да приеме. Доколкото ѝ бе известно, Стивън не бе ходил никъде след смъртта на Мери Лу.

— Не е ли време да излезеш?

— Лъки — отвърна той бавно. — Още е твърде рано.

— Знам, че ти трябва време, Стивън, но в крайна сметка ще трябва да се срещаш с други жени.

— Не — рече яростно той. — Имах достатъчно жени преди Мери Лу. Тя беше животът ми, радостта ми. Никога няма да мога да я заменя. А и не искам.

— Така се чувстваш сега, но не забравяй старото клише — времето лекува всичко.

— Не лекува, а покрива.

— Както кажеш — отстъпи тя, понеже най-лошото, което можеше да направи, беше да го пришпорва. — Приятно пътуване до

Палм Спрингс. Целуни дребосъците от мен.

— Добре.

— И... Стивън, може би, като си тръгваш от Палм Спрингс, трябва да я вземеш със себе си, да прекарате известно време заедно. Нали знаеш, баща и дъщеря, нещо такова.

— На нея ѝ харесва да стои у вас, Лъки.

— И на нас ни е много приятно да е къщи, но тя не може да остане тук завинаги. Няма да е добре за никого от вас.

— Добре — отвърна нетърпеливо той. — Разбрах.

Знаеше, че е права. Дъщеря му трябваше да е с него. Но нямаше защо да му го казва толкова директно. Достатъчно трудно му бе да преживява всеки ден. Най-тъжното беше, че Кариока болезнено му напомняше за Мери Лу.

— Между другото, имам страхотна новина — добави Лъки.

— Каква?

— Лени се е сетил няколко числа от номера на колата.

— Това наистина е добра новина.

— Аз един вид го изгоних оттук снощи и предполагам, че като е останал сам, е имал време да помисли.

— Изгонила си Лени?

— Всъщност бе по взаимно съгласие. Казах ти — той има ужасни проблеми с това.

— И двамата сме така, Лъки — рече мрачно Стивън.

— И двамата.

Лени седеше на една маса близо до басейна на хотела, когато Лъки влезе. Той скочи и ѝ махна с ръка. Тя му махна в отговор, като зави покрай палмите, за да стигне до него.

— Здравсти — поздрави я той, като протегна ръце — наполовина прегръдка, наполовина жест на извинение.

— Здравсти — отвърна тя, като се хвърли на врата му. Той я целуна дълго и чувствено. — Я! — каза тя, като отстъпи и се задъха. — Къде научи това?

— Ти си ми жена, нали? Аз съм в правото си.

— Хм... — каза тя, като си помисли, че той изглежда по-спокоен, отколкото през последните няколко седмици. — Обади ли се на

детектива?

— Да.

— И?

— Каза, че щяло много да им помогне.

— Не е зле — рече тя, като огледа малкия хотел.

— Реших, че ако ще се махам, мога поне да го направя със стил — рече той. — Този хотел е пълен с разгонени манекенки и английски рок звезди. Има по-добра атмосфера от някои по-помпозни места.

Лъки го погледна с любопитство.

— Окей — пошегува се тя. — Аз ще взема рок звездите, ти можеш да си запазиш разгонените манекенки.

Той се почеса по брадичката.

— Искаш ли да видиш стаята ми?

— Струва ли си да се види?

— Ти ще ми кажеш — рече той, като я хвана за ръката и я поведе покрай басейна към едно от бунгалата.

Щорите в стаята бяха спуснати, а леглото — изпомачкано.

— Е... — рече нехайно тя. — Успя ли да чукаш и да се напиеш?

— О, да, естествено — отвърна той, като посочи с ръка стаята. — Не виждаш ли всички следи? Празни бутилки, дамски бикини, наркомански такъми.

— Лени, Лени — каза тя, като поклати глава и се усмихна. — Какво ще правя с теб?

— Какво ще правиш с мен ли? — попита объркан той. — Въпросът е какво ще правя аз с теб?

Тя въздъхна.

— Да не почваме пак тази игра.

— Каква игра?

— Да повтаряме всичко.

— Окей — съгласи се той. — Нека ти кажа какво стана. Събудих се тая сутрин и все едно получих удар. Видях как джипът се отдалечава. Забелязах номера и тези числа ми изникнаха пред погледа. Ако продължа да си мисля за това, ще се сетя и за останалите. Ти си права — когато заловят тези убийци, ще се чувствам съвсем различен.

— Отмъщението винаги ми е помагало — рече Лъки. — Набутай ги в затвора и хвърли ключа.

— Искам да помогна това да стане — рече Лени. — Искам да получа възмездие в съда.

Лъки седна на крайчеца на леглото и опита матрака.

— Хубава стая — рече тя. — Но сега искам да се прибереш вкъщи.

— Готов съм.

— Това е добре. Отпратих децата, за да можем да прекараме един романтичен уикенд.

Той се приближи и застана пред нея.

— Съжалявам, че си тръгнах и се държах гадно. Нещо ми прищрака и си го изкарах на теб.

Тя протегна ръка и го докосна по бузата.

— И аз съжалявам, че не ти казах за студиото. Прав си, Лени, сбърках. Веднъж вече постъпих така с теб и ти откачи. Сега си го спомням — последва дълга пауза. — Разбираш ли, мислех, че ще те изненадам. А после осъзнах, че трябваше да го обсъдим заедно.

— Правилно.

— Но нали ме познаваш, обичам сама да взимам решенията си. Там е работата, че никога никой не ми е държал сметка.

— Знаеш ли — каза той, — че сме женени от девет години.

— Да, знам.

— И точно сега имам чувството, че сме женени от девет минути.

— Аз също.

— Знам, че напоследък не бях най-добрата компания, но повярвай ми, ще се реванширам.

— Обещаваш ли?

— Нямах проблеми. Всичко, което пожелаеш.

— Всичко? — подкачи го тя.

— Ти... — усмихна се той — толкова силно ме възбуждаш.

— Така ли? — попита тя, като си играеше с ципа му. — Говори ми още, Лени.

— Ами само трябва да те погледна...

— И?

— И... Елвис се връща в града.

Тя избухна в смях.

— Как само се изразяваш!

— Помниш ли първата хотелска стая? — попита той.

— Как бих могла да я забравя? — каза тя засмяна. — Вегас.
— И ти ме заряза.
— Понеже ме помисли за проститутка.
— Ти се държеше така.
— Много благодаря — рече тя негодуващо. — Не бях женена, видех ли нещо, което ми харесва, взимах си го. Какво лошо има в това?
— Винаги си живяла живота си като мъж, нали?
— Изглежда, че мъжете винаги знаят как да си прекарат добре.
— А ти, моя малка красавице, също винаги си си прекарвала добре.
— А ти, мой малък любимец, също не беше девствен. Всъщност ми хрумва думата жребец. Ти и безкрайният ти парад от блондинки.
Сега и двамата се смееха, когато тя го дръпна до себе си на леглото.
— Лъки, Лъки — въздъхна той. — Обичам те повече от всичко на света.
— И аз — прошепна тя.
— И не искам да чувам повече думата развод от устата ти.
— Обещавам.
— Наистина ли?
— Да.
Започнаха да се целуват и скоро бяха обгърнати от страст, любов и всякакви хубави неща.
Лени се върна и тя се чувстваше неописуемо щастлива.

ГЛАВА 38

По молба на Бриджит Хорас Отли ѝ предостави подробен отчет за движенията на Фиона Люйен Уортън. Според доклада на Хорас, Фиона работеше в една художествена галерия до Бонд стрийт. Всяка събота сутрин ходеше в съседния фризьорски салон при един стилист на име Едуард.

Бриджит също си записа час. Никак не беше трудно, след като съобщи коя е, персоналът в салона толкова се развълнува, че беше готов да отмени часа на всеки. Тя се записа за петнадесет минути преди Фиона.

Карло я бе търсил по телефона няколко пъти, откакто я срещна в ресторанта. Тя помоли служителите на рецепцията да му кажат, че в момента не може да говори с нея, което сигурно го подлудяваше. Карло не бе от хората, свикнали да им отказват.

Бриджит не харесваше единствено факта, че е бременна. Тя изтласка мисълта от главата си — беше прекалено смущаваща. Точно сега трябваше да се съсредоточи върху Карло.

Тя пристигна навреме във фризьорския салон. Няколко стилисти работеха усилено, помощниците не можеха да откъснат очи от нея.

Едуард бе симпатичен младеж със светла коса, който не можеше да повярва на късмета си.

— Мили боже, кой ме е препоръчал? — възкликна той. — Ужасно съм поласкан.

— Една жена в хотела — отвърна мъгливо Бриджит. — Каза ми, че особено добре се справяте с дълги коси.

— О, вие имате прекрасна коса — възкликна той, като вдигна един кичур. — Абсолютно страхотна! Какво желае днес нейно великолепие?

— Измиване и издухване би било страхотно.

— Разбира се. И искам да се възползвам от възможността да ви кажа, че всички тук сме ваши големи почитатели.

Фиона Люйен Уортън влезе в салона няколко минути по-късно. Тя бе пухкавичка брюнетка, не чак толкова грозна, колкото изглеждаше на снимките, но трудно можеше да мине за красавица. Носеше костюм от туид, подчертаващ недостатъците ѝ, фигурален чорапогащник и удобни ниски обувки. Краката ѝ бяха безформени и дебели.

Бриджит седеше в стола на Едуард, който се занимаваше с косата ѝ.

— Закъсняваш ли, Едуард? — попита Фиона с глас, по-висок от обичайното.

— Не — отвърна Едуард, подскачайки около Бриджит със сешоара си. — Докато те измият, ще съм готов за теб.

Бриджит срещна погледа на Фиона в огледалото.

— Съжалявам — каза тя. — Искрено се надявам да не съм взела часа ви.

Фиона се намръщи и погледна Едуард, който изглеждаше смутен.

— Аз сместих Бриджит — обясни той бързо. — Тя е голяма нийоркиска манекенка и... тъъ... искахме да ѝ услужим. Нямах нищо против, нали?

— Искаш да кажеш, че е взела моя час? — попита Фиона, очевидно не особено щастлива.

— Не, не, тя дойде по-рано. Ще трябва само да изчакаш няколко минути.

— Няма значение — отвърна Фиона. — Но тази вечер имам наистина специален повод.

— Ще ми се и аз да имам — каза замечтано Бриджит. — В Лондон съм за кратко и не познавам почти никого.

— Не мога да си те представя да си седиш вкъщи и да плетеш чорапки — подхвърли смело Едуард.

Фиона нададе конски смях.

— Не бяхте ли на корицата на „Вог“ миналия месец? — попита тя, като се вгледа в Бриджит в огледалото. — Мама си купува „Вог“ всеки месец.

— Да, бях — отговори Бриджит.

— В Америка сигурно сте ужасно известна.

— Тя е ужасно известна навсякъде — изтъкна Едуард.

— А вие с какво се занимавате? — попита любезно Бриджит.

— О, аз ли? Работя в една художествена галерия.

— Какъв вид изкуство продавате?

— Стари майстори — отвърна нехайно Фиона, сякаш това бе единственото нещо, което би могла да продава една художествена галерия.

— Колко вълнуващо — рече Бриджит. — Разкажете ми повече.

Очите на Фиона се оживиха. Не всеки ден някоя известна нюйоркиска манекенка искаше да научи нещо за нея.

Докато Едуард приключи с прическата ѝ, двете с Фиона бързо се сприятелиха. Бриджит притежаваше способността да кара хората да ѝ се доверяват, да говорят за себе си. Вероятно затова се разбираше толкова добре с Лина и останалите момичета. Никога не говореше за себе си, само слушаше.

Фиона бе доста поласкана.

— Хрумна ми страхотна идея — рече тя ентузиасирана. — Защо не дойдеш у нас тази вечер? Всяка събота правим малко соаре. Татко го нарича нашия салон. Мама му казва разнородните хрухручета на тате.

— Преведено, това ще рече бонбони — поясни Едуард с тих глас.

— Каним двадесетина интересни личности — продължи Фиона.

— Понякога идват политици, а веднъж дойде Фърги — тя е очарователна и при това доста забавна. Ще дойдеш ли?

Бриджит погледна към Едуард, който кимна окуражително.

— Ами аз... не знам — каза тя. — Искам да кажа... Не бих искала да се натрапвам.

— Татко много ще се зарадва, ако дойдеш — каза Фиона и пак нададе конски кикот.

— Тогава с удоволствие ще приема — отвърна Бриджит. — Много мило от твоя страна.

— Ще ти напиша адреса — каза Фиона. — Към седем и половина. Облекло за коктейл.

Бриджит кимна.

— Значи до седем и половина.

Вечеря в ресторант „Мортън“. Хубава маса близо до входа срещу стената. Макс Стийл се перчесе.

— Къде е Чарли? — попита Лина, докато привършваха основното си ястие от риба меч.

— Ще дойде — отвърна уверено Макс. — Чарли е известен с това, че закъснява. Всъщност, ако не исках да те обидя, бих казал, че той се движи по негърско време.

— Негърско време ли? — попита Лина, като побутна парче риба в чинията си.

— Ами нали знаеш — рече небрежно Макс, като взе един пържен картоф с пръсти. — Чернокожите правят всичко според собствения си часовник.

— Да не си расист? — попита тя остро, сякаш той щеше да си признае, ако е така.

— Това е вторият път, когато споменавах думата расист — отбеляза Макс, като вдигна ръце. — Седя тук с теб, нали?

— Разбира се — отвърна Лина. — И при това имаш истински късмет, че седиш тук с мен. Мъжете дават десните си топки за това.

— Колко си скромна — рече Макс. — Харесвам това у една жена. Ако можеш и да играеш, ще превземем света.

— Разбира се, че мога — каза Лина, сякаш това се подразбираше. — Какво си мислиш, че правя, като подскачам нагоре-надолу по тъпите подиуми. Това е игра. Слагам си изражение „пукнете се, тъпаци“ и им давам това, което искат.

— И какво точно искат?

— Искат да виждат момичета, които изглеждат по-добре от всеки друг. Трябва да признаеш, Макс, че точно сега манекенките са много по-търсени от всички тия мижави артистки на екрана. Кой може да те впечатли? Холи Хънтър и Мерил Стрийп. Ха! Страхотни актриси, но не точно зашеметяващи като външност. Днес именно манекенките притежават всичкия блясък.

— Не съм съгласен — рече Макс. — Какво ще кажеш за Джулия Робъртс и Мишел Пфайфър?

— Добре, признавам, но с тях списъкът горе-долу се изчерпва.

— Нямам търпение да те видя заедно с Чарли — каза той. — Егати съчетанието!

— Ако той изобщо се появи, да го вземат мътните — рече Лина недоволно.

— Ще се появи — заяви уверено Макс.

Половин час по-късно Чарли влезе спокойно, облечен в една от любимите си хавайски ризи, широки бели панталони, тъмни очила и с обичайната си непукистка усмивка.

— Здравсти — каза той на Макс и го потупа по гърба. — Как е хавата?

— Здравсти — отвърна Макс, като се изправи. — Запознай се с Лина.

Лина погледна Чарли с дълъг проницателен поглед.

— Каква гледка! — рече Чарли. — Два метра и...

— Два и пет — поправи го тя.

— Тъмна коса и големи... очи. Точно моят тип.

Лина присви котешките си очи.

— Хмм... да видим. Петдесет и няколко, бузест и страшно талантлив — тя се ухили. — Точно моят тип.

— Добре, кукло — рече Чарли, като кимна. — Виждам, че двамата с теб ще се разбираме като банда разгонени гимназистки на моряшки купон в Пуерто Рико.

— Искан да се запозная с теб — каза тя, като се надяваше да не звучи съвсем като обезумяла фенка. — Мисля, че си убийствен.

— Убийствен, а? — повтори Чарли, като повдигна екстравагантно вежда. — В такъв случай мисля да се присъединя към вас, добри хора.

С тези думи той дръпна един стол и седна.

Семейство Люйен Уортън живееха в луксозен, пететажен дом с удобно разпределение на площад „Итън“. Един иконом отвори вратата и покани Бриджит да влезе.

Тя се огледа за Фиона, която се втурна да я посрещне.

— Добре дошла — поздрави я Фиона, сякаш бяха стари приятелки. — Много се радвам, че дойде.

— Аз се радвам, че ме покани — отвърна Бриджит.

— Заповядай — рече Фиона, като поведе Бриджит към залата за гости, да я запознае с родителите си.

Едит, майка ѝ, беше дребничка блондинка, а Леополд, баща ѝ, бе едър, плешив и гръмогласен.

— Това е новата ми приятелка Бриджит — съобщи Фиона гордо. — Тя е топмодел, нали знаете. Миналия месец бе на корицата на американския „Вог“.

— Колко хубаво — каза Едит, без да се впечатли ни най-малко, и се обърна да си говори с някой друг.

Леополд обаче я гледаше по съвсем различен начин, който я караше да се чувства така, сякаш стои пред него гола.

— За мен е удоволствие да ви приветствам, скъпа — каза той. — Фиона, запознай Бриджит с останалите гости.

— Радвам се, че съм тук — отвърна тя. — Ужасно мило от ваша страна да ме поканите.

— Всеки приятел на Фиона е и наш приятел — рече бащата без дори да се опита да отмести поглед от гърдите ѝ.

Беше облечена в черна рокля с изчистена линия. Деколтетото ѝ не беше прекалено изрязано, но достатъчно, за да привлече вниманието на всеки мъж в стаята. Фиона беше в претруфена рокля от кафяво кадифе с дълга пола и широки ръкави — много неподходящ избор, помисли си Бриджит.

— Трябва най-напред да се запознаеш с годеника ми — рече Фиона, като я хвана за ръка и я поведе към другия край на стаята. — Ей там е. Впрочем той е италиански граф. Догодина ще се женим.

— Колко хубаво — промърмори Бриджит, усещайки как сърцето ѝ заби лудо.

Карло бе с гръб към тях. Говореше с един достолепен мъж и леко отегчената му на пръв поглед червенокоса партньорка.

Фиона го потупа по рамото.

— Скъпи, искам да се запознаеш с новата ми приятелка Бриджит.

Карло се обърна. Погледите им се срещнаха. Той я изгледа за миг, преди да каже:

— За мен е удоволствие да се запознаем, Бриджит.

— О! — отвърна тя, без да го остави да се измъкне току-така. — Карло, това си ти!

— Моля? — каза той, като се опитваше да я предупреди с очи, че предпочита да не издава познанството им.

— Бриджит — настоя тя. — Не си ли спомняш? Оня ден се срещнахме на обед и ти ми напомни за онази фантастична нощ, която прекарахме заедно в Ню Йорк.

Фиона местеше поглед от единия към другия, объркана.

— Познавате ли се? — попита тя, а изражението ѝ посърна.

Карло сви рамене.

— Бриджит сигурно ме бърка с някой друг — отвърна той хладно. — Никога не сме се виждали.

— Не бъркам — притисна го Бриджит за начало. — Ти си граф Карло Виторио Вити, братовчедът на Фредо. Оня ден в „Каприс“ дойде на масата ми. Не може да си забравил!

Карло скръцна със зъби. Какво невероятно съвпадение.

— А, да — рече той сковано. — Разбира се. Бриджит. Сега си спомням. Ти беше с братовчед ми Фредо — той бързо се обърна към Фиона. — Казах ти за онази вечеря за двадесет души, на която отидох с Фредо в Ню Йорк. Бриджит бе една от гостенките.

— О — рече неуверено Фиона. — Не си спомням.

— Колко е малък светът — каза Бриджит.

Чувстваше се зле, защото за собствена изненада установи, че всъщност харесва Фиона. И не само я харесва, но ѝ съчувства.

Все пак... по-добре бе Фиона да разбере какъв двуличник, изнасилвач и подлец е годеникът ѝ, преди да реши да се омъжи за него.

— Къщата ти е красива, Фиона — рече Бриджит. — Имаш ли нещо против да я разгледам?

— Съвсем не — отвърна Фиона.

И Бриджит се обърна и се отдалечи, като остави Карло да обяснява ситуацията на годеницата си.

ГЛАВА 39

— Дръж — рече Мила, като хвърли един пистолет към Теди.

Той го хвана, а на лицето му се изписа поглед на ужасено изумление.

— Каза, че си се отървала от него — каза той, страшно разтревожен.

— Смятах да го направя, но после размислих и реших, че ще е по-безопасно да изчакам — обясни Мила, като го погледна косо.

Той хвърли пистолета в средата на леглото ѝ.

— Трябва да го махнеш оттук — рече той паникьосан. — Ами ако дойдат ченгетата да претърсят?

— Много си прав — съгласи се тя. — Така и ще направя.

Тъкмо се бяха върнали от киното и Мила тайно го бе вмъкнала в стаята си отзад.

— Айрина гледа телевизия — каза му тя. — И без това старата гарга никога не идва тук. Това си е моето място и тя го знае.

Той огледа стаята, в която нямаше почти никакви мебели, освен най-необходимите, а стените бяха голи. Един окъсан червен шал бе закачен над лампата, а друг избелял шал висеше до половината на прозореца. Дрехите ѝ бяха струпани на един стол, а обувките ѝ бяха нахвърляни отдолу.

Теди си помисли за собствената си уютна стая — покрити с плакати стени, навсякъде купища книги, телевизор с широк екран и компютър „Епъл“. Да не говорим за редиците дискове и видеокасети, както и ултрамодерната нова уредба. Той имаше всичко, докато тя не. Внезапно се почувства виновен.

— Жадна съм — каза тя. — Ще идеш ли до бара на басейна да отмъкнеш две бири?

— Добре — отвърна той. — Но ти трябва да обещаеш, че ще се отървеш от пистолета.

— Хубаво — заяви тя искрено.

Той излезе от стаята и се забърза към бара на басейна, като се надяваше да не попадне на бдителната Айрина.

Като се върна, пистолета го нямаше.

— Какво направи с него? — попита той и ѝ подаде бутилка бира.

— Скрих го на сигурно място — отвърна загадъчно тя. — Утре ще го махна оттук.

— Обещаваш ли?

— Нямах проблеми, Теди.

Теди отпи от бирата си и крадешком се примъкна по-близо до нея. Сега бяха двойка, нищо и никой не можеше да застане между тях.

— Уморена съм — рече тя, като се прозя в лицето му. — Трябва да се наспя.

— Не искаш ли да остана? — попита той разочарован.

— Получи достатъчно вълнения за един ден — каза тя, като отново се прозя.

— Престани да ми говориш така, сякаш съм дете — извика той раздразнен, че тя продължава да се отнася с него пренебрежително. — Доказвах ти, че не съм.

— Добре, добре — отвърна тя, като преглътна още една прозявка. — Не се коркай и утре е ден — докато говореше, тя го буташе към вратата, докато най-сетне го изгони.

Веднага щом той си тръгна, Мила отвори чекмеджето, където бе скрила пистолета и внимателно го уви в кърпичка. Теди бе най-големият тъпак. Нямахше представа, че бе оставил отпечатъците си навсякъде по него.

— О, Теди, Теди — промълви тя. — Кога ли ще поумнеееш?

Прайс не можеше да реши дали да остане вкъщи и да си почине, или да се обади на една от трите жени, с които излизаше в момента.

За миг се замисли за жените. Първата беше актриса, чернокожа и изключително красива, макар и леко истерична. Наскоро бе преживяла шумен и скандален развод. Таблоидите раздухаха историята, а нея нарекоха маниачка. Държеше се мило с него, но Прайс не искаше да се забърква с още една откачалка, стигаше му първата му съпруга.

Другата също беше актриса, бяла и много известна, по-възрастна и незадоволена. Подозираше я, че излиза с него само защото е негър.

Третата, Криси, бивш модел на Пентхаус, имаше невероятно тяло. За съжаление бе непоносимо тъпа. Наскоро я интервюираха по телевизията и я питаха какво е любимото ѝ средство за разкрасяване. Тя запърха с дългите си мигли и каза: „Просто не мога да живея без спирала за мигли.“ Нямахше много мозък, но трябваше да ѝ признае, че доста умело използваше тези мигли добре, когато му правеше свирка.

Въпреки това му се стори, че най-добре е да си остане вкъщи. Айрина щеше да му сготви пържено пиле и картофи с подправки. После щеше да си легне и да гледа някой филм. След по-малко от седмица имаше представление във Вегас и тогава щеше да му дойде нанасяно. След изпълнение преливаше от енергия и единственият начин да се умири беше да спи с жена. Сексът бе последното му пристрастяване, е, като не броим и по някой джойнт от време на време. Особено след представление на живо.

Чудеше се дали Теди си е вкъщи. Ако е така, можеха да вечерят заедно. Прайс се гордееше, че е добър баща. Следеше зорко Теди и не му позволяваше да се забърква в нищо сериозно. Слава богу, единственото провинение на Теди, изглежда, беше да попушва малко трева. Не беше кой знае какво.

Прайс влезе в кухнята, където Айрина чистеше някакъв шкаф.

— Какво правиш? — попита той.

— Чистачките никога не са достатъчно прилежни — каза тя, като избърса шкафа с една твърда метална четка, престаравайки се откъд нормалните си задължения.

— Не им ли се плаща точно затова? — отбеляза той.

— Да, мистър Уошингтън. Но аз предпочитам да се погрижа всичко да е перфектно.

Едно нещо можеше да се признае на Айрина — тя поддържаше къщата в безукорно състояние. Освен това имаше много хубав задник, от който той понякога се възползваше. Тя не възразяваше. Всъщност дори изглеждаше разочарована, ако той не ѝ обърнеше внимание.

Според Прайс Айрина Копистани бе рускиня с късмет. Живееше под покрива му, обслужваше го, когато на него му се прииска, и за това ѝ се плащаше. Други жени биха му платили за тази привилегия.

Плюс това знаеше, че е страхотен шеф. Изобщо не се оплака, когато тя забременя и роди. Никога не я тормозеше с въпроси за това кой е бащата. Бе забелязал, че никога не я посещават мъже, което

никак не го притесняваше. На кой му бе притрябвал някой непознат да души наоколо? Харесваше му фактът, че тя бе изцяло негова и бе на разположение, когато му се прииска.

Веднъж годишно ѝ увеличаваше заплатата, което я поддържаше щастлива, понеже едно нещо знаеше със сигурност — той не можеше да се справи без нея.

— Мисля, че ще си остана вкъщи за вечеря — каза той. — Къде е Теди?

— Нямам представа — каза тя.

— Върна ли се от киното?

— Не знам — отвърна тя, като продължи да чисти.

— Знаеш ли, понякога можеш да си по-разговорлива — каза той. — Трудно ще минеш за общителен човек.

Тя спря да работи и го погледна. „Аз съм твоята сексробиня“, искаше ѝ се да каже. „Използваш ме всячески. А сега искаш и да говоря, така ли?“ Но не каза нито дума.

— Ще звънна на Теди в стаята му — каза тя и се приближи до интеркома.

В този момент Теди влезе в кухнята.

— Ей, малкият — рече Прайс, зарадван да го види. — Как беше филмът?

— Доста готин — отвърна той, като му се искаше баща му да престане да му вика малкия. Вече не беше хлапе, днес доказа това.

— Какво гледа?

— „Бодигард“.

— Уитни Хюстън, а? Ей на това тяло нямам нищо против да съм му бодигард!

— Виждал ли си я някога, тате? — попита Теди само за да бъде любезен, понеже след умопомрачителните преживявания с Мила последното нещо в ума му беше Уитни Хюстън.

— Мервал съм я с Боби няколко пъти — рече нехайно Прайс. — Какво ще правиш за вечеря?

— Нищо — отговори Теди, като не можа да измисли достатъчно бързо извинение.

— Значи ще сме си само двамата — баща и син. Ще вечеряш ли с мен?

— Да, тате — отвърна Теди мрачно.

— Ще изпратя Айрина да вземе някоя касета под наем. Какво ти се гледа?

— Имам домашни — отговори Теди.

След вечеря смяташе да иде в стаята си и да обмисли случилото се този следобед. Как Мила му позволи да докосне циците ѝ, как се изхвърли в панталоните си. Господи! Само като си помислеше за това и се възбуждаше. Засега отложи бягството от къщи.

— В седем в трапезарията — съобщи Прайс. — Поне веднъж се опитай да дойдеш навреме.

— Добре, тате — рече Теди, като се изниза бързо.

Веднага щом Теди си тръгна, Прайс започна да търка чатала си. Айрина можеше и да не беше толкова сексапилна, колкото трите му приятелки, но със сигурност правеше страхотни свирки. Така че може би по-късно, когато всички си легнат, той щеше да ѝ позвъни да дойде в стаята му. Можеше даже да я чука, да я развълнува страхотно.

Истината беше, че обичаше да прави секс с Айрина повече, отколкото с всяко от преходните си гаджета. Какво признание!

Но само пред себе си, естествено.

Айрина бе гузната му тайна и такава трябваше да си остане.

ГЛАВА 40

Цяла сутрин се любиха в хотелската стая на Лени.

— Това е прекрасно — рече Лъки, като се претърколи в леглото и се протегна. — Трябва да го правим по-често. Честно казано, хотелите са страшно възбуждащи.

— Така е — съгласи се Лени, като я погали по бедрото.

Тя меко се засмя.

— Какво има? — попита той. — Нещо смешно ли казах?

— Имам чувството, че изневерявам на съпруга си.

— Ако някога те хвана да изневеряваш на съпруга си, ще те убия — заяви той престорено заплашително.

Като прекара леко пръсти по гърдите му, тя се наведе до ухото му и прошепна.

— Би ли ме убил, Лени? Наистина ли ще го направиш?

— Повярвай ми — отвърна строго той. — Недей да опитваш.

— Добре. Но да знаеш, че е взаимно.

— Добре — каза той през смях. — Доколкото те познавам, ще ми го отрежеш и ще си го сложиш в буркан до леглото.

— Бъркаш — отвърна тя, като се засмя на свой ред. — Ще го хвърля в кофата за боклук.

— Ти си опасна жена — рече той, като потрепери.

— Никога не съм твърдяла обратното.

— Умирам от глад — каза той, като се изправи. — Да поръчаме ли нещо от рум сървис?

— Дали пък да не се приберем къщи.

— Защо? Тук съм напълно щастлив.

— Така ли?

— Трябва да ти кажа — страшно ми харесва да живея на хотел. Създава чувството, че времето е спряло.

— Да не си забравил, че имаме три деца. Ти си мъж със семейство, Лени. Примерен съпруг и баща.

— Ох!

— Толкова ли е болезнено?

— Не и когато съм с теб.

— Какво искаш за ядене? — попита тя, като се измъкна от леглото и затърси менюто.

Той се облегна назад, като гледаше стройното ѝ тяло, докато прекосяваше стаята гола и все още толкова красива, колкото първия път, когато я видя.

— За мен поръчай омлет.

— Омлет? — възкликна тя, като прокара ръка през разрошената си коса. — Що за момичешка храна е това? На мен ми трябва хамбургер.

— Това е, защото имаш вълчи апетит — заяви той. — За всичко.

— В такъв случай си късметлия — каза тя, като намери менюто на шкафа и забърза обратно към леглото.

— Така е — рече той ухилен.

— И още как — съгласи се тя.

Възседна го и притисна раменете му към леглото, като си помисли, че е дяволски хубаво да го има отново. След нападението страшно ѝ беше липсвал. А сега беше тук, този Лени, когото познаваше и обичаше.

За момент мислите ѝ се върнаха към Алекс. Тя се радваше, че снощи излезе с него, но това не променяше факта, че са просто приятели. Никога никой не можеше да застане между нея и Лени. Те бяха истински свързани един с друг.

— Когато те отвлякоха — каза нехайно тя, — за какво си мислеше всеки ден?

Той я погледна с любопитство.

— Питаш ме пет години по-късно?

— Трябва да си мислел за нещо? Не може просто да си седял там и да си гледал стените.

— Мислех за теб, Лъки — отвърна той, а лицето му доби сериозен вид. — За теб, за децата и за връщането у дома. Това е всичко, за което си мислех.

— А момичето, което ти помогна да избягаш — как се казваше?

— Тъб... не си спомням.

— Не може да не помниш.

— Мисля, че беше Клаудия.

— А, да... Клаудия — последва дълга пауза. — Ти... изпитваше ли нещо към нея? Искам да кажа, бил си там, затворен в тая пещера, а тя е била единственият човек, с когото си контактувал.

— Защо ме питаш това сега?

— Понякога си мисля за това — каза тя бавно. — Аз бях сама тук, мислех, че с теб се е случило най-лошото...

— Накъде биеш?

— Просто се чудех дали нещо се е случило между вас двамата?

Той поклати глава.

— Сега вече знам, че си луда.

— Тя хубава ли беше?

— Какво?

— Е, беше ли хубава?

— Ако това те кара да се чувстваш щастлива, беше истинска кобила — излъга той.

— Жалко — промълви тя.

— Стига, Лъки — рече той остро. — Това са лоши спомени и не ми се говори повече за това.

— Добре, добре, разбирам — каза тя, като го целуна пламенно. — Подай ми телефона. Аз ще направя поръчката.

Алекс Уудс не се обади на Пиа. Истината беше, че всички жени бледнееха в сравнение с Лъки Сантанджело. Трябваше да се концентрира върху новия филм, който подготвяше, но мислите му постоянно се връщаха към Лъки. След онази единствена нощ в пустинята той знаеше, че за него няма друга жена. И въпреки това трябваше да стои отстрани като наблюдател, докато тя живееше с Лени. Трябваше да гледа как връзката им разцъфтява. Познаваше и двамата и бе виждал Лъки във всякакви ситуации — като шеф на студио „Пантър“, като майка на три деца, като кръстница на Бриджит. Беше забележителна жена, за която, изглежда, нямаше невъзможни неща.

Беше искрен, когато ѝ предложи да режисира филм. Всъщност би приел нейните практически умения и проникателност във всеки от проектите си.

В сърцето си усещаше, че Лени никога нямаше да позволи това, понеже много добре знаеше какви са чувствата на Алекс към Лъки. Това бе между тях двамата. Мъжът инстинктивно усеща кога някой друг е хвърлил око на жена му.

Не че не харесваше Лени — смяташе го за свестен мъж. Но не достатъчно свестен за Лъки. Той, Алекс Уудс, бе мъжът, с когото тя трябваше да свърже живота си.

Алекс никога не се бе женил, нито бе имал деца. Майка му, страховитата Доминик, постоянно му натякваше това.

— Трябва да се ожениш — често го хокаше тя. — Не е нормално мъж на твоята възраст да е сам.

„Хей, искаше да каже той. Точно ти си тази, която не е нормална, по дяволите. Ти си тази, която ме прати във военно училище и цял живот ме третираше като лайно. Докато накрая не постигнах успех. После изведнъж отново станах твой син и ти искаше всички да го узнаят.“

Но никога не каза нищо. Тя остаряваше. Сега бе омъжена и, слава богу, беше поотхлабила хватката си.

Едно нещо знаеше със сигурност — не искаше жена, която да му напомня за майка му.

Често си спомняше първата си среща с Лъки. Търсеше студио, което да финансира „Гангстери“ — филма, който снимаше по това време. Фреди Леон, агентът му, го насочи към „Пантър“ студиото, което Лъки наскоро бе купила. Той влезе в кабинета ѝ и застана лице в лице с тази неописуемо красива и силна жена. Висока и стройна, с гъсти гарвановочерни къдрици, ограждащи едно невероятно лице, опасни черни очи и изкусителна усмивка.

Срещата мина добре, само че точно когато щеше да си тръгва, тя го спря на вратата и каза:

— Знам, че „Парамаунт“ са се отказали от филма заради откровеното насилие. Не ви карам да го туширате. Обаче що се отнася до секса — от сценария става ясно, че няколко актриси трябва да се появят голи в определени сцени, докато главният герой и приятелите му си остават свенливо прикрити.

— И какъв е проблемът? — Алекс наистина не можеше да схване.

— В това студио всички имат равни права — каза му тя. — Щом момичетата ще се събличат, значи и момчетата ще го правят — той я изгледа така, сякаш е ненормална. — Да ви го кажа направо, мистър Уудс — добави тя. — Щом ще гледаме бюстове и задници, ще гледаме и членове. И не говоря за членове на парламента.

Той излезе от кабинета ѝ разярен, като се оплакваше на Фреди през целия път до колата. Фреди му се беше изсмял, както и двете му асистентки, азиатки — Лили, нежна и красива китайка, която бе с него открай време, и Франс, която след това напусна работа.

Да, Лъки Сантанджело бе успяла да го шокира — нещо, на което малко жени бяха способни. И въпреки това той се бе влюбил в нея още тогава.

Никога нямаше да забрави онази вълшебна нощ, която прекараха заедно. Никога. Никоя не можеше да се мери с Лъки. Тя бе жената, която бе търсил целия си живот, и когато нещата сякаш започнаха да си идват на мястото, Лени се намеси в картинката, връщайки се от отвъдното, така да се каже.

И сега Лъки бе негова. Но той не искаше да се примири с това.

Искаше я цялата.

Прибраха се към шест. Лъки се запъти право към телефонния секретар, където имаше съобщение от детектив Джонсън. Той потвърждаваше информацията за номера на колата. Тя изслуша съобщението му, а после изключи секретаря.

— Да се надяваме, че най-после ще постигнат нещо — рече тя. — Тези мухълъвци за нищо не стават.

— Мислиш ли?

— Сигурна съм. Трябваше отдавна да са ги арестували.

— Я гледай колко е тихо, като ги няма децата да тичат наоколо? — отбеляза Лени.

— Наистина — съгласи се тя.

— Малко като едно време, а? — каза той, като се хвърли на дивана и лениво се усмихна. — И аз, скъпа моя, имам страхотна идея.

— Ще я споделиш ли?

— Ами... какво ще кажеш да съблечеш всичките си дрехи и да се разхождаш гола.

— Не мога да повярвам!

— Хайде, Лъки, моля те.

— Ти си такъв воайор — рече тя. — Нямам намерение да се разхождам нагоре-надолу като проститутка.

Той се ухили.

— Обичам да се правиш на пуританка.

— Добре, добре, ето какво — каза тя, зарадвана да види усмивка на лицето му. — Ще си сваля дрехите, ако и ти сториш същото.

— Готово! — съгласи се той, като стана и веднага започна да разкопчава ризата си.

Лъки се усмихна и започна да си подсвирква стриптийзърска мелодия. След малко, когато той бе само по бельо, тя избухна в необуздан смях.

— От теб никога няма да излезе стриптийзър — възкликна тя. — Извинявай!

— Защо? — възнегодува той, като изду мускулите си и направи културистка поза, останал само по боксерки. — Имам някои номера, които не си виждала.

— И не искам.

— Аз съм обиден.

— Върни се към актьорската игра, Лени — рече тя, като се задавяше от смях. — Такъв артист си в реалния живот.

— Ела тук, жено — рече той, като протегна ръце. — Нещо не е наред с тази сцена. Аз съм по бельо, а ти все още си напълно облечена — тя се хвърли в обятията му. Лени я притисна към себе си, залепяйки уста за нейната. — Толкова ми липсваше — каза той. — Трябва да ми простиш, задето се държах като пълен задник. Мисля, че вече се оправих. Връщам се към нормалния живот.

— Няма значение — прошепна тя. — Аз си те обичам. Така е било и така ще бъде.

— Нали разбираш колко ценно е времето? — каза той, като я придърпа към себе си. — В един миг сме тук, а в следващия ни няма. Аз реших — не искам повече да се отделяш от погледа ми.

— Аз и ти, мили — прошепна тя. — Писано ни е да сме заедно завинаги. Две половинки.

— Две половинки — повтори той. — Не би могло да бъде иначе.

ГЛАВА 41

Бриджит разгледа къщата, поговори с някои от гостите и изтърпя Леополд Люйен Уортън да надзърта в деколтето. Откри, че е настанена до него на масата, а от другата ѝ страна седеше някакъв член на парламента. През целия си живот не бе прекарвала толкова отегчителна вечер и не я свърташе на едно място. Но си напомни, че не е дошла в Лондон, за да се забавлява, а за да накара Карло да си плати за стореното.

Имаше три маси с по десет души на всяка, така че едва след десерта, като стана да иде до дамската тоалетна, отново се натъкна на Карло.

Той я настигна на излизане от трапезарията.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Моля? — отвърна невинно тя, като забеляза, че изглежда разтревожен. Добър знак.

— Защо каза на Фиона, че се познаваме? — продължи той, а изражението на красивото му лице бе станало доста оживено.

— Нямах представа, че е тайна, Карло — каза тя хладнокръвно. — А тайна ли е всъщност?

— Ами... — той очевидно не знаеше какво да каже. — Заради това, което се случи между нас...

Тя го погледна с големите си сини очи.

— А какво се е случило между нас?

— Не си ли спомняш?

— Не. Каж ми.

— Любихме се, Бриджит — каза той, като сниши глас. — И ако ми позволиш, бих казал, че на теб много ти хареса.

— О, боже! — каза тя, като се престори на разстроена. — Нямах представа, че ти наистина си бил сгоден. Как ще реагира Фиона, като ѝ съобщиш?

Той отстъпи крачка назад.

— Нямам намерение да ѝ казвам.

— Но ти си длъжен — рече тя, като ококори очи.

— Не съм длъжен да правя каквото и да било — тросна се Карло. Дали наистина видя струйка пот да се стича по аристократичното му чело, или само така й се стори?

— О, боже, сигурно съм си пийнала малко повече — извини се тя, като си вееше с ръка. — Шампанското е моето падение. Но мисля, че си спомням как на онази вечеря в Ню Йорк ти заяви на всеослушание, че не си сгоден.

— Така е — каза той бързо. — Двамата с Фиона бяхме прекратили годежа си за няколко дни.

— Като по поръчка.

— Повярвай ми, Бриджит — рече той, пренебрегвайки саркастичната й забележка, — най-добре е тя да не научи нищо.

— Защо? — попита Бриджит, загледана в него.

— Ела да обядваме утре и ще го обсъдим.

— Имаш предвид да обядваме тримата? — попита тя, като продължаваше да се прави на съвсем невинна, макар да бе доста апетитна в изрязаната си рокля.

— Не — отвърна той остро. — Само ти и аз.

— Ами... — каза тя, като се престори, че го обмисля. — Щом смяташ, че ще е от полза...

— Междувременно — заяви той строго, — не споменавай за нощта, която прекарахме заедно в Ню Йорк.

— Как бих могла да я спомена — рече тя простодушно, — когато дори не си я спомням?

Карло се наведе по-близо, убеден, че скоро тя ще е негова с всичките си пари. Тогава той щеше да е истински цар.

— Ти си все така прекрасна, както в онази вълшебна нощ, Бриджит — прошепна той. — Ще ти припомня нещата, които правихме заедно. Ще ги поискаш пак.

— Не мога да спя с мъж, който вече е зает — заяви тя целомъдрено. — Ако искаш да се виждаш с мен отново, трябва веднага да развалиш годежа си.

— Знам — отвърна той. — В мига, в който те видях, разбрах, че между нас с Фиона е свършено. Аз съм италиански граф. Ти, моя сладка Бриджит, ще бъдеш моята графиня.

— Има нещо, което не разбирам — рече тя намръщена.

— Какво, скъпа?

— Ако сме прекарали толкова добре в Ню Йорк — а съм сигурна, че е било така, макар че трябва да приема думите ти на доверие — как така не си ме потърсил?

— Нещата не са толкова прости — каза той. — Бащата на Фиона обсъждаше въпроса за моето влизане в компанията му.

— Нима?

— Утре ще ти обясня всичко — последва пауза, в която той я огледа с дълъг, плавен поглед. — Ще дойдеш, нали?

Тя кимна, уверена, че скоро ще покаже на граф Карло Виторио Вити къде му е мястото.

— Обичам те — каза Лина.

— Какво? — възкликна Чарли и повдигна вежди разтревожен.

— Винаги казвам това — каза Лина, като се задави от истеричен смях. — Направо умирам от кеф да гледам реакцията — тя се отърколи от Чарли и протегна дългата си ръка, за да вземе една цигара от нощното шкафче. — Разбира се, никога не го мисля.

— Ега ти! — възкликна Чарли, като поклати невярващо глава. — Ти наистина си пълна с номера.

— За това трябва да двама, нали? — каза тя, като запали цигара.

Той я погледна леко озадачен.

— Много си... енергична.

— Ооо! — отвърна тя подигравателно, като отметна дългата си черна коса. — Изморих те, нали?

— Аз съм филмова звезда, бейби — затапи я той. — Филмовите звезди никога не се изморяват и никога не ходят до тоалетната. Не може да не знаеш това.

— Аз пък съм топмодел, скъпи — каза тя, като му подаде да си дръпне от цигарата ѝ. — Ние също никога не се уморяваме. Винаги трябва да изглеждаме страхотно и да се държим добре с хората.

— Колко удобно — рече той сухо.

— Майната му на доброто държане — рече ядно Лина. — Понякога ми се ще да ги наричам в главите. Особено ония кучки, дето се наричат модни редактори. Те са най-големите гаднярки.

— Много си пряма — рече Чарли. — Харесвам това у топмоделите.

— Няма смисъл да го увъртаме, нали? — каза тя. — Аз съм лондонско момиченце, пожънало успех. Сега искам да стана нещо още по-голямо.

— Амбиция. Още едно прекрасно качество.

— Е? — каза тя, като го погледна проникателно. — Ще ме вземеш ли във филма си?

Той издуха няколко лениви кълбета дим към нея.

— Затова ли се чука с мен?

— Не — каза тя, като си взе цигарата. — Чуках те, защото беше на линия.

Това беше озадачително дори за него.

— Я ми обясни.

Тя се изкиска.

— Майка ми ще припадне, ако разбере, че съм спала с Чарли Долар. Тя те обожава, събира твои снимки като влюбена ученичка.

— Ами баба ти? — провлече язвително Чарли. — И тя ли ме обожава?

Лина отново се заля от смях.

— Много си смешен — каза тя. — Мислех, че американските кинозвезди нямат никакво чувство за хумор.

— Зависи с кои американски кинозвезди си спала.

Лина се протегна лениво.

— Обичам да правя секс. А ти? Много по-добре е, отколкото да взимаш сънотворни.

— Нали не смяташ да прекараш нощта в леглото на големия лош Чарли? — попита той, разтревожен от тази мисъл. — Имам една инцидентна приятелка, която може да ни завари тук и да те застреля. Няма равна с пистолета.

— Аз обикновено се пазя от съпругите — отбеляза Лина, без ни най-малко да се смути.

— Съжалявам — рече Чарли. — В момента страдам от пълна липса на такива.

Лина коленичи на леглото, прегърнала една възглавница.

— Мислиш ли, че Макс е ядосан?

— За какво?

— Че се прибрах с теб?

— Не и Макс. Свикнал е — рече Чарли, като отвори чекмеджето до себе си. — Представи си следната ситуация: имаш агент от едната страна и кинозвезда от другата. Кой според теб ще получи момичето?

— Той е много симпатичен — рече замечтано Лина.

— И него ли искаш да чукаш? — попита Чарли, като извади едно найлоново пликче и пакет цигарени хартии.

— Защо? — рече тя нагло. — Да не си падаш по тройките? Ако е така, можем да му се обадим и да видим дали ще ни даде десет процента от оная си работа!

Чарли се разтнесе от смях.

— Имам много хубава трева — каза той, като започна да свива джойнт. — Стига да искаш, естествено.

Лина се ухили.

— Иска ли питане!

ГЛАВА 42

— Стивън ще дойде ли? — попита Винъс Мария.

— Не — отвърна Лъки. — Поканих го, но той смята, че му е прекалено рано да излиза.

Разговаряха във фитнес залата на ултрамодерната къща на Винъс в Холивуд Хилс. Напоследък Винъс бе започнала да тормози Лъки да идва да спортува с нея.

— Мразя фитнеса — бе казала Лъки. — Отегчително е.

— Вече не си на двадесет — изтъкна Винъс. — Трябва да се поддържаш, освен ако не искаш да се превърнеш в дебела повлекана.

— Ха! — отвърна Лъки. — Просто си търсиш компания в похода си към съвършенство!

Седяха на една пейка в спортните си екипи и чакаха Свен, личния треньор на Винъс.

— Трябва да обясниш на Стивън, че никога не е твърде рано да се върнеш към живота — рече оживено Винъс. — Спомни си как бях аз след ужасното преживяване с оня тип, дето ме дебнеше вкъщи. Веднага след това се заех с работа.

— Да — каза Лъки. — Но това бе само някакъв тип, който те преследваше. А сега говорим за убийството на жената на Стивън. И за загубата на бебето. Всеки друг на негово място би се чувствал по същия начин. Та той дори не знаеше, че Мери Лу е бременна. Разбирам защо не му се излиза.

— Може би трябва да поговоря с него — реши Винъс. — Той винаги ме е харесвал.

— Не — поправи я Лъки. — Ти винаги си го харесвала. Ако не беше взела Купър, сигурна съм, че Стивън щеше да е претендент.

— Той наистина е страхотен — призна Винъс. — Не ми ли каза самата ти, че когато за първи път сте се срещнали и не си знаела, че ти е полубрат, двамата сте изкарали голям флирт?

Лъки се усмихна при спомена за това. 1977. Голямото спиране на тока в Ню Йорк, когато двамата със Стивън се оказаха заседнали

заедно в един асансьор. Чиста съдба. Нито той, нито тя знаеха, че са роднини.

— Можеше да стане много повече от флирт — каза тя, — но Стивън винаги е бил толкова праведен. Освен когато е бил женен за онази маниячка от Пуерто Рико.

— Можеш ли да си представиш — рече Винъс, — ако нещо се беше случило между вас двамата?

— Не, не мога — отвърна рязко Лъки, като взе една цигара. — Имаш ли нещо против, ако запала?

— Знаеш, че имам — отвърна Винъс. — Впрочем мислех, че си ги отказала.

— Ту ги отказвам, ту пропушвам — рече Лъки, като направи безпомощен жест. — Като махало.

— Пушенето е вредно — рече строго Винъс.

— Започваш да ставаш ужасно досадна с тая твоя мания за здравословен живот — отвърна Лъки, като запали цигарата и дръпна силно и дълбоко. — Успяла си да накараш дори Купър да спортува, а той бе най-големият жребец на всички времена.

— Ха! — възкликна Винъс. — Ами Лени? Докато беше филмова звезда и той не седеше мирен.

— Да... ама не можеше да се мери с Купър Търнър — отвърна Лъки с лукава усмивка. — За него се носят легенди. По едно време се надпреварваха с Уорън Бийти за титлата дежурен осеменител.

— Сигурно си права — рече Винъс и се усмихна. — Е — добави тя след малко, — като се замисля, май и аз не съм се държала като монахиня.

— Така е — съгласи се Лъки. — За теб важеше принципът: щом се движи, ще го чукам!

— Но ми харесва да съм женена — призна Винъс, като протегна ръце във въздуха. — Така е по-... удобно.

— Понеже никога не надзърташ извън брака си, за да видиш какво пропускаш — отбеляза мъдро Лъки. — Всъщност и двете сме опитали от всичко, както и съпрузите ни. Което означава, че нищо не сме изпуснали.

— Била съм навсякъде, правила съм всичко — рече Винъс с буен кикот.

— Трябва да има закон против това да се жениш прекалено млад — каза Лъки. — Тридесет за жените. Тридесет и пет за мъжете. Това ми се струва разумно.

— Според Джино — рече Винъс — ти си била толкова дива, че е трябвало да те омъжи на шестнадесет. Оная вечер разправяше направо невероятни истории за теб.

— Това му е проблемът на Джино — каза Лъки, като загаси цигарата си след две дръпвания. — Никога не вярвай и на думица от неговата уста. Той обича да си доукрасява.

— Изглежда си се забавлявала почти толкова, колкото и аз.

— Никой не се е забавлявал колкото теб — отбеляза сухо Лъки. — Ти си изобретила думата купон!

— Хм... — рече Винъс, припомняйки си това-онова. — Понякога ми липсва да съм необвързана...

— Наистина ли?

— Не. Но звучи добре.

Свен пристигна и прекъсна разговора им. Той бе висок, добре сложен швед с мускули в излишък.

— Дами — каза той с нещо, което Лъки оприличи на злорад смях. — Готови ли сме за изтезания?

— Не — отвърна раздражено Лъки. — Аз съм готова за още една цигара. Изкарах тежък уикенд.

— Колко тежък? — попита предизвикателно Винъс.

— Достатъчно — отвърна Лъки с усмивка. — Лени се върна в земята на живите. И то как!

— Радвам се да го чуя.

— Аз също.

— Като свършим тренировката, мисля да се обадя на Стивън. Всъщност може дори да ида при него в офиса.

— Това ще предизвика истинска сензация — рече Лъки. — Ти да влезеш в адвокатска кантора.

— Стивън няколко пъти е работил за мен — каза Винъс. — Свикнали са с мен.

Лъки поклати глава.

— Никой не е свикнал с теб, Винъс. Ти си абсолютно непредсказуема.

— Така е — потвърди Свен, като изду внушителните си мускули.
— А сега, дами, пропиляхме достатъчно време. Да се захващаме за работа!

Стивън зяпаше през прозореца на кабинета си в Сенчъри сити, когато секретарката му съобщи, че Винъс Мария е дошла да го види.

— Има ли уговорена среща? — попита той.

— Не, мистър Баркли. Каза, че ще отнеме само пет минути от времето ви.

— Добре — склони той, понеже знаеше, че щом Винъс е дошла дотук, няма да може да се отърве от нея. — Покани я.

Винъс се появи в офиса му в плътно прилепнала виненочервена рокля на „Клод Монтана“. Платиненорусата ѝ коса бе вдигната на кок, а очите ѝ бяха скрити зад големи черни очила.

— Тук съм — обяви тя.

— Виждам — каза той, като вдъхна екзотичния ѝ парфюм.

— Аз съм подвижна говореща жива реклама — рече тя с изкусителна усмивка.

— За?

— Приема, който даваме довечера — каза тя, като свали очилата си. — Ти ще дойдеш — заяви тя, като се облегна на ръба на бюрото му.

— Винъс — започна търпеливо той, — вече обясних на Лъки. Прекалено рано е.

— Ще доведеш Кариока — продължи тя с равен тон, сякаш всичко бе уредено. — Ще има специална маса за децата. Чайна лично помоли да поканим Кариока. Няма да лишиш дъщеря си от това, нали?

— Недей да ме притискаш — рече той.

— Не те притискам чак толкова, Стивън. Искам само да дойдеш. Впрочем ще се обидя, ако не присъстваш.

— Ами...

— Хубаво — каза тя, като стана от бюрото му и стигна с полюшване до вратата. — Ще очакваме и двама ви в седем.

По пътя към къщи Лъки се отби през полицейското управление. Закрачи нетърпеливо около кабинета на детектив Джонсън.

Той пристигна няколко минути по-късно с пластмасова чашка кафе в едната ръка и дежурната поничка с желиран крем в другата.

— Искрено се надявам да не развалям закуската ви — рече саркастично тя, ядосана, понеже въпреки усилията на всички им, все още нямаше резултати.

— Радвам се, че сте тук — каза той, без да го мисли. Лъки Сантанджело го тормозеше денонощно. Тази жена бавно го подлудяваше. — Числата от регистрационния номер ни помагат — рече той, като отпи от кафето си. — Стесняваме списъка.

— Ами наградата? — попита тя. — Как вървят нещата с нея?

— Затрупани сме от лъжлива информация — отвърна той, като се настани зад бюрото си и отмести купчина документи, за да има къде да сложи кафето си. — Но имаше едно интересно телефонно обаждане.

— От?

Той замълча, отхапвайки от поничката си.

— Едно момиче, което твърди, че знае кой го е направил.

— Защо този телефонен разговор да е по-различен?

— Тя каза някои подробности, които останалите хора няма как да знаят.

— Какви например? — попита Лъки, загледана в него.

— Ами — каза той, а по брадичката му потече желе — знаеше точно как е била спряла колата, описа роклята, с която е била облечена Мери Лу...

— Ще я извикате ли на разпит?

— Каза, че ще ни каже всичко, но първо иска да е сигурна, че ще дадем наградата на нея. Аз я уведомих, че не процедираме така.

— И как свърши всичко?

— Ще се обади пак.

Лъки се опита да потуши гнева си.

— Искате да кажете, че сте говорили с нея по телефона и сте я оставили да се измъкне?

— Опитахме се да проследим откъде се обажда, но вече бе затворила.

— Научихте ли името й... каквото и да било?

— Не. Но пак ще се обади — рече уверено детектив Джонсън. — Иска парите.

Лъки беше бясна. Що за детективска работа бе това? Хората бяха просто некадърни, включително и полицията — най-вече полицията.

Тя стигна до дома си, счупвайки рекордите за скорост, като междуременно се обади от телефона в колата на частната детективска фирма, която бе наела. От тях също нямаше никаква полза. Въпреки многото време и неограничените средства, с които разполагаха, те не бяха открили нищо.

Като се прибра, къщата бе тиха. Децата щяха да се приберат по-късно.

— Лени — извика тя, хвърляйки чантата си.

— Тук съм — провикна се той.

Тя влезе в кабинета му и се зарадва да го види седнал пред компютъра си — отличен знак, като се има предвид, че не го беше докосвал след инцидента.

Като се приближи иззад него, тя започна да разтрива раменете му.

— Върху какво работиш? — попита тя.

— Мисля да правя филм за насилието — събщи той. — Случайното насилие по улиците в наши дни. Какво ще кажеш?

— Страхотна идея.

— Аха — рече той, като кимна енергично. — Впрочем едно от нещата, които ме поразиха най-много в случилото се, бе невероятната омраза в гласа на момичето. Как е станала такава? Какво е я накарало да напада абсолютно непознати? Това си струва да се изследва.

— Толкова се радвам да те видя отново да работиш — рече Лъки, като го целуна по врата.

— Ами ти? — попита той, като се извърна. — Какви планове имаш сега, след като се отказа от студиото?

— Не че съм се отказала — обясни тя. — Просто това вече не ми е интересно. Да ръководиш студио в продължение на осем години, всеки ден да се занимаваш със самочувствието на всички. Това си е живо наказание и честно казано ми писна.

— Знаеш ли, Лъки — рече той. — Няма да си щастлива, ако си седиш и не правиш нищо.

— Върти ми се една идея в главата... — каза тя, като бавно се приближи до прозореца и се загледа в океана.

— Сподели я с мен — помоли я той.

Тя се обърна и го погледна.

— Мислех да продуцирам някой филм.

Той се изсмя подигравателно.

— Та ти не знаеш нищо за продуцирането.

— Ръководих „Пантър“ цели осем години — отвърна намръщена тя. — Знаем доста работи.

— Да продуцираш сам някой филм, е съвсем различно от това да седиш в офиса и да даваш зелена улица на проектите на други хора — изтъкна той.

— Да не би да намекваш, че не мога да го направя? — попита тя, присвивайки очи.

— Можеш да направиш всичко, което си наумиш, стига да проумееш, че не е толкова лесно, колкото изглежда.

Тя мразеше, когато Лени се опитваше да я поучава, но беше решена да го накара да се чувства добре, така че се въздържа и не му се сопна в отговор.

— Хей, какво ще кажеш да ми напишеш някой филм, а аз да го продуцирам? — предложи добронамерено тя.

— О, не — каза той, поклащайки глава, сякаш това бе най-лошата идея, която някога е чувал. — Да работим заедно, ние двамата — много лошо хрумване.

— Защо? — попита тя, като се опитваше да запази разумния тон, макар че почваше страшно да се изнервя.

— Понеже намразвам всеки продуцент, с когото някога съм работил — обобщи той. — Опитват се да наемат актьори, които аз не искам. Винаги гледат да ми отрежат бюджета, да не говорим, че чукат актрисите ми. Пречкат ми се. Не, не, не... да не навлизаме в това.

— Тогава какво ще кажеш, ако продуцирам филм с някой друг? — попита тя, мислейки за Алекс.

— Това сама си го решаващ.

Винаги решаваше сама, докато той не сметнеше, че има възражения. С Лени не беше никак лесно в това отношение.

— Опитвам се да обсъдя нещата с теб, да видя какво мислиш по въпроса — рече тя спокойно.

— Прави каквото искаш, мила.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. И, Лъки — каза той, като ѝ обърна още малко внимание, — благодаря ти за уикенда. Беше повече от страхотен.

— Така е — съгласи се тя, като се усмихна при спомена за бурния секс в хотела. — Когато сме добри, сме направо страшно добри.

Той започна да се смее.

— А като сме лоши, сме абсолютно сбъркани.

Тя също се засмя.

— Не, ти си сбъркан.

— Не, ти.

— Не, ти — отвърна му тя и закачливо го плесна по брадичката.

— Гладен съм — каза той. — Би ли ми направила един от твоите страхотни сандвичи с риба тон?

— За каква ме взимаш — за готвачката? — попита сприхаво тя.

— Нали знаеш, че в повечето цивилизовани страни жените приготвят обяд на мъжете си?

— Гледай си работата! — рече тя сърдечно. — Направи си сам сандвич.

— И аз те обичам — отвърна той ухилен. — Не се престаравай с майонезата.

— Лени!

— Моля те!

— Добре — съгласи се неохотно тя. — Само този път.

— Мерси, милинка — каза той, като се обърна отново към компютъра си.

И колкото и да обичаше мъжа си, Лъки знаеше, че не е родена да бъде домакиня.

ГЛАВА 43

Докато обядваше с Карло, Бриджит добре разиграваше картите си. Седяха един до друг в „Сан Лоренцо“ — моден италиански ресторант в Найтсбридж.

Какво правиш?

Отмъщавам си. Точно както Лъки ме учеше. Понеже отмъщението е сладко. По-късно ще се тревожа за това, че съм бременна.

Карло продължаваше с изтърканите си приказки за това как в мига, в който погледът му попаднал върху нея, разбрал, че с годежа му е свършено и трябва да го прекрати незабавно. Определено не умееше да омайва с приказки, по-скоро бе банален.

Но тя се престори, че налапва въдицата, като през цялото време го наблюдаваше внимателно и се чудеше как е възможно толкова привлекателен мъж да е такъв гадняр.

— Фиона не е лоша — рече тя внимателно. — Но щом си сигурен, че се чувстваш по този начин...

— Като се върнах в Лондон, след като се запознах с теб — каза той, — знаех, че трябва да приключа с Фиона и да се преместя в Ню Йорк.

— Но най-напред трябваше да прекратиш годежа си — каза тя, навивайки спагети около вилицата си.

— Сега ще го сторя.

— Ами баща ѝ и бизнесът, който сте обсъждали?

— Това е без значение.

Тя вдигна чашата си с вино и отпи.

— Ще ѝ кажеш ли какво се случи между нас в Ню Йорк?

— Не е добра идея — каза той, като си мислеше, че всъщност е изключително лоша. Ами ако по някакво нещастно стечение на обстоятелствата нещата с Бриджит не потръгнаха? Трябва да си остави Фиона за резерва. И баща ѝ. И парите на баща ѝ. — Кога заминаваш? — попита той.

— Утре.

— Тогава довечера ще дойда в хотела ти и ще прекараме една незабравима нощ.

„О, да, помисли си Бриджит. Без съмнение.“

Закусваха в трапезарията на хотел „Бел Еър“.

— Получи ролята — рече Макс Стийл, когато Лина влезе и седна, привличайки погледите на повечето посетители. Дори в този град, пълен със звезди, Лина изпъкваше.

— Знам — отвърна тя с лукава усмивка. — Получих и всичките двадесет сантиметра!

Макс за малко да се задави с кафето си.

— Значи това за Чарли е истина?

— За старчок като него направо няма равен — отвърна тя и му намигна съзаклятнически.

Макс отпи още една глътка кафе.

— Само да не те чуе Чарли, че му викаш старчок.

— Защо?

— Самочувствието му е огромно.

— Точно като оная му работа...

— Добре, добре — прекъсна я Макс. — Няма нужда от подробности. Хубавото е, че според него си идеална за филма му. Дори не иска да правиш пробни снимки.

— Най-после мога да го кажа, Макс — рече тя, ухилена до уши. — Спах със звезда и получих роля във филма.

— Няма значение дали си спала с него или не — увери я Макс. — Работата е опечена. Той те харесва.

— Ами парите? — попита Лина, като размени погледи с един кръжащ наоколо келнер.

— Остави това на мен. Няма да са кой знае колко, но на този етап в кариерата ти участието е по-важно от парите.

— Ще трябва да ти се доверя за това — каза Лина, като прекъсна лекия си флирт с келнера и отново се съсредоточи върху Макс.

— Утре ще се срещнеш с хората в гардеробиерната — каза той. — Помощникът ми ще ти определи час.

— Ще трябва да е рано — каза тя, като преглътна една прозявка, — защото вечерта излитам за Милано.

— Какъв живот! — рече Макс с възхита.

— По-добре е, отколкото да пакетираш дъждобрани, каквато беше първата ми работа. Викахме им специалните облекла за чекиджии!

— Аз пък започнах в пощенския отдел на компанията „Уилям Морис“ — рече Макс.

— Добре сме се справили! — рече тя и пак се ухили до уши.

Макс направи знак да им донесат по още едно кафе.

— Чарли заминава днес следобед — рече той. — Добра се до него точно навреме.

Лина взе поничката си и отхапа големичко парче.

— Винаги съм улучвала момента безпогрешно — рече тя, като удостои келнера с още един бърз поглед. Напомняше Брад Пит в ранните му години. Само ако ѝ се намираше малко излишно време...

— Вярвам ти — отвърна Макс.

— И така, Макс — каза Лина, а в очите ѝ се прокрадна хищнически израз, — какво ще правим ние двамата тази вечер?

— Ти май не обичаш да си седиш тихо и мирно? — попита той. Бе живял в Холивуд вече няколко години, но това момиче беше нещо различно.

— Защо да пропускаме такава страхотна възможност? — каза тя с още една лукава усмивка. — Освен ако не си зает, разбира се... или не се плашиш от сравненията...

— Аз ли?

— Ти.

— Имам чувството, че мога да се справя с всяко сравнение, с което разполагаш — изфука се той.

— О, много добре. Ще извадя късмет два пъти, а?

— Щом ти се иска — рече той. — Довечера има прием, който може да ти хареса.

— Обожавам приеми. Кой го организира?

— Винъс Мария и Купър Търнър. Празнуват годишнината си.

— Запознах се с Купър, преди да се ожени — рече Лина. — Преследва ме из цял Париж.

— И хвана ли те?

Тя тайнствено притвори очи, като си спомни една безкрайна пиянска нощ със страхотен секс.

— Иска ти се да знаеш.

— Най-добре не му напомняй за нея.

— Аз съм голяма почитателка на Винъс Мария — каза тя. — Като малка се обличах като нея.

— На колко години си? — попита Макс, като махна на свой познат, агент, който обядваше с Деми Мур.

— Двадесет и шест — тя направи нещастна физиономия. — Вече съм стара, нали?

— Не е чак толкова много — каза той. — Само че не разправяй на хората в Холивуд, че си им се възхищавала като малка. Това е най-лошото, което можеш да направиш. В града на суетата всички искат да ги смятат за млади.

— Веднъж написах на Винъс писмо като фенка — призна тя.

— Повтарям — рече строго Макс. — Не й казвай.

— Впрочем тя на колко години е?

— Само няколко години по-голяма от теб и повярвай ми, никак няма да се зарадва, ако й кажеш, че си й се възхищавала като малка.

— Момичетата постоянно ми казват това — рече Лина, като неспокойно зашава на мястото си.

— И харесва ли ти?

— Нямам нищо против, ако са на дванадесет! — рече тя, като изпрати една въздушна целувка на Франк Боулинг, който стоеше до вратата с група арабски бизнесмени. — Ще пообиколя магазините — каза тя, като дръпна стола си от масата. — Трябва да си купя нещо ослепително за довечера. Ще бъде ли фрашкано с кинозвезди?

— С кого искаш да се запознаеш? — попита развеселен той.

— Чакай да помисля... Хмм... Винаги съм си харесвала Робърт де Ниро. Естествено, обичам и Дензъл Уошингтън. А и Джек Никълсън не бих изритала от леглото.

— Значи си падаш по по-старички, така ли?

— Опит и дързост. Тази комбинация ме възбужда безотказно.

— Не каза ли, че тази вечер ще е моя? Няма да ме зарежеш заради някоя кинозвезда, нали?

— Ами...

Той щракна с пръсти, за да му донесат сметката.

— Ти си направо невероятна, Лина.

Тя му изпрати една последна усмивка, когато стигна до вратата.

— Така казват.

Всичко бе готово. Тиха музика, запалени свещи и Бриджит в сребриста рокля, която не оставяше нищо за въображението.

Карло пристигна точно навреме, което бе добре. Разчиташе на това да не закъснее. Обади ѝ се от фойето на хотела и тя го покани да се качи в апартамента ѝ.

Пристигна след няколко минути.

„Жалко, че е такъв подлец!“, помисли си тя, докато му отваряше вратата. Беше необикновено красив по някакъв арогантен начин. И при други обстоятелства...

Донесе ѝ рози, червени, естествено. Никакво въображение.

Тя взе ухайния букет от него и го остави на масата в коридора.

— Прекрасни са! — възкликна тя. — Ще извикам камериерката да ги сложи във ваза.

— Изглеждаш невероятно — рече той, като докосна ръката ѝ.

— Поръчах шампанско. Ще го отвориш ли?

Той я последва в хола, където шампанското седеше в една кофа с лед на масата.

— А... „Кристал“ — рече той, като вдигна бутилката. — Отличен избор.

— А там има хайвер.

— Бриджит — каза той с възхищение, — ти си много изискана за американка.

„Да, помисли си тя. Толкова съм изискана, че се вързах на номера ти да пъхнеш в питието ми хапче, което ме повали. Колко умно!“

Непрекъснато се чудеше защо му е притрябвало да упоява, която и да било жена, след като сигурно можеше да избира измежду много. Бе строен, красив, с благородническа титла — какво повече би могъл да иска един мъж? Лина би скочила в леглото с него на секундата. Както и стотици други момичета.

— От колко време живееш в Лондон? — попита тя, като се премести до камината.

— Осемнадесет месеца — отвърна той, като гръмна тапата на шампанското. — Тук не ми харесва. Англичаните са прекалено студени. Аз съм италианец. Ние сме с по-топла кръв — Карло й отпрати дълъг, замечтан поглед, който явно смяташе за свой специалитет. — Знаеш какво имам предвид.

— Надявам се да разбере тази вечер — прошепна тя изкусително.

Той продължи да я гледа похотливо. Тази примамлива блондинка не само щеше да стане една от най-богатите жени в света, но бе и от най-привлекателните.

Опияняваше го мисълта, че скоро Бриджит ще е само негова, а той ще контролира цялото богатство на Станислопулос. Той, Карло, който никога през целия си живот не бе контролирал каквото и да било, щеше да се сдобие със състояние от няколко милиарда. Тогава щеше да гледа как хората му лижат задника.

— Ела тук, ангелчето ми — каза той, като я повика с ръка при себе си.

Тя се приближи и му позволи да я целуне. Той имаше страшно настоятелен език, който умело се плъзгаше напред-назад из устата й, докато ръцете му заопипваха тялото й и се спряха на гърдите й.

След малко тя нежно го отблъсна.

— Бих искала да вдигна тост — рече тя, леко задъхана.

— Моля те... позволи ми — рече той, като се премести до бутилката шампанско, напълни две чаши и подаде едната на нея. — За най-красивото момиче на света — каза той, вдигайки чашата си към нея.

Още една изтъркана фраза. Не можеше ли да измисли нещо оригинално?

Чукнаха се, той провря ръка през нейната и отпи.

„Най-добре да внимавам да не ми сипе още някое хапче в чашата. Не бива да го изпускам от очи нито за миг.“

— Сигурно изпитваш носталгия по Италия — рече тя, като отпи малка глътка от шампанското.

— Така е — отвърна той. — Само че, докато съм с теб, сякаш нищо не ми липсва.

О, боже, с всяка изминала минута репликите му ставаха все по-банални.

Той се примъкна по-близо към нея, за да я целуне отново. Тя погледна часовника си зад рамото му, всичко трябваше да бъде синхронизирано.

— Да идем ли в другата стая? — предложи тя.

— За мен ще бъде удоволствие — отвърна той, очарован, че вечерта се развива толкова добре.

— Ела — подкани го тя, като го хвана за ръка и го поведе в спалнята, където много бавно свали сребристите си рокля и показа, че отдолу носи само изрязани бикини.

— Белисима! — промълви той, като си помисли, че всичко напредва по-бързо, отколкото бе очаквал. — Толкова си красива!

— Съблечи се, Карло — каза тя.

Не се нуждаеше от втора подкана. Без да се мае, свали всичко и застана пред нея в черните си слипове, издути от ерекцията му.

Бриджит се отпусна на леглото. Той се качи върху нея. Макар и да се чувстваше невероятно уязвима, тя знаеше, че всеки момент ще заликува, понеже настъпваше мигът на отмъщението.

Когато той отново започна да я целува, на вратата се позвъни.

Спаси я звънецът! Най-важното бе да се улучи моментът.

— Не му обръщай внимание.

— Сигурно е камериерката, за да донесе ваза за цветята — каза тя и с мъка се изправи.

— Ще дойде пак по-късно.

— Не, иди да отвориш. Моля те, скъпи. Тези рози са толкова красиви, нека ги внесем тук, докато се любим.

„Хей, щом той може да ръси баналности, значи и на мен ми е позволено.“

— Добре — примири се той и с неохота се изправи. Облечен само по бельо, той стигна до вратата и я отвори.

Не беше камериерката, а Фиона.

— Карло? — каза тя, а очите ѝ се ококориха от шока и изненадата, докато до съзнанието ѝ достигна фактът, че той не е облечен. Тя погледна покрай него към леглото. — Карло, не разбирам...

До нея стоеше баща ѝ.

— Карло! — изрева Леополд, който веднага схвана всичко. — Какво по дяволите става тук?

Бриджит коленичи на леглото и вдигна чаршафа, за да се покрие.
— Аз... съжалявам, Фиона — каза тя искрено, понеже нямаше нищо против горкото момиче. — Мислех... мислех, че Карло ти е казал за нас.

Фиона бе шокирана.

— Кучка! — извика тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Отвратителна гадна кучка!

При тези думи тя се обърна и хукна по коридора.

Леополд впери гневен поглед в Карло.

— Ще те срина със земята — изрева той, преди да се обърне и да се втурне след разстроената си дъщеря.

Карло поклати глава, очевидно изумен.

— Това е невъзможно — каза той. По лицето му изби руменина.
— Как е възможно да са знаели, че съм тук?

— Може би са те проследили — отвърна Бриджит, изненадана, че тържеството ѝ е толкова нищожно. — И без това щеше да разваляш годежа, не бива да се чувстваш толкова зле.

— Изобщо не съм предполагал, че тя ще открие всичко по този начин — каза той. — Никога.

— Трябва да си вървиш — рече Бриджит, като стана от леглото и си облече роклята.

— Защо да си вървя? — попита той озадачен.

— Прекалено разстроена съм.

— Не говори глупости.

— Аз имам чувства, Карло. След станалото се усещам отвратително.

— Нека седнем и да го обсъдим — каза той, като я хвана за ръка.

— Не — отказа твърдо тя, като се отскубна и влезе в хола.

— Бриджит — каза той, застанал точно зад нея. — Ти си тръгваш утре. Трябва да поговорим.

— Не мисля — рече тя, като най-после се обърна и го погледна в лицето.

— Какво искаш да кажеш?

— Ето какво е положението, Карло — каза тя, като се наслаждаваше на всяка дума, защото това бе моментът, който бе чакала, и се чувстваше добре, застанала пред него. — Току-що ти погодих номер.

Леденостудените му очи притъмняха.

— Моля?

— Аз поканих Фиона и баща ѝ тук — съобщи тържествуващо тя. — Знам какво ми стори в Ню Йорк. Упои ме, за да можеш да спиш с мен. И ако си, си въобразявал, че просто ще преглътна и ще се примиря с такова нещо, значи не си попаднал на когото трябва.

Лицето му притъмня от ярост, докато смисълът на думите ѝ стигна до него.

— Ти си ми погодила номер?

— Да.

— Ти си погодила номер на мен, Карло Виторио Вити? — повтори той.

— Да, Карло, така е — отвърна тя. — А сега бъди така добър да се облечеш и се измитай. И никога повече не се опитвай да се свържеш с мен. Играта свърши.

— Шибана американска кучка! — изръмжа той и без предупреждение замахна и я удари толкова силно в лицето, че тя се препъна и едва не падна.

Не можеше да повярва, че я е ударил, това бе като гръм от ясно небе.

Той се приготви да я удари отново.

— Престани! — извика тя. Не беше предвидила, че ще изпадне в такава ярост. — Махай се, преди да съм извикала охраната.

— Затваряй си мръсната уста, американска кучко! — извика той, а красивото му лице се бе изкривило в маска на ярост.

Тя отстъпи, внезапно уплашена.

Той тръгна след нея, сграбчи я изотзад, сложи ръка на устата ѝ и отново я зашлеви. После я повлече в спалнята и я просна на леглото.

— Ако гъкнеш, ще те убия — заплаши я той с див поглед в очите. — Никой не може да постъпи така с Карло и да се отърве безнаказано. Чуваш ли ме, кучко? Никой. ЧУВАШ ЛИ МЕ!

ГЛАВА 44

Прайс не си падаше по традиционните неща, предпочиташе да изглежда по-нестандартно. Така че за приема на Винъс и Купър той избра черен смокинг с черна риза, а вместо от сатен, лентата от страни на панталона му бе от черна кожа. С голата си глава и гладката, тъмношоколадова кожа той хващаше окото и си го знаеше. Чувстваше се адски добре, понеже този следобед агентът му бе изпратил окончателните договори за първата му главна роля в един филм. Прайс Уошингтън скоро щеше да добави и филмова кариера към дългия списък с постиженията си.

Не се побираше в кожата си от радост.

На приема щеше да го придружава Криси, безмозъчният фотомодел. Реши да вземе нея, защото беше най-атрактивната сред приятелките му, и стига да не си отваряше устата, всеки мъж щеше да му завижда заради нея.

Той се погледна в огледалото още веднъж, сложи си малко крем на главата, за да заблести, и се напръска с „О Соваж“ на „Кристиан Диор“. Когато най-после се приготви, слезе долу.

Както обикновено, Айрина бе заета в кухнята.

— Тръгвам — каза той.

Тя не се обърна, което го подразни. Беше прекарала нощта в леглото му, можеше поне да му обърне малко внимание, да му каже колко страхотно изглежда. Но не.

Тя бе прекалено заета, по дяволите, да лъска някаква сребърна кафеварка.

— Казах, че тръгвам — повтори той.

Този път тя обърна глава. Прайс разпери ръце в очакване на комплимент.

— Харесва ли ти тоалетът ми?

— Изглеждате добре, мистър Уошингтън — отвърна тя. Лицето ѝ остана безизразно както обикновено.

Добре? Ега ти!

— Е, човек трябва да се старае — подметна той.

„Миришеш на бордей“, искаше да каже тя, но прехапа устни. Нямаше как да изрече истината. Имаше някои граници, които не се осмеляваше да пресече. Мила влезе в кухнята и тихо подсвирна.

— Охо, мистър У, изглеждате страхотно!

Той ѝ кимна. Истината бе, че не можеше да понася момичето — всяка нейна дума бе неискрена. Той си напомни да каже на Теди, че не му се иска да се мотае с нея. Напоследък бе забелязал, че Теди отново души около момичето, и бе най-добре да го озапти, преди нещата да са стигнали по-далеч. Сега, след като Мила си бе намерила работа, нямаше причина Теди да прекарва повече време с нея.

Мила му отправи студена усмивчица.

— Някой специален повод ли има, мистър У?

Айрина стрелна дъщеря си с поглед. Не одобряваше факта, че разговаря с шефа ѝ.

— Прием — отвърна Прайс.

— На някой известен ли е? — упорито продължаваше Мила.

Айрина ѝ отправи още един гневен поглед.

— Винъс Мария и Купър Търнър — рече Прайс, ядосан на себе си, задето си прави труда да отговаря.

— О, големи звезди — рече Мила с леко подигравателна нотка.

— Може би трябва да ви дам тефтера си за автографи.

„Може би аз трябва да ти дам един силен шамар!“, помисли си той. И защо си бе боядисала косата руса, при това толкова нескопосано?

— Къде е Теди? — попита той рязко.

Мила сви рамене.

— Нямам представа.

— В стаята си — каза Айрина.

Прайс отиде до долния край на стълбите и се провикна:

— Теди!

Синът му се появи в горния край на стълбите.

— Какво има, тате?

— Тръгвам. Довечера вкъщи ли ще си?

Теди кимна, като забеляза, че Мила е долу. Ако можеха да се отърват от Айрина, цялата къща щеше да е на тяхно разположение и може би щяха да продължат оттам, откъдето бяха прекъснали.

— Добре тогава... И умната — рече Прайс, като чакаше коментар за външния си вид. Теди не каза нито дума. — Доскоро — рече Прайс, като отиде до гаража и се качи в новото си черно ферари.

Като се настани зад волана, той запали колата и се запъти към мис Пилешки мозък.

— Невъзпитано е да разпитваш мистър Уошингтън къде ще ходи — рече Айрина, загледана гневно в дъщеря си. — Имаш късмет, че ти позволява да стоиш тук, след като вече си пораснала.

— Не съм ли истинска късметлийка? — каза саркастично Мила. — Предполагам, че трябва да се науча да целувам големия му черен задник — като теб.

Очите на Айрина издадоха гнева ѝ.

— Какво каза?

— Нищо — промълви Мила, като бързо заотстъпва. Винаги бе мразила майка си. Мразеше я по много причини, но главно защото Айрина никога не ѝ бе казала кой е баща ѝ. Тя не вярваше на версията за старото гадже от Русия. Ако наистина беше така, защо тогава не ѝ казваше името му?

Айрина постоянно я лъжеше, а животът ѝ в Русия, преди да дойде в Америка, бе забулен в мистерия. Беше казала на Мила, че цялото ѝ семейство загинало при катастрофа с влак. Според Айрина били останали само те двете. О, да, и мистър Голямата Звезда Прайс Уошингтън, и синчето му — страхливият тъпанар. Мила мразеше и него.

През последните няколко дни се бе опитвала да намери начин да натопи Теди за стрелбата и да прибере наградата. Сто хиляди долара. Астрономическа сума. Цяло състояние. Началото на нов, много по-добър живот. Тя се обади на ченгетата, за да се увери, че наградата съществува, сега само трябваше да намери начин да я вземе.

Проблемът беше деликатен. В крайна сметка именно тя беше стреляла. Като изключим Теди, имаше само още един човек, който би могъл да я посочи, и това бе Лени Голдън, оцелелият. Така че въпреки отпечатъците на Теди върху пистолета Лени Голдън можеше да я разпознае, а тя просто не биваше да допуска това.

Как можеше да го предотврати? Това бе въпросът.

Най-накрая ѝ хрумна разрешение.

Да убие Лени Голдън.

Да, но как?

За сто хиляди долара все щеше да измисли нещо.

ГЛАВА 45

Имението на Винъс Мария и Купър Търнър в Холивуд Хилс бе окъпано в светлини и пълно със скрита охрана, когато гостите заприиждаха. Освен това имаше и много хора от охраната, които не се криеха — пазачи на входа, които държаха списъци с поканените гости, ченгета, които не бяха дежурни и обикаляха с кучета огромните пространства, подбрани детективи, които се смесваха с тълпата.

Никакви журналисти. Купър бе непреклонен по този въпрос и през шестте години, откакто бяха женени, Винъс се бе научила да се съгласява с исканията му. Така животът ставаше много по-лесен. Все пак тя бе женена за известна личност, заклет ерген и плейбой, и всички я уверяваха, че той никога няма да се ожени.

Така ли? Тя скоро промени този грешен възглед. След едно малко нестабилно начало сега двамата бяха щастливи, доколкото това бе възможно за хора, живеещи в големия холивудски аквариум. Понеже наистина си беше аквариум. Всяка постъпка на Винъс и Купър се следеше отблизо, наблюдаваше се и се описваше. Веднъж месечно таблоидите печатаха скандални истории за това как Купър се бил влюбил в партньорката си във филма, който снимал в момента, или как Винъс била преспала с най-новия плейбой. Това поне внасяше разнообразие сред пороя изявления, които твърдяха, че страда ту от анорексия, ту от булимия или изпада в нервни кризи. Или пък историите, че еди-кога си Купър бил хванат с три стриптийзьорки в Тихуана — тоест по времето, когато не въртял любов с Мадона — най-голямата съперница на Винъс.

Заглавията във вестниците, естествено, бяха пълни измишльотини. Двамата с Купър бяха решили да ги приемат откъм смешната им страна — да ги съдят за клевета, струваше твърде скъпо и отнемаше много време.

За приема си Винъс бе решила да облече златиста рокля без презрамки, която я обгръщаше като втора кожа. Полагаше големи

усилия, за да поддържа най-хубавото тяло в целия град. Това бе тежко и мъчително, но си струваше.

Купър си дооправяше папийонката, когато тя се приближи иззад него. Той огледа отражението ѝ в огледалото.

— Изглеждаш страхотно!

— Ти също — отвърна тя, понеже знаеше, че Купър обожава комплиментите не по-малко от жените. Все пак бе актьор и колкото и да бе известен, си оставаше неуверен и се нуждаеше от постоянно насърчаване, както повечето звезди.

— Мерси — отвърна той. — Готови ли сме да слезем?

— Щом мислиш, че е шик да бъдем първите гости на собствения си прием.

— Защо не? — каза той. — О, да, и преди да тръгнем, имам нещо малко за теб.

— Не сега, Купър — спря го тя с циничен смях. — Моля те. Ти си ненаситен. Ще го направим по-късно.

— Отлепи за миг мислите си от панталона ми — пошегува се той.

— Защо? Там ми харесва!

Той бръкна в джоба си и ѝ подаде малка кожена кутийка. Тя я отвори. Вътре имаше прекрасен пръстен, украсен с брилянти и смарагди.

— Честита годишнина — рече той.

— Я! — възкликна тя и го извади от кутийката. — Невероятен е!

— Става ли ти?

Тя плъзна пръстена на безименния си пръст.

— Като по мярка.

— Тогава, мила — каза той, като я хвана под ръка, — да слизаме и да се забавляваме на приема си.

— Закъсняваш — рече припряно Лъки, която изглеждаше поразително красива в черен костюм без нищо под него.

— Дори не знам защо съм тук — рече Стивън.

— Тук си, защото Кариока иска да дойде на приема, а не е зле и ти да се позабавляваш. Освен това означава, че можеш да си тръгнеш рано.

— Тя няма ли да остане да пренощува у вас?

— Не, Стивън. Тази вечер Кариока ще се прибере с теб у вас. Не знам колко пъти трябва да ти повтарям това, но малкото ти момиченце загуби майка си и ще е още по-трагично, ако загуби и баща си. Между другото тази вечер си изключително красив.

— Благодаря — отвърна той кисело. — Не се чувствам такъв.

— Да ти приготвя ли нещо за пиене, преди да тръгнем? — попита тя, приближавайки се до барчето.

— Не — отвърна той. — Къде са момичетата?

— Горе, обличат се — съобщи тя, като си наля малко водка. — Трябва да ги видиш колко се вълнуват. Толкова се радвам, че промени мнението си и реши да дойдеш.

— Винъс нахлу в офиса ми и го промени вместо мен.

— Трябва да се чувстваш поласкан, че си е направила труда.

— Да, много мило от нейна страна.

— Ти имаш приятели, Стивън, приятели, които те обичат. Не забравяй това.

Преди да успее да отговори, Лени влезе в стаята.

— Радвам се да те видя, Стивън — поздрави го той.

Стивън кимна.

— Аз също, Лени.

Лъки знаеше колко натегнати са отношенията помежду им, но се надяваше, че тази вечер нещата ще се променят.

Няколко минути по-късно Мария и Кариока се втурнаха засмени по стълбите, накипрени.

— Маймунчета малки, изглеждате фантастично! — рече Лъки, като взе апарата си „Никон“. — Хайде, съберете се. Време е за снимки!

Мария прехвърли ръка през рамото на Кариока, издаде крак напред и наклони глава, заела поза като професионален модел.

„Ще си имам проблеми с това момиченце, помисли си Лъки. Тя е точно като мен, като бях на нейните години. Много е вироглава.“

— Стивън — инструктира го тя, — влез в кадър. Застани между момичетата.

— Никакви снимки — рече той, като поклати глава.

— Хайде де, тате — замоли го Кариока. — Моля те! Моля те! Моля те!

— Чичо Стивън, ела! — нареди Мария.

Стивън с неохота се съгласи. Лъки ги снима.

— Добре — каза тя. — Достатъчно. Време е да се забавляваме.

— Много съм натруфена, нали? — рече Лина, като за първи път прозвуча неуверена.

— Изглеждаш несравнима — отвърна Макс, като ѝ помогна да се качи в неговото мазерати.

— Не, прекалих — рече тя, като съжали, че не избра лъскавия черен тоалет на Версаче, вместо шокиращата розова рокля на Бетси Джонсън.

— Лина, направо ще ги сразиш!

— Мислиш ли?

— Сигурен съм — рече той, въпреки че наистина намираще роклята ѝ за прекалено натруфена. Шокиращо розова, с воланчета и набори, къса отпред и дълга отзад, в нея Лина приличаше на нагиздена младоженка. За щастие той познаваше жените дотолкова, че да не изкаже на глас мнението си.

— Мога ли да казвам на хората, че ще играя в новия филм на Чарли Долар? — попита тя, като извади гланц за устни от чантичката си.

— Не. Нито думичка, преди да подпишеш договора.

— Ясно — рече тя, като си сложи още гланц с пръст.

— А и какво ти пука? — попита Макс. — Всички знаят коя си. В годината на топмоделите сме, а ти, скъпа, си точно това!

Тя се ухили щастливо.

— Прав си.

— Говорих с Чарли, преди да тръгне — рече Макс, като престрои мазератито си в скоростната лента.

— Така ли? — подхвърли небрежно Лина. — Той спомена за мен, нали?

— Смята, че си истинска омайница.

— Омайница, значи — рече тя с доволна усмивка.

— Нали знаеш, че си има приятелка?

— Да. Той измърмори нещо в смисъл, че можела да нахълта и да ме застреля.

— Бъди уверена, че наистина може да го направи! — рече Макс, като си представи заглавията по вестниците. — Далия е силна дама и като казвам дама, имам предвид точно това. Не е от приходящите хубавици, с които Чарли понякога преспива.

— Коя е тя? — попита любопитно Лина.

— Далия Съмърс е сериозна актриса. Двамата с Чарли вече няколко години се карат и сдобряват. Имат двегодишен син, Спорт.

— Така ли се казва?

— Чарли сам му избрал това име.

— Напълно в негов стил. Както и да е — добави тя. — Нямах намерение да се женя за него.

Макс се засмя.

— Отдъхнах си, защото не обичам да спя с омъжени жени.

— Какво те кара да мислиш, че ще спиш с мен тази вечер? — попита тя, като го подразни с бавен сексапилен поглед.

— Понеже... ми напомняш за мен самия. И двамата сме хищници. И двамата обичаме да дебнем дивеча.

— Така ли? — попита тя.

— Да — отвърна той.

Лина се усмихна. За филмов агент Макс Стийл бе доста проникателен. А тя харесваше това у един мъж. Проникателен и със страхотен задник. Довечера, ако продължаваше да е на ниво, мистър Макс Стийл можеше да извади необикновен късмет.

ГЛАВА 46

Бриджит бавно дойде в съзнание. Като започна да идва на себе си и да си припомня какво се бе случило, почувства как я обзема страх.

Лежеше на леглото в спалнята на хотелския ѝ апартамент, а Карло сновеше край нея и държеше влажна кърпа на челото ѝ. Бе напълно облечен. Тя не.

— Ти припадна — рече той.

— Не съм — успя да каже тя, като се намръщи от болката, понеже имаше чувството, че някой я е фраснал в лицето с огромен чук.

— Да, припадна — рече той с успокоителен глас, а аристократичните му черти бяха спокойни и сдържани. — Тревожех се за теб.

Невероятно! Бе я пребил така, че тя изгуби съзнание, а сега седеше на ръба на леглото и се държеше все едно нищо не е станало.

Тя се опита да помръдне.

— Не се движи — каза той. — Не искам да припаднеш отново, сага.

О, боже! Това бе истинска лудост. Първо я биеше, а после се държеше като загрижен самарянин.

Тя лежеше неподвижно и се опитваше да си събере мислите. Как би постъпила Лъки? Вероятно щеше да го простреля в топките и да избяга. Лъки живееше по своите си правила.

Тя вдигна ръка и докосна лицето си, усещаше бузата си пареща и подута там, където я бе удрял. Може би бе обезобразена за цял живот. Трябваше ли да се разкреци? Или може би сега, след като той изглеждаше поуспокоен, трябваше просто да се опита да го изпъди? Какъв неочакван обрат взе тази нощ на отъмщение.

— Карло — започна тя със спокоен равен глас. — Мисля, че ще е най-добре да си тръгнеш.

— Защо? — попита той намръщен.

Защо ли? Той се шегуваше? Не знаеше ли какво е сторил?

— Понеже съм уморена и ми се спи. Можем да говорим утре сутринта.

— Не мога да те оставя, Бриджит — отвърна той. — Не искам никога повече да те оставям.

— Знам — каза тя, като се включи в странната му игра. — И аз се чувствам по същия начин. Но точно сега съм изтощена.

— Аз те ударих, нали? — попита той.

— Ами... да.

— Не исках. Но ти толкова ме разгневи — той стана и закрачи напред-назад из стаята. — Ти се отнесе зле с мен, Бриджит. Не понасям хората да се държат зле с мен.

Тя бе достатъчно умна да не започва нов спор с него. Не искаше той отново да загуби самообладание. Явно бе неуравновесен.

— Съжалявам, ако смяташ, че съм се отнесла зле с теб — рече тя бавно.

— Обвиняваше ме в неща, които не са верни — извика разгорещено той.

— Може би съм сбъркала — каза тя, като се помъчи да се изправи.

Без предупреждение, той се наведе и я прегърна. Тя усети как раменете му се разтресоха. О, боже! Той наистина плачеше.

— Бриджит — изхлипа той, — трябва да ми простиш. Понякога не знам какво правя. Моля те, прости ми.

— Трябва да се наспя, Карло — рече тя твърдо.

— Не, не, не мога да остана сам — каза той. — Ела с мен в апартамента ми.

— Това е невъзможно.

— Защо?

— Защото въъ... очаквам важни телефонни обаждания — измисли тя набързо. — Ако не съм тук, хората ще се разтревожат.

— Можеш да им се обадиш.

— Ами... да.

— Сложи си някои неща в чантата и ела с мен.

— Не, Карло, не мога.

В очите му внезапно се появи опасен блясък.

— Напротив, можеш и ще го направиш.

— Добре — рече тя, а в главата ѝ се оформи план. След като стигнеха във фойето, тя щеше да извика за помощ и да избяга от него. — Щом искаш.

— Да, искам — каза той, като ѝ помогна да стане от леглото. — Трябва да се реванширам, ангел мой.

Тя взе роклята си от долния край на леглото и я облече. Негодникът сигурно я бе съблякъл, докато е била в безсъзнание. Тя се зачуди какво друго е направил...

Много ѝ се искаше да се погледне в огледалото и да провери колко е поразено лицето ѝ.

— Трябва да ида до тоалетната — каза тя.

— Ще дойда с теб.

— Не, Карло. Чакай ме отвън.

— Нямам ти доверие, Бриджит.

— За какво ми нямаш доверие? — попита тя спокойно, макар че вътрешно се тресеше. Защо винаги се озоваваше в такива невъзможни ситуации. Защо? Защо? Защо?

Едвам се държеше на краката си, докато той я придружи до тоалетната. Той влезе с нея и застана до вратата, като прегради пътя ѝ към телефона на стената.

— Хайде — рече той. — Побързай.

— Вече не ми се ходи — каза тя, като се опитваше да се види в огледалото.

Карло отново препречи пътя ѝ.

Върнаха се в спалнята. Той се приближи до гардероба и рязко го отвори.

— Какво правиш? — попита тя, като се чудеше дали да не опита да избяга.

Не. Невъзможно. Той стоеше между нея и вратата. Не искаше да рискува отново да я пребие.

— Трябва да се покриеш с нещо — рече той, като измъкна един дълъг морав шал на Армани. — Увий това около главата си. Къде са ти очилата?

— Вън е тъмно — рече тя.

— Знам — каза той. — Къде са?

Тя посочи едно чекмедже. Карло го отвори и намери полупрозрачните очила.

„Направи нещо, викаше един глас в главата ѝ. Махни се от него, по дяволите.“

„Как бих могла? Той ме е хванал в капан.“

Карло затършува из гардероба, намери дългия ѝ шлифер и ѝ го подаде. Тя го облече.

— Тръгваме — рече той, като я хвана под ръка. — Искаш ли да си вземеш нещо?

Тя поклати глава, като си мислеше, че в мига, в който стигнеха до фойето, щеше да е свободна. Все пак той не я заплашваше с пистолет или нещо подобно. И едва ли би я пребил пред очите на други хора.

Той се приближи до вратата, откряна я и надзърна навън.

— Добре — рече той. — Да тръгваме.

Дългият коридор беше празен.

По дяволите! Надяваше се да види някоя камериерка или сервитьор от рум сървиса, някой, който да ѝ помогне.

Карло хвана ръката ѝ здраво, когато се запътиха към асансьорите. Като стигнаха до тях, той ги подмина и се насочи към друга врата.

— Къде отиваме? — попита тя, като започна да се паникьосва.

— Към служебния вход — отвърна той.

Тя рязко се спря.

— Не! Върни ме обратно в стаята ми.

— Щом така искаш, ангел мой.

И я удари толкова силно в челюстта, че тя отново припадна и всичко потъна в тъмнина.

ГЛАВА 47

Лъки обикаляше наоколо, търсейки Винъс и Купър. Хората се опитваха да я спрат и да я заговорят, но годините, които бе прекарала в Холивуд като ключова фигура, я бяха научили ловко да се измъква и да продължава напред. Лени бе изчезнал в тълпата от гости, а Мария бе здраво вкопчена в ръката му. Стивън и Кариока бяха тръгнали с тях.

Усети една твърде позната ръка на рамото си.

— Какво става, Лъки?

Тя се извърна и се озова лице в лице с Алекс.

— Как си, Алекс? — поздрави го тя, без дори да е сигурна дали се радва да го види, понеже той се превръщаше в усложнение, от което нямаше нужда.

— Как мина остатъкът от уикенда ти? — попита той.

— Доста добре — рече тя уклончиво. — А твоят?

— Щеше да е по-хубав, ако...

— Не започвай пак, Алекс — прекъсна го тя, като му отправи предупредителен поглед, понеже знаеше точно какво се кани да каже.

— Доколкото разбирам, сдобряването е минало добре.

— Не беше сдобряване. Бяхме разделени само за една нощ.

— Да, но тази една нощ можеше да е начало на нещо.

— Не се обнадеждавай.

Очите ѝ оглеждаха стаята.

— Къде е липсващият съпруг?

— Тук е. И добрата новина е, че пак се залавя за работа.

— Какво прави?

— Работи по нов сценарий. Филмът ще е за насилието — отвърна тя, като извади една цигара от чантата си.

— Насилието не е жанрът на Лени — рече Алекс, изваждайки запалка. — Той е известен с комедиите си.

— Е, сега иска да напише нещо по-сериозно — рече тя и дръпна дълбоко.

— Наистина ли? — попита Алекс и я стрелна с поглед на нещо повече от най-добър приятел.

— Да, наистина — отвърна тя, като ѝ се прииска да не е толкова дяволски привлекателен.

— Да идем на бара — предложи той, като я хвана под ръка.

— Всъщност търсех Винъс. Виждал ли си я?

Той направи жест към другия край на стаята.

— Ето я там, заобиколена от тълпа мъжища.

— Сигурно умира от кеф.

— Убеден съм — съгласи се Алекс.

— Ще я вземеш ли отново в твой филм?

— Ако намеря подходящ.

— Знам, че тя го иска. Много ѝ харесваше да работи с теб.

— Винъс е много подценявана актриса — рече той, като поведе Лъки към бара. — Какво ще пиеш?

— Мартини с водка.

— Нека бъдат две — заръча той на бармана.

— Не мислех, че пиеш мартини — отбеляза тя.

— Не пия. Но текилата винаги ни забърква в бели, не си ли спомняш?

Беше решен да ѝ припомни миналото в същата степен, в която тя бе също толкова готова да го погребее.

— Не, не помня — скастри го тя.

Барманът сръчно смеси питиетата им и им подаде две изстудени мартинита.

— Размисли ли отново върху разговора ни? — попита Алекс, като я поведе към един тих ъгъл.

— За кой разговор става дума? — попита тя, отпивайки от чашата си.

— Онзи за твоето продуциране.

— Не съм имала време да помисля по въпроса — излъга тя, понеже не смяташе да му казва, че Лени съвсем не е запален от идеята.

— Какво ще кажеш тримата да работим заедно? — предложи той. — Ти, аз и Винъс? Какво съчетание ще сме. Наистина можем да ги разбием.

— Много си упорит.

— Не ми е особено забавно да те гледам без работа. Не те бива за примерна домакиня, Лъки.

Тя не може да сдържи усмивката си.

— Говориш като Лени. Днес трябваше да му приготвя сандвич, понеже според него така правели съпругите, които си стояли вкъщи.

— Бас държа, че това много ти е харесало.

Тя завъртя очи.

— Можеш да си представиш.

— Попаднах на някои интересни сценарии — рече Алекс. — Какво ще кажеш да ти ги пратя, да видим какво ще кажеш?

— Добри ли са?

— Не, Лъки — отвърна ѝ той. — Аз се занимавам само с долнопробни проекти.

— Добре — рече тя засмяна. Ами да, ако Лени не искаше да работи с нея, как би могъл да се противопостави на сътрудничеството ѝ с Алекс?

Само дето знаеше, че ще е против. Изобщо не се съмняваше в това.

— Това е Далия — Макс сръга Лина, която стоеше до масата с ордъврите и нагъваше сандвичи-хапки с хайвер.

— Къде? — попита Лина, като продължи да се тъпче.

— Ей там. Жената със зелената рокля.

— О! — възкликна Лина, като огледа стройната жена, минаваща четиридесетте, с дълга тъмна коса и поразителни черти. — Страшничка е!

— Всъщност е много сваятна — рече Макс. — Ако Чарли беше умен, щеше да се ожени за нея.

— Да не би да не знае, че Чарли спи, с която му падне.

— Сигурен съм, че е наясно. Но Далия е мъдра жена и е решила да не обръща внимание на това.

— Какво толкова мъдро има в това? — попита Лина, като напъха още хайвер в устата си.

— Стига никоя да не заплашва територията ѝ, тя е щастлива.

— Коя е територията ѝ?

— Общественият Чарли — обясни Макс. — Този, който ходи на бенефиси, връчвания на награди и събирания на гилдията и седи на почетната маса. Далия винаги го придружава в такива случаи.

„По дяволите! Отиде ми възможността да ме снимат с него.“ Тя си бе представяла как отиват на някоя премиера с Чарли, хванати под ръка, отвсякъде проблясват светкавици на фотоапарати и всички цъкват с език и им се възхищават. Майка ѝ би умряла от кеф.

— Спри да ядеш за момент — инструктира я Макс. — Партньорът ми, Фреди Леон, идва насам. Дръж се добре. Фреди се грижи за повечето големи таланти в този град.

— Трябва ли да съм впечатлена?

— Да. И недей да му се умилкваш. Фреди има много щастлив брак.

— Разбира се — изсумтя недоверчиво Лина. — Нали всички са такива!

— Здравсти, Фреди — рече Макс, когато партньорът му се приближи. — Искам да те запозная с Лина, тя е в агенцията.

— Здравей, Лина — поздрави Фреди. Имаше безизразно лице, кафяви очи и безлично поведение.

— Аз май съм взела по-добрата ти половина — рече весело Лина. — Надявам се да е добър колкото теб.

— Макс ще се грижи за теб — рече Фреди с равен тон. — Чувам, че сме влезли в новия филм на Чарли Долар. Поздравления.

— Не бива да казвам нищо, докато не подпиша договор.

— Няма страшно — рече той. — Ние сме вътрешни хора.

— О, да, така е — рече тя, като опита да завърже бърз флирт.

Фреди не клъвваше.

— Радвам се, че се запознах с теб, Лина — рече той и бързо продължи напред.

— Студен е — отбеляза Лина, като се върна към хайвера.

— Фреди си е такъв — рече Макс с лека усмивка. — Трябва да запомниш едно нещо в този град. Никога не пресичай пътя на Фреди Леон.

— Нямах такова намерение. О, боже! — възкликна тя. — Виж кой идва към нас сега!

— Кой?

— Флик Фонда.

— Познаваш ли Флик? — попита Макс, като се запита кой ли е агентът на легендарната рок звезда и дали можеше да му отмъкне Флик. — Никога не съм го срещал. Запознай ме.

— Той е с досадната си жена — рече Лина с отвратена физиономия. — Бързо, да изчезваме!

— Не говори глупости — спря я Макс. — И без това вече е твърде късно.

— Здравей, скъпа — рече Флик, като ги огледа. Изглеждаше точно като рок звезда: кожени панталони, нашарени със спрей, широка бяла риза, диамантени обици на двете уши. — Как си?

— Радвам се да те видя, Флик — рече Лина, като го целуна превзето по двете бузи, оставяйки ясни отпечатъци от червило. — Познаваш ли Макс Стийл, агентът? Всъщност моят агент.

— Здравей, Макс — рече Флик, а кървясалият му поглед шареше из стаята, да не би да е пропуснал някоя мацка.

— Удоволствието е изцяло мое, Флик — отвърна Макс, като изведнъж се вживя в ролята си на агент. — Аз съм много голям твой почитател.

— Винаги се радвам да чуя това — рече Флик. — Ще ми продаде още няколко компактдиска, нали? Това е жена ми, Памела. Пами, кажи здрасти на всички.

Памела пристъпи напред с гневно изражение на многострадалното лице. Някогашната красавица сега бе подозрителна към всяка жена, с която съпругът ѝ говореше, и като се има предвид, че той бе преспал с повечето от тях, подозренията ѝ бяха основателни.

— Здравсти, Пам — рече Лина и превзето помахна с ръка. — Не съм те виждала от доста време.

— Аз те виждам навсякъде — отвърна Памела. — Не се ли боиш, че се показваш твърде много?

— Не — отвърна Лина, като отметна дългата си черна коса, докато отправяше особен поглед към мъжа ѝ. — Колкото повече им даваш, толкова повече искат. Така ли е, Флик?

Флик, усетил задаващите се неприятности, хвана жена си за ръка и каза:

— Хайде, скъпа. Зърнах Род и Рейчъл. Да идем да ги поздравим.

— Хубава рокля — рече Памела, която не можа да се въздържа от още едно ужилване за раздяла. — Да не ти е останала от някой

карнавал?

— Каква крава! — промърмори Лина, когато двамата се отдалечиха.

— Виждам, че жена му ти е почитателка — отбеляза Макс.

— Не можеш да спечелиш всички — изсумтя Лина, като отново насочи вниманието си към хайвера.

Мис Пилешки мозък носеше рокля, която човек трябваше да види, за да повярва. Прайс искаше всички мъже да му завиждат, но роклята на Криси бе нелепа. Отзад оранжевият плат бе срязан до цепката на задника ѝ, отпред се спускаше почти до зърната ѝ, а отстрани имаше прозрачни зигзагообразни ленти, които разкриваха останалото.

На Прайс му стана неудобно. Мис Пилешки мозък се бе пременила като за корицата на порно видеокасета.

— Криси — каза ѝ той, като отиде да я вземе, — така ли ще дойдеш?

— Прайс — отвърна му тя, доста дръзко за тъпа блондинка, — а ти така ли ще дойдеш?

Вечерта им не започна много успешно.

Още щом пристигнаха на приема, Прайс откри едно канапе в ъгъла, остави Криси там с едно питие и се измъкна, като я увери, че веднага се връща. Нямаше никакво намерение да обикаля наоколо с нея.

Истината бе, че нямаше нужда да си води компания, приемът бе фрашкан с красавици от всякакъв калибър. Дори забеляза един топмодел, Лина, в другия край на стаята — жена, с която определено искаше да се запознае, макар че и нейната рокля беше трагичен случай. Какво им ставаше на жените тази вечер? Един голям прием и загубваха всякаква мярка по отношение на вкуса си за дрехи.

Той се огледа за Винъс. Бяха се сприятелили покрай няколко благотворителни прояви. Той бе завел Теди на последния ѝ концерт в Холивуд Боул и на него много му хареса, макар и да твърдеше, че си пада само по гангстерски рап.

— Прайс — рече Винъс, промъквайки се иззад гърба му. — Не ми казвай, че ти си довел оная повлекана с оранжевата рокля?

— Шшшт, моето момиче — рече той, като вдигна пръст към устните си. — Това беше грешка.

— Бях останала с впечатление, че имаш по-добър вкус — заяде се Винъс.

— Така е — отвърна той.

— Ще трябва да намерим някой, на който да я хързулнем.

— Кой например?

— Има една групичка продуценти, стари приятели на Купър — рече Винъс. — Сигурен съм, че поне един от тях ще се развълнува от перспективата да я обара на задната седалка на някоя лимузина.

— Уреди го — помоли я Прайс. — Нужна ми е помощ.

— Определено — съгласи се Винъс, като присви големите си устни, досуц като суперзвезда.

— О, да — добави Прайс. — Като идвах насам, бройнах оня топмодел, Лина. Тя е направо невероятна, мамка му стара! Ще ме вредиш ли?

— Когато кажеш, бейби. Ти си звезда. Това може да се уреди.

— Обожавам да ми говориш хубави работи!

— А като ти говоря мръсни работи? — рече тя, като леко се запримъква към него.

— Изобщо не се и опитвай.

— Щом настояваш. А как е сладкото ти синче?

— Момчето е добре — отвърна Прайс.

— Бас държа, че половината от приятелките ти са по-млади от него — рече Винъс, като грабна чаша шампанско от един минаващ келнер. — Както и да е, няма нужда да се потиш, вие двамата изглеждате като братя.

— Няма ли да престанеш, жено — каза той. Прайс обожаваше всеки комплимент, отправен към него.

— Да идем да намерим малката сладка манекенка — рече тя, като прокара ръка през неговата. — Аз самата още не съм се запознала с нея. Подозирам, че е тук с Макс Стийл — лукав смях. — Говори се, че Макс обикаля край летищата и си подбира момичетата още като слязат от самолета!

Прайс ѝ намигна.

— Готин тип!

Петгодишната дъщеря на Винъс и Купър, Чайна, бе заела централното място на масата за деца. Беше изключително будно дете, и разбира се, искаше да играе, също като майка си и баща си, и вече се бе появявала в един от филмите на Купър.

— Тате, тате, трябва да ида до тоалетната — съобщи Кариока, като задърпа баща си за ръкава.

Стивън, който предпочиташе изобщо да не беше идвал, с удоволствие я заведе. Чувстваше се съвсем не на място и нямаше търпение да се прибере вкъщи.

— Ще се върна — рече Кариока на Чайна.

— Побързай! — отвърна Чайна, като подскачаше на мястото си. — Ще има огромна торта!

Стивън поведе дъщеря си през претъпканата стая. Не познаваше почти никой от гостите, което изобщо не го притесняваше, понеже не се интересуваеше от филмовата гилдия. Кариока се бе вкопчила в ръката му, огледален образ на майка си.

— Тате — рече тя, а малкото ѝ красиво лице се изкриви в сериозна гримаса.

— Да, бебчето ми? — попита той и отново се замисли за това, че тя никога повече нямаше да види майка си, а това не бе справедливо.

— Радвам се, че дойде в Палм Спрингс. Беше толкова забавно! Това сега също е забавно. И тате, аз не съм бебче.

— Добре, голямо момиче.

— Тате, сега, след като мама я няма, можем ли да правим разни неща заедно?

— Разбира се, че можем, миличка — рече той, като стисна ръката ѝ.

— Харесва ми да стоя у Лъки, но най-хубаво ми е като съм с теб!

— Много се радвам, Кери — рече той. Кери беше галеното име, с което я наричаше майка ѝ. — И ти обещавам, че ще прекарваме много време заедно.

Като стигнаха до тоалетната за гости, вътре имаше някой. Кариока зачака отвън, подскачайки от крак на крак.

— Тате, тате, трябва да се изпишкам веднага! — изписка тя.

— Добре, миличка — отвърна той, като почука на вратата на тоалетната. — Бихте ли побързали — извика той. — Детето ми чака

отвън и не може да се сдържа повече.

Няколко секунди по-късно вратата се отвори със замах и пред него застана видение в шокиращо розова рокля.

— Съжалявам — рече Лина, загледана право в него. — Дълго ли се бавих?

— Ъъъ, не, всичко е наред — рече той, малко изненадан от екзотичната красота на жената. — Дъщеричката ми не можеше да се стиска повече.

— Тате! — скара му се Кариока. — Можех. Просто ми се пишкаше.

— Това имах предвид, миличка.

— Вече е на твое разположение, сладурано — рече Лина и потупа Кариока по рамото. — Влизай.

Кариока се втурна в тоалетната, като тресна вратата зад себе си. Лина се обърна към Стивън с ослепителна усмивка. Той бе най-красивият мъж, когото бе виждала от дълго време. Придаваше ново значение на фразата „черното е красиво“.

— Момиченцето ви е прекрасно. Как се казва?

— Кариока.

— Ей на това му викам име — рече тя, загледана в този невероятно красив мъж и се зачуди дали не е артист. После изведнъж се сети кой е. — Хей, чакайте малко — възкликна тя. — Вие трябва да сте Стивън.

— Познаваме ли се? — попита той вежливо.

— Аз съм Лина.

Той се намръщи и се почувства неудобно, понеже тя изглежда очакваше от него да се сети коя е, а той не можеше.

— Лина? — повтори той.

— Не ме ли познахте? — попита тя, почти закачливо.

— Трябва ли? — отвърна той колебливо.

— Аз съм приятелка на Бриджит — каза тя, сякаш това щеше да обясни всичко. — Нали знаете, кръщелницата на Лъки, Бриджит Станислопулос? Господи, това е непроизносимо, чудя се как ли се е мъчила в детството си с такова име.

— Естествено... — рече Стивън. — Бриджит е манекенка в Ню Йорк. А вие с какво се занимавате?

Лина се разсмя.

— Наистина не ме познахте, нали?

— Аз не помня лица. Актриса ли сте? Жена ми беше актриса.

— Ужасно съжалявам за жена ви — рече Лина, като внезапно доби сериозен вид. — Бриджит ми каза колко красиво било погребението.

— Благодаря.

— Жена ви беше прекрасна — продължи Лина, като говореше прекалено бързо, но бе като хипнотизирана от мъжа. — Някога я гледах по телевизията. Трудно ми е да намеря думи, но наистина съжалявам за вас. Тъж... искам да кажа, за загубата ви.

— Оценявам това — отвърна той.

— Няма защо.

— Е, къде е Бриджит тази вечер?

— В Лондон с Лъки — отговори Лина, като си представи този зеленоок мъж без дрехи.

— Не е възможно — възрази той. — Лъки е тук с мен.

— Искате да кажете, че се е върнала?

— Не е ходила никъде.

— Хм... Бриджит трябва да ми е разправяла малки благородни лъжи. Може би си е намерила някой и не е искала да знам.

— Близки приятелки ли сте?

— Много. Живеем в една и съща сграда в Ню Йорк. Между другото за ваше сведение и двете сме манекенки.

— Интересно.

— Вие сте адвокат, нали?

— Виноват.

— Много бих искала да се запозная с Лъки. Ще ме представите ли?

— Като я открия. Вие с кого сте тук?

— С агента ми. Имаме строго делови отношения. Всъщност — рече тя, навеждайки се към него — можете ли да пазите тайна?

— Адвокатите са добри в опазването на тайни.

— Дойдох до Ел Ей, за да се видя с Чарли Долар. Ще участвам в новия му филм. Моят агент ми заръча да не казвам на никого.

— Ще бъда като гроб — каза той, заинтригуван от това екзотично създание с чудноват акцент. — Значи сте актриса?

— Манекенка и актриса.

— Английска манекенка и актриса, нали?
— Как се сетихте?
— Трудно — рече той усмихнат.
Тя се изхили.
— Трябва да взема някои уроци по правилно произношение, ако
ще ставам филмова звезда.
— Мисля, че говорът ви е очарователен.
— Благодаря.
— Живях в Лондон две години — каза Стивън.
— Наистина ли? Къде по-точно?
— Хамстед.
— Много тежкарско.
Кариока излезе от тоалетната.
— Хайде, тате — рече нетърпеливо тя, като го задърпа за ръкава.
— Трябва да вървим.
— Добре, миличка.
— Доскоро — каза Лина, като едвам откъсна поглед от него.
— Радвам се, че се запознахме — рече Стивън.
— Аз също. Бриджит много ми говореше за вас — последва
пауза. — Макар че пропусна да ми каже колко сте красив.
— Няма нужда да ме ласкаете — отвърна той полуусмихнат.
— Знам — каза тя, непривично свенлива.
— Тате, хайде де! — подкани го сърдито Кариока, като го дръпна
за ръката.
— А ако открия Лъки, ще ѝ кажа, че искате да се запознаете с нея
— каза той.
Лина го заслепи с усмивката си.
— Благодаря.

— Забавляваме ли се? — попита Лъки, като най-после откри
Лени, който седеше на детската маса до Мария.
— Децата се забавляват страхотно — отвърна той. — Имахме
балони, вълшебник, гледахме представлението на един клоун. Ти какво
прави?
— Циркулирах. Въздишах по теб.
Той я придърпа по-близо.

— Ела тук, жено.

— Да, мъжо.

— Не може ли да се приберем по-скоро?

— Не мога да изоставя Винъс толкова рано.

— Тогава имаш ли нещо против да заведе Мария вкъщи и да пратя лимузината обратно да те вземе?

— Ами...

— Моля те, бейби, още не се чувствам много разговорлив. Искам просто да съм си... нали знаеш, у дома.

— Щом така предпочиташ — каза тя с въздишка. — Но аз трябва да остана.

— Разбрано.

— Добре, обаче като тръгваш, не се сбогувай. Няма нищо лошо от това гостите да казват довиждане прекалено рано. Измъкни се тихо, а аз ще се прибера веднага, щом мога.

— Ти нямаш равна.

— Не, Лени — отвърна тя с престорено сериозен тон. — Няма пак да ти правя сандвич.

— Нямах предвид сандвич.

— По-късно, ненаситен домашар такъв!

— Обичам те, бейби.

— Аз също.

— Сигурна ли си, че ще си добре без мен?

— Мисля, че все някак ще се справя.

И тя целуна Мария, прегърна съпруга си и се върна сред тълпата от гости.

ГЛАВА 48

И така кошмарът продължи. Бриджит отново се върна в съзнание и този път откри, че лежи на чуждо легло в тъмна, непозната стая. Щорите бяха спуснати плътно върху прозорците и когато стана от леглото, олюлявайки се, и се опита да отвори вратата, откри, че е заключена.

В миг си припомни всичко ужасена — Карло я бе отвлякъл.

Имаше чувството, че е попаднала в откачен телевизионен сериал. Неща от този сорт не се случват в истинския живот, просто не се случват.

„Няма да се паникьосвам, каза си тя. Ще запазя спокойствие и с разумни доводи ще се измъкна от тази каша.“

Но нямаше пред кого да изложи разумните си доводи. Карло го нямаше.

Тя стана, отиде до прозореца и дръпна завесите. Стаята бе на десетия или единадесетия етаж и гледаше към тясна уличка. Прекалено опасно бе да се опита да избяга.

— По дяволите! — промърмори тя. Челюстта я заболя на мястото, където я бе ударил. Тя внимателно отвори и затвори уста и откри, че за щастие явно нямаше нищо счупено.

Върна се до вратата и отново се опита да я отвори, но тя си оставаше все така заключена. Тя разтреса дръжката и извика името му.

Никой не се отзова.

След малко се върна в спалнята и си легна. Нямаше смисъл да изразходва всичката си енергия. Плачеше й се, но не го направи. Бе проляла твърде много сълзи в миналото, за да продължава.

Вместо това започна да си припява наум една мантра.

„Ще бъдеш силна.

Ще оцелееш.

Ще бъдеш силна.

Ще оцелееш.“

Накрая се унесе в неспокоен сън.

Събуди се няколко часа по-късно пред още по-голям кошмар. Над нея се бяха надвесили Карло и някакъв непознат. Мъжът бе около тридесетгодишен, висок и дългнест, от ушите му стърчаха кичури косми и имаше дълги, мазни бакенбарди, носеше панталон на лекета и захабена риза. Малък златен пръстен пронизваше ноздрата му.

Карло я държеше неподвижна, докато непознатият пристягаше кожен колан около лявата ѝ ръка, като търсеше някоя голяма вена. В другата си ръка държеше спринцовка.

Ужасът на това, което се канеха да направят достигна до нея твърде късно. Когато запищя, мъжът заби иглата в ръката ѝ.

— Сигурен ли си, че кучката иска точно това? — чу го да пита тя.

— Да — отвърна Карло. — Но какво значение има? На теб ти се плаща. Това е всичко, което трябва да те интересува.

И после всичко се завъртя и я заля еуфорична вълна.

Тя лежеше тихо и гледаше сенките на тавана, като се чувстваше някак спокойна и щастлива.

И скоро се унесе в дълъг сън, предизвикан от наркотика.

ГЛАВА 49

Айрина си бе легнала рано и тъй като Прайс бе на прием, Теди осъзна, че двамата с Мила имат цялата къща на свое разположение.

Той я откри в кухнята да гледа някаква телевизионна игра.

— К'во става? — попита той.

— Нищо — отвърна тя, понеже не й се говореше с Теди. Беше досаден, а и си имаше достатъчно грижи на главата, за да се занимава с него.

Но той й се натискаше и понеже тя не можеше да рискува да го настрои против себе си в този ключов момент, остави го да я поопипа. После се качиха в стаята му. Тя свали ципа на панталона му и му го извади.

Теди наистина беше доста надарен — повече от сегашното й гадже, което имаше дълъг, тънък маркуч и никак не я възбуждаше. Срам и позор. Теди имаше инструментите, но не и мозъка.

Тя се чудеше дали се е метнал на баща си в това отношение. Хмм... може би трябваше да даде на мистър У да се пробва, само за да докаже, че е способна.

Междувременно щеше да поддържа Теди щастлив и да се опита да намери начин да премахне Лени Голдън. Сто хиляди долара — джакпот, за който бе мечтала през целия си живот. По един или друг начин щеше да е неин.

Тя бутна Теди на леглото и заработи с устата си. Когато той свърши, Мила заяви, че иска да види стаята на Прайс.

— Той побеснява, като вляза вътре — рече неспокойно Теди. — Баща ми много държи на неприкосновеността.

— Глупости! — рече Мила. — И не можеш да я покажеш дори на мен?

Теди бе готов да покаже на Мила всичко, което пожелае. Тя го бе отвела до рая и обратно и макар че не му бе позволила да я докосва, той най-после се чувстваше мъж. И най-накрая спря да си мисли за

онази съдбовна нощ. Мила бе права, той трябваше да забрави за нея и да продължи напред.

Спалнята на Прайс бе цялата в тъмнокафява кожа и черни полирани мебели. Мъжествена и сексапилна, обзаведена по проект на един от водещите дизайнери в Ел Ей. Високото легло бе разположено пред един широкоекранен телевизор и покрито с дебела покривка от мъхеста кожа. Мила се просна върху нея, грабна дистанционното и щракна телевизора.

— Най-добре не пипай нищо — предупреди я Теди.

— Я, това ти ли си? — попита Мила, като взе една снимка в сребърна рамка и се загледа в лицето на сладкото четиригодишно момченце, качено на раменете на Прайс.

— Не пипай — каза той, като се опита да я вземе от нея.

Тя не я пускаше. Той се строполи на леглото върху нея и преди да се усети, тя вече сваляше ципа на панталона му и вдигаше полата си.

Господи! Бе върху леглото на баща си и тя искаше да я чука! Толкова беше лошо, че чак бе хубаво. Особено като се има предвид, че отново беше надървен и готов за играта.

Тя започна да смъква бикините си.

— Правил ли си това преди, Теди?

— Естествено — задъха се той.

— Лъжец — подразни го тя. — Знам, че не си.

Нямаше значение какво излиза от устата ѝ, понеже след като зърна хълма от черни косми между краката ѝ, той искаше само едно: да влезе. Фактът, че бяха върху леглото на баща му в неприкосновената му спалня правеше всичко още по-вълнуващо.

Полата ѝ бе набрана около кръста ѝ, а бикините ѝ бяха смъкнати до глезените. Тя ги изрита в другия край на стаята и разтвори крака.

— Ако ще го правиш, започвай — подкани го тя.

Той знаеше, че като прави секс трябва да ползва презерватив, да взема предпазни мерки, както баща му го беше предупредил. Още един риск — какво толкова? Това ставаше сега и нищо не можеше да го спре.

Той легна върху нея и тъкмо когато се канеше да проникне във влажния, приканващ рай, бе прекъснат от отекващия звън на външната врата.

И двамата замръзнаха. Гордостта на Теди се сви като сгъваем чадър.

— По дяволите! — изруга Мила. — Звънецът ще събуди майка ми и тя ще дойде да души наоколо. Най-добре бързо иди да видиш кой е.

Теди запълзя по леглото, сграбчи телефона и натисна копчето, което го свързваше с входа.

— Кой е? — извика той, като крещеше, понеже мисълта, че Айрина може да го спипа със смъкнати панталони да се търкаля с дъщеря ѝ наред леглото на собствения му баща бе достатъчна, за да вземе страха на всеки.

— Полиция — отвърна един безпльтен глас. — Бихме искали да поговорим със собственика на черния джип.

ГЛАВА 50

— Най-после! — възкликна Лина, като потупа Лъки по рамото.

— Моля? — каза Лъки, като се извърна.

— Аз съм Лина. Бриджит не спира да говори за теб. Казва, че си най-страхотното нещо след пържените филийки.

— Пържените филийки ли?! — рече Лъки, развеселена от нестандартния акцент на момичето. — Това някакъв английски комплимент ли е?

— Предполагам, че ти е разказвала за мен — заяви уверено Лина. — Само че не бива да вярваш на нито дума. Голяма лъжкиня е!

— Всъщност — рече Лъки, като позна известната манекенка, но не си спомняше Бриджит да я е споменавала, — винаги е говорила само хубави неща за теб.

— Трябва да призная, че съм объркана — рече Лина. — Бриджит ми каза, че отива в Лондон с теб, само че като говорих със Стивън преди малко, разбрах, че не си била с нея. Така че не ми е ясно какво става.

— На мен ми каза, че отлита за Милано — рече Лъки.

— Не, не, тя отмени ангажиментите си в Милано — рече Лина. — Заради което съм й ядосана, защото винаги ходим там заедно. Предизвикваме фурор на подиумите, буйстваме и си прекарваме страхотно.

— Хм... чудя се в какво ли се е забъркала — замисли се Лъки. — Може би трябва да й се обадя.

— Може би си е намерила таен приятел — предположи Лина. — Макар че ако е така, ще съм й много сърдита, задето не ми се е доверила.

— Всичко ли ти казва? — попита развеселена Лъки.

— Обикновено. Само че този път май не е искала да знам.

— Бях останала с впечатлението, че Бриджит е спряла да излиза с мъже за известно време, поне така ми каза самата тя, като говорихме последния път.

— Ами да. А после пък стана онази ужасна случка в Ню Йорк.

— Каква ужасна случка?

— О! — рече Лина, като захлупи устата си с ръка. — Издавам тайни.

— Вече е твърде късно, продължавай.

— Един идиот ѝ сложи хапче в питието — нали се сецаш, едно от онези за изнасилвачи. И Бриг е останала с впечатлението, че подлецът може да я е изнасилил. Аз ѝ обещах да не казвам на никого — най-вече на теб — понеже Бриг казва, че винаги тичала при теб, за да я измъкнеш от неприятностите ѝ.

— Кога стана това? — попита намръщена Лъки.

— Преди два месеца — отвърна Лина. — Тя беше бясна, но го преодоля. Ако бях на нейно място, щях да му отрежа пинг-понгчетата с някой тъп нож.

Лъки не можа да сдържи усмивката си.

— Харесваш ми, Лина, ти си мой тип момиче.

Лина ѝ се ухили в отговор.

— И кой беше тоя мъж? — попита Лъки.

— Някакъв италиански задник, с когото вечеряхме. Впрочем беше готин на вид. Щях да скоча на врата му, без да се замисля. Не мога да проумея защо му е трябвало да прави това.

— За Бриджит мъжете са проблем. Тя винаги е имала лош късмет с тях — рече Лъки. — Сигурна съм, че си чувала разни истории.

— Аха. Брутални — рече Лина. — Мислех си, че познавам всеки гадняр в града, докато не чух нейните бойни подвизи.

— Какво правиш в Ел Ей? — попита Лъки.

— Всъщност утре си тръгвам, заминавам за Милано за седмицата на модата. Дойдох тук, за да се видя с Чарли Долар за новия му филм.

— Чарли е свестен тип — рече Лъки. — Много ще ти хареса.

— Знам — отвърна Лина с тайнствена усмивка.

— Така ли?

— Е — каза Лина, — знам, че е страхотен в леглото. Вече спах с него.

— Съветвам те да не го афишираш много — предупреди я сухо Лъки. — Чарли има доста сериозна връзка с Далия.

— Сигурно не съм кой знае колко дискретна — призна Лина. — Но просто беше страшно вълнуващо. Майка ми го обожава.

— Ето я и Винъс — рече Лъки. — Познавате ли се?

— Не. Но познавам Купър — рече Лина, като се въздържа да добави, че е спала и с него. Интуитивно усещаше, че Лъки не би оценила тази информация, въпреки че това беше станало много преди той да се ожени за русата суперзвезда.

— Винъс — рече Лъки, — това е Лина. Много добра приятелка на Бриджит.

— Разбира се, че знам коя е Лина — отвърна Винъс. — Гледах те как засенчи всички на ревюто на Шанел в Париж. Направо ги уби. Много ми хареса!

— О... благодаря — рече Лина, за първи път доста засрамена.

— Искам да те запозная с Прайс Уошингтън — добави Винъс. — Цяла вечер примира да се запознае с теб.

— Здравей, Прайс — поздрави го Лина и сведе поглед — секси и същевременно свенлив — ненадмината комбинация.

— Здравсти — отвърна Прайс, като я огледа и хареса видяното. — Забелязах африканското ти сафари във „Вог“ миналия месец. Страхотни снимки.

— Ти четеш „Вог“? — подкачи го тя.

— Една от приятелките ми го остави вкъщи.

— Една от приятелките ти ли? — попита тя, флиртувайки открито. — Колко са общо?

— Един мъж трябва да се стреми към разнообразие, нали?

— Аха, значи по това си падаш?

— Възможно е.

— Боже, боже — рече Винъс, като започна да си вее с ръка. — Във въздуха се носи похот. Отивам да открия мъжа си. Ще се видим след малко.

По някакъв начин Макс Стийл се оказа въввлечен в разговор с приятелката на Прайс Уошингтън, Криси. Не му беше смешно, че се озова в такъв капан.

— Така че, нали разбираш — рече Криси, а огромните ѝ гърди се полюшваха от негодувание. — След като се снимах за „Плейбой“,

мислех, че от всички страни ще се посипят предложения. Всички ми го втълпяваха. Искам да кажа, ако публикуват цяла серия с теб, ще очакваш резултати, нали?

— Да — отвърна той, търсейки начин да се измъкне.

— Сега имам един агент, който ми казва, че трябва да бъда видяна. Той ми избра тази рокля, защото искаше всички да ме забележат тази вечер. Но Прайс не се държи много добре с мен. Би трябвало да е по-мил, не мислиш ли? — Макс кимна. — И знам, че ти си много важен агент, защото някой ми го каза. Тъй че се надявам да нямаш нищо против, че дойдох и те заговорих, но ми трябва нов агент и според мен ти ще си много подходящ.

— Имаш ли някакъв опит във филмите? — попита той, като продължаваше да се оглежда за някой, който да го спаси.

— Не, освен че участвах в нещо като... е, не беше чак хард порно. Но щом Трейси Лордс може да преуспее в легалните филми, значи всеки може. Не мислиш ли?

— Трейси Лордс става за актриса — рече Макс. — Снимала се е в порнофилми като тийнейджърка. После е изучила занаята и сега не е зле.

— И аз мога да изуча занаята — рече разпалено Криси, а огромният ѝ бюст се надигна от вълнение.

„Боже, помисли си Макс. Къде е Лина, когато ми трябва?“

Лина пушеше джойнт с Прайс Уошингтън на терасата. И макар че той бе чернокожа звезда и много секси, тя постоянно се питаше къде отиде Стивън Баркли. Нямаше спомен напоследък да е виждала по-красив мъж — и сред белите, и сред черните. И въпреки това не се възгордяваше от това, дори не се бе опитал да я сваля, макар че му даде всички шансове.

Тя умираше да разпита Бриджит още неща за него, но кой знае къде бе избягала потайната ѝ приятелка. Лина мразеше да я изоставят. Ако Бриджит имаше приятел, тя искаше да знае за него всичко до най-малките подробности.

Междувременно тя бе тук, в Ел Ей, обградена от хубави чернокожи мъже — а това бе доста необичайно, защото обикновено се

срещаше само с бели — бели, богати и навити. Историята на Лина, топмодела.

Не че не си падаше по цветнокожи, просто нямаше къде да срещне такива. Имаше двама страхотни негри манекени, които често засичаше по ревютата, но и двамата бяха обратни. И за кратко време излизаше с рапъра Биг Ти Ем Еф, който се държеше така, сякаш ѝ е оказал страхотна чест, като е благоволил да бъде с нея. Не, благодаря.

Особено след като всичко, което искаше от нея бе да му прави свирки, докато той слуша собствените си албуми! Каква наглост!

— И така, Лина — рече Прайс, като си дръпна здраво от джойнта, преди да ѝ го подаде. — За колко време си в Ел Ей?

— Само още няколко часа — отвърна тя.

— Ще ги прекараш ли с мен? — попита той, като я погледна със сексапилния си поглед с тежки мигли, с който бе известен.

— Май не си пилееш времето? — лукаво подметна тя.

— Майка ми ме е учила, че пропиляният миг е изгубен.

Още един град. Още една нощ. И той можеше да изкара късмет. Ала Ел Ей ставаше твърде пренаселен. Лина искаше да се върне в хотела си и да си мисли за Стивън. И освен това трябваше да разочарова Макс. Внимателно, разбира се. Все пак той бе неин агент.

— Съжалявам — рече тя на Прайс с ослепителна усмивка. — Списъкът ми с партньори за танц е пълен.

Лъки се разтревожи, като чу от Лина последните новини за Бриджит.

Бриджит беше крехка и уязвима — не беше типът момиче, което се чувства добре в манекенската среда с непрестанни оргии, наркотици и пари. За щастие стигна до върха бързо, даже светкавично. И това я предпази от лошата страна на бизнеса. Лъки знаеше, че този бизнес е пълен с алчни негодници, които се възползваха от младите момичета с амбиции, агентите, които ги преследваха с фалшиви обещания, и дизайнерите, които ги експлоатираха. Накрая, след като вземеха всичко от тях, просто ги захвърляха като вчерашен вестник.

Бриджит бе мечтала за кариера, нещо, което да постигне сама, и като отговор на молитвите си я бе получила, понеже ако нямаше нищо, освен огромното си наследство, това щеше да я унищожи. Но сега на

Лъки ѝ се плачеше, като се сетеше за всички неща, през които бе преминала кръщелницата ѝ.

Рано сутринта тя реши, че ще се обади на агентката на Бриджит и ще открие точно къде е и с кого. Ако Бриджит се нуждаеше от помощ, тя щеше да е насреща.

Като се огледа из стаята, Лъки забеляза Алекс да си говори с Пиа. Тя издържаше повече от останалите, може би защото бе умно момиче, адвокатка.

„Защо мислиш за Алекс? — запита се тя. Когато трябва да се прибиращ при Лени и децата си.“

А... домашарството. Обожаваше семейството си, но понякога мисълта за свобода беше толкова дяволски изкусителна!

Може би Алекс бе направил мъдрия избор — да не се обвързва, да не създава семейство. Само работата — по която бе много запален — и по някоя любовница от време на време.

Но пък Алекс никога нямаше да разбере какво значи да имаш дете, нито да чуе някое тънко гласче да вика посред нощ: „Тате, обичам те!“

Тя го погледна още веднъж. По дяволите! Шептеше нещо в ухото на Пиа.

Не беше ли вече крайно време да я смени?

— Лека нощ, Стивън — рече Винъс, като го целуна по двете бузи. — Надявам се да не съжаляваш, че дойде.

Кариока спеше в ръцете му, а невинното ѝ лице бе плътно притиснато към рамото му.

— Някой си е прекарал страхотно — отвърна той със зачатък на усмивка.

— Добре — рече Винъс. — Искаме да ви виждаме повече и двамата.

— Няма проблеми — отвърна той, като се сети за приятелката на Бриджит с умопомрачителната рокля и ненормалния акцент. Имаше нещо у нея...

— Ще ти се обадим другата седмица — каза Винъс. — Ще организирам нещо с Лъки и Лени.

Той кимна.

— Няма да е зле.

И така, купонът затихна и гостите се разотидоха. Винъс се усмихна на Купър:

— Беше много хубаво.

Купър се съгласи и двамата се качиха горе и правиха любов в джакузито на терасата на спалнята си.

А на едно далечно дърво някакъв папарак, който внимателно се крепеше на един висок клон, успя да заснеме невероятно интимни кадри с телеобектива си.

И сервитьорите си тръгнаха.

И повечето служители от охраната си тръгнаха.

И скоро щеше да започне поредният луд ден в Холивуд.

ГЛАВА 51

Два месеца по-късно

За Теди вече бе късно да избяга. Прекалено късно, по дяволите. Последните няколко седмици бяха най-лошият му сбъднат кошмар. Започна се с двама детективи, които цъфнаха в къщата — да го разпитват за джипа — докато Мила се спотайваше горе в спалнята му и не слизаше от страх да не я разпознаят по компютърното изображение.

Те му задаваха въпроси в продължение на десетина минути, когато Айрина се появи, загърната в дълъг кафяв пенъоар с почистено от грима лице.

— Какво става? — попита тя и изгледа всички доста враждебно.

За първи път Теди се зарадва да я види.

— Разследваме инцидент с джип, който има номер като регистрирания на този адрес. Има няколко с такива цифри в номерата им — отвърна детектив Джонсън.

Айрина се изправи до пълните си сто шестдесет и осем сантиметра.

— Съзнавате ли на кого е тази къща? — попита надменно тя.

— Извинете, мадам? — попита помощник-детективът, як латиноамериканец. — Коя сте вие?

— Коя съм аз ли? — попита тя, като се направи на много възмутена. — Аз съм личната помощница на мистър Прайс Уошингтън и съм сигурна, че адвокатът му много ще се раздразни, ако разбере, че сте говорили със сина на мистър Уошингтън, без той да присъства. Трябва веднага да си вървите.

Теди бе впечатлен. Айрина се справяше много добре.

— Благодаря ви, мадам — отвърна детектив Джонсън, на който от пръв поглед му ставаше ясно кой може да му създаде неприятности. Много добре знаеше, че да си имаш работа с така наречените знаменитости винаги означава неприятности, а тази опърничава жена

бе като куче-пазач. — Надявам се, че няма да се наложи отново да ви безпокоим.

— За какво беше това? — попита Айрина веднага щом двамата детективи си тръгнаха.

Теди сви рамене, като се опита да изглежда напълно нехаен, макар че вътрешно трепереше.

— Не знам. Нещо за някакъв джип, който бил замесен в грабеж.

— В Лос Анжелис има хиляди джипове — рече намусено Айрина. — Защо са дошли точно тук?

Теди отново сви рамене и се извърна. Не искаше тя да види лицето му.

— Нямам представа — промърмори той.

— Къде е Мила? — попита сопнато Айрина.

— Не съм я виждал — излъга Теди.

— Не отваряй повече вратата — заръча строго Айрина. — Грижата за къщата е мое задължение, а не твое — тя му хвърли един подозрителен поглед. — Да не криеш нещо, Теди?

— Не говори глупости — изломоти той.

След като се отърва от Айрина, Теди се втурна нагоре, където двамата с Мила обсъждаха положението до късно през нощта.

— Каквото и да се случи — настоя Мила, а изострените ѝ черти бяха развълнувани и гневни, — отричай всичко. Разбра ли, Теди? Иначе, кълна ти се, страшно ще съжаляваш.

Седмица по-късно същите двама детективи се върнаха. Този път помолиха да видят джипа. Айрина отново им се изпречи.

— Ами ако дойдем със заповед за обиск — попита детектив Джонсън с уморена въздишка. Бе изразходвал твърде много време и усилия по този случай. Искаше единствено да приключи с него, за да може да се отърве от онази Сантанджело. Тя направо му бъркаше в здравето, без изобщо да я е еня, че имаше още много убийства, които трябваше да се разрешат.

— Да — рече Айрина, загледана гневно в него. — Може би трябва да направите точно това.

— Щом проклетата вещица иска заповед — промърмори детектив Джонсън на партньора си, докато двамата се връщаха към колата си, — ще си я получи.

Колкото повече си мислеше за това, толкова по-убеден ставаше, че нервното чернокожо хлапе, с което говориха преди седмица, имаше силна прилика с изображението на единия заподозрян. Това, заедно с факта, че в номера на джипа се повтаряха някои от същите числа, му даваше повод да смята, че може да са попаднали на вярна следа.

Двадесет и четири часа по-късно те се върнаха с разрешително за оглед на колата.

Айрина, която по принцип мразеше полицаите, за малко да се паникьоса. Прайс бе във Вегас и тя не искаше да го занимава с такива глупости, така че накара двамата полицаи да чакат на вратата, докато не се свърза с адвоката на Прайс, който ѝ се развика, задето не го е известила още след първото им посещение в къщата.

— Нещастници! — просъска тя на майчиния си език, след като тресна телефона. Полицията, адвокатите, всички представители на властта я отвращаваха. Мислеха си, че могат да се намърдат, където си поискат, и да правят каквото си поискат. Но не и в къщата на Прайс Уошингтън. Не и докато тя бе там, за да го защитава.

Детективите с ценната си заповед за обиск не извадиха късмет, защото Теди не си беше вкъщи, така че и джипът го нямаше.

— Кога ще се върне? — попита латиноамериканецът.

— Не знам — рече тя, завардила входната врата като стража.

— Ще почакаме — заяви детектив Джонсън.

— Отвън — уточни тя.

— Как се казвахте вие? — попита той.

— Айрина Копистани — отговори тя и усети страх, понеже ако някой откриеше истинската ѝ самоличност, бе съвсем възможно да я депортират, като се има предвид, че е влязла в страната под чуждо име.

— Мис Копистано — рече детектив Джонсън, като произнесе неправилно името ѝ. — Познавате ли някой от тези? — той ѝ подаде двете компютърни изображения.

Стомахът на Айрина се сви. Момчето на снимката напомняше Мила. А момчето съвсем спокойно можеше да е Теди.

— Не — отвърна тя, загледана право напред.

— Не? — повтори детектив Джонсън, като видя, че изпитото ѝ лице е поруменяло. — Момчето не прилича ли на това, с което говорихме оня ден?

— Не — повтори Айрина.

— Това момче е син на Прайс Уошингтън, нали?

Тя кимна. Не искаше да им каже нищо.

— Има ли си бяла приятелка?

— Моля?

— Бяла приятелка — повтори детектив Джонсън, като се чудеше какво ли я гризе, защото тя определено страдаше от пристъп на вина.

— Не — отвърна Айрина с равен глас.

— Откъде сте, мис Копоста?

Лицето ѝ бе каменно.

— Трябва ли да отговарям на въпросите ви?

О, да, тя определено криеше нещо.

— От вас зависи — отвърна той любезно, като се правеше на доброто ченге.

Тя го изгледа злобно.

— По закон длъжна ли съм да ви отговарям?

Инстинктът на детектив Джонсън му подсказа, че е попаднал на златната жила. Беше се сдобил с разрешително за обиск за джипа, а сега щеше да се върне и да вземе друго за къщата. Пронто. Старата вещица знаеше повече, отколкото издаваше.

Четиридесет и осем часа по-късно те се върнаха с разрешително за обиск на къщата.

Този път начумерената икономка не можа да ги спре. Тя пак се обади по телефона на адвокатата на Прайс Уошингтън, но беше твърде късно, двамата вече бяха плъзнали из къщата, като се съсредоточиха върху стаята на Теди. И като вдигнаха дюшека му и намериха многобройните изрезки от вестници за убийството на Мери Лу Баркли, детектив Джонсън вече бе убеден, че са на верен път. Бяха открили заподозрян номер едно. И неговият професионален опит му подсказваше, че след като задържат Теди Уошингтън, само за няколко часа момчето щеше да си признае и те щяха да научат името на съучастничката му.

— Къде е момичето? — попита детектив Джонсън, като размаха компютърното изображение на Мила в лицето на Теди.

— Не знам — промълви той ужасен, защото, когато Прайс откриеше, че той е бил арестуван и закаран в полицейския участък,

животът му щеше да се превърне в пълен кошмар.

— Няма смисъл да я прикриваш — рече детектив Джонсън. — Понеже в мига, в който я задържим, тя ще те издаде, без да се замисли. А ти изглеждаш свястно хлапе. Всъщност, доколкото разбрах, не си участвал — той остави на Теди малко време, за да си помисли. После добави: — Естествено фактът, че си присъствал, те прави съучастник и някой обигран адвокат би могъл да извърти делото неузнаваемо и преди да се усетиш, можеш да се озовеш зад решетките за убийство. Гледал ли си някои от тези филми за затворите, Теди? — той млъкна, за да достигнат думите му до съзнанието на момчето. — Защото ако е така, трябва да знаеш какво става вътре. Тъй че силно ти препоръчвам да ни сътрудничиш и да ни кажеш кое е момичето, защото и бездруго ще я открием. А ако се опитваш да я предпазиш, само ще утежниш положението си.

Теди потръпна. Убийство. Той не беше убивал никого, просто се бе съгласил да иде с нея — това беше всичко. А ако наистина откриеха Мила, тя щеше да им каже, че е невинен и те щяха да го пуснат. Да. Мила знаеше истината по-добре от всеки друг.

— И така... — продължи детектив Джонсън. — Коя е тя? И къде можем да я открием?

Теди запази мълчание, но те въпреки това я намериха. Откриха, че Айрина има дъщеря и като я видяха и забелязаха приликата с компютърната снимка, тя бе арестувана на работното си място пред очите на всички.

Мила не отиде мирно и тихо в полицейския участък. Тя разправяше на всеослушание, че Теди я е принудил да идат да се разходят с колата, че я натъпкал с кокаин и пиене, че носел пистолета на баща си и че именно той бил застрелял Мери Лу.

— И освен това ме изнасили — добави тя за капак, вбесена и яростна, че не бе успяла да намери никой, който да се навие да пречука Лени Голдън и в крайна сметка не можа да вземе наградата. Сега бе загазила здраво и какво по дяволите можеше да направи по въпроса? Точно нищо.

Детектив Джонсън я накара да седне и я разпитва в продължение на три дълги часа.

Тя се придържаше към версията си.

— Теди казва, че ти си стреляла с пистолета — рече той, като я наблюдаваше внимателно. — Казва, че ти си казвала какво да се прави.

— Лъжец! — процеди тя.

— Ще ни кажеш ли как стана всичко?

— Теди се опитва да откаже наркотиците — рече упорито тя. — Не може да мисли както трябва. Казах ви — той стреля. Какво би могъл да прави пистолетът на баща му у мен?

— Защо не си призна след случилото се?

— Бях се уплашила — излъга тя, като сведе поглед. — Теди заплаши, че ще ме убие, ако проговоря.

Детектив Джонсън въздъхна. Нещата никога не бяха прости.

Докато пристигне адвокатът на Прайс Уошингтън и Мила, и Теди бяха прибрани за през нощта.

Теди в отделението за малолетни, а Мила в затвора.

— Твърде късно е за гаранция. Върнете се утре сутрин — рече детектив Джонсън, като почти не вдигна поглед към адвоката от Бевърли Хил, когото не можеше да понася.

Хауърд Грийнспан, арогантен мъж, облечен в костюм за две хиляди долара, се наежи.

— На Прайс Уошингтън това никак няма да му хареса — предупреди той.

— Казах утре — повтори детектив Джонсън, който не се оставяше да го сплашват адвокатите на големците в баровските им костюми.

— Мистър Уошингтън има приятели на високи места.

— Радвам се за него — изръмжа детектив Джонсън.

Двамата мъже кръстосаха погледи.

— Какво е обвинението? — попита Хауърд.

— Съучастие в убийство — отвърна детектив Джонсън.

Хауърд Дж. Грийнспан кимна. И без това Прайс го нямаше в града. Щеше да освободи Теди сутринта, а после щяха да видят кой дърпа конците в този град.

ГЛАВА 52

Веднага щом чу за двата ареста, Лъки почувства облекчение. Лени също го усещаше.

— Точно от това имах нужда — историята да приключи — рече той. — Никога няма да забравя омразата в гласа на това момиче, нито пък хладнокръвния начин, по който застреля Мери Лу, сякаш това не означаваше абсолютно нищо. Като я видя с доживотна присъда, ще бъда удовлетворен.

— Това е Калифорния — изтъкна Лъки. — Може да не й дадат такава.

— Когато аз напусна свидетелската скамейка, вече ще е доживотна.

Лъки кимна, макар че не беше толкова убедена. Калифорнийските закони бяха странно и смешно нещо. Наказателното законодателство най-често означаваше „справедливост“ за престъпника.

Стивън споделяше чувствата й.

— Като се стигне до процеса, трябва да сме там всеки ден — каза той. — Много е важно съдебните заседатели да видят семейството на жертвите като единно и постоянно присъстващо цяло.

— Съгласен съм — рече Лени.

— Аз също — подкрепи го и Лъки.

Тя се радваше за арестите, но все още се безпокоеше за Бриджит, която трябваше да пристигне в Ел Ей съвсем скоро. След като говори с Лина на приема на Винъс, тя веднага се обади на агентката на Бриджит в Ню Йорк, която я уведоми, че агенцията няма представа къде е кръщелницата й. Лъки откри, че е била в хотел „Дорчестър“ в Лондон, а от рецепцията я уведомиха, че Бриджит е била там, но се е изнесла и не е оставила следващ адрес. Лъки бе разтревожена. Не беше типично за Бриджит да заминава нанякъде, без да казва на никого къде ще бъде.

— Отивам в Лондон — уведоми тя Лени. — Имам чувството, че нещо не е наред.

— Ти си луда — бе отговорил Лени. — Бриджит е голяма жена, която има нужда от личен живот и не можеш да ѝ оспориш това право.

— Бриджит е наследница — напомни му Лъки. — Ще получи състояние на стойност един милиард долара. Някой трябва да я пази.

Преди да реши дали да отиде или не, те получиша картичка от Бриджит без обратен адрес, на която пишеше, че е срещнала някакъв специален човек и ще попътува малко из Европа.

Това не задоволи Лъки, макар че Лени явно смяташе, че всичко е наред.

— Виж какво — каза той. — Хлапето е преживяло всичките тези гадни неща с мъже. Иска да се позабавлява. Радвам се, че си е намерила някой.

— Да, но кой е той? — каза Лъки разтревожена. — Не можем да знаем дали не е някой, който само ламти за парите ѝ.

На другата седмица отново получиша известие от нея. Още една картичка.

„Обикалям из Тоскана и си прекарвам страхотно!

С обич, Бриджит.“

И това продължи още няколко седмици. Бриджит им пращаше картички без обратен адрес, докато най-накрая се обади по телефона.

— Къде беше? — попита Лъки. — И кой е този мъж с теб?

— Успокой се — отвърна Бриджит. — Прекарвам си страхотно, като обикалям из Европа. Скоро пак ще ти се обадя.

Междувременно, докато Лени работеше на компютъра си по цял ден, Лъки се зае да чете сценариите, изпратени ѝ от офиса на Алекс. Накрая попадна на един, който доста ѝ хареса, остроумна романтична комедия за разведена богаташка и сексапилен стриптийзър, нещо като „Хубава жена“, но с разменени роли. След като я прочете два пъти, тя я прати на Винъс, която веднага се влюби в женската главна роля.

— Трябва да я изиграя — каза Винъс. — Тя е като мое превъплъщение в някой друг живот.

Лъки се обади на Алекс, за да му каже. Два дни по-късно тримата обядваха в ресторант „Грип“ и обсъждаха проекта. Винъс

искаше някои промени, Лъки имаше свои идеи, а Алекс бе просто очарован, че двамата с Лъки може да работят заедно.

— Каза ли на Лени? — попита я той по време на кафето.

— Не — отвърна Лъки и помахна на Джеймс Уудс, който излезе от ресторанта с една хубава тийнейджърка. Вероятно племенницата му. А може би не. С актьорите никога не се знаеше.

— Ще му го съобщя, като стане сигурно.

Алекс се усмихна с ленивата си крокодилска усмивка.

— Наистина ли? — попита той, зарадван от факта, че Лени не знае.

— Не е кой знае какво, Алекс — отвърна сърдито Лъки. — Лени няма да има нищо против.

Но дълбоко в себе си знаеше, че ще има. След като обмисли въпроса, тя реши да не казва на Лени, докато нещата не се уредят, понеже мисълта, че може да продуцира филм и да работи с двамата си най-добри приятели беше прекалено вълнуваща перспектива, за да се откаже от нея.

Няколко седмици след телефонното обаждане на Бриджит получи голяма гланцирана сватбена снимка, на която тя бе с един висок и красив рус мъж. Бриджит бе надраскала върху нея със собствения си почерк: ГРАФ И ГРАФИНЯ КАРЛО ВИТОРИО ВИТИ!

Лъки се втурна право в кабинета на Лени.

— Няма да повярваш на това — каза тя, като размаха снимката пред очите му. — Тя се е оженила за онзи човек. Никакви годежи, нищо. Това е лудост!

— Все още ли няма адрес? — попита Лени, като огледа снимката.

— Тц. Не мога да повярвам. Ние дори не знаем кой е. Ако зависеше от мен, щях да я открия още преди седмици и да разбера всичко за него.

— Неприятно ми е да ти го повтарям, мила — каза Лени, който държеше да се върне към компютъра си повече от всичко друго, — но това не е наша работа.

„О, напротив, точно наша е, помисли си Лъки. Някой трябва да се грижи за нея. И този някой май ще трябва да съм аз.“

Тя веднага телефонира на Лина, която току-що се бе настанила в хотел „Бел Еър“, готова да започне снимките за филма на Чарли Долар.

Лина също нямаше представа в какво се е забъркала Бриджит. Подобно на Лъки и Лени, тя бе получавала по някоя и друга картичка без никаква съществена информация.

— Бриджит изпрати ли ти снимка? — попита Лъки.

— Не... но бях в Париж за представянето на колекциите — обясни Лина, — а после излетях направо за Ел Ей.

— Случайно да си свободна за обяд?

— За тебе винаги, Лъки.

— Добре. Важно е да поговорим.

Срещнаха се в градината на хотел „Бел Еър“, райско кътче, потънало в зеленина, с опитни келнери и вкусна храна. Лъки седна, поръча си минерална вода, запали цигара и веднага щом Лина пристигна, мина направо на въпроса.

— Тя се е омъжила за него.

— Какво? — възкликна Лина. — Кой е той?

— Виж дали го познаваш? — каза Лъки, като ѝ подаде снимката. — Пристигна днес.

— Не може да бъде! — изписка Лина, като се вгледа в снимката. — Това е оня гаден италианец, който според нея я изнасили.

Лъки загаси цигарата си.

— Сигурно се майтапиш.

— Не, точно той е — рече Лина, като продължаваше да разглежда внимателно снимката.

— Тя очевидно трябва да се е объркала за изнасилването.

— Очевидно — съгласи се Лина. — О, боже, не е ли велика любовта? Аз познавам братовчед му. Да му се обадя ли, да видим какво знае той?

— Това е добра идея — отвърна Лъки. — Може би ще можеш и да разбереш къде е тя.

Веднага щом се върна в стаята си, Лина се обади на Фредо, който бе шокиран, колкото всички останали.

— Ще се обадя до Италия и ще ти звънна — обеща той.

— Нито дума за проклетото упойване с питието — предупреди го Лина. — Не може да се е случило, щом тя се е оженила за него, нали?

— Разбирам — каза Фредо, очевидно нетърпелив да затвори телефона и да научи какво е станало.

Позвъни ѝ отново двадесет минути по-късно.

— Истина е — рече той шокиран. — Оженили са се в имението на родителите му.

— Бриджит и Карло още ли са там? — попита Лина.

— Не. Заминали са на сватбено пътешествие.

Лина съобщи всичко това на Лъки, която незабавно реши, че ще е най-добре да проучи граф Карло Виторио Вити. Тя се свърза с частната детективска агенция, чиито услуги ползваше и те веднага се заеха с работата.

Най-накрая Бриджит ѝ се обади.

— Идваме в Ел Ей — съобщи тя по телефона от Портофино. — Карло иска да се запознае с всички.

— Крайно време е! — възкликна Лъки. — Толкова съм ти ядосана, задето избяга и се омъжи тайно. Искан да присъствам на сватбата ти. Както и Лени и децата. Да не говорим, че не си се посъветвала с адвокатите си, преди да го сториш. Бриджит, трябва да разбереш, че ти не си обикновено момиче, имаш големи отговорности. Веднага щом дойдеш, трябва да седнем и да обсъдим всичко.

— Ти не си ми майка, Лъки — рече Бриджит с равен, безизразен глас. — Съзнавам отговорностите си, както и Карло. Всъщност именно той иска да се срещне с адвокатите ми. Ще спрем в Ню Йорк на път за Ел Ей.

Лъки бе шокирана от недружелюбния глас на Бриджит.

— Какво ти е?

— Мразя да ми казват какво да правя.

— Само ти изтъквам, че ще наследиш огромна сума пари и трябва да си по-предпазлива.

— Знам — отвърна нетърпеливо Бриджит. — Двамата с Карло ще пристигнем другата седмица. Ще отседнем в „Четири сезона“.

— Искане да организираме прием във ваша чест — рече Лъки. — За да можем всички да го отпразнуваме.

— Ами... не знам — отвърна колебливо Бриджит. — Ще трябва да поговоря с Карло.

— Той ли взима вече всички решения вместо теб? — попита Лъки, без да може да сдържи остротата в тона си.

— Не, Лъки, не ги взима той — сопна ѝ се Бриджит. — Защо смяташ така?

— Начинът, по който говориш...

— Както и да е, ще го харесаш. Той е граф, много е красив. И е италианец. Джино ще се зарадва на това.

— Външният вид не е най-важното.

— Не ми се сърди, Лъки — помоли я Бриджит, като внезапно прозвуча както някога. — Не мога да понасям да ми се сърдиш.

— Ами кариерата ти? — попита Лъки, като знаеше колко много означава успехът за нея. — Не може да се каже, че агентката ти е въодушевена от бягството ти. Най-добре ѝ позвъни да ѝ кажеш къде си.

— Карло не иска да работя — рече Бриджит с равен тон.

— Какво?

— Казва, че не било необходимо.

— Защо? Да не би да ревнува? — тишина. — О, боже! Не ми казвай, че си се омъжила за някой ревнив италианец, тези са най-лошите.

— Той ме обича — отвърна Бриджит. — Само това има значение, нали?

Колко наивно и сладко. Типично за Бриджит. Нейната преценка за мъжете бе непоправимо повредена. Винаги се доверяваше не на когото трябва.

Лъки затвори телефона, като се надяваше и се молеше Бриджит да не се е забъркала в още някоя неприятна история.

Скоро след разговора им детективската агенция ѝ представи доклад за Карло. Според техните проучвания той бе от добро, но обедняло семейство, изявявал се като плеябой из Рим, преди да иде в Лондон, за да работи в някаква банка, и бил сгоден за някаква английска наследница, но годежът им внезапно бил прекратен скоро след като се запознал с Бриджит.

Лъки се страхуваше, че той се е прицелил в Бриджит заради парите ѝ.

Не че кръщелницата ѝ не беше хубава — напротив беше страшно красива, мила и преуспяла. Но инстинктът на Лъки ѝ подсказа, че Карло ламти за богатството на Станислопулос. Както и за власт. Властта опияняваше италианците.

Е, Бриджит скоро щеше да дойде в Ел Ей и Лъки не можеше да стори нищо, освен просто да чака.

И да наблюдава... много внимателно.

ГЛАВА 53

— Нали няма да излезеш облечена така? — попита Карло, а гласът му бе пълен с упрек. Те стояха в хола на нийоркския апартамент на Бриджит.

— Защо пък не? — попита тя, като приглади роклята си с дълги ръкави.

— Изглеждаш дебела.

— Наистина съм дебела — отвърна тя с равен тон. — Вече съм почти в четвъртия месец.

Всъщност изобщо не беше дебела. Само коремът ѝ се бе издул. Хероинът, с който Карло редовно я подхранваше, бе изсмукал всичката енергия от нея. Тя все още бе хубава, но не бе бляскавата красавица отпреди два месеца. Сега беше мъртвешки бледа, с хлътнали бузи и огромни, яркосини очи с празен поглед. Бе олицетворение на последната мода манекенки с наркомански вид — в нейния случай това се бе превърнало в реалност.

— Ще се преоблека — рече тя глухо, като осъзна, че каквото и да избере, то трябваше да покрива ръцете ѝ. Издайническите белези от дупченето се превръщаха в проблем. — Щом си убеден, че тази рокля не ти харесва.

— Предлагам ти наистина да се преоблечеш — рече Карло, като отпи от мартинито си, докато продължаваше да я оглежда критично. — След като вече си графиня, Бриджит, ще съм ти много благодарен, ако положиш усилия да се държиш като такава. Точно сега изглеждаш като проститутка.

Можеше да е подъл и жесток, друг път се превръщаше в мил и любвеобилен съпруг. Тя никога не знаеше в какво настроение е.

Имаше моменти, когато го смяташе за най-прекрасния човек на света. А в други го мразеше с дълбока мрачна ненавист.

Ала въпреки променливите му настроения, тя правеше каквото ѝ каже. Не си струваше да го разстройва. Избухванията му бяха прекалено яростни, за да ги понася.

Тя въздъхна. Карло бе животът ѝ. Той ѝ осигуряваше наркотиците, които я поддържаха щастлива. Хероинът бе всичко, което я интересуваше. Тя никога не бе изпитвала такава еуфория, толкова спокойствие и радост, както след всяко боцване. Всички неприятности изчезваха. Имаше чувството, че се носеше върху ефирен облак от чисто удоволствие. Тя живееше за инжекциите, които познатият на Карло я научи да си прави сама.

Животът ѝ през последните няколко месеца бе като в мъгла. Имаше смътни спомени за това как Карло я заведе в апартамента си в Лондон, където я тъпчеше с наркотици по два пъти дневно, докато накрая вече не можеше без тях. И когато ѝ каза, че е свободна да си върви, тя нямаше желание да иде, където и да било. Карло бе пазителят на запаса ѝ от хероин и тя нямаше намерение да се опитва да се откаже, понеже сега за първи път се чувстваше жива, свободна и напълно щастлива. Особено когато Карло се любеше с нея, което правеше често.

Тя бе изцяло зависима от Карло за всичко, като удобно забрави, че именно той я бе принудил да заеме това положение, понеже когато бе сигурен, че тя е наистина зарибена, той я примамва с чара си и постоянно ѝ повтаряше колко много я обожава и обича, любеше я с огнена страст, която я оставяше без дъх.

Скоро те се сбогуваха с Лондон и тръгнаха да обикалят из Европа. Карло бе с нея денонощно и не я изпускаше от очи.

Една сутрин, след бурна любовна нощ, той я уведоми, че трябва да се оженят, понеже сигурно и на нея ѝ е ясно, че им е съдено да са заедно завинаги. Тя някак се съгласи и по-късно този ден той я закара до двореца на родителите си в покрайнините на Рим, където един свещеник извърши скромното бракосъчетание в градината в присъствието единствено на семейството на Карло и няколко прислужници.

Тя бе прекалено дрогирана, за да разбере в какво се забърква. Освен това ѝ се струваше, че взема правилното решение, понеже Карло постоянно ѝ повтаряше, че я обича повече, отколкото всеки друг мъж преди това и тя не виждаше защо да не се оженят.

След кратката церемония те останаха в Рим само една нощ, а после заминаха на сватбено пътешествие из Европа.

Като пристигнаха в първия хотел, Карло ѝ подаде една от чековите си книжки, като я инструктира да подпише десетки празни чекове.

— Чакам едни пари от Англия — смотолеви той. — Междувременно...

На Бриджит не ѝ пукаше, парите не означаваха нищо за нея.

Една седмица по-късно Карло я уведоми, че счита за най-уместно тя да се откаже от кариерата си на манекенка. Тя с готовност се съгласи. На кой му пукаше за работата? Единственото, което искаше, бе да се надрусва.

Една вечер в Париж попаднаха на Кайра Кетълман в някаква дискотека.

— О, боже! — изписка Кайра с нелепото си бебешко гласче. — За малко да не те позная, Бриг. Трябва да си отслабнала с поне пет килограма.

— Това е съпругът ми — рече Бриджит с безизразно лице. — Граф Карло Виторио Вити.

— Та аз те познавам! — възкликна Кайра. — Ти си оня мъж от ресторанта в Лондон. Вие двамата сте се оженили! Супер. Ще участваш ли в парижките ревюта тази година?

Бриджит поклати глава.

— Не. Спрях да работя.

— О! — възкликна Кайра. — Може би и аз трябва да го направя.

След известно време Карло реши, че трябва да идат в Америка и да се срещнат с адвокатите ѝ.

— Трябва да видя точно какво правят с парите ти — каза ѝ той. — Откъде да знаем дали се грижат за тях както трябва? Аз съм единственият човек, който взима интересите ти присърце, Бриджит, единственият човек, на който можеш да се довериш. През целия ти живот хората само са те смукали като пиявици. Сега аз ще поема всичко.

— Адвокатите ми се грижат за наследството ми и за всичките ми инвестиции — рече тя. — Сигурна съм, че се справят добре.

— Може да е благоразумно от твоя страна да ми дадеш пълномощно — предложи той. — По този начин мога да се уверя, че никой не краде от теб.

Ню Йорк бе истински кошмар. Адвокатите ѝ бяха загрижени и ядосани, че Карло се опитва да се намеси и да вземе всичко в свои ръце. Те се опитаха да я дръпнат настрана и да я предупредят, че не е добра идея да прехвърли контрола на съпруга си. Но Карло се бе погрижил те да не остават насаме с нея за повече от няколко кратки мига.

— Повече ми харесва в Европа — оплака се тя на Карло. — Там хората не ни притесняват.

— Знам, сага — отвърна той в едно от добрите си настроения. — Но трябва да уредим това, за да можем да се наслаждаваме на живота си. Мислех си да си купим малка къщичка в покрайнините на Рим. Ти можеш да си живееш там тихо с бебето, докато аз пътувам и се грижа за бизнеса. Това ще ти хареса ли, нали, мила?

„Стига да имам това, от което се нуждая всеки ден“, искаше да каже тя. Но не го изрече. Само се усмихна, надрусана както винаги.

Понякога се сецаше за деня, когато му каза, че е бременна. Отначало той беше бесен.

— Чие е това бебе? — попита той. — Кое копеле ти направи това? Мръсница! Курва! С кого си спала?

— Това е твоето бебе, Карло — увери го тя. — Не съм спала с никой друг. Случи се през онази нощ в Ню Йорк.

Когато осъзна, че тя говори истината, Карло се зарадва.

— Дано е момче — постоянно повтаряше той. — Момче, което да изглежда като мен.

Лекарите не ги беше включвала в сметката. Тя се боеше да си направи тест, за да види какво ще е бебето. Освен това много добре съзнаваше, че докторите щяха да се опитат да спрат наркотиците, които ѝ позволяваха да преживява всеки ден.

Карло бе намерил лекар в Ню Йорк, който не задаваше неудобни въпроси. Те отидоха при него заедно и след като я прегледа, докторът я предупреди, че ще трябва да спре да се друсва, иначе бебето ще се роди пристрастено.

— О, да, докторе — излъга тя със сладък глас. — Смятам да го направя.

— Мога да ви помогна — бе казал той. — Можем да ви сложим на метадонова програма. Трябва да направите това, Бриджит.

— Ще дойда пак — бе казала тя. — Може би тогава.

— Трябва в скоро време да се откажеш от тази гадост — бе казал Карло, като излязоха от кабинета на лекаря. — Детето ни не бива да се ражда пристрастено.

— Ти ме накара да започна — изтъкна тя. — Не искам да спирам.

— Естествено — изплю се той с отвращение. — Понеже дълбоко в себе си ти си същата дрогирана курва като майка си.

Тя знаеше, че изобщо не биваше да споделя с него за Олимпия, но в интимни моменти му бе разказала всичко, понеже когато бе настроен за любов, никой не можеше да е по-мил от нейния Карло.

Сега се приготвяха да отидат на вечеря с Фредо, макар че на нея никак не ѝ се искаше. Тя започна да рови из гардероба си, като си мърмореше под носа. Мразеше Карло да ѝ е ядосан. Искеше единствено спокойствие и хармония. Искеше да бъде оставена на мира. И да има наркотиците си.

След малко извади семпла черна рокля на Келвин Клайн и дълго сако, което скриваше леко изпъкналия ѝ корем. Бързо се преоблече, вдигна на кок дългата си руса коса и добави висящите си обици. Резултатът бе смайващ.

Като се върна в хола, Карло изсумтя одобрително.

— Така е по-добре — рече той.

Фредо ги посрещна в Коко Пазо с червени рози и ледено шампанско. Той бе с любимката на Лина, Диди, която изгледа Бриджит и каза грубо:

— Какво по дяволите е станало с теб? Ти си направо скелет!

Фредо остро сръга Диди в ребрата и тя млъкна. Той също се зачуди какво се е случило с бляскавата Бриджит. Беше бледа, оживена и прекалено кльощава. Все още бе зашеметяваща, но по различен начин.

Докато Карло, в скъп костюм на Бриони със златни копчета на ръкавелите, украсени със сапфири, които подхождаха на пронизващите му сини очи, бе дори още по-красив, ако това бе възможно.

Фредо не беше щастлив. Бриджит бе истинска награда във всяко отношение и по един или друг начин Карло я бе спечелил. Фредо си спомняше как отиде в апартамента на Лина на сутринта, след като вечеряха заедно. Бриджит обвиняваше Карло, че я е изнасил. Сега бе женена за него. Някак си не се връзваше.

Той се зачуди какво би казала Лина по въпроса и дали ги е виждала заедно.

С напредването на вечерта Фредо забеляза, че Бриджит не е такава, каквато беше. Ако не я познаваше, щеше да се закълне, че взима наркотици. Но не, не и Бриджит — момичето, което познаваше, не би глътнало даже аспирин.

След вечеря той предложи всички да идат в някой клуб. Карло отказа, като обясни, че заминават за Ел Ей на другата сутрин и трябвало да стават рано. Бриджит не каза нищо, а изражението ѝ бе занесено.

— Виждала ли си Лина? — попита Фредо.

— Не ми остава време да ѝ се обадя — отвърна мъгливо Бриджит. И това беше всичко.

На другата сутрин бяха на борда на самолета за Ел Ей. Бриджит разлистваше последния брой на „Венити феър“. В момента се страхуваше от срещата си с Лъки.

— Впрочем коя е тази Лъки? — попита сприхаво Карло. — Не ти е майка, нито кръвна роднина. Защо ти влияе толкова много?

— Тя ми е кръстница — отвърна Бриджит, като гледеше как хубавичката стюардеса флиртува с Карло, когато се наведе и му поднесе още едно питие. — Лъки бе женена за дядо ми.

— Ха! — рече Карло. — Трябва да е някоя златотърсачка.

— Не е — отвърна просто Бриджит. — Лъки е чудесна, сигурен съм, че ще се разбираш с нея.

— Остави на мен да реша това — рече злокобно Карло.

Не ѝ хареса тонът му. Щеше да е ужасно, ако той започнеше да се заяжда с Лъки. Бриджит просто нямаше да го понесе.

— Лъки е много умна, Карло — рече тя. — Така че моля те, не я разстройвай.

— Защо казваш на мен да не я разстройвам? — попита той арогантно. — Кажи на нея да не ме разстройва, иначе ще се погрижа да не я видиш повече.

Бриджит млъкна. Беше научила, че когато Карло гледа с един определен поглед, най-добре е да си мълчи.

Да се снима филм с Чарли Долар бе като безкраен празник. Лина не можеше да повярва колко е забавно. Тя се бе снимала на два пъти преди това, но и двата пъти бе отегчена до смърт. А сега бе с Чарли, който тичаше нагоре-надолу из снимачната площадка, смееше се, пускаше шеги, насърчаваше всички да дадат максимума от себе си. И когато лентата започнеше да се върти, целият екип следеше като хипнотизиран изпълнението му. Чарли Долар винаги се бе справял отлично.

— Как беше Африка? — попита го тя един ден през почивката.

Той ѝ отпрати един от прословутите си озадачени погледи.

— Ти ли ми задаваш този въпрос?

Тя потърка носа си и се засмя.

— Може да съм негърка, но не всички сме от Африка. Впрочем аз съм родена в Лондон. В Елефънт енд Касъл, ако това ти говори нещо.

— Обичам англичанките — рече замислено Чарли с блажена усмивка. — Прекарах няколко месеца в Лондон, докато снимах един филм. Всяка вечер си закачах шапката в „Тръмп“. Имал съм не една красавица от трета страница.

— Аз не бих ги нарекла красавици — изсумтя Лина. — По-скоро гравитаторки.

— Гравитаторки? — повтори Чарли, като се засмя несдържано.

— Това се казва дума.

— Ние така им викаме.

— И какво означава?

— Евтина празноглава мацка, която кисне по модните заведения, показва си циците и преспива с първия срещнат.

— Нали не би казала, че аз съм първият срещнат?

Лина размаха дългия си показалец към него.

— Най-добре внимавай, Чарли. Тези малки куклички биха продали на някой вестник креватната си история с теб до най-малки подробности!

— Благодаря за предупреждението. В бъдеще ще гледам да им дам нещо по-пикантно, за което да пишат.

В дните, когато Даля идваше на снимачната площадка, Чарли ставаше друг човек. В един момент бе палавият ученик, който няма да

прокопса, а в следващия сякаш пристигаше мамчето и той веднага се превръщаше в разкаяло се добро момченце.

— Господи! — възкликна Лина след една от изненадващите появи на Далия. — Тя май наистина ти е хванала топките в менгеме! Сигурно е ужасно болезнено.

— Далия е дама — рече високопарно Чарли. — И при това талантива.

— Вие двамата чукате ли се? — попита нагло Лина.

— Преди да — отвърна Чарли. — Оттам дойде и синът ни, Спорт. Но сега твърде много уважавам Далия, за да върша с нея срамните движения.

— Разбирам. Ти май си се заразил от комплекса на Мадона, а?

— Мислиш се за много умна, нали, Лина?

— Наистина съм умна.

— Сигурно е така — рече Чарли, като кимна на себе си. — На едно мнение си с психоаналитика ми. Според него няма нищо лошо в един здравословен комплекс на Мадона. Разбираш ли, скъпо мое английско момиченце, аз не мога да го вдигна за някой, когото уважавам.

— Това май казва много за мен — намекна веднага Лина.

— Веднъж правихме креватната гимнастика — рече Чарли. — И моля те отбележи, че откакто започнахме снимките, не съм те канил в караваната си.

— О, трябва ли да се чувствам обидена? — саркастично провлече тя.

— Зависи от прага ти на обидчивост.

— Щях да те питам — рече Лина, като смени темата. — Лъки организира прием за кръщелницата си, Бриджит, най-добрата ми приятелка. Ще ме заведеш ли?

— Ако Далия не е в града.

— Приемът е след два дни.

— Хм... струва ми се, че Далия ще ходи да види баща си, който снима в Аризона.

— Колко удобно — рече Лина, много доволна. — Значи нямаш извинение.

Чарли направи церемониален поклон.

— За мен ще бъде удоволствие, скъпа моя.

ГЛАВА 54

Когато Прайс се върна след неколкоседмично турне из страната и откри, че синът му е бил арестуван и дори е прекарал нощта в ареста за малолетни, той изпадна в необуздана ярост.

— За какво по дяволите ти плащам предварителен хонорар? — развика се той на адвоката си, докато яростно кръстосваше хола. — Как така никой не се свърза с мен? Защо позволи синът ми да прекара нощта в ареста? Трябваше веднага да го освободиш.

— Не можеха да определят парична гаранция до следващата сутрин — обясни Хауърд, като се опитваше да усмири един от най-известните си клиенти. — Теди трябваше да се яви в съда. И повярвай ми, не беше лесно да го освободим без твоето присъствие. Наложих се да се свържа с някои много влиятелни хора.

— Впрочем за какво е цялата дандания, по дяволите? — запени се Прайс, като се ядосваше все повече. — Искам да знам защо са го арестували — заплашителна пауза, а после: — Възможно ли е да е поради факта, че е черен?

— Успокой се, Прайс — рече Хауърд, като използваше най-успокоителния си глас. — Ченгетата са решили, че джипът на Теди е използван при убийството на Мери Лу Баркли.

— Що за глупост? — извика Прайс. — Това убийство стана преди няколко месеца.

— Замесено е и едно момиче — продължи Хауърд. — Дъщерята на икономката ти.

— Мила?

— Да. Била е арестувана заедно с Теди. Нея са я пратили в затвора, понеже е на осемнадесет. Лени Голдън разпознал в нея момичето, което стреляло, но тя казва на ченгетата, че Теди го бил направил. А ето и лошата новина. Както изглежда, той е използвал твоя пистолет.

Очите на Прайс щяха да изскочат.

— Моят шибан пистолет? — рече той бесен.

— Предлагам ти да провериш къде го държиш, да видиш дали е още там.

— Моят шибан пистолет? — повтори Прайс. — Човече, това е някаква лоша шега — той отиде до бара и си наля една солидна доза скоч. — Къде е Теди сега?

— Излезе, ти си гарантът му. Реших, че училището ще е най-безопасното място за него, така че сега е там. Казах му да продължава да се държи така, сякаш нищо не е станало.

— Пресата добрала ли се е до това? — попита Прайс.

— Още не — отвърна Хауърд, като се чудеше дали Прайс няма да предложи питие и на него. Не че му се пиеше, но поведението на клиента му издаваше много лоши маниери. — Обаче е само въпрос на време.

— Исусе! — рече Прайс, като тресна чашата си в масичката. — Махам се за няколко седмици и се връщам, за да открия тая шибана каша. Кой би повярвал?

— Най-добре ще е да повярваш — посъветва го Хауърд. — Според мен имат основания да заведат дело.

— Така ли? Какви?

— Лени Голдън си е спомнил регистрационния номер на джипа. Това е джипът на Теди, без съмнение.

— Значи трябва да е бил откраднат.

— За съжаление не е. Мила и Теди отговарят на описанието на двамата нападатели. Освен това тя е проговорила.

— Кой?

— Мила. Както споменах по-рано, каза е на полицията, че Теди го бил направил. Освен това твърди, че той я принудил да иде с него. И го обвинява, че я натъпкал с наркотици и я изнасилил!

— Изнасилил? Да не ме будалкаш?

— Това е много неприятно, Прайс — продължи Хауърд. — Когато таблоидите се докопат до тази история, никак няма да ти хареса.

— Какво казва Теди?

— Че за всичко е виновна тя.

— По дяволите! — възкликна Прайс. — Къде е тая кучка?

— Казах ти, в затвора. Реших, че едва ли ще искаш да я освободя под гаранция, като се има предвид какво става.

— Точно така — рече Прайс, като се замисли за Айрина и за това какво ли ѝ минава през главата. Не му спомена нито дума, когато той се прибра преди час. Само му съобщи, че адвокатът му иска да се види с него незабавно, така че той ѝ заръча да се обади на Хауърд и да му каже да дойде в къщата. А сега това. — Какъв е планът? — попита той.

— Вече уредих среща с един от най-добрите адвокати по наказателни дела в щата — отвърна Хауърд. — Готов е да се срещне с теб и Теди още утре. Реших, че това ще ти даде възможност да говориш първо с Теди, да чуеш неговата версия за станалото.

— Нямам търпение да я чуя — рече Прайс кипнал. — Не разбирам. Дадох на тъпото лайно всичко, което аз самият никога не съм имал, и какво прави той? Пикае на мен. Като че ли ми е притрябвало това.

— Имам предложение — каза Хауърд.

— Какво?

— Възможно най-скоро да уведомиш майка му за това. Когато се изправим пред съдебните заседатели, това ще означава много. Момче със загрижена майка, седнала в съдебната зала, ще събуди повече съчувствие, отколкото ако я няма.

— Сигурно ме взимаш за канарче! — изкрещя Прайс. — Джини е тотално пристрастена към коката курва.

— Кога за последен път си се виждал с нея?

— Какво значение има това, мамка му!

— Може да се е оправила.

— Не и Джини — рече той мрачно.

— Значи ще изчистим образа ѝ за случая — рече Хауърд. — Облечи я в разумни дрехи. Издърпай косата ѝ назад, инструктирай я да не носи грим.

— Ха! — възкликна Прайс. — Джини не може да иде до шибания кенеф, без да си сложи изкуствени мигли. Освен това изобщо не ѝ пука за Теди. Не го е виждала от години.

— Ще видим какво ще каже адвокатът по наказателно право. Междувременно те съветвам да си помислиш по въпроса.

— Може би ти трябва да започнеш да си мислиш — рече Прайс, като запръска слюнки в яростта си. — Работата ти е да отървеш момчето ми и да държиш пресата далеч от мен, по дяволите.

Веднага щом Хауърд си тръгна, Прайс извика Айрина в хола. Размениха си дълъг, безмълвен поглед.

— Защо не ми каза? — попита той най-накрая.

Лицето на Айрина бе като от камък.

— Не разбирам какво става — рече тя. — Мила е в затвора. Трябват ми пари, за да я пуснат под гаранция.

— Чу ли какво е казвала тя?

— Никой не ми казва нищо.

— Разправяла наляво и надясно, че Теди е застрелял жената.

— Това е трудно да се повярва — рече Айрина.

— Тогава защо, по дяволите, го вярваш? — изкрещя Прайс. — Свидетелят казва, че именно Мила дръпнала спусъка. Разбираш ли ме? Точно тя е държала проклетия пистолет и тя е застреляла Мери Лу Баркли — на слепоочието му запулсира една вена. — Сега се опитва да прехвърли вината върху Теди.

— Мила няма пистолет — рече Айрина.

— Нито пък Теди — извика Прайс. — Но аз имам. И според скапаната ти щерка, използвали са именно моят пистолет.

— Къде е той?

— Като че ли не знаеш — присмя й се Прайс. — Знаеш къде държа всичко, от тревата до презервативите. Знаеш повече от мен за това, което става в тая шибана къща. Нека проверим и да видим дали пистолетът ми е там, където трябва да е.

Айрина изпусна дълга, дълбока въздишка.

— Вече проверих — рече тя. — Няма го.

— Исусе! — извика Прайс, като замахна с юмрук във въздуха.

— Мила не може да го е взела. Аз не й позволявам свободен достъп до голямата къща.

— Мила има достъп докъдето си поиска. Тя се мотае наоколо, когато ме няма. Сигурен съм, че е била в спалнята ми.

— Никога не бих допуснала Мила да направи подобно нещо.

— Това са глупости! — рече Прайс, като разсъждаваше на глас. — И ще ми се отрази, защото книжарските вестници ще изгълтат историята като топъл хляб. И няма да е за Теди и Мила, а заради мен — Прайс Уошингтън — чернокожата суперзвезда с големия лош наркомански навик — той се върна до бара и си наля още едно питие. — Слава богу, че Мери Лу е негърка — рече той, като продължаваше

да размишлява на глас. — Ако беше някое бяло момиче, щяха да линчуват черния задник на Теди.

— Ами Мила? — попита Айрина. — Тя се нуждае от адвокат.

— По дяволите Мила — сопна ѝ се Прайс. — Трябва да говоря с Теди. Иди до училището и доведи глупака вкъщи. Ще говорим за Мила по-късно, след като чуя историята на Теди.

Теди се върна в къщата с оловна тежест в корема си — или поне така се чувстваше. Прайс се бе прибрал и той знаеше, че трябва да очаква най-лошото.

Тъжната истина бе, че Мила го предаде. Не само го предаде, но и излизаше с куп лъжи, които прехвърляха вината върху него. Той бе объркан и уплашен. Как щеше да убеди хората, че е стреляла тя, а не той.

Хауърд Грийнспан го бе предупредил да не говори с никого за случая, така че той не бе казал нито дума. Сега бе принуден да застане сам срещу баща си.

Прайс бе в хола и пиеше от скоп от голяма водна чаша. Теди знаеше, че това е лош знак, понеже откакто отказа наркотиците, Прайс пиеше рядко, освен ако не бе под напрежение.

— Здравсти, тате — успя да каже Теди, като се вмъкна в стаята.

Прайс спокойно поздрави сина си.

— Седни, Теди — рече той.

— Добре — промълви той, като си намери място на дивана.

Последва неудобна пауза, която най-накрая бе прекъсната от Прайс, застанал пред сина си, загледан обвинително в него.

— Сега искам да ми разкажеш всичко както си беше, момчето ми — рече Прайс. — И не ми пробутвай никакви измислици. Разбираш ли ме?

Теди бе изпълнен със срам. Баща му, му вярваше, а той го бе разочаровал.

— Мила го направи — изломоти той. — Аз нищо не съм сторил. Беше ужасно, тате.

— Толкова ужасно, че не можа да идеш при ченгетата и да им кажеш всичко? — попита Прайс. — Защото, ако го беше сторил, днес нямаше да си в такава каша.

— Знам — промърмори Теди.

— Най-добре ми разкажи, момчето ми, какво по дяволите стана?

И Теди започна да разправя окаяната си история. Как двамата с Мила отидоха да се поразходят с колата, откраднаха дисковете, пиха бира, смъркаха кока. И като стигна до онази част с Мери Лу, той внезапно изгуби самообладание и едва успя да продължи. Прайс се извърна от него.

— Мила е грабнала колието ѝ и ти си го сложил в джоба си — рече той с нисък гневен глас. — Това ли чух?

Теди кимна, прекалено засрамен, за да погледне баща си в очите.

— Къде са бижутата сега?

— У Мила.

— А къде, по дяволите, е пистолетът ми?

— Не знаех, че е бил твойт — промърмори Теди. — Тя трябва да го е взела.

— Исусе! — рече Прайс. — Това си го бива — последва дълга пауза. — Ще ти повярвам, защото знам що за момиче е Мила. Но какво смяташ, че ще направят съдебните заседатели. След като ти си негър и прочее, а тя е бяла? Това е сериозен довод срещу теб. И ако Мила си вземе някой умен адвокат, той ще я преобрази в Малкото Слънчице, а теб ще изкара гадно черно копеле, което упражнява лошо влияние върху невинното бяло момиче — снабдява я с наркотици и прочее глупости. Изнасилва я. Нали знаеш какво разправя?

Теди облещи очи.

— Че аз съм я изнасилвил?

— Точно така.

— Глупости, тате — извика той негодуващо. — Тя искаше да го направя. Направо ми се нахвърли.

— И понеже ти се нахвърли, ти не можа да се въздържиш и изчука малката кучка? Това ли е твоята версия?

Теди кимна окаяно.

— О, разбирам — рече саркастично Прайс. — Ти излизаш с нея, тя ти бърка в мозъка, застрелва някого. После откриваш, че за капак трябва и да я чукаш. Така ли се развиха нещата?

Теди забучи поглед в пода.

— Аз... аз си мислех, че ме харесва — промълви той. — Не знаех, че ще стане така.

— Не знаеше, а? — рече рязко Прайс. — Ти си бил с нея, когато е убила човек. Стоял си отзад и си гледал как става. И изобщо не си дошъл да ми кажеш, нито пък си отишъл при ченгетата. Нормален ли си, по дяволите? — той отново отиде до бара и напълни чашата си. После се върна и застана пред Теди, а очите му заблестяха от гняв. — Отгледах те да станеш добър и достоен гражданин, а ти какво правиш? Изсираш се върху всичко, на което съм те учил. Глупак! — той презрително поклати голата си глава. — Не мога да те спася, Теди. Ще ти наема най-добрите възможни адвокати, но не мога да те спася. И не мисли, че няма да ме замесят в тая кал. О, да, ще почнат да изравят всичко от миналото ми — Прайс Уошингтън, бивш наркоман. Да се надяваме, това да не се отрази на кариерата ми. Да се молим да не си преобал и това.

— Съжалявам, тате...

— Съжалението не оправя нещата, момчето ми. Най-добре си качи черния задник в стаята и си стой там, защото не мога да те гледам повече.

— Трябва да говоря с Мила — рече отчаяно Теди. — Знам, че мога да я накарам да признае истината.

Прайс глухо се изсмя.

— При това си и глупав.

Айрина, която подслушваше зад вратата, отстъпи крачка назад. Чувстваше се по същия начин, както и Прайс. Тя бе дала на Мила всичко, което можеше, а тя я бе предала. Беше лошо момиче и това щеше да засегне Айрина, понеже как можеше мистър Уошингтън да я държи за икономка, ако Мила и Теди застанеха един срещу друг?

Стига да успееш да убеди Прайс да плати гаранция за дъщеря ѝ, може би щеше да я вразуми, понеже ако Мила си признаеше всичко, Теди щеше да е свободен.

Айрина изчака, докато Теди мина покрай нея и се качи тичешком в стаята си, а после колебливо почука на вратата. Не се чу никакъв отговор.

Тя много бавно отвори и надзърна в хола.

Прайс седеше на масата с глава, заровена в дланите му. Може би се лъжеше, но ѝ се стори, че той плаче.

Сега не бе удобно да го безпокои. Бавно се измъкна от стаята и затвори вратата. Утре щеше да го попита за Мила.

ГЛАВА 55

Лъки предложи на Бриджит да се видят преди приема, но кръщелницата ѝ отказа, понеже трябвало да се погрижи за хиляди неща. Лъки я бе попитала кого иска да покани и Бриджит каза само:

— Бих искала да видя Джино и децата, никой друг не ме интересува.

— Чудесно — рече Лъки. — Ще съставя списък с интересни хора — тя не спомена, че Лина е в града. Реши, че това ще е хубава изненада.

На Лъки много ѝ се щеше да греши за новия съпруг на Бриджит и той да се окаже страхотен човек. Помисли си, че ако прави кръщелницата ѝ щастлива, нищо друго няма значение. Въпреки че адвокатите на Бриджит в Ню Йорк бяха доста разтревожени и явно смятаха, че Карло е решил да поеме контрола върху богатството на Бриджит.

— Както знаеш, Лъки — каза ѝ един от адвокатите, — според сегашните клаузи никой не може да пипа основната част от наследството на Бриджит, докато тя не навърши тридесет години. Това означава, че то е в безопасност още пет години.

— Идеално — отвърна Лъки. — Ако бракът продължи пет години, това ще означава, че тя наистина е влюбена. А ако не е — ще се отърве от него.

След като се облече за приема, Лъки накара бармана да ѝ приготви мартини с водка, преди да влезе нехайно в кабинета на Лени. Тя бе решила, че моментът е подходящ да му каже, че ще продуцира филм заедно с Алекс. Макар и да знаеше, че тя чете сценарии, той нямаше представа откъде идват.

— Здравей, мили — рече тя, като застава зад него. — Време е да се обличаш. Гостите скоро ще пристигнат.

Той с мъка откъсна очи от компютъра си.

— Наистина си красива — рече той и подсвирна, като я огледа. — Много ми харесва косата ти така.

Тя я бе пуснала свободно: дълга, буйна и начупена, точно както той я харесваше. И бе облякла дълга червена рокля, любимият му цвят.

— Миличък — рече тя, като започна да разтрива раменете му. — Помниш ли като ти казах, че искам да продуцирам някой филм?

— Аха.

— Ами... мисля, че открих това, което търсех — рече тя, като продължи да масажира гърба му. — А ето и добрата новина: имам си копродуцент, режисьор и звезда. Така че смятам да направя професионално изявление следващата седмица. Естествено исках ти да го чуеш пръв.

— Звучи ми добре — рече той. — Как така не си споменавала за това по-рано?

Тя спря да мачка раменете му и се облегна на ръба на бюрото.

— Ти беше така вгълбен в сценария си, че не исках да те безпокоя.

— Да, наистина малко се поувличам — рече той, като се усмихна тъжно. — Харесва ми това, върху което работя. По-различно е от всичко, което съм правил досега. Въпреки че едва ли ще мога да убедя някое студио да го финансира. И след като ти вече не си в „Пантър“... — голяма усмивка. — Хей, може би ще им кажеш една-две добри думи за мен.

— Ако си много мил с мен, може би ще го направя — каза тя, като му се усмихна в отговор.

— И така — рече той, като изключи компютъра си. — Каж ми за твоя филм. Какъв е сюжетът?

— Нещо като актуална черна комедия с феминистка нотка. И във... Винъс се съгласи да изиграе главната роля в него.

— Винъс, а? Двете ще сте голяма комбина. Кой е смелчагата, дето се е навил да режисира този проект?

Последва кратка пауза, преди Лъки да забие гвоздеа.

— Алекс — отвърна нехайно тя.

— Алекс — повтори той, а усмивката се смъкна от лицето му.

— Точно така — потвърди тя, като заговори бързо. — Това бе един от сценариите, върху които Алекс бе започнал да работи и реши, че може да е добър за Винъс. И понеже знаеше, че аз искам да работя с нея, той ми го изпрати.

— Алекс Уудс ще режисира филма ти — рече Лени бавно. —
Правилно ли чух?

— Не звучиш особено очарован.

— Трябва ли да съм?

— Защо не? Ако правя това, трябва да е с най-добрите, а ти
знаеш, че Алекс е един от най-талантливите режисьори в града.

— Алекс Уудс е абсолютен егоманиак — рече кисело Лени. —
Прави всичко така, както иска той. Ще изровите томахащите, преди да
си се усетила.

— Мисля, че мога да се справя с него — рече тя ядосана, че Лени
не вярва на преценката ѝ.

— Да — рече многозначително Лени. — Сигурен съм, че можеш.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, а черните ѝ очи
изпращаха сигнали за надвисваща опасност.

— Не примирам от щастие, че ще работиш с Алекс.

— Защо?

— Защото е всеобща тайна, че човекът е здраво хлътнал по теб.

— Лени — рече тя, като стаи гнева си. — Алекс се държа много
добре с мен, когато теб те отвлякоха. Винаги бе насреща, като се
нуждаех от подкрепа. Обичам го като приятел — нищо повече, така че
моля те не разваляй всичко заради някаква дребнава ревност.

— Какво би направила, ако ти кажа, че не искам да работиш с
него? — попита Лени, като рязко се изправи.

— Не обичам хората да ми казват какво мога и какво не мога да
правя.

— Така си и мислех — рече той и влезе в спалнята.

— Сърдиш ли ми се? — попита тя, като го последва.

— Най-добре да си взема един душ, иначе ще закъснея за
приема.

— Пак те питам, сърдиш ли ми се?

Той се запъти към банята си.

— Не ти се сърдя, Лъки. Свободна си да правиш каквото си
поискаш. Винаги е било така и предполагам, че така ще бъде и
занапред.

И преди тя да успее да каже каквото и да било, той тресна
вратата на банята в лицето ѝ.

„Защо трябва да търпя всичко това, помисли си тя, ядосана и разстроена. Не искам да се налага да моля за разрешение, за да направя нещо. Обичам Лени. Вярна съм му. Какво повече би могъл да иска?“

И въпреки това дълбоко в себе си съзнаваше, че ако бе на неговото място, вероятно също щеше да е ядосана.

Стивън стоеше пред огледалото на банята си и внимателно се бръснеше. Беше се замислил. Арестуването на двамата заподозрени в убийството на Мери Лу го бе накарало да си припомни всяка подробност от тази съдбовна нощ. А сега, след като заловиха извършителите, тях ги очакваше съдебен процес, което означаваше, че машината на общественото внимание щеше пак да се завърти, да се набърка в личния му живот, да върне всички болезнени спомени.

Трудно щеше да е да забрави и да продължи напред, когато историята за безсмисленото убийство на Мери Лу се раздухва целодневно по всички медии. И естествено това бе неизбежно, още повече че момчето, което арестуваха, бе синът на Прайс Уошингтън.

Стивън много добре съзнаваше, че ще трябва да присъства на процеса, да седи на първия ред в съдебната зала всеки ден. Бе казал на Лъки, че е важно да излязат с единен фронт, заедно със семейството на Мери Лу, които все още бяха страшно съкрушени. Кариока също трябваше да присъства.

Господи! Как би могъл да подложи дъщеря си на това болезнено изпитание? Да, присъствието ѝ определено щеше да повлияе на съдебните заседатели, но той в никакъв случай не искаше тя да чуе подробностите за тази ужасна нощ.

Животът без Мери Лу не ставаше по-лесен. Той се бе опитал да компенсира загубата, като се зарина в работа, но нищо не можеше да промени самотата. Нямахше кой да го посреща вечер, никой не лежеше до него нощем, нямаше с кого да се бори за дистанционното, нямаше с кого да си раздели някой хотдог или сандвич с риба тон в съботния следобед, докато седеше пред телевизора и гледаше мачовете. Никой... никой... никой.

И тъжната истина бе, че той не искаше никой. Понеже нямаше друга жена на тоя свят, която да може да замести Мери Лу.

— Аз съм ужасно щастлива, тате — заяви Кариока Джейд, като влезе в банята му, облечена в най-хубавата си празнична рокля.

— Защо, миличка? — попита Стивън, като погледна към дъщеря си.

— Щастлива съм, защото отиваме на прием и ти си ми кавалер — тя наклони глава настрана и го погледна, а големите ѝ кадифени очи се изпълниха с любов. — Може ли винаги аз да съм ти дама, тате?

— Винаги ще е така — увери я Стивън. — Ти си най-важното момиче в живота ми.

— Мога ли да остана у Мария довечера? — попита Кариока.

— Да, не си го правила от доста време.

— Мария е страхотна, тате — каза сериозно Кариока. — Тя ми е като сестра.

Той се избърсна и остави самобръсначката си.

— Така е. И да не правите бели.

— Утре Сиси ще ни води в Дисниленд — уведоми го Кариока.

— Дисниленд, значи? — рече той, като се протегна и взе една чиста бяла риза.

— Тате?

— Да, миличка.

— Къде е мама?

Той усети болката, която чувстваше винаги, когато тя споменеше Мери Лу.

— Знаеш къде е — отвърна той тихо. — Мама спи при дядо Господ.

— А неговото легло много ли е голямо?

— Да. И всичките му любими деца се сгушват при него всяка нощ.

— Иска ми се мама да може вече да си дойде — рече Кариока, а долната ѝ устна затрепери. — Иска ми се да ме идва да ме целува за лека нощ и да ме буди сутрин.

— И двамата го искаме, но няма да стане. Мама я взеха, понеже беше много специална. Ти знаеш това, миличка, вече ти го казах.

Кариока въздъхна тежко.

— Знам, знам. Обаче понякога ми става мъчно, защото мама толкова ми липсва.

— Да, миличка — рече той тъжно. — На всички ни липсва.

— На всички — повтори Кариока. — На всички в целия свят.
— А кой изглежда красив тази вечер? — попита Стивън, сменяйки бързо темата.
— Аз! — отвърна тя, като се изкиска.
— И защо?
— Защото ще видя Бриджит — каза Кариока. — А тя наистина е хубава.
— Не колкото теб.
— Глупавият ми татко — рече Кариока, грейнала.
Стивън протегна ръка към часовника си.
— Най-добре да побързам — каза той. — Ще вземем приятеля ми от хотел „Бевърли Хилс“ и не бива да закъсняваме.
— Кой?
— Чичо Джери, партньорът ми от Ню Йорк.
— Той ще ми носи ли подарък?
— Много ще се изненадам, ако не ти носи.
— Добре, тате, ама побързай!
— Първо трябва да се дооблека.
— Хубаво, ще почакам.

— Божичко, страшно съм поласкана! — възкликна Лина, ослепително елегантна и сексапилна в една асиметрична копринена рокля на Версаче с цвят на прегорял карамел.

— Така ли? — попита Чарли, а веждите му се вдигнаха над тъмните очила, докато прекосяваха парка на хотел Бел Еър.

— Разбира се — рече тя, като удобно го хвана под ръка. — Великият Чарли Долар оказва чест на скромната ми особа. Поласкана съм.

— Мацката е поласкана — рече Чарли, сякаш се обърна към публика. — Аз съм на косъм от сърдечния удар, а тя е поласкана.

— Да не ти е лошо?

— Само в ума ми.

— Чарли — изкиска се тя. — Престани да ме бъзикаш.

— Това, което се опитвам да ти кажа, скъпо момиче, е, че съм пършива антика, която може да пукне всеки момент — той въздъхна отчаян. — Ужасяващо стар съм.

— Не прекалено стар за мен — рече тя бързо. — Или за всяка друга, която си харесаш.

— Мисля да се оженя за Далия — рече той прискърбно. — Тя е останала с впечатлението, че е време да тръгнем по тънката червена пътека към града на скуката.

— О — рече Лина, като дори не се опита да скрие разочарованието си. — Това означава ли, че не бива да се опитвам да те съблазня тази вечер?

— Мисля да се оженя за нея — рече той с приятна усмивка, — не да го правя с нея.

— Значи има шансове за секс? — подкачи го тя.

Парлив смях.

— Мислех, че спа с мен само за да вземеш ролята.

— Така е. Но сексът беше тооолкова хубав, че ми се иска още.

— Устата и умна — рече той, като вдигна очилата си за миг. — Харесвам това у една жена.

— Егото ми е позасегнато, нали разбираш — рече Лина с негодувание. — Откакто започнахме филма, нито веднъж не си погледнал към мен, освен като приятел.

— По-безопасно е да си приятел с мен — рече Чарли. — Може да пренасям какви ли не ужасни болести.

— Интересен обрат! — възкликна Лина. — Аз обикновено ги погвам с пръчка!

Той я погледна любопитно.

— Да не би случайно да ме преследваш, мила моя?

— Ами — отвърна тя шеговито, — нямам нищо против да си взема още един резен.

— Ех, вие, англичанките — рече той с буен смях. — Вие и смешният ви език.

— Какво ни има на езика?

— Нищо, което един хубав тлъст джойнт да не може да оправи. Последвай ме — рече той, като я поведе по една пътека до спокойното езеро, което няколко великолепни лебеда бяха превърнали в свой дом.

— Охо — рече тя, — така вече ми харесваш. Намира ли ти се кока?

— Не смъркам кока — отвърна той спокойно, сякаш това бе съвсем нормален въпрос. Всъщност в света на киното и модата си

беше точно така. — Тревата ме отпуска, прави ме хубав и зрял.

— И джойнт става — рече тя.

— Не ти трябва да започваш с кока — започна да я поучава той.
— Да смърка през изтънчените си ноздри — просто не подобава на една дама.

— Ха! — възкликна Лина. — Дама е последното нещо, което можеш да ме наречеш!

— Никога не споря с представителка на женския пол — рече Чарли, като извади един джойнт от джоба си и го запали.

— Хубаво — рече Лина, като си дръпна.

После поеха покрай езерото, като си подаваха цигарата и вдишваха дълбоко един след друг. Като я изпушиха, Чарли каза:

— Сега съм готов да празнувам.

— Аз също — рече Лина и му намигна. — Готова съм да изтанцувам цялата вечер!

ГЛАВА 56

— Изглеждаш отвратително! — рече Карло, оглеждайки нагло Бриджит. — Сигурен съм, че можеш да се справиш и по-добре от това.

Напоследък не ѝ казваше нищо хубаво. Когато отначало заживяха заедно, той често ѝ повтаряше колко е красива, особено след като се любеха и лежаха спокойни в обятията си. Сега всеки път, като отвореше уста, оттам се изсипваха само упреци.

— Какво да направя, като съм бременна — отвърна тя отбранително. — Дрехите не ми стоят както някога.

— Излагаш ме — измърмори той, а красивото му лице бе пълно с презрение.

— Правя каквото мога — рече тя, борейки се да сдържи сълзите си, макар че изобщо не ѝ пукаше как изглежда. Интересуваше я единствено комфортът, който ѝ носеха наркотиците.

— Уверявам те — натърти той, — че това, което можеш не е достатъчно.

— Карло — рече тя нервно. — Преди да тръгнем довечера, ми трябва... една доза — тя го погледна обвинително. — Обеща да ми намериш нещо.

— Казах ти, Бриджит — отвърна той сприхаво. — Трябва да престанеш да бъдеш толкова зависима от тази гадория.

— Ти ме зароби и сега ми харесва, така че не се опитвай да ме спираш, понеже... понеже ще съжаляваш.

— Да не би да ме заплашваш? — попита Карло, обръщайки се към нея.

— Да — смело отговори тя. — Заплашвам те.

— Ти си само една надута кучка! — рече той. И преди Бриджит да се усети, я зашлеви силно през лицето.

От доста време не я беше удрял, така че я завари неподготвена. Тя падна назад върху леглото и преди да може да се спре, се разплака, обзета от самосъжаление.

— Не виждаш ли, че се нуждая от нещо — проплака тя. — И най-добре ми го дай, иначе няма да ходя никъде довечера.

— Хленчеща повлекана — подигра ѝ се Карло. — И като си помисля, че аз, Карло Виторио Вити, се ожених за такава като теб. Струва ми се невъзможно.

— Ти ме молеше да се омъжа за теб — извика тя.

— Не ме карай да съжалявам за това — предупреди я той. — Сега, след като си моя жена, време е да заживееш така, както подобава на дарената ти титла. Не че я заслужаваш.

— Само ми дай нещо — изстена тя.

Той излезе от стаята. Бриджит лежеше на леглото, прибрала коленете си до тялото.

„В мен расте бебе, помисли си тя. И какво правя аз? Храня го с хероин, не ям както трябва, позволявам на този човек да ме бие. И въпреки това... не ми пука, понеже искам единствено дрогата.“

И тя знаеше, че е поела надолу, но нямаше абсолютно никакъв начин да се спре.

Джино бе долетял от Палм Спрингс, придружаван от жена си, Пейдж.

— Не знам какво правиш с него, ама действа — рече Лъки, като дръпна втората си майка настрана. — Той изглежда невероятно.

— Джино е в отлично здраве — отвърна оживено Пейдж. Беше доста привлекателна жена и искрено обичаше много по-възрастния си съпруг. — Решил е догодина да направим европейска обиколка. Казах му, че не мога да издържам на темпото му.

Лъки се усмихна.

— Да, старецът ми си го бива, нали?

— Така е — съгласи се Пейдж. — И за Мел Гибсън не бих го сменила!

Лъки знаеше, че баща ѝ и Пейдж имат бурно минало. В един етап от връзката им, преди да се оженият, Джино бе хванал Пейдж с друга жена. Тази жена бе Сюзан Мартино — тогавашната му съпруга. Този инцидент едва не сложи край на всичко, но по някакъв начин успяха да го преодолеят и сега бяха щастливи в къщата си в Палм Спрингс, играеха голф и покер и излизаха с приятелите си.

— Къде е Лени? — попита Пейдж. — Не съм го виждала.

— Цупи се някъде наоколо — отговори Лъки, вдигайки рамене.

— О? — рече Пейдж. — Искаш ли да ми разкажеш?

— Не — отвърна безцеремонно Лъки. — Просто не търпя да ми казват какво да правя. Това ме подлудява и Лени го знае.

— Хм... — на Пейдж това ѝ беше познато. — Ти си точно като баща си. Изглеждаш като него, говориш като него, направо си негово копие.

— Ще приема това за комплимент — каза ухилена Лъки. — Макар и да не съм много убедена относно тая част с външния вид.

— Каж ми, скъпа — рече Пейдж, която много обичаше да е в течение на най-новите клюки, — за какво точно се цупи Лени?

— О, глупаво е — отвърна небрежно Лъки, тъй като не искаше да прави от мухата слон. — Смятам да продуцирам един филм с Алекс Уудс, а Лени е останал с погрешното впечатление, че Алекс веднага ще ми се нахвърли. Доста е нелепо.

— Е, а нима няма да го направи? — провлече Пейдж, като я погледна с разбиране.

— Не започвай и ти — рече Лъки с уморена въздишка. — Алекс е най-добрият ми приятел. Нима никой не може да разбере това?

— Може би протестираш твърде много — дръзко рече Пейдж.

— Какво? — попита Лъки.

— Нищо — отвърна Пейдж. Погледна към бара и внезапно вниманието ѝ бе привлечено от нещо друго. — Трябва да ида да спася баща ти. Той все още привлича жените. Виж я оная силиконова блондинка, дето се е увила около него. Начинът, по който тези момичета се държат с мъжете, е отвратителен.

— Той е на осемдесет и седем, за бога! — възкликна Лъки, доста развеселена. — Не е възможно да ревнуваш.

— Винаги съм смятала, че е благоразумно да държа под око територията си — каза Пейдж, като приглади късата си рокля. — Ако си умна, Лъки, ще правиш същото.

— Точно така — промърмори Лъки раздразнена, защото Лени още не се бе появил, за да се присъедини към приема, а на нея не ѝ харесваше, че трябва да посреща всички гости сама. Господи! Той можеше да е страшно изнервящ. Все пак тя го разбираше, понеже в някои отношения страшно си приличаха. Инати, инати и пак инати.

Въпреки това тя в никакъв случай нямаше да отстъпи пред него. Никога не се противопоставяше, когато той бе актьор и трябваше да играе горещи сцени с привлекателни партньорки. Все пак не можеше да се каже, че те двамата с Алекс планираха любовни сцени. Просто работеха заедно като приятели.

Тъкмо като си мислеше за Алекс, тя го забеляза да се задава през вратата, придружаван от Пиа. „Хмм... помисли си Лъки, тази определено издържа повече от всички останали.“

— Здравей, Пиа — рече тя хладно, когато момичето се приближи към нея. — Добре дошла вкъщи.

— Минавали сме край дома ти много пъти — отвърна Пиа, дребничка и хубава в официалната си рокля на Вира Уан. Блестящата ѝ черна коса се спускаше до раменете. — Алекс винаги ми го показва. Последният път му казах: „Алекс, ако още веднъж ми кажеш, че това е къщата на Лъки Сантанджело, ще се хвърля от колата в движение“.

— Много смешно — рече Лъки. — Алекс сигурно ме мисли за някаква туристическа забележителност.

— Махни „туристическа“ и ще си права — отвърна кратко Пиа, а бадемовидните ѝ очи не се откъсваха от лицето на Лъки.

О, боже, това пък какво беше? Тази нощ май бе изпълнена с намеци за нея и Алекс. Да не би всички да смятаха, че те двамата се канят да започнат пламенна връзка.

— Къде са щастливите младоженци? — попита Алекс, като се приближи към тях. — Донесох им сватбен подарък.

— Колко мило от твоя страна — рече Лъки.

— Празнуваме сватбата им, нали?

— Май да. Какво им купи?

— Комплект ножове.

— Моля?

— Една от онези дървени поставки за смъртоносни ножове — стандартният ми сватбен подарък. Мисля, че все някой рано или късно ще се обърне и ще намушка партньора си, а после аз ще мога да претендирам, че заслугата е моя. Може би дори ще заснема филм по случая.

— Алекс — рече Лъки, като поклати глава и се усмихна. — Знаеш ли, че си леко откачен?

— Чак сега ли го разбираш? — попита той.

Пиа изгледа и двамата, а после тръгна към бара, привидно отегчена от разговора им.

— Как върви тази дълготрайна връзка? — попита Лъки, като кимна по посока на хубавата азиатка.

— Ревнуваш ли? — попита ухилен Алекс.

— Я стига! — отвърна презрително Лъки.

— Обичам да ми се бъркаш в интимния живот.

— Кой ти се бърка в интимния живот? — попита тя, като съвсем не бе развеселена, задето той смяташе, че ѝ пука.

— Ти.

— Не се ласкай, Алекс — отвърна хладно тя. — И между другото, да не си казал нито дума на Лени за филма ни.

— Защо?

— Ами... защото му споменах за това преди малко и той не умира от радост.

— Това е доста тъпо — рече той, като си избра ордъовър от подноса на един минаващ келнер.

— Знам, но бъди така добър и не го споменавай. Освен ако той не го стори, разбира се. В такъв случай просто го омаловажи. Кажи му, че това е един от многото филми, с които се занимаваш, и вероятно няма да можеш да отделиш много време за него.

Алекс я изгледа дълго и язвително.

— Никога не съм си представял, че ще те чуя да говориш така.

— Как? — попита сприхаво тя.

— Като нервна омъжена жена.

— Глупости.

— Истина е.

— Просто в брака е прието да поддържаш партньора си щастлив.

— О, няма? — подкачи я той. — Единственото нещо, което аз съм чул за брака, е, че след като подпишеш тези документи, сексът излита през прозореца.

— Мога да те уверя, Алекс — рече надменно тя, — че в моя брак не е така.

— А аз мога да те уверя, Лъки — рече той, като продължаваше да се хили, защото умираше от кеф да се заяжда с нея, — че ти вярвам.

Те се загледаха предизвикателно.

— Къде, по дяволите, е Бриджит? — попита Лъки, като първа отмести очи и погледна часовника си. — Давам прием в нейна чест, а тя дори не е тук.

— Запозна ли се с мъжа ѝ?

— Исках да ги заведем на тиха вечеря снощи, но тя ми каза, че са заети. Имам лошо предчувствие, че той ще се окаже някой алчен за парите ѝ гадняр.

— Кое е по-лошото — попита Алекс: — обикновен гадняр или алчен гадняр?

Тя се засмя.

— Гаднярът си е гадняр.

— Много си красноречива.

— Че как иначе.

— Обичам те — рече той нехайно.

— И аз така — рече тя, без да трепне.

ГЛАВА 57

Колкото и да му беше неприятно, Прайс се свърза с бившата си жена Джини с мисълта, че трябва да я привлече на своя страна, преди пресата да надуши историята.

— Дватамата с Теди имаме проблем — съобщи ѝ той по телефона. — Трябва да те видя незабавно.

— Кой се обажда? — попита Джини, сякаш не знаеше.

Мина му през ума да каже: „Глупакът, дето през последните дванадесет години ти плаща издръжка, която ти изобщо не заслужаваш.“ Но се въздържа. Искаше услуга от нея и трябваше да се държи като джентълмен. Не че Джини беше дама, тя бе абсолютно изперкала от кокаина, винаги си е била такава. Ожени се за нея, когато беше на същото дъреждане, а после в мига, в който спря да взима наркотици, осъзна грешката си. По това време вече имаха дете — Теди — и кошмарен брак.

Да премахне Джини от живота си му бе отнело дълго време, понеже тя не си тръгна без злобна, протакаща се битка. А като се ожени за втората си жена — десетмесечната грешка — макар че това се случи четири години по-късно, Джини наистина откачи.

Оттогава той неизменно ѝ плащаше издръжка.

— Не се ебавай с мен — рече той остро. — Това е важно и засяга и двама ни. Можеш ли да дойдеш?

— Защо пък аз да идвам? — подигра му се тя.

— Защото става въпрос за сина ти.

— О — рече тя саркастично. — Да не би да имаш предвид синът, чиито родителски права настояваше да получиш? Този син ли?

Кучката си остава кучка.

— Престани, Джини — рече той, като мразеше факта, че се налага отново да говори с нея след всичките тези години.

Гласът ѝ натежа от сарказъм.

— Още е при теб, така ли?

С големи усилия успя да запази спокойствие.

— Щом е по-лесно за теб, аз ще дойда.

— Трябва да довтасаш тук до десет минути — каза тя накратко.
— Ще излизам.

И по всички правила на етикета Джини затвори, без да изчака отговора му.

Като псуваше под нос, той грабна едно яке и се забърза към колата, понеже познаваше Джини — тя нямаше да го изчака.

На път за апартамента ѝ в Уилшър той си пусна изпълнения на Ал Грийн в опит да си възвърне душевния комфорт. Нищо не помагаше. Докато стигне дотам, главата му щеше да се пръсне. Имаше нужда от един джойнт и едно питие. И то още преди час.

Джини го посрещна на вратата, стиснала един миниатюрен френски пудел в ръцете си. Изненадата бе, че красавицата, за която някога се бе оженил, бе натежала с двадесетина, че и повече килограма. Сега беше едра дебелана с изрусена коса и даже още по-войнствено настроена, отколкото я спомняше.

Планината от плът тръгна към него, облечена в шарен клин и винена плетена блуза. Огромни отпуснати гърди, тресящи се бедра и нелепо тънички крака балансираха на червени лачени обувки с висок ток. Каква гледка!

Той се правеше, че не забелязва чудовищната ѝ метаморфоза. Тя знаеше, че се преструва, и това я вбеси.

— Сигурно ти прави впечатление, че съм наддала едно-две килца — предизвика го тя.

Едно-две ли! Да не беше откачила? Та тя бе като ходеща планина, за бога.

— Мога ли да вляза? — попита той.

— Ха! — изсумтя тя. — Прекалено известен, мама му стара, за да стои в коридора.

Тя се обърна и Прайс се затътри след слонския ѝ задник в апартамента. Вкусът ѝ не се бе променил, откак се бяха разделили. Розово, розово и пак розово. Огромни розови дивани, претенциозни розови възглавнички и килимчета — дори голяма розова масичка за кафе с формата на мида. Над камината висеше огромен портрет с маслени бои на една много по-слаба Джини, облечена в прозрачна рокля и облеганата на грамаден роял. Просташката картина приковаваше погледа в стаята.

— Ти, Прайс Уошингтън, си шибано копеле — заяви тя, преди той да успее да си поеме дъх. — Съсипа живота ми, страхотното ми тяло, всичко!

Коронованата кралица на трагедиите — нищо у Джини не се бе променило, освен теглото ѝ.

— Теди е загазил — рече той кисело, като седна на един от пухкавите ѝ розови дивани.

— Какво е направил? — попита тя, а тежките ѝ изкуствени мигли запърхаха над малките ѝ очички като ято птици, хванати в капан.

— Забъркал се е в убийство.

— Знаех, че от теб няма да излезе свестен баща — изписка тя. — Оставил си го да се мотае с разни улични банди и да стреля по хора. Това не е хубаво!

— Не е в банда.

— Тогава какво е правил? Минавал е наблизно ли?

— Джини, повтарям ти, той не е в банда. Свързано е с едно момиче, което му е завъртяло ума и го е подвело.

— Какво момиче? — попита тя подозрително.

— Мила.

— Коя е тя?

— Дъщерята на икономката ми.

— Исусе! — възкликна Джини. — Оная кучка, рускинята. Сигурна бях, че гадната ѝ щерка няма да прокопса. Трябваше да я уволниш още преди години.

— Ами не го направих — отвърна той търпеливо. — И грешката не е на Айрина.

— Тая крава никога не беше виновна за нищо — промърмори Джини, а двойната ѝ брадичка се тресеше от негодувание, докато кучето се мъчеше да избяга от задушавачата ѝ прегръдка. — Сигурно си оглупял от свирките, които ти върти, иначе нямаше да я оставяш да ѝ се размине за толкова работи.

Той се съсредоточи върху причината, поради която бе дошъл.

— Може ли вече да се върнем към Теди? — попита той начумерено.

— Разбира се, миличък — отвърна тя със захарна усмивка. — Само кажи какво ти трябва, аз ще ти кажа колко ще струва.

Пари. О, да, за малко да забрави. При Джини никога нищо не беше бесплатно.

ГЛАВА 58

Карло даде на Бриджит това, което ѝ бе нужно и след малко тя се почувства готова да посрещне света. Смени роклята си, пооправи грима си, вдигна косата си нагоре и след всичко това двамата поеха към приема.

— Сега вече изглеждаш като моята прекрасна Бриджит — рече Карло, взе ръката ѝ в своята и я стисна окуражително, докато се запътиха към чакащата ги лимузина. — Хайде, скъпа, сигурно умираш от нетърпение да ме покажеш на всичките си приятели.

Когато той се държеше добре, Бриджит имаше чувството, че лошите му настроения са плод на въображението ѝ. Тя се усмихна замечтано. Всичко бе наред. Всичко бе прекрасно... освен факта, че скоро трябваше да се срещне с Лъки. Ужасяваше се при мисълта за срещата, защото Лъки умееше да прониква до дъното на душата ѝ.

„Ти си голямо момиче, рече един глас в главата ѝ. Лъки не те контролира. Ти направляваш собствената си съдба.“

„Не, обади се друг глас. Карло контролира всичко, което правиш. Ти си изцяло под негово влияние.“

— Карло — каза тя, като се настани на меката кожена седалка на лимузината.

— Да, скъпа моя?

— Искам да ми обещаеш, че ще се държиш мило с Лъки. Това е важно за мен. Те с Лени, децата им и Джино са семейството ми.

— Бриджит, Бриджит — въздъхна Карло, като поклати глава съжалително. — Сега аз съм семейството ти. Ти сама ми разказа как е минало детството ти. Майка ти никога не се е интересувала от теб, почти не си познавала баща си и са те отгледали цяла поредица бавачки. Сега аз ще се грижа за теб, Бриджит. Аз съм най-близкият ти човек. Тази Лъки ти е само приятелка, нищо повече.

— Тя ми е кръстница, Карло.

— Това не означава нищо, повярвай ми. Тя ще се увери, че си добре с мен, а ако не мисли така — той направи жест с ръце, — много

жалко.

— Обещай ми да се държиш добре — рече нервно Бриджит, като се ужасяваше от предстоящата вечер.

— Разбира се, графиньо моя, аз се държа добре с всички — заяви той, удостоверявайки я с надменната си усмивка, и покровителствено я потупа по коляното.

Лени най-после се появи. На Лъки вече й беше прекипяло. Първо на първо, Бриджит закъсняваше страшно много за собствения си прием, а Лени, който я остави да се справя сама с всички гости, я бе вбесил.

— Хубаво е, че се присъедини към нас — просъска тя, когато той мина покрай нея. — Сигурен ли си, че не представлява твърде голямо затруднение за теб?

— Писна ми да взимаш всичките си решения, без да ме включваш — отвърна той с тих гневен глас. — Ние сме женени, ако случайно си забравила.

— Казах ти, Лени, не се нуждая от разрешение, за да правя това, което искам.

Тя му обърна гръб и се запъти към бара, където Джино бе заобграден от групичка хора и ги забавляваше с истории от ранните си години във Вегас.

— Всички ли се веселят? — попита тя, престорено жизнерадостна. Наближаваше девет. Приемът бе започнал в седем и половина. Обслужващият персонал вече я тормозеше с въпроси кога да сервираат вечерята. Обикновено им казваше да започват в девет, но след като почетните гости още не бяха пристигнали, тя им заръча да не избързват.

— Къде е Бриджит? — попита Джино. — Чакам да видя това дете.

— Всеки момент ще пристигне — увери го Лъки, като си мислеше, че не е присъщо на Бриджит да постъпва толкова невъзпитано.

Лина мина край тях, хванала Чарли Долар под ръка. Изглеждаха като двойка.

— Я гледай ти — рече Лъки. — Какво е това? Нова двойка?

Чарли се засмя.

— Не казвай на Далия — рече той, подобно на малък пакостник, хванат да отмъква бонбони.

— Тъкмо това се канех да направя — отвърна Лъки.

— Лина играе във филма ми — обясни Чарли. — И е направо невероятна.

— О! — изписка Лина развълнувана. — Наистина ли смяташ така?

— Не бих го казал, ако не го мислех, кукло.

Лъки поклати глава.

— Чарли, Чарли... — промърмори тя.

— Да? — попита той с широка непукистка усмивка.

Тя отново поклати глава.

— Нищо.

Нямаше смисъл да предупреждава Чарли, че Далия няма да остане доволна, ако го снимат с Лина. Далия изтърпяваше малките безименни момиченца, които споделяха леглото му за една-две нощи, но в никакъв случай не би приела Лина, която бе прекалено известна.

— И къде е Бриг? — попита Лина. — Умирам да я видя.

— Ти ми кажи — рече Лъки.

— Хмм... обикновено не закъснява — зачуди се Лина. — Ти каза ли й, че съм тук?

— Не, ти си голямата изненада.

— Мисля, че Карло ще ти се стори голямата изненада — рече Лина, като обърна очи. — Нямам търпение да го видя отново. Той е абсолютно зашеметяващ, ако харесваш такъв тип мъже, но имам чувството, че си пада малко гадняр. Не знам... най-добре сама си състави мнение.

— О, да — рече Лъки, — непременно.

Партньорът на Стивън, Джери Майерсън, много се радваше, че е в Лос Анжелис. Още повече се радваше, че е поканен на истински холивудски прием, фрашкан с ослепителни жени. Джери наскоро се бе развел за трети път и сега се държеше като разгонен тийнейджър, пуснат в съблекалнята на момичетата. Стивън се чувстваше неудобно.

Възрастта не намаляше темпото на добрия стар Джери. Той бе готов да се спусне с жар във всяка авантюра.

— Коя е тази? — питаше той всеки път, когато някоя привлекателна жена минеше покрай него.

— Хей, успокой топката — рече Стивън и си помисли, че няма нищо по-лошо от минал петдесетака разведен мъж с неспадаща ерекция. — Цялата нощ е пред теб.

— Исусе! — възкликна Джери. — Как можеш да живееш тук? Жените са прекалено много, мамка му.

— Свиква се — отвърна спокойно Стивън.

— Нищо не те впечатлява, нали? — рече Джери, като намигна на една свръхнадарена червенокоса хубавица. — Но пък мацките никога не са били изгарящата ти страст.

Стивън го погледна студено. Намираше за доста нетактично Джери да обсъжда с него жените толкова скоро след смъртта на Мери Лу.

Кариока бе отишла да си играе с Мария. Щеше му се да не е така. Предпочиташе да прекара вечерта с дъщеря си, отколкото да си говори за жени с Джери.

— Егати! — възкликна Джери, а очите му щяха да изскочат. — Ей на това му викам сексапилна женска.

— Издаваш възрастта си — отбеляза Стивън. — Женска вече не е добре приета дума.

— На кой му пука? — рече Джери. — Виж я: това е оня топмодел, Лина. Какво тяло!

Името му прозвуча познато. Стивън последва пламенния поглед на Джери и веднага позна момичето, в което се бе втренчил колегата му. Беше се запознал с нея на приема на Винъс, докато стоеше пред тоалетната за гости с Кариока.

— Да, това наистина е Лина — потвърди той.

— За бога, само не ми казвай, че я познаваш — каза Джери, като му потекоха лигите.

— Разбира се, че я познавам — отвърна нехайно Стивън.

— Мисля, че е с Чарли Долар — каза Джери. — Исусе! Тук не можеш да се обърнеш, без да попаднеш на някоя звезда.

— Това е то Холивуд — рече Стивън.

— Щом я познаваш, представи ме — рече Джери, като отпи няколко големи глътки бърбън.

— Нямам намерение да ида при нея и да я прекъсна.

— Няма нужда — рече Джери, като приглади червеникавата си коса. — Тя идва насам.

И преди Джери да успее да каже още нещо, Лина бе при тях.

— Здравейте — поздрави ги тя с широка усмивка, насочена към Стивън. — Виж ти, пак се натъкнах на теб.

Джери пристъпи напред, като умираше да се запознае с нея, докато Лина залепи на Стивън прочутата холивудска целувка по двете бузи. Ухаеше екзотично и женствено. За миг той се сети за Мери Лу и за уханието ѝ на пролетни цветя. Това бе болезнен спомен.

Лина очевидно очакваше от него да каже нещо.

— Тъх... радвам се да те видя отново — успя да измисли той. Джери го сръга остро в ребрата, а малко кървясалите му очи умоляваха да го представи. — Това е моят приятел и партньор Джери Майерсън. Идва от Ню Йорк.

— Здравсти, Джери — рече Лина без особен интерес.

— Аз съм голям ваш почитател — рече Джери, като се изправи. — Много, много голям почитател.

— Благодаря — отвърна Лина небрежно, като го удостои с бегъл поглед.

— Видях снимките ви в каталога на „Виктория'с Сикрет“. Боже мой, бяха невероятни. Вие сте най-добрата.

Стивън му отпрати поглед, който казваше „защо не си затвориш устата?“, но Джери се бе отприщил и продължаваше. Стивън се отдалечи, бе забелязал Винъс в другия край на стаята и много искаше да си поговори с нея.

— Ти си лошо момче, Стивън — скастри го Винъс, когато той се приближи. — Никога не отговаряш на телефонните ми обаждания.

— Съжалявам — каза той. — Затрупан съм с работа, а през уикендите гледам да излизаме двамата с Кариока.

— Радвам се, че прекарваш повече време с нея — рече Винъс, облизвайки яркочервените си устни. — Някой ден трябва да я доведеш да погостува на Чайна.

— Може ли да поговорим за Прайс Уошингтън и сина му?

— Боже! — рече тя. — Когато Лъки ми каза, че момчето било замесено, направо бях шокирана.

— Това всеки момент ще се разчуе — рече Стивън. — Не виждам как ще успеят да го опазят в тайна още дълго.

— О, да, таблоидите ще раздухат историята с всички подробности.

— Познаваш ли сина му?

— Веднъж съм го виждала. Прайс го доведе на един от концертите ми. Стори ми се свястно хлапе.

— Приличаше ли ти на член на улична банда?

— Улична банда ли? Не, защо питаш?

— Объркан съм. Лени твърди, че именно момичето е натиснало спусъка, докато момчето е стояло и е наблюдавало. Кое го превръща в съучастник. Но Лъки ми каза, че момичето обвинявало момчето, че е стрелял.

— Жал ми е за Прайс — рече Винъс. — Той е свестен човек. Сигурно е голям удар за него. Можеш ли да си представиш?

— Може да е лошо за него — каза рязко Стивън. — Но помисли си за това, което стана с Мери Лу...

— Зная, Стивън — отвърна меко Винъс. — Всички го знаем.

ГЛАВА 59

Жената бе млада и с пищни форми, вероятно около двадесет и пет годишна. Беше доста красива по някакъв суров и естествен начин, но бе облечена бедно и изглеждаше неспокойна. Петгодишно момченце с тъмноруса коса и зелени очи я държеше за ръката.

Двамата се мотаеха от другата страна на улицата срещу паркинга на крайбрежната къща на Лени и Лъки. Никой не им обръщаше внимание, а ако някой ги бе забелязал, щеше да реши, че са фенове, дошли да зърнат парада от знаменитости, пристигащи в къщата в Малибу Кольни.

Момчето бе уморено, гладно, и постоянно повтаряше, че е жадно. Самата тя бе уморена до смърт. Бяха преживели уморителен ден, а когато накрая откриха къщата, тя не очакваше да открие голямо празненство.

Бяха пристигнали същия следобед с полет от Рим. И двамата не бяха се качвали на самолет преди това и на момченцето му прилоша и повърна върху роклята ѝ. Тя се почисти, доколкото можа, но знаеше, че не изглежда кой знае колко добре.

Отне им доста време да минат през митницата, докато накрая успя да убеди служителя зад високото бюро, че ще отседнат у леля ѝ в Бел Еър и ще остане в страната само няколко седмици.

Той кимна и удари печати на паспортите им, като си представяше какво ли е да се любиш с такава земна жена. Дори само изгарящите ѝ очи щяха да го поддържат щастлив до края на деня.

Летището бе толкова голямо, претъпкано и шумно. Синът ѝ се бе вкопчил в крака ѝ, докато тя се опиташе да открие как да стигне до мястото, наречено Малибу. Нямаше представа дали е близо или далеч. За щастие английският ѝ бе сносен, а във вида им имаше нещо затрогващо. Скоро успя да открие най-евтиния начин да стигне дотам — с питане.

Един дружелюбен чернокож портиер ги закара до града и ги остави в Уилшър. Оттам се качиха на автобус до Санта Моника.

Като слязоха от автобуса, тя влезе в една закусвалня и купи хамбургер, поделиха го с детето, после се качиха на друг автобус, който ги отведе до крайбрежната магистрала Пасифик коуст.

Докато пътуваха, тя зяпаше през прозореца, изумена от върволицата къщи покрай океанския бряг и високите скали, които се извисяваха от другата страна на пътя. Коремът ѝ се обръщаше от смелото начинание, в което се бе впуснала — приключение, за което бе мечтала от близо пет години.

Америка. Тя бе в Америка.

Мисълта я накара да омекне от вълнение.

ГЛАВА 60

— Здравей, Лъки — рече Бриджит, когато най-после пристигна в къщата.

— Крайно време беше! — възкликна Лъки. — Почвах да си мисля, че сте си заминали за Европа!

Това бе казано като шега, но Бриджит изглежда не я схвана. Освен това не се извини, задето закъснях толкова, което подразни Лъки.

— Това е съпругът ми, Карло — рече Бриджит, а обичайният ѝ темпераментен тон сега бе странно равнодушен.

— Къде ми е прегръдката? — попита Лъки, за да разведри обстановката. Веднага забеляза, че Бриджит е изтъняла и раздражителна, с празен поглед и вяло изражение. Докато Карло — висок, представителен мъж с арогантни черти и дълга, русолява коса — прачеше от здраве.

Бриджит я прегърна отпуснато.

„Прекалено кльоцава си!“, искаше веднага да каже Лъки. Но не го направи, понеже определено не беше нито времето, нито мястото за това.

— Радвам се да се запознаем, Карло — рече тя с приятна усмивка. — Всички с нетърпение очаквахме да те видим.

Той хвана ръката ѝ, като я вдигна до устните си и остави една почти незабележима целувка.

„Долнопробен артист, помисли си тя. Надушвам ги от два километра. Долнопробен артист, облечен в костюм за пет хиляди долара и с часовник „Патек Филип“ за двадесет хиляди. Проклятие!“ Явно не беше от пестеливите.

— Къде е Боби? — попита Бриджит.

Лъки погледна внимателно кръщелницата си. Бриджит се бе превърнала в сянка на някогашното жизнерадостно и свежо момиче. Нещо определено не беше наред.

— Замина на гости на общите ви роднини в Гърция — отвърна тя. — И ти може да се замислиш дали да не го направиш в скоро време.

— Може би — каза смътно Бриджит.

— Не планираме да ходим в Гърция — рече Карло.

„Тебе пък кой те е питал?“, помисли Лъки, като се огледа за Лени. Къде ли беше сега? Нямаше търпение да чуе неговата преценка.

— Е — рече тя бодро, — какво беше това тайно измъкване и женитбата? Много добре знаеш, че щяхме да ти устроим невероятна сватба. Всички са разочаровани.

— Двамата с Бриджит не държим на тези разточителни холивудски церемонии — рече Карло с нотка на презрение. — Предпочетохме да се оженим в двореца на родителите ми. Той е притежание на семейството ми от векове насам.

— Колко хубаво — рече остро Лъки. — Ако знаехме, щяхме да дойдем дотам.

— Съжалявам — рече Бриджит, малко овчедушно. — Не сме го планирали... просто го направихме.

— И с какво точно се занимаваш, Карло?

— Инвестиции — отвърна той, загледан в екзотично красивата тъмнокоса жена с опасните черни очи. Трудно можеше да я омая, инстинктивно разбра той. Трябваше много да внимава с нея.

— Звучи интересно — рече Лъки, като реши, че Карло е арогантно копеле.

— Така е — отвърна той.

Като пристигна Лени, във въздуха се носеше прикрита враждебност.

— Лени, запознай се с Карло, съпругът на Бриджит — рече Лъки.

— Поздравления — рече Лени, като взе Бриджит в голяма мечешка прегръдка. — Как е любимото ми златно момиче?

— Женено — изкиска се тя, като се чувстваше малко лекомислена.

— О, да, знаем — рече той със сърдечна усмивка.

— Къде са Мария и малкия Джино? — поинтересува се тя.

— Легнаха си — отвърна Лъки. — Но Стивън е някъде наоколо. И знам, че големият Джино умира да те види, така че защо не отидем

да го намерим?

— Веднага се връщам — рече Бриджит на Карло.

— Ще дойда с теб — каза той бързо.

— Мисля, че с мен е в безопасност — прекъсна го Лъки и отведе Бриджит от съпруга ѝ. — Е — рече тя веднага, щом се отдалечиха достатъчно, за да не се чува, — как си?

— Отлично, Лъки. Казах ти го по телефона.

— Изглеждаш ми малко бледа.

— Така ли? — рече Бриджит, изпълнена с вина, защото ако Лъки знаеше каква е истината...

— Да, наистина си бледа.

— Прекалено много пътуване — обясни Бриджит. — Още не съм се оправила от часовата разлика след полета. Направо е убийствено.

— Какво ще кажеш утре да идем някъде на обяд само двете? — предложи Лъки. — Така ще можем да си поговорим.

— Можем да говорим и сега.

— Не и когато съпругът ти кръжи на крачка разстояние — рече Лъки. — Знам, че италианците се държат малко... собственически не е точната дума!

— Карло не се държи собственически — рече Бриджит, като веднага тръгна да го защитава.

— О, не ми ги разправяй тия — рече Лъки. — То си личи.

— Не, той не е такъв — упорстваше Бриджит.

— А, ето го и Джино — рече Лъки, като отказа да спори с кръщелницата си. — На осемдесет и седем и още се държи.

Джино скочи на крака, когато се приближиха.

— Здравсти, детко! — обърна се той към Бриджит, като сложи пръст на бузата си за целувка. — Значи взе, че се ожени, а? А пък аз очаквах да съм ти кум.

Бриджит го целуна по двете бузи. Винаги беше изпитвала особено слабост към него.

— И без това си ми повече от кум — рече тя, като добави и една топла прегръдка.

— Да, да, как не — рече той засмян. — Бас държа, че на всички така разправяш.

— Разбира се, че не.

Внезапно Лина се промъкна иззад Бриджит, като сложи ръце на очите ѝ.

— Изненада! — извика тя.

— Я! — възкликна Бриджит, като се измъкна. — Какво правиш тук?

— Негодница! — рече Лина щастливо ухилена. — Избяга и надяна брачните окови, без дори да ми кажеш! Мислех, че ще правим двойна сватба!

— Съжالياвам — отвърна засмяна Бриджит.

— О, я се виж — добави Лина. — Трябва да си свалила поне пет килограма. Това пък защо?

— Такъв е новият ми имидж — обясни Бриджит. — Реших, че е време да се отърва от бебешките тлъстинки.

— Бебешки тлъстинки, на баба ми фърчилото — извика Лина. — Слаба си като вейка. Боже, какво ще каже агентката ти.

— Нищо, защото зарязах работата.

— Зарязала си работата? — възкликна Лина. — Ти?

— Да, аз.

— Не разбирам. Защо? Да не си бременна?

Тя не смяташе да казва на никой, но сега ѝ се стори идеалната възможност да го оповести. Тя си пое дълбоко въздух и заяви направо:

— Всъщност да.

Лъки отново бе шокирана. Ако Бриджит бе бременна, защо не изглеждаше по-здрава?

— Откога? — попита тя бързо.

— От няколко месеца — отвърна мъгляво Бриджит.

— Само така, момиче! — окуражи я Лина, явно зарадвана за приятелката си. — Надявам се аз да съм кръстницата. Нали знаеш, черната кръстница. Харесва ми!

— И на мен — рече Бриджит и внезапно ѝ се прииска да избухне в сълзи. Не знаеше защо, но като видя приятелите и семейството си, сякаш си припомни всички хубави моменти. Карло я бе държал изолирана толкова дълго, че тя бе забравила какво е да си с хора, които искрено обичаш.

„Аз взимам хероин, помисли си тя. Повечето време съм в абсолютна мъгла, причинена от дрогата. Ето как ме държи под контрол. Трябва да се измъкна от него. Той изсмуква живота от мен.“

О, боже, какво се бе случило с нея? Като че повтаряше грешките на майка си.

Преди да може да си помисли още нещо, Карло се приближи и собственически сложи ръка на рамото ѝ.

— Е — рече Лина, като размаха пръст към него. — Не си ли ти коварния... татко!

— А — отвърна Карло, доволно ухилен, — значи Бриджит ти е казала.

— Това е фантастична новина! — рече ентузиазирано Лина. — Фредо знае ли? Направо ще изперка!

— Не, сега за пръв път казваме на някого — рече Карло. — Наистина е прекрасна новина. Искях Бриджит да я сподели първо с най-близките си хора.

Лъки го гледаше как говори. Имаше нещо фалшиво и студено в тези леденосини очи, нещо, на което не се доверяваше. Тя рязко се отдалечи и потърси Лени, за да го попита за мнението му.

— Не е на добре — рече намръщен Лени.

— Защо?

— Ще ти кажа, Лъки. Според мен тя взима наркотици.

— Какво...? Искаш да кажеш марихуана, нещо такова, нали?

— Не, Лъки. Тя е на твърда дрога. Виж ѝ очите, после погледни колко е слаба. Това не е нашата Бриджит.

— Боже мой! А, тя току-що ми сервира голямата новина — рече Лъки, като се надяваше Лени да греши. — Бременна е.

— Най-добре сериозно си поговори с нея.

— Утре ще обядваме заедно. Ще разбере всичко.

— Това е добре.

— А за него какво мислиш? — попита Лъки.

— Не е от моята кръвната група. Ти какво мислиш?

— Мошеник-хубавец с голяма пишка — рече тя равно. — Такива ги надушвам отдалече.

Лени кимна.

— И така, Лъки — рече той, като се опитваше да прозвучи нехайно, — взе ли решение относно Алекс?

— Какво решение? — попита тя невинно, макар че знаеше точно за какво става дума.

— Няма да правиш филм с него, нали? — каза той, явно напрегнат.

— Защо постоянно ми натякваш за Алекс? — отвърна тя раздражено. — Ние сме приятели, това е всичко.

— Приятели, друг път.

— Не ме поставяй в неудобно положение, Лени. Щом казвам, че сме приятели, най-добре ми повярвай.

— Кой те поставя в такова положение? Аз само те моля да не работиш с него.

— В това няма никаква логика — рече гневно тя. — Имам проект, който искам да направя, и по една случайност той е свързан с Алекс. Голяма работа, мамка му. Приеми го и толкова, Лени.

— Значи ми казваш, че ако става въпрос за избор — разгорещено отвърна той, — ти ще избереш Алекс?

— Принуждаваш ли ме да избирам?

— Исусе! Наистина започваш да ме вбесяваш.

— Като че ли ти не ме вбесяваш!

— Никога не правя нещо, за да те вбеся. Аз съм идеалният верен съпруг и искам от теб нещо съвсем дребно...

— Лени, може ли да поговорим за това по-късно? Сега не е точно най-подходящият момент.

— Както кажеш — рече той. — Както обикновено, все ти имаш думата.

По време на вечерята Бриджит се почувства по-добре. Радваше се, че е сред хората, които я обичат. От време на време хвърляше по един поглед към Лина, която се бе залепила за Стивън.

Лъки забеляза, че колкото повече се оживяваше Бриджит, толкова по-необщителен ставаше италианският ѝ съпруг. Тя се опита да подхване разговор с него.

— Къде смятате да живеете? — попита тя.

— Може би ще купим къща в покрайнините на Рим — отвърна нервно той, без да изпуска жена си от очи.

— Бриджит няма ли да се чувства самотна? — подметна Лъки. — Все пак ще е в чужда страна, не говори езика, не познава никого. Ще бъде изолирана от града с бебе, за което да се грижи.

— Бриджит не се нуждае от други хора — отвърна накратко Карло.

— Трогателно е, че знаеш толкова много за нея, макар че се познавате едва от три месеца.

— Лъки — рече той, като спря злобния си поглед върху нея. — Съзнавам, че се ръководиш от интересите на Бриджит, но вече е време да престанеш. Тя не ти е дъщеря. Сега е моя съпруга. И аз ще се погрижа да е щастлива.

— Сигурна съм, че ще го сториш — промърмори Лъки. — Има само една малка подробност — тя не изглежда щастлива.

— Говориш глупости — сопна ѝ се Карло. — И се държиш грубо.

— Нима? — рече Лъки, като си помисли какъв надут задник е той. — Бях най-близката приятелка на майка ѝ и откакто Олимпия вече не е сред нас, аз се грижа за Бриджит. Така че гледай да се държиш добре с нея, иначе ще отговаряш пред мен.

— Това заплаха ли е? — попита той, като повдигна аристократичната си вежда.

— Не е заплаха, Карло — отвърна спокойно Лъки. — Само ти казвам как стоят нещата. Може да си бил сам с нея през последните няколко месеца, но в бъдеще аз ще следя какво става. И между другото, говорих с адвокатите на Бриджит в Ню Йорк. Няма нужда да се намесваш в начина, по който се грижат за наследството ѝ. Тя няма да наследи основната част от богатството си още пет години, така че те съветвам да си траеш. След пет години, ако още сте женени, Бриджит със сигурност ще е много радостна да остави нещата в твои ръце.

— Не ми харесва начина, по който се държиш с мен — настръхна той, вбесен от наглостта ѝ.

— Съжалявам, Карло, но така стоят нещата. Така че ето какво ти предлагам — черните ѝ очи станаха по-твърди. — Свикни с това.

— По каква музика си падаш? — попита Лина, като въртеше в ръката си чашата си за шампанско, докато стояха на една от кръглите маси, поставени до басейна.

— Ал Грийн, Темптейшънс, Арета Франклин. Класически соул — отвърна Стивън. — А ти?

— Соулът е готин — рече тя бързо. — Кийт Сует, Джамирокуай...

Той се усмихна.

— Обичаш да танцуваш, нали?

— Как позна?

— Понеже цяла вечер подскачаш на стола и си тактуваш с крак.

Лина се усмихна.

— Наистина ли?

— Да.

Тя отпи глътка шампанско.

— Знаеш ли, Стивън, ти наистина си готин.

— Защо го казваш?

— Ами, виж тоя твоя приятел, Джери, как му беше името, оня от Ню Йорк. Всеки път, като си говоря с него, той ме изяжда с очи като че ли съм гола или нещо подобно. Но ти, ти си съвсем обикновен. А можеше да си голям тъпанар, защото изглеждаш страхотно.

— Не говори така — промълви той смутен. — Аз не съм актьор. Няма нужда да ми вдигаш самочувствието.

— Ти си по-красив от всеки актьор, когото съм виждала — рече тя искрено. — У теб има някакъв чар като у Дензъл Уошингтън.

Той избухна в смях.

— И имаш страхотни зъби — добави тя с дяволита усмивка.

— Знаеш ли — рече замислено той. — Това е първият път, когато съм се смял, откакто Мери Лу почина.

— Още при запознанството ни ти казах колко съжалявах, като чух за жена ти — каза Лина. — Сигурно ти е било доста тежко.

— Повече от тежко. Направо невъзможно. Никой не би разбрал какво изпитвам, освен ако не е загубил някой близък човек — отвърна мрачно той. — Има сутрини, когато едва успяваш да станеш от леглото. Искаш единствено да дръпнеш пердетата над главата си и да останеш там завинаги. Това е кошмарът, който никога не изчезва.

— Мога да си представя — промълви тя съчувствено.

— Понякога, като вляза вкъщи, почти очаквам да я заваря да ме чака.

— Съжалявам, Стивън. Какво друго бих могла да кажа?

— Благодаря ти, Лина. Надявам се никога да не се наложи да преживееш такова нещо.

— Тръгваме си — рече Алекс на Лъки малко след края на вечерята.

— Защо толкова рано? — попита тя разочарована.

— Знаеш, че приемите не са ми любимото занимание — отвърна той. — Да се срещнем утре да поговорим за сценария.

Тя се поколеба за момент.

— Ъъ... имам малък проблем с Лени.

— Какъв проблем? — попита Алекс, като я погледна проницателно.

— Той не иска да се занимавам с това.

— Това е лудост!

— Знам. И ще оправя нещата. Но междувременно не ми се обаждай. Аз ще ти звънна.

— Какво означава това?

— Означава, че ще се правя на добрата малка съпруга.

— Глупости!

— Обещавам да ти се обадя през следващите няколко дни.

— Да не би да ми казваш, че може да не работим заедно?

— Разбира се, че ще работим. Просто трябва да се оправя, както аз си знам.

— Лъки — започна той, загледан настоятелно в нея, — ще ти кажа само веднъж...

— О — рече тя, като го предизвикваше с очи, — какво ще ми кажеш, Алекс?

— Естествено, че обичаш Лени и той е страхотен човек. Но е прекалено мрачен за теб. Ти се нуждаеш от някой, който да пасва повече с начина ти на живот.

— Някой като теб, предполагам.

— Би могла да се справиш и по-зле.

— Има само един проблем.

— И какъв ли ще е той?

— Аз съм добро италиано-американско момиче. Всъщност забрави за доброто. Но ето в какво е проблемът — всеизвестно е, че ти си падаш само по азиатки.

— Ти ме уби, Лъки. Обади ми се, като се справиш с мъжа си.

— Няма проблеми.

— И така, кажи ми, принцесо, с какво заслужих английското кралско пренебрежение? — попита Чарли, като не звучеше особено разочарован. Вече беше хвърлил око на една заместничка — изрисувана телевизионна звезда с големи цици и палав поглед.

— Какво имаш предвид? — попита Лина с престорена наивност.

— Цяла вечер говориш с оня адвокат. Даже и за пършив старчок като мен не е леко да вижда как минава в отбора на резервите.

— О, Чарли — изкикоти се тя, като се облегна на стола си. — Какво мога да направя, като ме е ударил хормонът?

— Е, значи наистина ми остава само доброто старо английско пренебрежение? — рече той ликуващо.

— Еее, стига де — енергично разтърси глава Лина. — Просто водихме много интересен разговор за околната среда, това е.

— Ти пък какво знаеш за околната среда? — изсумтя Чарли.

— Знам — възнегодува тя. — Като бях малка, често се разхождах в парка в Лондон. Обичам дърветата и тем подобни неща.

Чарли я погледна с присвити очи.

— Не съм свикнал да ме зарязват, скъпа.

— Имаш си сериозна приятелка, Чарли — изтъкна тя. — Не ставаш за женене.

— Ти пък откога пририта за женене? Понеже Бриджит вече стори пъкленото дело, дай да не останеш по-назад, така ли?

— Съвсем не — отвърна тя, като хвърли поглед към Стивън в отсрещния край на масата. — Трябва да признаеш обаче, че наистина е сладък. Пък и е от моята боя — подхождаме си.

Чарли подскочи при тези думи.

— Ха! — възкликна той. — Да не би да ми казваш, че съм прекалено бял за теб? От това ли се оплакваш сега?

— Ти си плашещо бял, Чарли. Никога ли не си излизал на слънце?

— Печенето е за филмови звезди, които си нямат други занимания.

Лина се чукна с него.

— Както и да е, не ме е поканил да излезем или нещо от тоя род.

— О — рече Чарли. — Ами ако го направи, тогава какво? Старият Чарли отива втора резерва?

Тя отново се изкикоти.

— Все пак е по-добре, отколкото изобщо да не си в отбора, нали?

Пиа чакаше Алекс до вратата.

— Съжалявам, мила — рече той. — Трябваше да обсъдя един служебен въпрос.

— Ти харесваш Лъки Сантанджело, нали? — попита тя, като излязоха от паркинга.

— Тя ми е най-добрата приятелка — отговори той, подавайки билета си на служителя, който докарваше колите.

— Не — уточни Пиа меко. — Имам предвид, че я харесваш, както мъж харесва жена.

— Откъде ти хрумна тази глупост? — каза той ядосан, че тя е забелязала толкова много.

— Женска интуиция.

— С теб съм, нали? — рече той, като си мислеше какво ще прави след малко в леглото с нея.

— Ако имаше избор, Алекс... — промълви тя.

— Не се чуваш какво говориш.

— Така ли? — саркастично попита тя, но понеже беше умна, бързо смени темата. — Виждаш ли жената и детето отсреща? Бяха тук още като пристигнахме. Приличат на цигани. По това време децата трябва да са в леглото, а не да се мотаят навън.

— Може да са се загубили — рече Алекс и само им хвърли един поглед.

— Мислиш ли, че някой може да се загуби на крайбрежната магистрала Пасифик коуст?

— Щом си толкова загрижена, иди ги попитай.

— Това и мисля да направя — рече тя и прекоси тясното шосе. Жената стана от тротоара, когато Пиа се приближи. — Извинете — рече Пиа, — притесних се, като ви гледам да стоите тук цяла вечер с детето си. Добре ли сте?

Жената кимна, като загърна тънкия си пуловер върху роклята.

— Аз... аз трябва да се видя с мистър Голдън — рече колебливо тя. — Той в къщата ли е?

— Да — отговори Пиа. — Искате ли да помоля някой да го доведе?

— Моля ви — рече жената, треперейки.

Пиа се върна при Алекс.

— Изглежда иска да се види с Лени Голдън.

— Почитателка ли му е?

— Не бих казала. Жената говори с италиански акцент. Изглеждат така сякаш цял ден са пътували.

— Може би трябва аз да говоря с нея — рече той, — да видя какво иска.

— Върви.

Той пресече улицата.

Жената го загледа, докато се приближаваше. Той също я огледа, изненадан от дивата ѝ красота. Напомняше на младата София Лорен във филма „Две жени“. Едри гърди, дълги крака, широки бедра и облак от дълга, начупена кестенява коса. Той се зачуди дали е актриса.

— Чакате да се видите с Лени Голдън, нали?

— Точно така — рече тя, а ритмичният ѝ глас с чуждестранен акцент бе едва доловим шепот. — Трябва да говоря с него.

— Познавате ли мистър Голдън?

— Преди пет години... се познавахме в Сицилия.

— Познавали сте се, така ли?

Тя кимна.

— Как се казвате?

— Клаудия. Мисля, че той си ме спомня.

— О, да, Клаудия — рече Алекс, когато всичко си дойде на мястото. — Имам чувството, че той наистина си те спомня много добре.

ГЛАВА 61

— Искам да си ходим — рече заповеднически Карло. — Искам да си тръгваме скоро.

— Не можем — отвърна Бриджит. — Приемът е в моя чест и аз си прекарвам добре.

— Щом аз казвам, че искам да си ходим — сопна ѝ се Карло, — значи ще си ходим. Тази Лъки Сантанджело е истинска кучка. Гледай да ѝ се наситиш тази вечер, Бриджит, понеже няма да ти позволявам да се виждаш с нея повече.

— Не говори така, Карло — рече Бриджит разстроена. — Аз обичам Лъки. Ще я виждам, когато си поискам.

— Ако сега бяхме в хотела — рече злобно той, — нямаше да смееш да ми държиш този тон.

В този момент тя осъзна колко отчаяно се нуждае от помощ и точно сега бе на мястото, където можеше да я получи.

Вероятно Карло също го усети, защото настоя да я изведе оттам.

Умът ѝ препускаше в различни посоки. Тя трябваше да каже на някого какво става. Може би на Лина. Да, точно така — Лина щеше да предупреди Лъки, която още веднъж щеше да ѝ се притече на помощ.

Но как можеше отново да моли Лъки за помощ? Вече трябваше да е достатъчно голяма, за да се оправя сама. Имаше кариера, съпруг и бебе, което растеше в нея.

Не, тя нямаше да се унижава отново.

И все пак... знаеше, че трябва да избяга или може би бе орисана да остане завинаги под въздействието на Карло?

— Трябва да ида до тоалетната — рече тя.

— Добре — отвърна той. — После ще си вървим. Кажи им, че не се чувстваш добре.

Сините ѝ очи търсеха Лина из приема.

„Трябва да ѝ кажа, трябва да ѝ кажа“, мислеше си тя.

Но Лина не се виждаше никъде.

Пред тоалетната се натъкна на Лени.

— Как е любимата ми бивша заварена дъщеря? — попита той.
— Отлично, Лени — отвърна тя, като продължаваше да се озърта за Лина.
— Добре ли си прекарваш?
— Чудесно.
— И така... — започна той, — малката Бриджит ще си има бебе.
— Наистина.
— Мислех си колко е жалко, че Олимпия не е тук, за да го види.
Щеше много да се гордее с теб.
— Мислиш ли? — незабавно реагира Бриджит. — Майка ми никога не обръщаше внимание какво правя. Аз просто присъствах, Лени. Бях от второстепенно значение.
— Грещиш, миличка — поправи я той, като я наблюдаваше внимателно. — Олимпия често говореше за теб.
— Как е възможно? — попита тя. — Тя така и не ме опозна.
— Знаеш ли, Бриг, тя много те обичаше по някакъв нейн си начин. Знаем го — добави той. — Нали бях женен за нея.
— Е... предполагам, че щеше да се вълнувала заради бебето — призна Бриджит. — Макар че сигурно никак нямаше да й хареса да й викат баба, нали?
— О, да — рече той. — Това нямаше да я зарадва — и двамата се засмяха при тази мисъл. — И така, кажи ми — продължи той, — как е съпружеският живот?
— Чудесен — отвърна Бриджит, престорено весела.
— Харесва ти, така ли?
— Разбира се. Карло е много... — тя затърси подходящата дума — въъ... специален.
— Искаш ли да смръкнем малко кока?
— Моля? — възкликна тя изненадана, а очите ѝ се разшириха.
— Нали знаеш — рече той нехайно, — да идем да си смръкнем малко от бялото прахче, само ние двамата?
Сега вече Бриджит страшно се разтревожи.
— Лени, за какво говориш? — попита нервно тя.
— Знаем, че обичаш да правиш това, Бриг — рече той внимателно. — Познавам по очите ти.
— Грещиш — рече тя, като се изчерви. — Как изобщо ти хрумна?

— Имам опит с тези неща, Бриг, преди години и аз се бях забъркал.

— Не знам защо си си въобразил такова нещо.

— Погледни се в огледалото, миличка, изписано ти е на челото.

— Как можеш да говориш така? — промълви тя, като ѝ се доплака.

— Понеже съм прав. И след като си бременна, реших, че може би се нуждаеш от помощ — той направи пауза. — Карло също ли е в играта?

Тя поклати глава.

— Той не взима наркотици.

— Тогава защо ти го правиш?

Очите ѝ се насълзиха. Тя искаше да му каже всичко, но Лени не беше Лъки, той нямаше да може да я спаси.

— Не разбирам защо ми наговори тези неща — извика тя, като го избута, мина покрай него, влезе в тоалетната и тресна вратата зад себе си.

Застана пред мраморната мивка и се загледа отчаяна в огледалото. Русата Бриджит с огромните сини очи и жалкото личице.

Бриджит Станислопулос — наследницата.

Бриджит — топмоделът.

Лени беше прав, трябваше само да я погледне човек и веднага се виждаше, че не е нищо повече от една наркоманка.

Тя бе отвратена от себе си. Защо взимаше наркотици?

Понеже Карло я бе зарибил. Беше я накарал да се пристрасти, така че да не може да спре.

После бе започнала връзка с него — връзка, която, ако беше искрена пред себе си, бе абсолютно извратена.

Понякога той я обичаше.

Понякога се държеше с нея така, сякаш я мрази.

Но най-вече я контролираше.

Как изобщо се бе забъркала в тази каша? В сравнение с това всички останали драми в живота ѝ бледнееха.

„Лъки, Лъки, моля те, спаси ме!“, промълви тя.

„Не, отвърна един глас в главата ѝ. Не можеш винаги да тичаш при Лъки. Не! Този път трябва да се оправиш сама.“

Тя наплиска лицето си с вода и си освежи грима. После се изправи и се изпъна.

„Мога да се справя, каза си тя. Мога да се справя с всичко.“

— Стивън, мога ли да прекарам нощта с теб? — попита провокиращо Лина.

— Какво? — възкликна той, като не беше сигурен дали е чул както трябва.

— Не че съм нагла или нещо подобно — каза тя с нисък, дрезгав глас, — но просто наистина искам да съм с теб.

Той направи дълга пауза.

— Мислех, че дойде с Чарли Долар — рече той накрая.

— Така е. Но предпочитам да съм с теб.

Той не каза нищо. От много време не бе чувствал това. Вълнението от нещо ново. Това разтуптяване на сърцето. Потни длани. Чувство за безразсъдство.

И все пак бе нелепо. Той не беше млад жребец, който си търси жена за вечерта. Беше вдовец над петдесетте, а душата му се разкъсваше от болка, която бе прекалено дълбока, за да изчезне.

И после се появи Лина... толкова неописуемо прекрасна. Кожа с тъмен сатенен блясък, дълга и лъскава черна коса, уста, за която си струва да умреш...

Кой би го обвинил, ако си тръгнеш с нея?

— Е, мога ли? — попита настоятелно тя.

— Аз... въъ... не знам.

Браво. Прозвуча като най-големият глупак на света.

— Какво не знаеш? — попита тя, като се наведе към него. И той отново усети това ухание. Топло, екзотично, опияняващо.

— Не знам дали е редно.

— Нищо не е редно, Стивън. Ние сме тук, Мери Лу я няма. Тя не би искала да се превърнеш в монах или нещо подобно.

Не. Мери Лу не би искала това. Тя ще очаква той да заживее отново веднага щом може. И защо не? Той бе ужасяващо самотен.

— Ако... искаш — успя да каже той най-накрая.

— Разбира се, че искам, иначе не бих попитала.

— Ами... добре тогава.

— Добре, казва той — изперчи се Лина с огромна усмивка. — Не знаеш ли, че повечето мъже биха отрязали дясната си топка за една нощ с мен?

Тя не беше много скромна, но в това нямаше нищо лошо, той не смяташе да прекара остатъка на живота си с нея. Само една нощ, чисто неподправено удоволствие. Той го заслужаваше, нали?

— Казах й, че според мен тя взима наркотици — каза Лени, като хвана Лъки на излизане от трапезарията.

— Какво? — възкликна Лъки. — Защо си го направил? Аз ще се срещна с нея утре за обед, сега сигурно си я подплашил.

— Направих го тактично.

— Според теб колко тактичен можеш да бъдеш, като кажеш на някого, че взима наркотици? — попита Лъки гневно. — Как реагира тя?

— Естествено отрече.

— Трябваше първо да ме попиташ.

— Значи ми е нужно разрешение от теб, така ли?

— Не... но...

— Защо винаги трябва да се караме? — възкликна ядосан той. — Защо всичко трябва да превръщаме в битка?

— Няма битка. Ти си виновен. Мислех, че си се възстановил след целия онзи инцидент с Мери Лу, но явно не съм била права.

— Инцидент ли? — рече той вбесен. — За това ли го смяташ? Инцидент?

— Знаеш какво имам предвид, Лени — отвърна тя, като съжали за избора си на думи.

— Както и да е — рече той сковано. — Мислех, че трябва да те предупредя.

— Къде е тя сега?

— В тоалетната.

— Ще се опитам да я пресрещна, като излиза, за да се уверя, че не се е уплашила.

— Сигурен съм, че ще успееш, Лъки. Нека бъдем честни, ти винаги правиш всичко, както си решиш.

— Почва да ми писва от парливите ти забележки.

— А на мен ми писва вечно да играя по свирката ти.

— Ей, щом не ти харесва...

И двамата кръстосаха погледи, гневни, но отказващи да се предадат.

— Знам какво мога да направя — рече Лени, като завърши изречението вместо нея.

— Майната ти, Лъки. Върви по дяволите!

— Благодаря ти. Сега поне съм наясно с положението.

— Виж сега, трябва да ти кажа нещо — започна Стивън.

— Какво? — попита Джери.

— Ами... — Стивън си блъскаше главата да измисли някакво добро оправдание. — Ще трябва да си намериш кой да те закара обратно до хотела. Има много хора, които ще се връщат към града. Или пък можеш да си извикаш такси.

— Да не ме поднасяш? — попита Джери. — Защо трябва някой друг да ме кара?

— Защото... въъ... аз ще трябва да си тръгвам скоро, а знам, че на теб ти се ще да поостанеш.

— Разбира се. Това е холивудски прием, нали? Фрашкано е с женски и аз не смятам да изпускам абсолютно нищо.

— Точно така — рече Стивън. — Трябва да се видя с окръжния прокурор утре рано, тя се опитва да пусне делото по-скоро. Така че сигурно ще ме разбереш, ако се отцепя.

— Не можеш ли да останеш още час? — попита Джери, като прозвуча разочарован.

— Ще се справиш чудесно и без мен — увери го Стивън.

— Какво трябва да направя — да ида при някой и да го помоля да ме закара?

— Питай Джино. Него го познаваш.

— Джино е на осемдесет и седем години. Всеки момент ще заспи на масата и ще го изнесат на ръце.

— Бъркаш! Той е от рода Сантанджело.

— Забравих за скапаните Сантанджело — рече Джери, като повдигна гъстите си вежди. — Те могат да ходят по вода, нали?

— Само Лъки — рече Стивън със сериозно изражение.

— Да, да — рече Джери. — Добре, изчезвай, остави приятеля си тук сам-самичък. Виж дали ще ми пука.

Докато Стивън говореше с Джери, Лъки улови Лина.

— Какво смяташ? — попита тя.

— Мисля, че всеки момент ще си тръгна оттук с най-страхотния мъж — рече задъхана Лина, страшно щастлива.

— Не говоря за сексуалния ти живот — каза Лъки. — И впрочем откога Чарли Долар е толкова страхотен?

— Не става дума за Чарли — рече Лина. — Стивън.

— Моят Стивън ли?

— Ей, да бе, забравих — той ти е брат, нали?

— Точно така.

— Не разбирам — рече Лина, като наклони глава на една страна. — Как така той е черен, а ти си бяла?

— Майката на Стивън била красива негърка от елитните кръгове, с която Джино имал афера преди много години — обясни Лъки. — На Стивън му е отнело доста време, за да проследи семейните си корени, а когато го направи, много се харесахме.

— Мили боже! — възкликна Лина. — Животът винаги е по-странен от измислиците, нали?

— Може да се каже. Особено тази ситуация. А сега какво мислиш за съпруга на Бриджит?

— А ти? — попита я на свой ред Лина.

— Мисля, че се е оженил за парите ѝ — рече направо Лъки. — Не го ли забеляза?

— Не гледах точно това, но след като го спомена, да, май си права. Не мога да не си спомня какво се случи в Ню Йорк, когато тя беше убедена, че я е изнасилил.

— Лени смята, че може да е започнала да взима наркотици.

— Кой, Бриг? — изсмя се Лина. — Та тя даже и джойнт не би докоснала.

— Нещата се променят.

— Знам само, че когато се съберяхме някъде за снимки, с момичета си пушихме тревичка и се забавлявахме, а Бриг никога не се

включваше. Макар че сега като се замисля, наистина изглежда доста отнесена тази вечер.

— Утре ще обядвам с нея. Можеш ли да дойдеш?

— Ако не съм на снимки.

— Добре — рече Лъки. — Имам чувството, че Бриджит се нуждае от нас.

Бриджит излезе от тоалетната, като се надяваше да не срещне отново Лени. Той я изнерви с точните преценки на действията ѝ. Как ли беше разбрал?

Искаше ѝ се да може да се боцне точно сега. Нуждаеше се от чувството за спокойствие, което ѝ носеше дрогата.

От време на време, в моменти на прояснено съзнание, тя си мислеше да се откаже. Само когато не взимаше нищо се чувстваше празна и сама — все едно никой и нищо, дори и самата тя, не съществуваха. И Карло сякаш бе единственият, който бе съгласен да живее с нея, защото тя бе такова нищожество.

А, да, Карло... Когато се държеше добре, той бе направо невероятен.

Но когато се държеше зле, бе ужасен.

— Хей — рече Лина, като се втурна към нея. — Цяла вечер не можахме да се видим като хората.

— О, здрасти — рече Бриджит.

— Забеляза ли Стивън? — рече развълнувано Лина. — Какъв сладур!

— Определено видях, че цялата вечер ти течаха лигите по него.

— Толкова ли е било очевидно? — рече радостна Лина.

— Много.

— Както и да е — довери ѝ Лина. — Двамата с него дискретно ще се измъкнем. И понеже с теб не успяхме да се видим както трябва, аз ще дойда утре на обяд с вас. Имам да ти разказвам тооолкова много. Сигурно си чула, че снимам филм с Чарли Долар? Не е ли страхотно, а?

— Много ще се радвам да се видим, Лина — рече замечтано Бриджит. — Липсваш ми.

— И на мен, миличка. Мъчно ми е, че не работя с теб, че не ме укоряваш за всички неща, които правя. И много ми липсва това, че не мога да ти разказвам всички хубави неща. А пък имам толкова много клюки!

— Аз май съм била много заета да се женя — въздъхна Бриджит.

— Обичаш ли го? — попита Лина. — Наистина ли го обичаш? Защото, ако не е така, веднага се омитай, момиче. На бегом.

— Разбира се, че го обичам — отвърна тя оправдателно.

— Не те е накарал да правиш неща, които не желаш, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Изглеждаш ми малко... де да знам... разсеяна.

— Не съм разсеяна, бременна съм.

— Е, да, предполагам, че винаги става така.

Бриджит кимна.

— Аз изчезвам — рече Лина. — Лъки ще определи времето и място, така че ще се видим утре — тя прегърна топло Бриджит. — Много е хубаво, че ще си имаш бебе, но послушай ме, трябва да наддадеш четири-пет кило.

— Ще го направя — обеща Бриджит.

— Господи! — рече Лина. — Сега трябва да се оправя с добрия стар Чарли.

— Не бих казала, че той ще се противи кой знае колко — рече Бриджит, като махна с ръка към терасата. — Точно сега сваля онази телевизионна актриса до басейна.

— Какво ще правя с това момче? — рече Лина, като обърна очи — той е направо невероятен. Е — добави тя, — поне не се налага да се сбогувам с него.

При тези думи тя се запъти към входната врата, където я чакаше Стивън.

Излязоха навън и за малко да се сблъснат с Алекс, който влизаше в къщата, придружаван от млада жена и малко момче.

— Виждали ли сте Лени? — попита Алекс.

Лина поклати глава.

— Някъде наоколо е.

— Почакай тук — заръча той на жената, като я остави до вратата. Тя стоеше сковано, а момченцето се бе вкопчило в полата ѝ, докато

огромните ѝ очи неспокойно се стрелваха към просторния коридор. — Не мърдай отгук — предупреди Алекс. — Веднага се връщам.

Откри Лени да пие на бара.

— Една жена е дошла да се види с теб — рече той.

— Коя е? — попита кисело Лени.

— Ела с мен и виж.

— Знаеш ли, Алекс — рече агресивно Лени. — Искам да стоиш далеч от жена ми. Знам какво става и никак не ми харесва, по дяволите.

— Е — рече Алекс, — всъщност не ти, а Лъки решава дали ще се виждам с нея или не.

— Майната ти — рече Лени. — Ти създаваш само проблеми помежду ни.

— Мислех, че сме приятели — рече Алекс.

— Така ѝ се иска на Лъки — отвърна Лени, полупиян. — Но аз знам какво се опитваш да направиш.

— Е, може би ще искаш да видиш какво си правил ти. Последвай ме.

— Каква е тая глупост, по дяволите? — войнствено промърмори Лени.

Като забеляза Лъки, Алекс ѝ махна да дойде.

— Може би ще искаш да присъстваш на това — рече той.

— На кое? — попита тя.

— Ще видиш.

Двамата последваха Алекс до входната врата.

Клаудия бе там, където я остави, а детето продължаваше да стои вкопчено в полата ѝ. Когато видя Лени, лицето ѝ се проясни.

— Лени! — възкликна развълнувано тя. — Толкова дълго се молих за този миг.

— Клаудия? — отвърна той, като не можеше да повярва, че тя стои пред него.

— Да, аз съм — рече тя.

— Исусе! — извика той — Какво правиш тук?

— Дойдох в Америка, за да те открия — отвърна тя. — И сега вече съм най-щастливата жена на света.

ГЛАВА 62

— Надявам се да си доволна — рече Карло с мрачно изражение.

Бриджит се плъзна по кожената седалка на лимузината, отдръпвайки се колкото може по-далеч от него. Усети гневното му настроение и не ѝ се искаше тя да си го отнесе.

— Хубаво беше — отвърна уклончиво тя.

— Хубаво за теб — рече той, още по-разярен. — На теб не ти се налагаше да си седиш и да търпиш обиди от тая кучка!

— Коя кучка? — попита тя с въздишка. Усещаше, че бурята се задава — натяквания, виковете, хладнокръвна садистична ярост. Карло явно беше обиден от нещо.

— Лъки Сантанджело.

— Тя не е кучка, Карло — рече търпеливо Бриджит. — Просто много ме обича и ѝ се иска да ме закриля.

— Осъзнаваш ли колко ме засегна тя? — попита той, а гласът му се извиси гръмко и обвиняващо.

— Не, какво е направила?

Той се пресегна и натисна копчето, за да вдигне затъмненото стъкло, така че шофьорът да не ги чува.

— Намекна, че аз, граф Карло Виторио Вити, ламтя за парите ти — гневна пауза. — Не ми трябва парите ти, Бриджит, имам си достатъчно. Родът ми има вековна история. Коя си ти? Никоя.

— Дядо ми бе много уважаван гръцки милиардер — изтъкна тя. — Бил е приятел на крале и президенти.

— Жалко, че майка ти се е оказала такава долнопробна курва — подигра се Карло.

— Не говори така — извика тя. — Майка ми може да е имала проблеми, но не беше курва.

— Мразя отношението ти — рече той. — Опитай се да се държиш като съпруга на граф. Оказах ти тази чест, а ти плюеш върху нея.

— Може би беше грешка, че се оженихме — осмели се да каже тя.

— Грешката беше моя — каза той рязко.

— И какво ще правим в такъв случай? — попита тя, като се опитваше да запази хладнокръвие.

Мина му през ума, че ако се разведат, той несъмнено щеше да измъкне милиони от нея. Но защо да се задоволява с няколко милиона, когато можеше да контролира невероятно богатство?

— Някога беше такава красавица — рече той злобно. — Виж се сега.

— Какво искаш от мен, Карло? — въздъхна тя, уморена и потисната. — Какво искаш в действителност?

— Искам да ме уважаваш, както подобава на една добра съпруга.

— Опитвам се — рече тя уморено.

— Тази вечер не направи нищо, за да ме подкрепиш.

— Какво искаш да кажеш?

— Позволи на тая кучка Сантанджело да ме обиди.

— Нямам представа какво ти е казала.

— Мога да те уверя, Бриджит, че никога няма да ти позволя да я видиш отново.

И той реши, че веднага щом се върнат в хотела, ще се обади на авиокомпанията да резервира ранен сутрешен полет за Европа, далеч от хората, които дръзваха да заплашват бъдещето му.

— По-бавно — рече Стивън.

— Какво? — рече Лина, вече почти смъкнала роклята си на Версаче.

— Много бързаш.

— За какво? — попита тя, наистина объркана.

— За мен.

— Мислех...

— Не мисли. Просто намали темпото.

Лина бе озадачена. Първото нещо, което мъжете искаха от нея, бе да си свали дрехите. Така че какво означаваше тази молба на Стивън да намали темпото? Тя знаеше какво прави. О, да, естествено, че ще знае, след като го правеше от четиринадесетгодишна възраст.

Влязоха в стаята му преди пет минути.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита той.

— Шампанско — отвърна тя.

И когато той отиде до малкия бар в ъгъла на хола, тя бе започнала да сваля роклята си с мисълта, че това страшно ще го възбуди. Вместо това той я молеше да намали темпото. Лина много се засрами.

Бързо смъкна надолу роклята си, за пръв път неуверена в себе си.

— Нямам шампанско — рече Стивън, все още на бара. — Само бяло вино.

— И това става — рече тя, като се чувстваше неловко, понеже наистина харесваше този мъж, а сега той вероятно си мислеше, че тя е най-разгонената нимфоманка на света.

Той ѝ наля чаша вино, за себе си взе диетична кола, приближи се и седна до нея на дивана.

— Лина — рече той нежно.

— Да, Стивън? — готова да се превърне в тих и добър слушател.

— Винаги оставяй мъжа да налага темпото.

— Аз...?

— Ти си млада, известна, изключително секси, а за красотата ти да не говорим. Сигурен съм, че си и богата. Така че се успокой.

— Не мисля, че...

— Чуй ме — прекъсна я той. — Кога за последен път си имала сериозна връзка?

Съзнанието ѝ препусна, отмятайки дълъг списък от богати плейбои, рок звезди, медийни магнати, спортисти, бизнесмени и какви ли не.

— Не си падам по сериозните връзки — рече отбранително тя. — Не ме интересуват.

— Защо?

Защо? Добър въпрос. Беше на двадесет и шест и най-дългата ѝ връзка бе седемседмична афера с един изключително богат нюйоркски магнат, който я използваше, за да дразни жена си, преситена светска дама, която спеше със семейния шофьор пуерториканец.

— Майка ми винаги е била сама — рече тя накрая. — И се справя добре. Успя да ме възпита. Никога не е имала мъж край себе си да ѝ се мотае и да ѝ казва какво да прави.

— Една връзка не означава да казваш на някого какво да прави. Означава да си с някой, когото обичаш, да се забавлявате заедно, да се грижите един за друг в добри и лоши моменти.

— О — рече тя, като се чудеше как ще го вкара в леглото, защото колкото повече ѝ говореше, толкова повече го искаше. А да получаваш всичко, което искаш, бе едно от основните преимущества на топмоделите.

— Казвам само — продължи Стивън, — че не бива да избързваш.

— Да, Стивън — рече тя послушно и го зачака да я целуне.

— Клаудия, какво правиш тук? — попита Лени, напълно шокиран.

Лицето ѝ грейна в ослепителна усмивка, изпълнена с топлина и любов.

— Каза, че ако някога се нуждая от нещо... — промълви тя, а думите ѝ заглъхнаха, когато Лъки пристъпи напред и се загледа въпросително в Лени.

— Във... мила — рече той, като се чувстваше страшно неудобно, понеже дори не му бе минавало през ума, че може да попадне в такава ситуация. — Това е Клаудия. Тя е... във... човекът, който ми помогна да избягам, когато ме отвлякоха. Аз сигурно... във... ѝ дължа живота си.

— Сигурно е така — рече Лъки, като огледа пищното съчетание от Селма Хайек и младата София Лорен. Лени бе пропуснал да спомене колко страхотно изглежда спасителката му. Всъщност, когато го попита, бе смънкал нещо в смисъл, че изглеждала като кобила.

— Клаудия, запознай се с жена ми — рече Лени, като натърти на думата жена.

— О — лицето на Клаудия притъмня от разочарование: нещо, което Лъки не пропусна да забележи.

Нито пък Алекс, който не мръдваше от мястото си и ги наблюдаваше с неприкрито любопитство.

— Откъде пристигна? — попита Лени, като забеляза, че Клаудия изглежда доста изтощена.

— От Италия — отвърна тя.

— От Италия? — повтори Лъки. — Искаш да кажеш, че сте пристигнали днес?

Клаудия кимна.

— Така е — потвърди тя. — Пристигнахме със самолет от Рим. После един любезен човек ни закара до място, откъдето взехме автобус и дойдохме тук. Имах само адреса ти, Лени. Надявах се да си още тук. Минаха пет години оттогава...

— Знам — рече той, тотално объркан. — Значи се качи на самолет и дойде тук с надеждата да ме намериш?

Очите ѝ заблестяха от прямота.

— Каза ми, че ако някога ми потрябва помощ...

— Ами да, но трябваше да се обадиш или нещо такова.

— Това синът ти ли е? — попита Лъки, като направи жест към момченцето. — Изглежда уморен.

— Да — отвърна Клаудия. — Той е уморен и много гладен.

— Как се казва? — попита Лъки, като усети жал към момченцето, което не бе проронило нито дума.

Клаудия погледна към Лени, преди да сведе очи към пода.

— Леонардо — промълви тя.

— Леонардо — повтори Лъки. А после, макар и да знаеше отговора още като погледна момчето, тя не можа да не зададе въпроса. — Кой е баща му?

Очите на Клаудия се срещнаха с тези на Лени.

— Той е наш син, Лени — отвърна тя, а гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Леонардо е причината да съм тук.

— О, боже! — извика Лъки, като се обърна към съпруга си. — Твоят син?

— Аз... аз не знам нищо за това — промърмори Лени, шокиран и изненадан.

Изражението на Лъки бе ледено.

— Защо не идем някъде, където Клаудия ще може да обясни всичко, без половината гости да чуят това — рече студено тя, като стрелна поглед към Алекс. — Лека нощ, Алекс — каза рязко тя.

— Хей, не съм виновен аз — извика Алекс, свивайки рамене. — Тя се мотаеше отвън и питаше за Лени. Аз само вършех добрината си за деня.

Лъки се завъртя на пети, бясна, че на всичко отгоре Алекс бе станал свидетел на унижението ѝ.

— Заведи Клаудия в библиотеката — обърна се тя към Лени.

След като се настаниха в библиотеката, Клаудия започна разказа си, а думите ѝ бяха отправени към Лени.

— В деня, когато се любихме, аз забременях — рече тя, като стисна ръцете си. — След като ти избяга, братята ми и останалата част от семейството страшно се ядосаха. Когато откриха, че аз съм ти помогнала, те ме пребиха от бой. После, когато коремът ми започна да расте, ме изпратиха да живея при роднини в едно далечно село — тя се поколеба за момент, обзета от емоции. — Казаха, че съм позор за семейството. След като синът ми се роди, никой не искаше да говори с мен, така че един ден избягахме в Рим, където си намерих работа. Но парите не стигаха за двама ни. След няколко непосилни години осъзнах, че синът ми трябва да е при баща си, така че доведох Леонардо при теб, Лени. Знам, че ще се грижиш добре за него.

Лени преглътна с мъка, когато светът, който познаваше, се сгромоляса около него. Той имаше дете, за което не знаеше до този момент. Син. И бе сигурен, че това ще промени всичко.

Да, това беше истина, той се бе любил с Клаудия — веднъж. Трябваше да каже на Лъки веднага след като се върна вкъщи, да я помоли за прошка.

Но не го бе сторил. Реши, че това е нещо, което тя никога няма да узнае.

Грешка. Понеже, ако изобщо познаваше Лъки, щеше да знае, че тя никога няма да му го прости. Никога.

Той я бе лъгал за друга жена и в нейните очи това бе най-голямото прегрешение.

ГЛАВА 63

Когато медиите се докопаха до историята, тя стана водещата новина и по трите телевизионни мрежи. Да не говорим, че се появи с големи заглавия в „Ел Ей таймс“ и „Ю Ес Ей тудей“, и дори стигна до трета страница на „Ню Йорк таймс“. Таблоидите изровиха подробни истории за някогашното пристрастие на Прайс към наркотиците и отдавнашните актове снимки на Мери Лу — като че ли някое от тези неща имаше връзка с убийството.

Прайс Уошингтън не бе осъзнал в каква голяма новина се е превърнал. По дяволите! Не това бе начинът, по който искаше да пишат за него. Ако майка му — бабата на Теди — разбереше, щеше да излезе от гроба и да ги им тегли по един хубав бой и на двамата.

Пред къщата му се бяха събрали новинарски екипи и репортери, като се бореха да се докопат до някой коментар или поне да чуят гласа му.

Кофти положение! Той забрани на Теди да излиза от къщата.

— И не поглеждай през прозорците — добави той. — Те са навсякъде с проклетите си камери.

Мила все още бе в затвора, макар че Айрина бе помолила Прайс да плати паричната гаранция, за да я пуснат.

— Няма начин — бе изръмжал той. — Точно тя набърка Теди в тези лайна. Да си стои там.

— Ако мога да я видя, ще я накарам да каже истината — каза тя.

— Да бе, сигурно — отвърна невярващо Прайс. — Ще оставиш дъщеря си на топа на устата, за да може Теди да го освободят? Не ми минават тия. Най-добре да си събираш багажа и да се омиташ, Айрина. Всичко свърши.

— Не мога да разбера как след всички тези години можеш да ми кажеш да си вървя — рече тя с приглушен глас.

— Какво, по дяволите, очакваш да направя? — извика той, изпълнен с раздражение. — Как мога да те задържа след всичко, което стана?

Айрина отиде в стаята си и потъна в размисъл.

В деня, когато новината се разчу, Хауърд Грийнспан вкара тайно Джини през задния вход на къщата, за да се срещне отново със сина си. Тя влезе и затътри огромното си туловище през дневната, все едно беше нейна и можеше да се разпорежда тук, както едно време.

— Мястото изглежда добре — неохотно призна тя, като опипа плюшения диван. — Виждам, че си променил обстановката.

— Внимавай как разговаряш с Теди — предупреди я Прайс, раздразнен от факта, че трябва да я търпи в дома си. Присъствието ѝ беше достатъчно, за да го извади от релси. — Той наистина е разстроен.

— По дяволите! Аз също съм разстроена — заяви Джини, а двойната ѝ брадичка се разтресе. — Аз съм майката на престъпника. Да не мислиш, че цял живот съм мечтала за подобна слава?

— Сключихме сделка, Джини — рече Прайс с равен тон. — Ти трябва да спазиш своята част от уговорката, а аз ще спазя моята.

— Хайде, хайде — рече Хауърд, влизайки в ролята на умиротворител. — Важно е вие двамата да се разбирате, особено пред момчето.

Прайс кимна одобрително.

— Двамата с Прайс винаги сме се разбирали много добре — рече Джини, като изпъчи слонския си бюст. — И аз си пазя чековете, за да го докажа.

Прайс я погледна гневно. Опитваше да запази спокойствие, макар да имаше чувството, че всичко се разпада пред очите му. Агентът му се бе обадил по телефона тази сутрин, за да му съобщи, че студиото искало да отложат началната дата на предстоящия му филм.

— Що за глупости пробутват тия копелдаци? — разкреця се той.

— Стандартната техника — обясни агентът. — Чакат накъде ще тръгне делото, преди да започнат снимките. Ако общественото съчувствие застане на твоя страна, това ще донесе големи приходи. Обратният вариант ще е истинска катастрофа, така че те изчакват.

— Гадни лешояди! Да вървят на майната си! — горещеше се Прайс.

— Така е — съгласяваше се агентът му, който не за пръв път слушаше тази песен.

— Какво трябва да направи едно момиче, за да получи едно питие? — престорено срамежливо попита Джини.

Прайс позвъни на Айрина, която пристигна моментално, сякаш бе подслушвала зад вратата.

— Исусе! — рече Джини, а устните ѝ се свиха от отвращение, като зърна Айрина. — Ти си още тук. Що за откачена шега е това?

На Айрина ѝ беше неудобно да я оглежда, но със задоволство отбеляза, че Джини е наддала двадесетина килограма.

— Донеси ми черно кафе с ром — поръча Джини, а после се обърна към Хауърд и добави: — Тия гадости с Теди ме разстройват. Трябва да поддържам духа си.

Хауърд кимна, като се чудеше как е възможно Прайс да е бил женен за тази лоена топка.

Айрина се измъкна от стаята. Единственото нещо, което можеше да помогне на Джини да заприлича на човек, беше липосукцията.

Теди се среса още веднъж и изрепетира позата си пред огледалото. Определено имаше вид. О, да, нещо като комбинация от Уил Смит и Тайгър Уудс.

Днес щеше да види майка си за пръв път от дванадесет години и коремът му се обръщаше наопаки от страх и нетърпение. Щеше ли тя все още да го обича след всичките гадории, дето ставаха? Изобщо беше ли го обичала някога? Истина ли бе това, което баща му разправяше за нея? Наистина ли бе курва?

Предната вечер Прайс го бе издърпал настрана и го бе предупредил.

— Майка ти е напълняла малко. Не го споменавай, защото може да почне да се държи гадно.

Това означаваше ли, че е дебела? Дори да беше така, това не притесняваше Теди. Притесняваше го единствено фактът, че не бе пожелала да го види през всичките тези години.

Въпреки това... да я види сега бе по-добро от нищо, понеже той наистина не можеше да общува с баща си. Яростта на Прайс го плашеше.

Медиите отново сипеха сведения за Мери Лу. Снимката ѝ го гледаше от първата страница на всеки вестник. Сърцевидното ѝ лице и лъчезарната усмивка му напомняха за онази съдбовна нощ. Всеки неин образ го изпълваше с тъга, себеомраза и смазваща вина.

Мразеше се до дъното на душата си. Ненавиждаше Мила. Тя беше вещица. Тя го бе направила. Тя бе застреляла Мери Лу като куче. А той бе стоял и бе гледал. Не бе направил нищо, за да я спре.

Заслужаваше да бъде наказан — дори ако това означаваше да го затворят с бандити, крадци и убийци. Заслужаваше най-лошото.

Баща му беше прав, трябваше да иде при ченгетата, когато имаше възможност.

Но не го беше сторил. И сега беше време да си плати за това.

На Мила никак не и харесваше, че е затворена с други жени. Грозната униформа и затворническите надзирателки я дразнеха — тайфа дърти грозни лесбийки, които изглежда никога през живота си не се бяха усмихвали. Тя щеше да излезе, преди да имат възможност да се ебават с нея.

По време на втората си нощ в затвора тя се заяде с една дребна брюнетка и в крайна сметка я преби от бой. Двадесет и четири часа в единична килия издигнаха неимоверно статута ѝ сред контингента на заведението.

Не след дълго се сприятели със съкилийничката си Мейбелин Браунинг. Мейбелин бе слабичка и изглеждаше невинна с бебешко лице и леко обратна ухапка.

— Ти какво направи? — попита Мейбелин, като задъвка кичур от бледо рижата коса, отвратителен навик, който Мила скоро свикна да гледа.

— Застрелях една чернокожа кучка, която ми се пречкаше — похвали се Мила гордо. — А ти?

— Наръгах баба ми с ножа за хляб, докато спеше — отвърна Мейбелин, с ангелска усмивка. — За съжаление дъртата кранта оживя. Няма страшно обаче, някой друг път ще ми падне. Аз или брат ми ще я довършим.

— Той беше ли с теб тогава?

— Не. Дюк го нямаше, иначе проклетата стара крава отдавна да е пукнала.

— Какво направи, та те ядоса толкова? — попита любопитно Мила.

— Остана жива, след като дядо ми почина. Мръсница!

Мила оцени стила на Мейбелин, макар че уличните ѝ инстинкти я предупреждаваха, че трябва да внимава с това момиче.

Дните се нижеха, Мила чакаше Айрина да уреди пускането ѝ под гаранция, но това не стана.

Освен това чакаше скъпоплатения адвокат на Прайс от Бевърли Хилс, но и това не стана. Вместо това дойде служебно назначен съдебен защитник. Уилард Хоксмит, опърпан тъпанар с жълти зъби и лош дъх. Носеше тинесто кафяв костюм и ухабена риза. Не можа да спечели доверието ѝ с вида си.

— Искам да изляза — каза Мила, като го гледаше гневно и злобно, сякаш той бе виновен, че тя е в затвора. — Не го направих аз, а Теди Уошингтън. И мога да го докажа.

— Как?

— Ще видиш.

— Дай ми каквото можеш.

— Като му дойде времето.

— Ще видя какво мога да направя — рече той и не се появи повече.

Докато дните се нижеха, в нея започна да се надига дълбока ярост. Струваше ѝ се, че всички са срещу нея — начело със собствената ѝ майка, която дори не бе дошла да я види. Айрина не можеше да не знае, че **ТЯ НЕ Е ВИНОВНА**.

Не ѝ пукаше, защото щеше да им го върне тъпкано и на Теди, и на Прайс, и на Айрина. Тя имаше свое тайно оръжие. Имаше пистолета на Прайс Уошингтън с отпечатъците на Теди върху него. Той бе скрит и тя не искаше да го споменава, докато не се увери, че ще попадне в сигурни ръце. Понеже ченгетата бяха продажни и за Прайс нямаше да представлява голяма трудност да подкупи, когото трябва.

Така че тя щеше да чака. Докато настъпи моментът.

И тогава, като приключи с тях, всички щяха да си платят както трябва. До един.

— Кажи здравей на майка си — изръмжа Прайс, стаен до вратата, като търкаше голата си глава — сигурен знак, че е нервен.

Теди стоеше неподвижно на прага. Какво се очакваше да направи? Да се втурне към нея и да извика „Мамо! Мамо!“

И всъщност коя бе тая? Не си я спомняше. Какво беше това огромно туловище? Маса от плът, планина, която той нямаше желание да прегърне.

— Как си, Теди? — попита тя. Дъвчеше дъвка, напомняйки крава, която преживя, а по предните ѝ зъби имаше размазано червило.

— Добре — промърмори той, като се чудеше какво свързва тази жена със снимката на майка му, която го държи в скута си. Жената на снимката бе красавица. А пред него стоеше голямо дебело плашило с клоунски грим.

— Ще ви оставим сами — рече Хауърд, като изведе Прайс от стаята и плътно затвори вратата зад тях.

— Май си се забъркал в някакви неприятности, а, малкия? — рече най-после Джини, като взе една от телевизионните награди на Прайс и я разгледа.

— Май да — отвърна той, загледан в килима, като спря очите си върху изрязаните ѝ обувки. Пръстите на краката ѝ стърчаха като дебели черни мухи.

— Шибаният ти баща е виновен — рече тя, като остави наградата с трясък. — Лоши шибани гени. Май си ги наследил — тя въздъхна и започна да си вее с ръка пред лицето. Лакираните ѝ нокти бяха толкова дълги, че се извиваха навътре. Теди се чудеше как успява да свърши каквото и да е с тях. — Значи искаш да ми разкажеш? — продължи тя. — Това момиче те е хванало за ташаците, ти си се разгорещил и си се възбудил, така ли?

— Тя... тя ми влияеше — рече предпазливо Теди.

— Естествено — рече Джини, като отпусна тежкото си тяло на дивана. Пружините изскърцаха. — На всеки шестнадесетгодишен с буйна кръв и бушуващи хормони му влияе по някоя малка сладурана. Както и да е — добави тя, като си играеше с една от големите си златни обици. — Ето какво е положението — трябва да се научиш да мислиш с главата, която е на раменете ти, не с тази, която държиш в гащите. Чаткаш ли?

Стана му страшно неудобно, че му говори по този начин. Така ли разговаряха майките със синовете си? Той нямаше база за сравнение.

— Прайс сигурно ти е казал, че прокурорът ще заведе делото — продължи тя, — което означава, че аз ще трябва да кисна в съда всеки ден и да се отегчавам до смърт. Естествено баща ти ще ме компенсира — така и трябва.

— Защо никога не съм те виждал през всичките тези години, мамо? — попита Теди, решен да научи отговорите на някои въпроси. — Не искаше ли да ме видиш?

— О, я стига. Не почвай с тая песен за обърканото момченце — рече тя раздразнена. — Баща ти не ми даваше да те видя. Единственото, което занимава овчето му съзнание, е да прави пари и да има кого да чука — тя потропа с дългите си нокти по масата. — Той е гаден кучи син. Плати ми да офейкам, това и направих. Нямаше да мога да му изляза в съда.

„Защо?“, искаше да попита Теди. Но не го направи.

— Ти можеше да идваш да ме виждаш, ако желаше — добави тя неуверено.

— Мислех, че няма да искаш да ме видиш — промълви Теди.

— Както и да е, това са стари работи — рече тя и се прозя, отегчена, че трябва да се разправя със сина си след всичките тези години. — И ще трябва да си купя цял нов гардероб — тя погледна часовника си, потънал дълбоко в гънките на пълната ѝ китка. — Тъй че трябва да си вървя — рече тя, като измъкна масивното си тяло от дивана, щастлива, че си тръгва. — Ще се видим в съда, Теди.

Това ли беше? Това ли бе срещата, за която бе мечтал?

Баща му се оказа прав за нея. Тя беше алчна курва с ярко червило, изкуствени мигли и гадни пръсти на краката.

Баща му поне изглежда го обичаше. На тази жена изобщо не ѝ пукаше.

ГЛАВА 64

Шест седмици по-късно

— А ти какво мислиш? — попита Алекс.

Седяха край голямата работна маса в кабинета му: Алекс, част от асистентите му, Винъс с партньорката ѝ във филма, Силвия, арогантна лесбийка, и Лъки, която бе дошла на срещата сама.

— На мен ли говориш? — попита Лъки, внезапно осъзнала, че всички са я зяпнали.

— Не — отвърна саркастично Алекс. — Приказвам си на шапката.

Устните ѝ се свиха. Алекс наистина се превръщаше в друг човек, когато работеше.

— Извинявай, Алекс — отвърна хладно тя. — Сигурно съм се разсеяла за момент — тя му отправи дълъг и суров поглед. — Не е престъпление, нали?

Всички на масата усетиха напрежението.

— Виж какво — сопна ѝ се Алекс — или ще участваш в срещата, или не.

— Участвам — каза тя, като го погледна гневно.

Това бе първото заседание по филма им с работно заглавие „Прелъстяване“. Всичко се бе уредило бързо. Лъки работеше усилено, за да го осигури. Както и Алекс. Двамата го бяха осъществили.

Бяха изминали шест седмици от появата на Клаудия. Клаудия — с детето на Лени в ръце.

Естествено, когато историята излезе наяве, двамата с Лени започнаха голяма битка. Той я бе излъгал, че между него и онази сицилианка не е имало нищо. А сега, пет години по-късно, тя цъфваше на вратата ѝ с проклетото му дете.

— Защо не си ми казал истината? — попита го тя, засегната и гневна.

— Борех се за живота си — отвърна той, очевидно разтърсен колкото нея. — Клаудия бе единственият изход за мен.

— Разбирам — отвърна тя студено. — Бил си принуден да я чукаш, за да се измъкнеш оттам, така ли?

— О, боже! Опитай се да разбереш, Лъки.

— Може би щях да проявя повече разбиране, ако си беше признал — отвърна тя, без да се усмихва. — Защо не ми каза, по дяволите?

— Не ми се струваше чак толкова важно, за да рискувам да те нараня.

— А да не мислиш, че появата на някаква италианска курва с детето ти не ме наранява?

— Клаудия не е курва — сопна се той сърдито.

Само това ѝ трябваше — Лени да защитава момичето.

— Знаеш ли, Лени — рече тя с леден тон, — можеш да си обереш крушите и да се настаниш в някой хотел с новото си семейство. Понеже аз не искам нито тя, нито синът ѝ да се мотаят около децата ми.

— Не постъпваш честно — заспори той. — Опитвам се да ти кажа, че не знаех нищо за момчето.

— Е, вече знаеш. Чукал си я, сега приеми последствията.

Тя съзнаваше, че постъпва твърдоглаво, но не понасяше да я мамят, а той я бе излъгал за най-важното нещо. Съпружеската вярност.

Може би щеше да е по-склонна да му прости, ако ѝ беше казал истината още когато се върна от мъчителното си премеждие. Но той не го бе направил. Тогава настояваше, че между него и момичето не се е случило нищо.

Най-важното бе да избереш точния момент. Идеше ѝ да го убие. Да убие неверния кучи син. Той бе съсипал живота им.

В деня след приема Алекс се обади и поиска да узнае всичко. Тя отказа да обсъжда случилото се с него или с който и да било друг. Това си беше личен въпрос.

На всичко отгоре съдебният процес приближаваше и Стивън ставаше страшно нервен. Прокурорът бе задвижил делото по-бързо заради големия обществен интерес. Това бе хубаво, понеже означаваше, че могат веднъж завинаги да приключат с този въпрос.

Другото нещо, което тревожеше Лъки, бе Бриджит. Когато се обади в хотела в деня след приема, я уведомиха, че граф и графиня

Вити са напуснали хотела — новина, която я изуми. Обади се на Лина, но тя не знаеше нищо.

— Веднага щом успея да се измъкна, ще ги открия — каза тя на Лина. — Това копеле я е оплело по някакъв начин. Ще различиш интригите му и ще му размажа проклетите италиански топки.

Повечето нощи тя се мятеше неспокойна в леглото, без да знае какво да прави с Лени, и си спомняше как бе хванала втория си съпруг, Димитри, с любовница, пицната оперна звезда Франческа Фърн. Това бе малко преди да срещне Лени за втори път в Южна Франция. След този паметен ден всичко се бе променило. Страстта им се възпламени. Нищо и никой не можеше да спре връзката им.

Алекс обяви почивка в заседанието. Като хвана Лъки под ръка, той грубо я дръпна настрана.

— Смяташ ли да се концентрираш върху този проект или не? — попита той. — Не мога да работя с човек, на когото мислите му са някъде другаде.

— Тук съм, нали? — рече твърдоглаво тя.

— Ти си тук, но не и мислите ти.

— О, моля те, Алекс. Понякога дрънкаш такива глупости.

— Продуцирането на филма трябва да обсеби живота ти — започна да я поучава той. — Можеш ли да си позволиш това, Лъки? Или смяташ да прекарваш времето си в мисли за Лени и новото му дете?

— Не мисля за него — отвърна студено тя. — Лени е история. Прекарахме няколко хубави години заедно и сега той е свободен да върви по своя път, а аз по моя.

— Не прощаваш лесно — рече Алекс. — Той е изучава момичето. И какво от това?

— Ти не разбираш.

— Ти каза ли му за нас? — попита Алекс, като сниши гласа си.

— Помолих те никога да не споменаваш за това — рече Лъки вбесена, че за пореден път повдига въпроса.

— Знам. Но не можеш да отречеш, че се случи.

— Мислех, че Лени е мъртъв — отвърна тя с равен тон. — Така че не се брой.

— Слушай — рече той. — Нищо не би ми харесало повече от това да се разделиш с него, но трябва да го обмислиш внимателно,

защото не искам да го зарежеш, а после да съжаляваш за това.

— Неприятно ми е да ти го кажа, Алекс — рече тя, понеже ѝ дойде до гуша от него, — но това, което реша да направя, изобщо не те засяга.

— Не е вярно — възпротиви се той. — Засяга ме. Понеже, ако ти си свободна, аз съм на разположение.

— Което ще рече?

— Че ние двамата трябва да сме заедно. Така ни е отредено.

Тя знаеше, че е бесен, задето единственият контакт, който поддържаше с него, откакто се раздели с Лени, бе по служебни въпроси. Ала последното нещо, което ѝ трябваше сега, бе да се забърка в нова връзка. Освен това той все още бе с Пиа.

Дойдоха Винъс и Силвия и ги прекъснаха.

— Между другото — рече Силвия малко натрапчиво, — Винъс иска още няколко промени в сценария.

— Да — съгласи се Винъс. — Сцената, когато моята героиня е в басейна, защо трябва да е в басейн? Сауната е по-секси.

— Басейните вече не са на мода — добави Силвия, — в случай че не си схванал идеята.

— Трябва да си го представите визуално — рече Алекс, ядосан, че се налага да обяснява. — Не става дума за обикновен басейн, по дяволите. Имам предвид един безкрайно дълбок и тъмен басейн, разположен на ръба на планина. По този начин има истински елемент на опасност. Зрителите няма да знаят дали той ще я бутне от ръба или не. Просто ще имат някакво неспокойно чувство, че може да го направи.

— Или пък тя да бутне него — прекъсна го Винъс. — Смятам да я изиграя като опасна жена.

— Нямам нищо против.

— Опасна като Лъки — рече Винъс, като го подразни, понеже знаеше какво изпитва той към приятелката ѝ. — Лъки е моят модел за подражание, нали знаеш.

— Нима? — рече Алекс.

— Аха — отвърна Винъс. — Тя ме научи как да бъда истински силна жена. И повярвай ми, Алекс, някои неща могат да ти вземат акъла, дори и на теб.

— Нищо не може да ми вземе акъла, Винъс — отвърна кратко той. — Виждал съм всичко и съм правил всичко. Аз съм стар боец.

— И при това поетичен — добави тя лукаво.

— Може ли да се връщаме към работата? — попита Лъки. — Трябва да се взимат решения.

Фактът, че живее в голям хотелски апартамент в Шато Мармон с Клаудия и Леонардо, направо подлудяваше Лени. Той не бе докосвал Клаудия, откакто се появи отново в живота му, дори не се изкушаваше да го стори. Тя бе непресторена и уязвима, почти дете в някои отношения. И му бе толкова благодарна за всеки дребен жест, който правеше.

Той спеше в едната спалня, Клаудия и Леонардо — в друга.

Мислеше единствено как да си върне Лъки. Твърдоглавата му жена отказваше да има каквото и да било с него. Явно смяташе, че го е изхвърлила от живота си и това бе краят.

— Трябва да виждам децата — каза ѝ той по телефона.

— Вземи си съдебно разрешение — отвърна тя грубо.

— Това ли искаш да направя?

— Да.

Поискаше ли, Лъки можеше да бъде адски твърда. Беше ходил до Палм Спрингс да поговори с Джино. Джино вдигна рамене и каза:

— Ей, да не би да си мислиш, че мога да кажа нещо на дъщеря си? Та тя е от рода Сантанджело, за бога. Прави каквото си поиска.

Лени знаеше какво означава това. Лъки сама взимаше всичките си решения и независимо дали бяха правилни, или не, ги изпълняваше докрай.

Междувременно Клаудия бе възхитена от новото си обкръжение. Обикаляше хотелския апартамент и докосваше мебелите, разглеждаше кухнята, зяпаше телевизия. За нея Америка бе вълнуващо откритие и тя бе като омагьосана.

Лени скоро откри, че Леонардо има проблем. Момчето не чуваше добре. Очите на Клаудия се насълзиха, докато му разказваше, че братята ѝ били толкова ожесточени, задето била предала семейството, че си го изкарвали на Леонардо и непрекъснато го биели.

— Наказваха него за това, което сторих аз — обясни тя.

Лени се чувстваше гузен. Ако не беше тази единствена фатална нощ, животът ѝ щеше да е съвсем различен.

Но той бе спал с нея. Изкушението се бе оказало непреодолимо, той я люби, а тя бе забременяла. Сега трябваше да поеме отговорността.

Клаудия непрекъснато беше около него — усмихваше му се и го утешаваше, без да изрече нито една лоша дума. А Леонардо му се стори добро дете. Не говореше английски. Всъщност почти не говореше заради слуховия си проблем. Лени често се улавяше, че се вглежда в момчето. Леонардо имаше морскозелени очи и дълга мръсноруса коса. Лени откри, че страшно му напомня за него самия, когато бе на неговите години.

Той търсеше да наеме къща, където да ги настани. Освен това намери най-добрите лекари, за да помогнат на детето. Междувременно продължаваше да работи по сценария си, но не му беше лесно да се съсредоточи, особено с приближаването на съдебното дело, в което щеше да е главният свидетел.

Медиите бяха раздули историята, както се и очакваше. Наред с Лъки, Мери Лу и Джино, той също бе любимец на таблоидите. Лени Голдън — бивша филмова звезда, бивш комедиен актьор, син на Джак Голдън и стриптийзьорка от Лас Вегас. Някога женен за приказно богатата наследница Олимпия Станислопулос, която бе починала от свръхдоза наркотици в една хотелска стая с Флаш, фронтмен на нашумяла рок банда. Бяха изровили всичко, със снимки. Животът на Лени мина като светкавица пред очите му.

Лъки също получаваше полагащия ѝ се дял от нежелано обществено внимание. Според пресата тя беше дъщеря на гангстер, студийна шефка с тъмно минало. Жената, която бе убила човек и бе заявила, че е станало при самозащита.

Лени знаеше, че тя сигурно е бясна от всичкото това. Лъки предпочиташе да стои далеч от светлините на прожекторите. Искаше му се да е с нея, за да може да я защитава от всичките тези глупости. Но всеки път, когато ѝ се обаждаше и се опитваше да я види, тя го отрязваше.

Последния път като ѝ се обади, бе доста по-умерена.

— Разбирам, Лени, не си знаел, че е забременяла — рече спокойно тя. — Но си остава фактът, че си ми изневерил. Как бих

могла да ти вярвам? А ако не мога да ти вярвам, не мога да бъда с теб. Така че, моля те, престани да ми се обаждаш.

Логиката на Лъки. Понякога тази логика нямаше нищо общо с реалността.

Беше научил, че тя напредва с проекта си за филм с Алекс, и това го влудяваше. Единственото, което Алекс търсеше, беше възможност да се сближи с нея, а после... после копелето щеше да направи крачката и да си оплете кошницата. На Алекс не можеше да му се вярва.

Лени му се обади една вечер, когато бе изпил твърде много водка, а Клаудия и Леонардо спяха в другата стая.

— Стой далеч от жена ми — предупреди го той.

— Не сте ли разделени? — попита Алекс.

— Стой далеч от жена ми — повтори той.

— Върви на майната си, Лени.

Какво трябваше да стори? Как щеше да я спечели обратно? С всеки изминал ден ставаше все по-неспокоен.

В деня, преди да се появи в съда, той реши да заведе Клаудия и Леонардо до Дисниленд. Тази екскурзия бе колкото за него, толкова и за тях. Отчаяно се нуждаеше да поохлади мозъка си, да погледне нещата в перспектива.

Клаудия бе развълнувана, Леонардо също. Най-напред ги заведе в Гал, където им накупи един куп дрехи.

Вълнението им подобри настроението на Лени. Само ако можеше и Лъки да приеме ситуацията. Клаудия беше красавица, но не означаваше нищо за него. Беше се вкопчил в нея в момент на страх и отчаяние. В онези кошмарни дни тя бе единствената му надежда.

Защо Лъки не можеше да разбере?

ГЛАВА 65

Мила се появи за кратко в съда, където поради сериозните обвинения срещу нея отказаха да я пуснат под гаранция. Служебният ѝ адвокат в тинесто кафявия си костюм се опита да пледира в нейна защита, но съдията го отпрати с едно махване на ръка.

Айрина, която седеше на предната редица, не можеше да помогне — макар че бе отишла до банката и бе изтеглила всяко пени от драгоценните си спестявания, за да помогне на дъщеря си в случай, че ѝ определят гаранция.

Може би стана по-добре, че не я пуснаха, понеже ако ѝ позволиха да отведе Мила вкъщи, Прайс най-вероятно щеше да изпълни заплахата си и да ги изхвърли и двете. При сегашното състояние на нещата той не бе споменал повече за напускането ѝ.

Мила забеляза Айрина и бързо отмести поглед от нея. Защо майка ѝ не правеше нищо, за да я измъкне? Теди бе свободен благодарение на шибания си богат баща. Тя бе зад решетките, защото майка ѝ нямаше абсолютно никакво влияние. Не беше честно.

Айрина се разкъсваше между желанието да помогне на дъщеря си и да остане предана към мъжа на живота си. Макар никога да не му го бе казвала, Прайс бе единствената ѝ любов.

Още като навърши четири години, Мила често бе настоявала да узнае кой е баща ѝ. Айрина винаги я лъжеше и се опитваше да я заблуждава с историята за старото гадже от Русия.

Това не беше истината. Истината бе прекалено ужасна, за да я каже на когото и да било. Истината бе смуцаващата малка тайна на Айрина.

Тя никога нямаше да забрави тази паметна нощ. Прайс и Джини бяха горе в спалнята, дрогирани до безмозъчност...

Постоянно звъняха в кухнята с безумните си капризи, викаха я, нареждаха ѝ какво да прави, командваха я. Това ставаше наред постоянни обаждания на различни търговци на наркотици.

По онова време Джини беше необикновено красива жена с коса до кръста и тяло на пантера.

Айрина изпитваше страхопочитание към красивата негърка, но същевременно я ненавиждаше. Мразеше я, защото тя беше инициаторката на безкрайните им наркомански изпълнения.

Тази нощ и двамата бяха изгубили всякакъв контрол след двадесет и четири часов запой. На третия път, когато извикаха Айрина в стаята, Джини се измъкна от леглото чисто гола, махна на Айрина да влезе при тях и заключи вратата на спалнята зад нея.

Айрина, която по това време бе двадесет и девет годишна и бе преживяла доста неща като проститутка в Русия, не се стресна. Но когато Джини отказа да я пусне да излезе, започна да се притеснява. Бе затворена в една стая с работодателя си и гаджето му. Двамата бяха голи, ухилени и надрусани, а тя бе тяхна пленница.

— Разкажи ни за Русия — рече Джини, като се просна на леглото с разтворени крака. — Чукали ли са те някога в добрата стара татковина? Някога слагали ли са ти го отзад?

Прайс лежеше на леглото и смъркаше, пушеше и се боцкаше. Той всъщност не слушаше разговора им. Идеята да я измъчват бе на Джини.

— Моля? — попита Айрина, загледана с омраза в жената.

— Я стига, Айрина, това си е чисто женски разговор — рече Джини. — Спала ли си някога с мъж? Приличаш на жена, която никога не е имала мъж. Изглеждаш страшно нервна.

Прайс се отърси от наркотичната си мъгла достатъчно, за да каже:

— Хей, бейби, какво става тук? Мислех, че ще си намерим още едно момиче за довечера. Ти ми обеща.

— Айрина трябваше да го уреди — преплете език Джини. — Но изглежда самата тя си пада по теб, Прайси. Исква твоето прекрасно черно тяло. И стегнатия ти черен задник. Да не говорим за свръхнадарения ти черен пенис.

Айрина отстъпи към вратата, давайки си сметка, че не може да излезе, защото Джини бе взела ключа.

— Свали си дрехите, мила — нареди ѝ Джини. — И престани да се държиш толкова нервно. Знаем, че си падаш по екшъна.

Айрина погледна към Прайс, за да види какво иска от нея той.

— Да, да, хайде — измърмори той и я погледна като през мъгла.
— Успокой се.

— Може би й трябва едно питие — предложи Джини. — Успокой се, за бога, не изглеждаш зле, лисичке. Свали всички парцалки и обърни една чашка.

Айрина поклати глава, което вбеси Джини.

— К'во сега? Прекалено добра си за нас ли? Идваш тука от скапаната Москва или където и да е там, обаче си прекалено добра за нас? Ако искаш да работиш за този човек, най-добре започвай. Впрочем вече е твърде късно да ни намериш друго момиче. Ти ще си, сладурче.

Джини скочи и задърпа дрехите на Айрина като обезумяла.

Айрина не знаеше дали да се бори, или не. Трябваше да запази работата си, немислимо бе да я загуби. Нима щеше да е толкова ужасно да спи с Прайс? Не, дори напротив, стига да не беше Джини.

Джини вече бе разкъсала сутиена и пуловера ѝ, а сега дърпаше полата ѝ. Айрина не стори нищо, за да я спре.

Прайс се опита да се изправи.

— Хей, бейби, хубави цици — рече той, докато я докосваше, — много хубави.

Тя реши, че ако ще го прави, можеше поне да е така, че да се запомни. Вдигна ръце и махна шнолата, която държеше косата ѝ в стегнат кок. Тя се спусна по раменете ѝ. Дълга кафява вълниста коса, която подчертаваше слабото ѝ лице с порцеланова кожа — пълна противоположност на Джини, чиято кожа имаше тъмnochерен блясък.

После надигна бутилката водка до леглото и отпи голяма глътка, като си мислеше: „Защо не? Защо да не се позабавлявам? Не е като да не съм го правила преди.“

После се започна. Джини я опипваше, алчните ѝ ръце бяха навсякъде, а Прайс ги гледаше и насърчаваше двете жени да продължават.

Тази нощ Айрина позволи и на двамата да се възползват от нея и скоро осъзна, че вълнението от секса с Прайс бе нещо, за което бе мечтала още откакто започна работа при него.

По-късно, когато Джини и Прайс заспаха от наркотиците, тя намери ключа, излезе, върна се в стаята си и заспа, като се утешаваше с мисълта, че никой, освен нея, няма да помни нищо. Утре отново щеше да е безличната икономка, която Джини да командва.

Шест седмици по-късно Айрина откри, че е бременна. Не каза на никого, понеже искаше да роди неговото дете. Ако имаше бебе от него, той нямаше как да не я забележи.

След като реши, че иска да роди, тя си измисли някаква история, каза му, че е бременна от някакво нейно старо гадже, и Прайс ѝ позволи да остане.

— Щом искаш да си имаш дете, добре — рече той, въпреки истеричните протести на Джини. Тя непрекъснато настояваше да я уволни. Прайс отказа.

Когато роди, бебето беше бяло, което я обърка. Откак бе пристигнала в Америка, беше спала единствено с Прайс.

И така, бебето имаше бяла кожа. Знаеше, че няма как да убеди Прайс, че той е бащата.

Нямаше друг избор, освен да си мълчи. Ако разкриеше истината, никой нямаше да ѝ повярва, а Джини щеше да го принуди да се отърве от нея.

Осемнадесет месеца по-късно Джини забременя и благодарение на това с непрекъснати натяквания успя да накара Прайс да се ожени за нея. Няколко месеца по-късно Джини роди Теди. На Прайс му бяха нужни четири бурни години, за да реши, че му е дошло до гуша. Той се разведе с Джини, което според Айрина беше правилната постъпка. Знаеше, че ако Прайс не се откаже от наркотиците и алкохола, с него е свършено.

Никога и пред никого не разкри кой е истинският баща на Мила.

Днес имаше изключително точни генни тестове. Ако Мила и Прайс си направеха тест, щяха да разберат без съмнение чия дъщеря е.

Но как можеше да му разкрие истината? Как можеше да му каже сега, когато подозираше, че Теди е спал със собствената си полусестра?

О, боже, какво трябваше да направи?

Замисли се за миг дали да не се довери на адвоката на Прайс, но инстинктивно усети, че Хауърд Грийнспан няма да ѝ помогне. Сигурно имаше някой, който можеше да я посъветва. Но докато го откриеше, единственото нещо, което можеше да направи, бе да си мълчи.

ГЛАВА 66

Бриджит се мяташе и въртеше в съня си, преди внезапно да се събуди. Бузите ѝ горяха.

Сънуваше все същия кошмар — кошмара, който я тормозеше от години.

Тим Уийлт.

Усмихнат.

Щастлив.

Навежда глава и я пита: „Как си, миличка?“

Мъртвото му тяло бе проснато в апартамента му, докато Сантино Бонати я събличаше и блудстваше с нея и Боби.

Пистолетът.

Пистолетът на Сантино.

Пистолетът на масата.

Сантино, който насилваше Боби, а мръснишкото му лице бе застинало в ухилена маска.

От нея зависеше да го спре...

Тя пролази по леглото, стигна до оръжието. Ужасените викове на Боби я подтикваха.

С треперещи ръце взе пистолета.

Пистолетът на Сантино.

Насочи го. Натисна спусъка.

Сантино. Кръвта се разплиска навсякъде. Изненада и ярост се изливаха от всяка пора.

Тя дръпна спусъка още два пъти и той се свлече на пода, без да каже нито дума.

Спомените от този съдбовен ден се носеха из мозъка ѝ в ярки цветове и ужасяващи подробности. Сега имаше и продължение на кошмара.

Заклучена в стая.

Карло и друг мъж идваха при нея със спринцовка.

Дни.

Седмици.

Може би дори месеци.

Божествената тръпка, когато хероинът се разливаше по вените ѝ.

О, боже! Какво се бе случило с нея? Тя бе бременна и отчаяно искаше да се откаже от хероина. Но нямаше начин да се справи сама. Трябваше ѝ помощ.

Докато бяха в Америка, тя искаше да каже на Лъки, но преди да успее, Карло на бърза ръка я изведе от страната. През целия път до летището се кара с него, но без никаква полза. Той я качи на един самолет за Европа, далеч от всеки, който можеше да ѝ помогне. И като пристигнаха в Рим, я заведе право в двореца на родителите си извън града, където се настаниха в един апартамент отзад. Държеше я далеч от всички, макар че от време на време тя попадеше на майка му, жена с лице като от гранит, която я гледаше неодобрително.

Какъв жесток и безсърдечен кучи син бе Карло. Той я изнасили, принуди я да се пристрасти и с хитрост я накара да се ожени за него. Сега си мислеше, че я е поставил точно там, където ѝ е мястото. И може би бе успял.

Знаеше, че заради бебето трябва да вземе мерки за навика си, който бе достигнал до три дози дневно.

Спомни си доктора в Ню Йорк, който ѝ каза, че знае как да ѝ помогне и спомена, че може да я постави на метадонова програма.

— Трябва да се откажа — каза тя на Карло. — Сигурна съм, че ще е трудно, но трябва да го направя заради бебето. Нужна ми е помощ. Не съм достатъчно силна, за да го направя сама.

— Не мога да те изпратя в клиника — замърмори Карло. — Хората ще разберат и ще обвинят мен. Ако това се разчуе, ти ще си позор за цялото семейство.

— Карло — замоли му се тя, — трябва да ми осигуриш помощ. Ами оня лекар от Ню Йорк? Той може да ме сложи на метадонова програма, както сам каза. Не може ли да се върнем при него?

Той се сети, че ако Бриджит не е прираствена към хероина, тя може да се опита да го изостави. Но после си помисли как би могла? Те бяха женени, тя бе бременна. Нямаше начин да го остави сега, така че защо да не ѝ помогне. Все пак никой не искаше да има наркоманка за жена. Особено след като един ден щеше да стане майка на детето му.

— Права си — рече той. — Ще измисля нещо.

Тя кимна, облекчена. Бе готова на всичко, само и само да се откаже.

Няколко дни по-късно той ѝ каза да си събере багажа в един малък куфар и да се приготви да тръгне след час.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Да получиш помощта, която поиска — отвърна той.

Тя изпита истинско облекчение, като се надяваше, че се връщат в Ню Йорк.

Вместо това той я закара до семейната ловна вила на няколко часа път, която се намиреше в един рядко населен провинциален район.

Къщата бе голямо, запустяло място, занемарено и неизползвано, понеже семейство Вити нямаха нужните средства, за да го поддържат.

— Къде сме? — попита Бриджит, като пристигнаха. — Това не ми прилича на клиника.

— Понеже не е — рече Карло, като разтовари един сандък, пълен с консерви и бутилирана вода в кухнята. — Тук ще ти е много добре.

— Ще дойде ли някоя сестра? Лекар?

— Естествено — отвърна той с безизразно лице. — Всичко съм уредил.

— Кога ще пристигнат?

— Трябва да ги посрещна утре и лично ще ги доведа. Това място е прекалено изолирано, за да могат да го намерят без моя помощ. На тридесет мили наоколо няма друга къща.

Тя го погледна с надежда в очите си, загрижена за доброто на бебето си.

— Сигурен ли си, че това ще подейства?

— Да, Бриджит. Поиска помощ, давам ти я.

— Благодаря ти, Карло — прошепна тя. — Страшно ти благодаря.

ГЛАВА 67

През първия ден от делото Стивън стана в седем и половина сутринта. След като си взе душ, той се обади на Лина на Карибските острови, където тя бе на снимки за някакво списание.

— Здравсти — поздрави го сърдечно тя, като вдигна телефона в стаята си. — Това е телепатия. Тъкмо щях да вдигна телефона, но си помислих, че в Ел Ей е много рано и ти сигурно още хъркаш.

— Знаеш, че не хъркам — рече той, очарован да чуе необичайния ѝ глас.

— Чувала съм едно-две просвирвания — отвърна тя и се засмя.

— Какво щеше да ми кажеш?

— Просто исках да ти пожелаая късмет. И да ти кажа, че днес следобед се качвам на самолета и пристигам в Ел Ей.

— Това е страхотно — рече той. — Но нали знаеш, че не можеш да идваш в съда с мен. Общественото внимание към този процес е невероятно. Само ако надушат, че ние с теб се виждаме...

— Прав си — съгласи се тя. — Не съм казала на никого.

— Някой ми показва един от таблоидите миналата седмица — рече той нехайно, като се опитваше да не прозвучи така, сякаш му пука. — Ти и Чарли Долар се разхождате край езерото в хотел „Бел Еър“ и си пушите трева. Как успяват да снимат такива неща?

— Някой мошеник се крие в храстите с телеобектив — отвърна тя спокойно. — Както и да е, това бе преди теб. Сега имам ново мото.

— И какво е то?

— „П.С.“. И нямам предвид послепис — изкиска се тя. — П.С. означава „Преди Стивън“. Нищо не е имало значение Преди Стивън.

— Ти си много импулсивна жена — пауза. — Кога пристигаш?

— Ако зависи от мен, още сега — отвърна тя с лукав смях.

— Не говори така, Лина — смъмри я той.

— О, да, забравих. Някога говорех по този начин, П.С. — тя отново се разсмя. — Ти наистина си голям и красив стар превзет моралист, нали?

— Достатъчно е само голям.
— Трябва да си поласкан. Говорех за пениса ти!
— Пазиш ли ключа, който ти дадох? — попита той, като реши да не обръща внимание на циничната ѝ забележка.
— Нося си го на врата, като спя. Напомня ми за теб.
— Тя била и романтичка.
— Ти не си ли?
— Някога бях — въздъхна той.
— Осъзнаваш ли, че дори не съм поглеждала друг мъж, откакто се събрахме. Това е първият път, когато не се зазяпвам в останалите мъже.
— Това е окуражаващо.
— Ами ти?
— Аз никога не гледам другите мъже — отвърна той, престорено сериозен.
— Радвам се, че не си изгубил чувството си за хумор.
— Вероятно ще го загубя днес, като застана лице в лице с това момиче. Исусе! Ще се срещна с човека, който уби жена ми — застреля я без причина. Що за чудовище е тя?
— Поне са я заловили. Това трябва да те накара да се чувстваш добре.
— Нищо не може да ме накара да се чувствам добре в цялата тая каша, Лина. Само дето сега, когато се събудя сутрин, благодаря на Бога, че те срещнах. Ти успя да върнеш малко щастие в живота ми.
— Каза ли на Кариока, че ще остана при теб? — попита любопитно тя, понеже повече от всичко друго искаше дъщеря му да я хареса.
— Да. Тя е развълнувана. Мисли, че си най-хубавото нещо от пърженото пиле насам.
— О, казвала ли съм ти някога, че мога да приготвям пържено пиле? — похвали се гордо Лина, понеже не бе известна с кулинарните си способности. — Излизах с една рап звезда, който си падаше по готвенето. Той ме научи.
— Не искам да слушам какво са те научили другите мъже, става ли?
— Става — отвърна тя, като се засмя. — До довечера. Да стоплиш леглото. О, Стивън, не забравяй, че ще си мисля за теб.

Той затвори със замислено изражение. Не бе възнамерявал да започва връзка толкова скоро след смъртта на Мери Лу, но Лина беше нещо по-различно. Беше уникална и след като я усмири и я накара да разбере, че да харесваш някого, не означава веднага да скочиш в леглото с него, те имаха време да се опознаят.

Излязоха три пъти, преди нещо да се случи. На втората вечер той ѝ бе връчил свидетелство за СПИН тест и я попита има ли нещо против да направи същото.

— Ега ти — изкоментира тя, надменна и вбесена. — Никой преди теб не ме е карал да правя това.

— И именно затова те моля да го направиш — бе казал той. — Аз имам отговорности. Прекрасна дъщеря. Не че хвърлям никакви съмнения, Лина, но не създаваш впечатление на непорочна весталка.

— О — рече тя ухилена. Харесваше го прекалено много, за да продължава да му се сърди. — Какво е непорочна весталка?

Лина го караше да се усмихва, което бе хубаво. И след като Кариока свикна да вижда друга жена в къщата, тя също я хареса. Не че Лина се бе нанесла при него, просто отсядаше при тях, когато беше в Ел Ей. През повечето време пътуваше по света.

Когато за пръв път се събраха, той започна да я уговаря по същия начин, по който бе уговарял Мери Лу в началото на връзката им.

— Между нас има голяма разлика във възрастта — предупреди я той. — Ти водиш друг стил на живот. Аз имам дете, отговорности. Не си подходяме.

Тя хвана лицето му в ръце и го целуна много, много бавно. И внезапно всички разлики загубиха значение.

Той се пресегна към телефона и позвъни на Лъки.

— Да те взема ли? — попита той.

— Не, ще дойда с моята кола — отвърна тя, докато се дообличаше. — По време на обедната почивка смятам да ида до работата си. Започваме първите снимки след няколко седмици. Трябва да видя какво става.

— Какво ще направиш, като видиш Лени?

— Не се безпокой — отвърна тя спокойно. — Сигурна съм, че ще се държим вежливо един с друг.

— Слава богу.

— Най-много се дразня от начина, по който вестникарите се ровят в живота на всички нас — рече тя, като си сложи чифт сребърни халки. — Божичко, Стивън, опитах се да живея личния си живот, без да го правя достояние на всички, а сега те изравят всякакви мръсотии само и само да си продават вестниците. Лешояди.

— Мери Лу разбираше това — рече Стивън. — Тя е жертвата, а погледни всички гадости, които пишат за нея.

— Да, и на всичко отгоре изравят глупости за Джино, че уж някога бил мафиотски бос, което са пълни идиотщини. И че аз съм застреляла Енцо Бонати преди толкова години. Беше при самозащита, по дяволите. Какво общо има този случай със сегашната история?

— При самозащита ли? — попита Стивън с озадачен тон. — Аз бях там, забрави ли?

— Хей — възнегодува Лъки. — Той се опита да ме изнасили. Заслужаваше си това, което получи.

— И това няма нищо общо с факта, че той бе човекът, който поръча да убият майка ти, брат ти и приятеля ти?

— Стивън — рече тя, а черните ѝ очи хвърляха искри, докато придържаше слушалката под брадичката си. — Енцо Бонати си получи заслуженото. Справедливостта на Сантанджело се ръководи от свой закон.

— Вече го разбрах.

— Така и трябва, та нали именно ти беше прокурорът по онова време. И после говорят, че нямало съдба.

— Права си. И никога няма да забравя онзи ден.

— Нито пък аз, Стивън — въздъхна тя. — Нито пък аз.

ГЛАВА 68

Заобиколен от своя съветник за връзките с обществеността, бодигарда и адвокатата си, Прайс се опита да влезе в съдебната зала. Журналистите, събрани отвън, се втурнаха към него. Това бе най-горещата новина на деня и те бяха излезли да уловят всичко до най-малката подробност. Няколко хеликоптера кръжаха отгоре, докато пресата наобиколи Прайс.

— Без коментар — рече Хауърд, докато бодигардът им пробиваше път през тълпата. Теди бе вмъкнат в съдебната зала порано. Прайс не искаше синът му да бъде подложен на кръстосания огън на медиите. Прайс вече бе прочел за себе си неща, които не бе и сънувал.

Хауърд предложи Джини да пристигне с него.

— В никакъв случай — възпротиви се Прайс. — Не искам да ме снимат с тая алчна използвачка.

— Добре е за имиджа ти — каза Хауърд. — Грижовният баща и голяма дебела майка. Всяка дебелана в Америка ще се отъждестви с нея.

— Глупости — отвърна Прайс. — Никой не иска да се отъждествява с Джини. Всички искат да изглеждат като Уитни Хюстън. Няма да се оставя да ме снимат с нея. Дори не си го помисляй.

— Трябва да седиш до нея в съдебната зала — изтъкна Хауърд.

— Прекрасно. Това ще го направя. По дяволите! Та аз й плащам да е там.

Защитникът по криминални дела, когото бяха наели, Мейсън Димаджо, бе един от най-добрите в Лос Анжелис. Прайс бе повече от доволен. Едър, импозантен мъж с червендалесто лице, Мейсън бе известна личност. За радост на всички шивачи той винаги бе в костюм от три части с тесни райета и голяма каубойска шапка. Костюмът и шапката представляваха нелепа комбинация, но Мейсън изглежда знаеше какво прави и имаше безупречна репутация. Той бе измъкнал

две близначки, убили чичо си, за да вземат ферарито му за една вечер. Освен това Мейсън бе защитник по делото на една серийна убийца, която бе убила трима богати съпрузи. По един или друг начин бе успял да извърти нещата така, че да изглежда, сякаш те са си го просели, и клиентката му бе пусната на свобода.

— Не се тревожи за нищо — каза Мейсън на Прайс при първата им среща. — Соленичко ще ти излезе, но мога да те уверя, че момчето ти ще се измъкне.

— Колкото по-скоро свърши всичко това, толкова по-добре — отвърна той.

— Пуснахме случая на ускорена процедура — обясни Мейсън с широка усмивка. — Не мога да направя нищо повече от това.

— Ами момичето?

— Мила Копистани има служебно назначен адвокат. Той ще се грижи за нея, а аз ще се погрижа за Теди — уверена усмивка. — Как мислите, мистър Уошингтън, кой според вас ще излезе чист от всичко това и ще продължава да се радва на живота?

Теди знаеше, че сигурно изглежда като най-големия идиот на всички времена. Бяха го облекли в някаква закопчана догоре бяла риза и тъмносин костюм. Също така настояха да се подстриже много късо. И като капак на всичко Мейсън Димаджо го накара да си сложи очила, които му придаваха задълбочения и сериозен имидж, който очевидно искаха да постигнат.

— Когато застанеш на свидетелската скамейка — уведоми го Мейсън с гръмкия си тътнещ глас, — гледай винаги да говориш добре. Никакви модни лафчета, никакъв жаргон — дълга многозначителна пауза. — И никакви негърски приказки.

— Какво е негърски приказки? — попита грубо Теди, без да е сигурен дали харесва надменния и властен адвокат.

— Мисля, че знаеш какво имам предвид — бе отвърнал Мейсън. — Ако ме слушаш за всичко, Теди, ще си излезеш свободен, а момичето ще остане в затвора. Но ако решиш да се правиш на интересен и осереш пейзажа, може ти да си този, който ще се озове зад решетките. Не забравяй, че отначало те ще изпитват съчувствие към нея.

— Защо пък към нея? — попита той. — Именно тя го направи.

— Така твърдиш ти. Както и Лени Голдън, за щастие. Но сте само вие двамата срещу това бедно бяло момиченце, което ще се появи в съда невинно като сълза. И никога не забравяй — ти си негър и това е Америка.

Теди, който никога не се бе сблъсквал с расизма, нямаше истинска представа какво се опитва да му каже Мейсън. Но бе готов да му се подчини, понеже Прайс му бе втълпил, че се бори за живота си и следователно разбираше сериозността на положението.

Но имаше моменти, когато не можеше да не се запита какво ли минава през ума на Мила. Чудеше се какво прави сама, в пандиза. Дали и тя се страхува като него? Или пък се държи агресивно и нагло, както обикновено? Той умираше да попита Айрина как е тя, но Прайс му бе забранил да разговаря с нея за каквото и да било.

— Аз наистина не бива да я държа тук — мърмореше Прайс, — но животът ми без нея ще се разпадне.

След единствената среща с майка си Теди очакваше тя да се обади или поне да поиска да се видят отново, преди да се озоват в съдебната зала. Но тя не направи нито едното, нито другото. Онова единствено посещение беше всичко.

С крайчеца на околото си той видя Прайс да влиза в съдебната зала. Беше благодарен, че баща му е тук, понеже знаеше какво мъчение е за него да понася фотографите и журналистите, които се тълпяха отвън.

Скоро след като Прайс пристигна, влезе и Джини, при това доста помпозно. Тя бе пренебрегнала съветите на Мейсън и Хауърд и се бе издокарала в гащеризон от леопардова кожа — тоалет, който подчертаваше всяка от прекалено пищните ѝ извивки. Над гащеризона носеше размъкнат червен шал, огромни червени пластмасови обици и усмивка, която казваше „това е моят миг под слънцето“, върху тежко гримираното си лице.

Теди чу Мейсън да промърморва няколко ругатни под носа си. После Мейсън и Хауърд се събраха за бурно съвещание.

Без да забелязва шумотевицата, която причини пристигането ѝ, Джини се настани до Прайс.

— Исках да си взема и кученцето — довери тя на безучастния си бивш съпруг, — но някакъв тъпанар ми каза, че не било разрешено. Простак!

Прайс я изгледа гневно.

— Адвокатите не ти ли казаха да се облечеш по-семпло?

— Да не мислиш, че искам да изглеждам като последна повлекана пред всички онези фотографии отвън? — парира го тя. — Това може да е голям момент за кариерата ми.

— Каква кариера?

— Ти не си единствения с проклета кариера, Прайс. След като се разделихме, аз започнах да пея. Имам хубав глас.

— Да пееш? — каза той, потискайки удивлението си. — Та ти дори не можеш да улучиш тон.

— Така си мислиш ти — отговори тя самодоволно. — Истината е, че приличам на Даяна Рос и много хора го знаят.

— Смисълът на това да си тук — каза Прайс, обуздавайки раздражението си, — е да пресъздадем пред Теди образа на сплотено семейство. В момента изглеждаш така, сякаш си се скитала по булевард Холивуд.

— Майната ти! — избухна Джини. — Тук съм, нали?

— Тук си, защото ти плащам да бъдеш тук — измърмори той. — Облечи се подобаващо утре или изобщо не си прави труда да идваш.

— Майната ти! — повтори тя.

Прайс стисна зъби. Снощи бе чул от агента си, че предстоящия му филм е отложен за неопределено време. Да вървят по дяволите филмите! На кого му бе нужно да е филмова звезда? Той си изкарваше хляба с второразредни комедии. Щеше да има предостатъчно материал от това малко приключение, когато приключе.

Докато седеше във вана на път за съда, Мила си мислеше за Мейбелин и това, което се бяха договорили.

— Имай предвид — бе казала Мейбелин преди няколко дни — че има само един свидетел, който те е видял да го правиш и Теди. Сега, ако този свидетел не беше наоколо, кой ти остава? Само Теди. Ти срещу него. Бяло момиче, черно момче. Кой мислиш, че ще спечели?

— Когато обявиха голямата награда, смятах да наема някой, който да види сметката на Лени Голдън. Но за мое нещастие си тръгнах твърде късно — каза Мила.

— Трябваше да ме познаваш тогава — каза Мейбелин лукаво. — Щях да ти помогна.

— Е, сега вече няма награда.

— Имаш ли пари? — попита Мейбелин, смучейки косата си.

— Аз? Разорена съм.

— Можеш ли да намериш някакви?

— Какво имаш предвид?

— Майка ти работи за Прайс Уошингтън. Къщата му вероятно е пълна с разни неща. Трябва да има сейф, пълен с бижута и пари. Знаеш, черните винаги държат много пари в брой. Типично за тях е, защото са израснали в гетото без никакви пари.

— Има много неща в къщата — каза Мила, като се замисли. — Прайс има скъпа колекция от часовници и, да, има сейф в гардеробната си.

— Е, тогава — каза Мейбелин, — ако беше свободна, можеше да се докопаш до много. Знаеш, да откраднеш от него и да избягаш. Да се скатаеш в Мексико, докато се успокоят нещата.

— Така е — съгласи се Мила.

— Или още по-добре, можеш да ми начертаеш карта на къщата и да ми кажеш, как да изключи алармата. И можеш да ми споделиш, къде точно се намира сейфа.

— Значи, можеш...

— Да накарам някой да проникне с взлом.

— А аз какво печеля?

— Имам чудесен план — каза Мейбелин. — Брат ми ще пречука Лени Голдън вместо теб.

За миг настъпи тишина, докато Мила обмисляше информацията.

— Няма да има грешка — продължи Мейбелин. — Брат ми си знае работата — още една пауза. — Съгласна ли си?

Умът на Мила работеше трескаво. Само Лени Голдън можеше да я посочи за извършителка. Теди не се броеше. Тя кимна безмълвно, развълнувана и отвратена едновременно.

— Ще питам Дюк — каза Мейбелин нехайно, сякаш щеше да го накара да спре до супермаркета. — Той ще дойде до съда, като започне делото, ще проследи Лени до тях и ще го гръмне. Съвсем просто е.

— Това ми харесва — рече Мила, а през вените ѝ премина хлад. — Мислиш ли, че брат ти ще се навие?

— Защо не? Точно сега няма никаква друга работа. А и Дюк би сторил всичко за мен. Казах ли ти, че сме близнаци?

— Не, не си.

— Мислим еднакво и изглеждаме еднакво. Това ще е супер.

А после, понеже Мейбелин изглеждаше единственият човек на нейна страна, тя й каза за пистолета с отпечатъците на Теди върху него.

— Какво? — възкликна Мейбелин, а очите й щяха да изскочат. — Имаш такова доказателство и не си казала на адвоката си?

— Нямам му вяра — отвърна Мила. — Но ако Дюк може да вземе пистолета и да го задържи, докато съм сигурна, това ще е много добре за мен.

— О, да — рече Мейбелин, като реши, че сегашният сценарий можеше да проработи в тяхна полза. — Той може да го направи. Само трябва да ми кажеш къде е скрит...

И така Мила й съобщи. После нарисова план на къщата, като обясни къде е алармената инсталация и сейфът. Освен това даде на Мейбелин кода на алармената инсталация.

Сега, седнала в камиона на път за съда, тя не беше сигурна дали Мейбелин не беше някоя въздухарка, която само приказва.

Може би да.

А може би не.

Скоро щеше да види.

ГЛАВА 69

Бриджит мислеше, че полудява. Никога не бе изживявала подобен кошмар. Тялото бе обсебено от милиони демони, всяка клетка крещеше с пълен глас за облекчение.

Карло я бе зарязал в някакво забравено от Бога място. Бременна жена, пристрастена към хероина.

— Ще се върна след няколко часа с лекар и медицинска сестра — бе обещал той в деня, когато пристигнаха във вилата.

— Защо ме изоставяш? — попита тя, неспокойна, че ще остане съвсем сама в тази занемарена къща без отопление и без ток.

— Понеже, както вече ти казах, трябва да ги доведе тук. Те не могат да намерят това място сами.

Оттогава бе изминала една седмица и тя бе преживяла истински ад.

Отначало бе спокойна и не подозираше какво я очаква. Разходи се из разнебитената къща, после се сви на леглото и се опита да поспи.

Като се събуди, с ужас осъзна, че е сутрин и че Карло още не се е върнал. Изпадна в паника. Организмът ѝ настойчиво си искаше дозата.

Гадеше ѝ се, в което нямаше нищо необичайно — всяка сутрин изпитваше същото чувство преди първото боцване.

По-късно на същия ден започнаха болките. Остри болки, които разтърсваха тялото ѝ, последвани от мъчителни изтръпвания, разстройство, потене и още гадене.

На другия ден вече крещеше на висок глас, макар че мястото беше пусто и самотно като лунен пейзаж.

Слаба и отпаднала, с настръхнала кожа, тя сипеше купища ругатни по Карло, задето не се бе появил, като осъзна, че негодникът я бе изиграл. Нямаше да пристигне нито лекар, нито сестра, за да ѝ помогнат. Тя бе сама.

С всеки изминал ден все повече ѝ се искаше да умре. Но понеже бебето растеше в нея, тя се насили да запази здравия си разум.

На четвъртия ден, разтърсвана от мъчителни гърчове, изтощена и дехидрирана, тя бе започнала да кърви. Няколко часа по-късно изгуби бебето.

Болката от спонтанния аборт бе неопишуема. Замаяна и окървавена, тя лежеше на пода, твърде слаба, за да помръдне, и си мислеше, че умира. Всъщност смъртта щеше да е желан изход.

След доста време успя да допълзи до кухнята и да се добере до бутилка вода, като отпи няколко глътки.

„Ще живея, закле се тя. Ще живея.“

И след това бавно бе започнала да си възвръща силата и здравия разум.

Бебето бе момче. Тя го погребва под едно маслинено дръвче в градината и каза кратка молитва.

Чудеше се колко ли дни и седмици Карло ще я остави сама в къщата. Той сигурно бе проучил нещата, бе открил колко време ще ѝ е необходимо, преди да се почувства дори малко нормално.

Да я остави да се справи с това съвсем сама, бе най-подлото нещо, което можеше да направи.

Ами ако беше умряла? Какво значение щеше да има за него?

Никакво. А и защо да има? Той бе законният ѝ съпруг и като такъв щеше да наследи доста.

Тогава започна да мисли, че той може изобщо да няма намерение да се връща.

После си каза: „Не, прекалено е умен, за да направи такова нещо. Може да го обвинят в убийство.“

Но в едно нещо бе уверена — Карло бе способен на всичко. И беше изключително важно да се измъкне от него, иначе с живота ѝ бе свършено.

ГЛАВА 70

Лъки пристигна пред съда и бе посрещната от ослепителен залп светкавици. За свой ужас тя се превръщаше в любимка на таблоидите. Журналистите се ровеха в живота ѝ като червеи, които пируват върху гниеца мърша.

Последната им история бе за ранния ѝ брак с Крейвън Ричмънд, сина на сенатора Питър Ричмънд. След като самият Крейвън сега бе сенатор във Вашингтон, Лъки можеше да си представи неудобството му от това разкритие. Да не говорим за нейното — Крейвън бе абсолютен тъпанар.

Тя нямаше какво да крие. Винаги бе живяла живота си по много пряк и честен начин. За разлика от Лени, който наистина я вбесяваше с начина, по който се държеше. Направо я подлудяваше фактът, че бе уредил домашна прислуга за сицилианката в Шато Мармон. Тя си имаше свои шпиони и знаеше точно какво става и това не я радваше.

Какво си мислеше Лени? Това не беше начинът да я спечели обратно. Клаудия бе дошла да го търси. Нима това означаваше, че той трябва да се премести да живее с нея?

Дали спеше с момичето? Лъки не вярваше, че може да е толкова безочлив.

Той продължаваше да ѝ се обажда и да твърди, че я иска обратно.

Ако наистина я искаше толкова много, защо не се отървеше от Клаудия? Можеше да ѝ даде пари и да я прати на обратния самолет за Италия, където ѝ беше мястото — на нея и на детето.

Но, естествено, трябваше да се вземе предвид самоличността на италианката. Лъки бе открила, че Клаудия е племенница на Донатела Бонати, което я превръщаше в част от семейство Бонати. Лени не можеше да не разбира това. Нима не бе достатъчно, за да му подсказе нещо?

Сега Лени имаше син, който бе свързан със семейство Бонати. Дори самата мисъл бе ужасна.

Собствените им деца тъгуваха по него и всеки ден питаха къде е. Лъки ги бе излъгала, че той е на снимки, и им каза да свикнат с факта, че татко им няма да се върне вкъщи в скоро време.

Искаше развод. Беше решила. Нямаше връщане назад, чувстваше се прекалено засегната, за да може да му прости.

Алекс бе истински досадник. Не спираше да ѝ напомня, че веднъж са спали заедно. Колко пъти трябваше да му повтаря, че по това време тя смяташе, че Лени е мъртъв? На това отгоре бе абсолютно пияна и не си спомняше почти нищо от въпросната паметна вечер.

Алекс създаваше и други проблеми. На работата той се отнасяше с нея като с човек, когото може да командва. Ако винаги се държеше така, като снимаше филм, нищо чудно, че имаше такава ужасна репутация на страшилище на снимачната площадка.

Алекс Уудс. Проблемният гений. Е, нямаше нужда да изпробва номерцата си на господин Режисьор-звезда върху нея, понеже тя отказваше да ги приеме.

Набирането на актьори за „Прелъстяване“ вървеше с пълна пара и макар че тя не искаше да пропуска нито миг от действието, Стивън се нуждаеше от подкрепата ѝ в съда и, естествено, тя бе готова да му я даде.

Освен това се тревожеше за Бриджит. Имаше нещо много обезпокоително в положението ѝ. Защо двамата с Карло си тръгнаха толкова внезапно от Ел Ей? На какво се дължеше външният вид на Бриджит?

След като премисли нещата, Лъки се свърза с някогашния си бодигард, Буги, който в момента живееше в една ферма в Орегон и го убеди да открие Бриджит и да разбере какво точно става.

— Важно е, Буг — бе казала тя, като го накара да зареже за малко пенсионерските си занимания. — Трябва да се погрижиш за това вместо мен.

С годините Буги стана неин приятел и довереник и тя мълчаливо му вярваше. Той бе заминал за Европа преди няколко дни.

Когато Лъки пристигна, брат ѝ я чакаше.

— Здравсти, Стивън — рече тя, като го целуна по бузата. — Държим ли се?

Стивън кимна.

— Няма как.

Беше забелязала, че напоследък е станал по-непринуден, което я накара да си помисли, че в живота му може да има жена. Това си оставаше предположение, понеже не бе споменал нито дума.

— Не се втурвай в нещо ново — искаше да го предупреди тя. — Не бързай.

Но коя беше тя да поучава някого за любовните му връзки?

Заместник-прокурорът, Пенелпи Макий, беше привлекателна и делова жена, едва прехвърлила четиридесетте. Стивън я харесваше, знаеше, че под хладната, сурова външност се крие жив и проницателен характер.

Когато Стивън влезе в съдебната зала, тя му кимна. Знаеше, че няма да го извикат за свидетел днес, понеже първия ден на процеса двете страни правеха встъпителните си изявления.

Той забеляза семейството на Мери Лу, седнали заедно в средата на съдебната зала — майка ѝ, леля ѝ и сума ти братовчеди. Той не бе довел Кариока със себе си, макар да знаеше, че това би повлияло положително на съдебните заседатели, не искаше да подлага дъщеря си на шок и да я излага на медийния цирк. Всъщност сериозно обмисляше дали изобщо да я води.

Съдебните заседатели бяха избрани предната седмица. Имаше два екипа, един за Мила и един за Теди. Стивън зае по-предно място и зачака влизането им, за да ги огледа. Той умееше да преценява съдебните заседатели и опитът обикновено му подсказваше на чия страна ще застанат.

Пенелпи Макий го бе уведомила, че са избрали интересна смесена група. Съдебните заседатели за Теди бяха балансирани добре — шестима мъже и шест жени. Три от жените бяха негърки, както и двама от мъжете. Освен това имаше една азиатка и двама латиноамериканци. Останалите съдебни заседатели бяха бели. Журито за Мила беше съставено предимно от жени и имаше само двама мъже.

Стивън много добре съзнаваше, че когато дойде неговият ред да се изправи на свидетелската скамейка, трябва да се насочи към жените. Не се залъгваше — обаянието му пред противоположния пол бе едно от предимствата в успешната му кариера. Жените си падаха по него. Отначало се опитваше да не се възползва от това — струваше му се

евтин трик. Но сега, помисли си той, какво толкова. Джери го бе научил да използва това, което има, и той смяташе да го послуша.

Преди пристигането на съдията Стивън стана и се приближи до семейството на Мери Лу, като поздрави всички. Майка ѝ бе насълзена.

— Защо? — попита тя Стивън, отчаяно стиснала в скута си една снимка на Мери Лу. — Защо?

Самият той често си бе задавал този въпрос през безкрайните си безсънни нощи.

Когато доведоха Мила в съдебната зала, всички притихнаха. Всеки искаше да види момичето, което стоеше в центъра на тази драма. Тя бе облечена в обикновена бяла блуза, синя пола под коляното и евтини ниски обувки. Доскоро платиненорусата ѝ коса, отново бе в естествения си цвят. Беше си сложила съвсем малко грим и не носеше никакви бижута. Изражението ѝ бе толкова скромно, колкото можеше да го докара.

Мейбелин я бе посъветвала как да се държи.

— Знам, че е досадно — бе казала тя, — но трябва да баламосаш ония нещастници, съдебните заседатели. Да ги накараш да ти съчувстват.

И Мила бе послушала съвета ѝ, макар че предпочиташе да каже на всички им да вървят на майната си. Тя не искаше да бъде съдена от когото и да било.

Присвитите ѝ очи претърсиха съдебната зала. Тайфа чекиджии, дошли да зяпат.

Уилард Хоксмит, адвокатът ѝ, докосна ръката ѝ. Костюмът му миришеше на нафталин, от него направо ѝ се повдигаше.

— Какво? — сопна му се тя, като отдръпна ръката си.

— Придай си по-миловидно изражение — прошепна Уилард, а лошият му дъх я отврати.

— Защо? — попита тя шепнешком. — Всички те ме мразят. Никога няма да ме съдят безпристрастно.

Тя не погледна към Теди, макар че той бе само на няколко крачки от нея.

Теди. Какъв жалък тъпанар!

Скоро щеше да приключи с него веднъж завинаги.

Пенелъпи Макий всяваше респект, а това впечатли Лъки и тя се заслуша внимателно, докато заместник-прокурорката представи делото от страна на обвинителите.

Докато Пенелъпи говореше, Лъки огледа съдебните заседатели. Стивън я бе научил как да чете лицата на хората и тя се справяше добре. Представяше си, че е една от тях, че е седнала на мястото им и слуша делото. Кой щеше да спечели симпатиите им? Теди Уошингтън, богат син на известна суперзвезда, или Мила Копистани, обикновено на вид момиче от руски произход, с арогантно и изпито лице?

Или Мери Лу Баркли, млада чернокожа актриса, убита в разцвета на живота си, и Лени Голдън, по когото също бе стреляно?

Лъки огледа обвиняемите. Теди, момчето, изглеждаше уплашено до смърт. А Мила Копистани — да, определено виновна. Лъки нямаше нужда да изслуша целия процес, за да разбере това. Думата на Лени бе достатъчна. Той ѝ бе казал достатъчно за омразата в гласа на момичето и начина, по който вдигнала пистолета си и застреляла Мери Лу, без да ѝ мигне окото.

Лъки не изпитваше жал към никого от двамата. Ако си играеш с пистолети, ще пострадаш. Това момиче бе застреляло Мери Лу съвсем хладнокръвно и заслужаваше да отиде в затвора за много дълго време.

А ако не отидеше...

Справедливостта на Сантанджело щеше да се погрижи.

ГЛАВА 71

Дюк Браунинг бе двадесет и пет годишен психопат. С бебешко лице, слаб и добре облечен в сиви панталони и колежански пуловер, той седеше в една крадена кола на отсрещната страна на улицата край къщата на Прайс Уошингтън, наблюдаваше и изчакаше.

Видя ранното излизане на Прайс сутринта, като си помисли, че този пич наистина е стилин. Негрите, когато имаха добър вкус, можеха да са много шик. Лично Дюк смяташе, че негрите винаги знаят как да си прекарват по-добре от белите си събратя. Бяха по-добри танцьори, обличаха се по-добре и от това, което приятелки му бяха разказвали, определено бяха по-добри в леглото.

Дюк пъкна ръка в джоба си и извади един малък спрей „Бинака“. Отвори уста и пръсна няколко пъти. За Дюк свежият дъх беше от първостепенно значение. Пръскаше се ежечасно и си носеше четка за зъби, която винаги гледаше да използва след ядене. Сутрин най-напред си взимаше душ. Ако се случеше да си е вкъщи за обяд, изкъпваше се още веднъж, а преди да излезе вечер, взимаше душ номер три и накрая, преди да си легне, едно последно измиване.

Чистотата бе богоугодна. Дюк Браунинг много добре знаеше това.

Скоро след като Прайс излезе от къщата си, се появи една жена. Очевидно руската икономка. Сестра му, му я беше описала.

Горката Мейбелин трябваше да кисне в затвора, докато чакаше делото си. Изглежда, че поне успяваше да извлече някаква полза от това. Завързваше контакти, на което винаги ги бе учил дядо им Хари. Да завързваш контакти според него бе най-важното нещо, което човек можел да направи.

Дядо им бе високоуважаван мошеник и за щастие се бе справил много добре. Той бе научил Дюк и сестра му едно-две неща още като малки. О, да, Дюк и Мейбелин получиха страхотно образование.

Майка им и баща им загинаха при катастрофа, когато двамата бяха осемгодишни. Малко ексцентрична двойка, родителите им бяха

кръстили сина си на известния джаз-музикант Дюк Елингтън, а Мейбелин на една козметична фирма. Тя не бе очарована от името си. Той обожаваше своето.

След кончината на родителите си те бяха изпратени да живеят при дядо си. Единствената неприятна подробност беше втората жена на Хари, доведената им баба Рени, истинска кучка, злобна и алчна като пираня. Мейбелин ненавиждаше Рени, а тя й отвърщаше със същото.

След нелепата смърт на Хари — той умря, като се задави с парче недоопечен дроб — заживяха заедно в една просторна къща в Холивуд Хилс, оставена на тримата от Хари.

Вече не. Мейбелин бе провалила споразумението със злобните си и непредвидими настроения. Някой път трябваше да я научи как да владее гадните си малки избухвания. Те само я забъркваха в още неприятности...

Дюк тъгуваше, че сестра му гние в затвора. Тя му липсваше. Винаги правеха всичко заедно. Естествено, ако Мейбелин бе демонстрирала повече здрав разум, тя щеше да го изчака, преди да наръга Рени с глупавия нож за хляб. Каква тъпа постъпка. Какво ли си е въобразявала?

Ако той беше там — вместо да излежава присъда във Флорида за серия изнасилвания — щеше да измисли някой много по-добър начин да се отърват от Рени. И със сигурност нямаше да се остави да го хванат.

Той изчака пет минути след излизането на рускинята, преди да слезе от колата, и бавно прекоси улицата. После нехайно се приближи до входната врата и позвъни.

Отвътре се обади Консуела, камериерката, хубава латиноамериканка със закръглен задник и голямо шкембе.

— Добър ден — поздрави любезно Дюк, като показа фалшива карта за самоличност. — Аз съм от кабинета на прокурора. Изпратиха ме да взема някои неща от стаята на Теди Уошингтън. Нали нямате нищо против да вляза? Или предпочитате да се върна по-късно?

Консуела огледа добре облечения, свестен на вид младеж и реши, че е напълно в реда на нещата да го пусне. Все пак, щом бе от кабинета на прокурора, какво лошо можеше да има?

— Заповядайте, моля — рече тя, като отвори входната врата.

И Дюк влезе в къщата. Като да го бяха поканили на гости.

ГЛАВА 72

Лъки прекара цялата сутрин в съда. Веднага щом обявиха обедна почивка, тя забърза да се присъедини към групата в режисьорския кабинет на Алекс.

Когато пристигна, азиатската му асистентка, Лили, я спря пред конферентната зала.

— Тази сутрин прослушаха седемнадесет актьори — довери й Лили. — Всички бяха направо страхотни. Точно сега вътре има един млад телевизионен актьор.

— Алекс хареса ли някого? — попита Лъки.

— Не — отвърна Лили. — Но Винъс направо сияе. В последния момент реши да дойде и да чете с всички тях.

— Хмм... интересно ми е какво мисли Купър за това, доколкото го познавам, определено си пада ревнивец.

— Не примира от възторг — отвърна Лили с тайнствена усмивка.

Лъки се промъкна в конферентната зала и седна до Мери, организаторката на прослушванията, с която бе работила върху пет филма, и на която имаше пълно доверие. Винъс четеше някаква сцена с млад, симпатичен актьор.

Алекс вдигна глава.

— Всичко наред ли е? — попита я безгласно той.

Тя кимна.

Когато телевизионният актьор свърши, всички го поздравиха, а Мери му съобщи, че ще се свърже с агента му. Алекс стана, протегна се и обяви:

— Време за почивка. Имам фобия от актьори. Толкова са нервозни и нетърпеливи, че започват да ме дразнят.

— Интересна сутрин, а? — попита Лъки.

— Пропусна — рече той, като леко я целуна по бузата.

— О, боже, наистина страшно много изпусна! — потвърди Винъс, като се присъедини. — Този град бил пълен с готини, навити

пичове. Нямам търпение да се прибера и да кажа на Купър колко е стар и грохнал!

— Убедена съм, че ще е очарован да го чуе — отбеляза сухо Лъки, като зарови в чантата си за цигара.

— Добре ще му се отрази да знае за дивата конкуренция, която кръжи наоколо.

— Конкуренция? Или страхотни задници?

Алекс поклати глава.

— Момичета! Така ли се говори за мъже?

— Да, поне сме искрени — рече Винъс, като разтърси платинената си коса.

— Имаше ли някой наистина вълнуващ? — попита Лъки.

— Няколко възможни — отвърна Алекс. — Но никой поспециален. Ами ти, Винъс? Видя ли някой голям по отношение на таланта?

— Помислих, че Джак не знам си кой е доста забележителен. Имаше настоятелни очи и великолепни рамене.

— Твърде стар е — рече Алекс, като незабавно го отписа.

— Я има двадесет и пет, я не — определено е твърде стар — саркастично подметна Винъс.

— Е, стига де, знаеш какво искам да кажа. Героят в сценария е на двадесет. Нещо като младия Ричард Гиър.

Силвия не пропусна да се включи.

— Аз харесах втория актьор, когото видяхме днес — рече тя. — Имаше сексуален заряд.

— Лоша кожа — отписа го Винъс. — Гледах един тип по телевизията онзи ден. Имаше малка роля в един от онези сериали, обаче наистина взриви екрана.

— Ами кажи на Мери, тя ще го доведе — рече Алекс.

— Не му знам името — каза мъгливо Винъс.

— Виж по коя програма е бил и по кое време. Мери ще свърши останалото. Нужна е само малко детективска работа — пауза. — А сега, дами, мога ли да ви заведа на обяд?

— Я виж ти, Алекс, почваш да ставаш много официален — подкачи го Винъс. — Лъки се появява и изведнъж се превръщаш в самата любезност.

— Нещо лошо ли има? — попита той, като сложи ръка на рамото на Лъки. — Как мина? — попита той.

— Доста мъчително — отговори тя. — Не видях Лени. Държат го навън, понеже е главният им свидетел. Естествено, Стивън бе там. И цялото семейство на Мери Лу — тя си дръпна дълбоко от цигарата. — Знаеш ли какво най-много ме изуми?

— Какво?

— Момичето. Казва се Мила Копистани. Тя наистина е лоша.

— Че какво им е на лошите момичета? — попита закачливо Алекс.

— Не се шегувай с това — отреза го Лъки, а очите ѝ го стрелнаха. — Много добре знаеш какво имам предвид.

Тримата отидоха да обядват в любимия китайски ресторант на Алекс зад ъгъла. Той покани Силвия да дойде с тях, но тя имаше среща с приятелката си.

— Не намираш ли за малко странно, че партньорката ти във филма е лесбийка? — подхвърли той на Винъс, като седнаха в едно сепаре в ъгъла.

— Знаеш ли, Алекс — отвърна Винъс, заслепявайки с прословутата си усмивка собственика, който се суетеше наоколо, — за човек, който е в центъра на събитията, ти си доста старомоден.

— Хората може да си помислят, че си обратна — рече той и поръча три големи бутилки минерална вода за масата.

— Защо пък да си го помислят?

— Ами ако някой педал непрекъснато се мотае около мен...

— Вероятно някой наистина го прави, без ти дори да подозираш — рече Винъс. — Освен това „педал“ е некоректен термин.

— Виждам, че вие двамата се разбирате чудесно — прекъсна ги Лъки. — Аз да не съм аутсайдер?

— Всъщност не — рече Алекс. — Двамата с Винъс го обсъдихме.

— Какво сте обсъдили?

— Искаме да се намесим.

— Моля? — възкликна тя намръщена.

— Да се намесим — повтори Алекс, като се запита защо позволи на Винъс да го забърка в това.

— Неприятно ми е да ви го кажа, но аз много рядко пия — рече Лъки, като реши, че и двамата леко са мръднали.

— Не става въпрос за пиенето ти — рече Винъс, като се наведе през масата, — а за семейното ти положение.

— Моето семейно положение си е лично моя работа — отговори сприхаво Лъки.

Алекс извика келнера и набързо поръча неприлично голямо количество храна.

— Ние нямаме ли избор? — попита Лъки.

— Аз знам кое е хубаво тук — отвърна той.

— Значи според теб нашите вкусове не се броят?

— Какво искаш, което не съм поръчал?

— Водорасли.

— Водорасли ли?

— Да.

— Дамата иска да поръча водорасли — обърна се той към сервитьора, който го добави към поръчката и си тръгна. Алекс се обърна отново към Лъки. — Винъс знае какво чувствам към теб — каза той. — Тя е най-добрата ти приятелка, така че съм сигурен, че нямате тайни една от друга. Всъщност сигурно дори си й казала за онази единствена луда нощ.

— Каква луда нощ? — веднага любопитства Винъс.

— Той не знае какво приказва — рече Лъки, като му хвърли гневен поглед, който казваше „млъквай, по дяволите“.

— Както и да е, става въпрос за следното — продължи Алекс. — Дватама с Винъс си говорихме и решихме, че за твое собствено успокоение трябва да дадеш на Лени още един шанс.

Тя не можеше да повярва, че тези думи излизаха от устата на Алекс.

— Моля? — каза тя.

— Да — присъедини се Винъс. — Вие двамата с Лени сте фантастични заедно. Всичко живо го знае.

— Глупакът направи грешка — рече Алекс. — Което е разбираемо, понеже горкият негодник е бил затворен в шибана пещера цели три месеца без шансове за бягство и изведнъж се появява това момиче, което му дава възможност да се измъкне.

— Бил е самотен и уплашен — продължи Винъс. — И се е възползвал. Той е смазан, Лъки. Всичко, което иска, е да те върне.

— Ако толкова иска да ме върне, защо тогава живее в хотела с тази... тази жена?

— Там е заради детето — рече Алекс. — Всички правим грешки, скъпа. Откъде да знае, че тя ще забременее? Момченцето е глухо или нещо подобно, Лени се опитва да помогне.

— Наел им е къща, в която да живеят — добави Винъс. — Оня ден говори с Купър и му каза. Той определено не иска да живее при тях.

— Тогава защо го прави?

— Те са в един огромен апартамент в Шато Мармон, отделни спални.

— Не че ревнувам от нея — заяви Лъки, чувствайки се като глупачка, понеже, ако беше честна, трябваше да признае, че е точно така. — Та тя е само една селянка.

— Хайде, хайде — укори я Винъс. — Не ставай гадна. Това не ти подхожда.

— Да — подкрепи я Алекс. — Обикновено страшно защитаваеш жените и сега не върви да ги плюеш.

— Сигурно съм разстроена — въздъхна Лъки. — Нали знаете, понеже тя е племенница на Бонати и прочее.

— Тя не е истинска племенница на Бонати — рече Винъс.

— Помисли си — рече Алекс. — Донатела беше женена за Сантино, така че Клаудия му е племенница само по брак. Не е като да има кръв на Бонати в жилите си.

— Тя го измъкна от онази пещера — добави Винъс. — Ако не го беше сторила, вероятно никога повече нямаше да видиш Лени.

— И знаеш ли, Лъки — рече Алекс. — Аз съм последният човек, който иска да те види отново с Лени. Но ти трябва да му простиш. Ако не го направиш, може да прекараш остатъка от живота си, съжалявайки за това. А аз не искам това.

— Не знам... — рече неуверено тя.

— Върни се при него, Лъки, преди да е станало твърде късно — подтикна я Винъс.

— Да — рече Алекс. — Приеми го обратно, и макар че ме боли да го кажа, може би така ще постъпиш правилно.

ГЛАВА 73

Може би първият ден в съда бе най-лошият. Теди не знаеше. Знаеше само, че всички се бяха втренчили в него. Това бе доста изнервящо. Видя баща си в предните редици, милата му майчица се пъчеше до него като папуняк и си мислеше, че всички гледат нея. Забеляза разни хора, вероятно журналисти, да драскат в тефтерите си и един красив мъж, когото разпозна от снимките във вестниците — съпруга на Мери Лу.

— Стой мирно и кротко — прошепна Мейсън в ухото му. — Не гледай съдебните заседатели в очите. Още е твърде рано да се опитваш да ги спечелиш.

И така, той седеше и слушаше как двете страни правят началните си изявления, слушаше как Мейсън Димаджо говори за него, сякаш той самият не присъства в залата. От време на време поглеждаше към Мила. Тя отказваше да забележи присъствието му, гледаше право пред себе си, а изражението ѝ бе непроницаемо.

Късно следобед, когато му позволиха да си тръгне, нямаше как да избегне атаката на медиите. Телевизионните камери и репортерите се втурнаха към него, викаха името му, пъхаха микрофони под носа му. За щастие съдията бе отказал да пусне телевизионните камери в съдебната зала, така че го причакваха само отвън.

Баща му се бе измъкнал няколко минути по-рано.

— По този начин няма да сме толкова голяма групичка — бе казал Прайс.

Да бе, естествено, помисли си Теди. Като че ли пресата няма да обърне внимание на мистър Голяма Звезда.

Джини се мотаеше отвън и го чакаше да се появи. Веднага щом го видя, тя го хвана здраво за ръката и го задърпа да позира за снимки с нея.

— Не — рече безцеремонно Хауърд.

Двамата с Мейсън предварително бяха обсъдили това и решиха, че като се има предвид неподходящият външен вид на Джини, трябва

да държат Теди далеч от нея. Тя не се вписваше в образа на ласкавата майка, който си бяха представяли.

— Татко каза, че не бива да позирам за снимки — промълви Теди, поклащайки глава.

— О, айде де — изграчи Джини, като се наслаждаваше на медийното внимание. — Аз съм мамчето ти, за бога. Ела и ме прегърни за една серия снимчици. Утре ще се появим на първите страници.

Теди се отдръпна. Репортерите, надушили раздора, се развикаха:

— Хайде, Теди, нека те снимаме с майка ти. Теди! Теди! Погледни насам. Усмхни се! Помахай! Направи нещо.

Хауърд го прекара през свирепата тълпа, като остави Джини да позира сама.

Тя сияеше от задоволство. Най-после получаваше това, което бе искала през всички тези години, когато бе избутвана на заден план.

„Пукни се, Прайс Уошингтън. Аз също съм звезда.“

И тя разтегна двадесет и четири каратовата си усмивка за камерите.

Докато Джини позираше, Айрина незабелязано се измъкна от съда. Тя бе излязла от къщата точно след Прайс, като остави Консуела, една от камериерките, да се грижи за всичко. Двамата с Прайс не бяха обсъдили случая, това бе толкова неудобна ситуация и на този етап от процеса вероятно бе най-добре изобщо да не засягат този въпрос.

Като влезе в съдебната зала, тя внимаваше Прайс да не я види. Седна най-отзад. Дори да я беше забелязал, тя в никакъв случай нямаше да пропусне да дойде. Имаше право да следи какво става точно колкото всеки друг.

Мила също не я бе забелязала, така че тя си седя там целия ден, загледана в дъщеря си, нейната и на Прайс, и си мислеше, че може би греши, понеже нищо във външния вид на Мила не напомняше за Прайс. Всъщност беше точно копие на майка си отпреди двадесет години.

Всъщност нямаше значение на кого прилича Мила, тя наистина бе дъщеря на Прайс. Това бе факт.

Когато Айрина излезе от съдебната зала, тя бе по-объркана отвсякога, понеже Мила очевидно бе разправяла ужасни неща. Твърдеше, че Теди я бил упоил с наркотици и я бил изнасилил. Ако се разчуеше, че тя му е полусестра, скандалът щеше да помете всички тях. Освен това Айрина щеше да попадне под светлината на прожекторите — нещо, от което се боеше поради престъпното си минало.

А и тя никога, и за нищо не би причинила подобно нещо на Прайс.

Никога не би провалила кариерата му.

Понеже, ако разкриеше истината, скандалът със сигурност щеше да го унищожи.

Стивън се нуждаеше от питие. На път към къщи той изпита силно желание да спре в някой бар, но знаеше, че ако го направи, една чашка нямаше да му стигне.

Това, че седя в съдебната зала цял ден, го бе оставило вдървен. Скова се, докато слушаше двете страни да представят встъпителните си изявления. Той знаеше какво се е случило с Мери Лу, но като го чу описано толкова многословно, направо се замая. А руското момиче стоеше там с непроницаемо изражение на безчувственото си лице.

Искаше му се да се изправи, да отиде до нея и да я пребие от бой. Тя бе отнела любовта на живота му и той я ненавиждаше. Той, който винаги бе толкова либерален, искаше да види как тя умира заради това, което бе сторила.

Господи, какво му ставаше? Той се прибра в дома си, изпълнен със смесица от емоции.

Едва като влезе вкъщи и Кариока се втурна да го посрещне, хвърляйки се в обятията му, той отново се почувства малко по-нормално.

— Здравсти, сладурано — рече той, като я прегърна силно.

— Как мина днес, тате? — попита Кариока с разширени очи и лепкави ръце, понеже тъкмо ядеше сандвич с фъстъчено масло и конфитюр.

— Не беше много забавно — отвърна Стивън, като погледна към английската бавачка, Дженифър, умно и добро момиче. Имаше късмет,

че тя е тук и подкрепя и него, и Кариока през цялото време. — Знаеш ли, Джен, имам една идея — рече той.

— Да, мистър Баркли?

— Какво ще кажеш да заведеш Кариока в Лондон за няколко седмици? Нали разбираш, само докато тече делото.

— Струва ми се прекрасна идея — рече жизнерадостно Дженифър. — На Кариока много ще ѝ хареса Лондон. Можем да отседнем при родителите ми в Сейнт Джонс Ууд. Кога да тръгнем?

— Възможно най-скоро — рече той, благодарен, че Дженифър е толкова сваятна.

— Страхотно! Аз ще го уредя.

— Ей, сладурано — обърна се той към дъщеря си. — Какво ще кажеш?

— Със самолет ли ще пътувам? — попита развълнувано Кариока.

— Разбира се.

— Тогава съм съгласна, тате. Това ще е супер!

Когато Кариока отиде да си легне, Стивън влезе в кабинета си, пусна телевизора и заспа в любимия си кожен фотьойл. Като се събуди, Лина седеше зад него, захлупила очите му с ръце.

— Изненада — каза тя. — Това е доверената ти федерална агентка, която носи доставка от Бахамите.

— О, бейби — рече той, като я придърпа и я сложи в скута си. — Ти си хубава гледка за уморените ми стари очи.

— Тежко ли беше днес? — попита тя, като се настани на коляното му и се сгуши в него.

— Да.

— Искан ми се да можем да съм там с теб.

— Зная.

— Знаеш ли какво? — рече тя. — Отмених всичките си ангажименти за следващите две седмици. Няма да ходя никъде.

— Не можеш да направиш това заради мен.

— Вече го направих — отвърна тя твърдо. — Искан да имаш при кого да се прибиращ.

Не можеше да повярва, че това се случва на него. Човек би си помислил, че тя сдъква мъжете и ги изплюва. Може би наистина

постъпваше така с другите. Но за него бе ангел. Изкусителен ангел, дошъл да му помогне да се справи с това мъчително изпитание.

— Как минаха снимките? — попита той.

— Същите досадни стари прашки.

Той успя да се усмихне.

— Ти може да ги намираш за досадни.

— Можеш ли да си представиш, ако твоя приятел от Ню Йорк, Джери, как му беше името, беше там? — рече тя с циничен смях. — Щяха да му текат лигите оттук до греховния град.

— Определено си му научила спатиите.

— Ял ли си нещо? — попита тя, като скочи от коляното му.

— Не съм гладен.

— Аз обаче съм — натърти тя. — В самолета сервираха найужасните хамбургери, които съм виждала. Отказах да имам нещо общо с тях.

— Не си падаш по сланинките, а?

— Какво ще кажеш да идем на някое уютно местенце и да хапнем?

— Това е Ел Ей, Лина — каза той, като се изправи и се протегна. — Няма уютни местенца. Освен това теб ще те забележат, където и да идем.

— Тогава да си поръчаме нещо по телефона — предложи тя. — Нямам нищо против да останем тук.

— Не искам да те превърна в отшелница.

— Можем да си седим въпреки колкото искаш, докато това свърши. Не бих казала, че това ни прави отшелници.

— Много си сладка.

— Оооо — изкиска се тя. — Никога преди не са ми казвали, че съм сладка.

— При теб винаги има първи път, нали?

— Да. А ти си първият ми приятел, с когото толкова си пасваме. И знаеш ли какво, Стивън?

— Какво?

— Това ми харесва.

— На мен също, мила, на мен също.

По някакъв начин Лина винаги успяваше да разсее тъгата му.

ГЛАВА 74

Лени излезе от съдебната зала с адско главоболие. Цял ден бе стоял в малка, задушна стая, без да знае какво става. Беше изкарал уморителен ден. Единствено Брет, другият заместник-прокурор, който работеше по случая заедно с Пенелъпи Макий, го осведомяваше за събитията от време на време.

Чувстваше се страшно изолиран и сам, особено като знаеше, че Лъки е някъде в залата. Не я бе виждал от няколко седмици и страшно много му липсваше. Нуждаеше се от нея, в момента бяха разделени, но той бе сигурен, че това няма да продължи вечно. Трябваше да си я върне. Само че как?

Стандартната процедура с цветята и скъпите подаръци не помагаше при Лъки. Тя не си падаше по рози и по прочувствени речи. Как да ѝ докаже, че я обича повече от всичко друго? Как да изкупи грешката си?

Бе стоял в стаичката часове наред, като си докара страхотно главоболие, докато търсеше разрешение на проблема.

Малко преди да си тръгне, той звънна в хотела и говори с Клаудия.

— Какво става? — попита той.

— Обади се една дама — отвърна тя. — Трябва да ти предам, че е намерила идеалната къща.

— Добре. Обади ѝ се и ѝ кажи, че довечера ще ида да я видя.

Той се зачуди как щеше да се справи Клаудия без него, след като ги настанеше в къщата. Той обмисляше дали да не ѝ купи къща, вместо да я наема — това бе най-малкото, което можеше да стори при създалите се обстоятелства...

Да. Щеше да им купи къща, да намери работа на Клаудия, ако тя иска, и се надяваше да помогне на детето със слуховия му проблем. Какво повече можеше да очаква от него?

В никакъв случай нямаше да ги изостави. Той бе съсипал живота ѝ, а тя бе спасила неговия. Защо Лъки не можеше да разбере това?

— Мислиш ли, че ще ме повикат утре? — попита той Брет, преди да тръгне.

— Не — отвърна младият мъж. — Ще са нужни няколко дни. Към процеса се проявява огромно внимание, така че и двете страни няма да избързват. Ти си главният ни свидетел. Пазим те.

— Как са адвокатите от другата страна?

— Прайс Уошингтън, естествено, е наел каймака на занаята, Мейсън Димаджо. А момичето, Мила, има само някакъв нещастник, който гони линейките, за да си докара клиенти.

— Това добре ли е или зле?

— Добрата новина е, че те са изправени един срещу друг. Лошата е, че това може да работи против нас.

— Как така?

— Съдебните заседатели може да се разделят на две.

— Какво мислиш ти?

— Не е лесно да се предвиди. Мери Лу беше публична личност с чиста репутация. Ти си известен. От опит знам, че знаменитостите обикновено печелят. Освен ако не си Ким Бейсинджър и отсрещният адвокат не накара съдебните заседатели да се обърнат срещу теб. Мисля, че сме в доста добра форма.

Лени успя да си тръгне преди края на заседанието. Нарочно бе паркирал на няколко пресечки от съда, така че се измъкна от задния вход и закрачи по улицата, като успя да избегне пълчищата журналисти, които се тълпяха отпред.

Главата му бучеше. Само веднъж да остави това дело зад себе си, после можеше да се съсредоточи върху това как да спечели Лъки обратно.

Пресата можеше и да е изпуснала излизането на Лени Голдън от задния вход, но не и Дюк Браунинг. Той знаеше точно къде ще се появи Лени. Дюк умееше да влиза в главите на хората и да се досеща какво ще направят. Лени Голдън щеше да излезе от задния вход, и то рано. Това бе факт.

Дюк бе прекарал много приятен ден, като дори намери време да си вземе обеден душ. Не в дома си, но понякога трябваше да се задоволява с това, с което разполага.

Той бе в различна кола от онази, която бе откраднал сутринта. Вместо във форда от 1990-а, сега седеше в зелен шевролет от 1192-ра. Натисна касетата в уредбата, за да види що за музикален вкус има последната му жертва. Джо Кокър. Дюк не се зарадва особено.

Остави Лени да го изпревари, докато вървеше по улицата, после запали мотора, като го следваше отдалеч.

Когато Лени най-после стигна до колата си, Дюк спря шевролета до бордюра и изпразни централния пепелник на тротоара. Ако имаше едно нещо, което не може да търпи, то това бе миризмата на застоял дим.

Веднага щом Лени потегли, Дюк се включи в движението след него, като тихо си свирукаше. Звукът на собствения му глас го зарадва много повече от дразнещото стържене на Джо Кокър.

Това бе интересна задача. Мейбелин надмина очакванията му. Тя знаеше как да го накара да изпита приятен гъдел. А тази сутрин бе изпитал нещо повече от приятен гъдел.

Никога нямаше да забрави израза, изписан на лицето на камериерката, когато се обърна към нея. Тя бе толкова доверлива, толкова уверена, че той е добър човек само защото размаха някаква фалшива лична карта пред очите ѝ, че дори не си направи труда да я погледне.

Защо жените са толкова тъпи? Така им се пада, щом нямат капка здрав разум. Всички трябваше да се поучат от сестра му.

Никой не бе по-печен от сестра му. Коего правеше още по-дразнец факта, че се бе оставила да я хванат. И не само я хванаха, ами дори не бе успяла да довърши делото си. Доведената им баба Рени бе жива и здрава и се ширеше в тяхната къща.

Щеше да се погрижи сам за това по-късно. Сега не бе подходящият момент, понеже не искаше да привлича подозренията, като се има предвид, че едва наскоро го бяха пуснали от един затвор във Флорида.

Да, замисли се той. Малко време, добро алиби, а после можеше да влезе и да довърши Рени.

Един камион се намести между неговата кола и тази на Лени, като го изнерви. Той натисна клаксона си. Шофьорът на камиона му показва среден пръст.

Виж го ти! Само ако имаше повече време, човекът зад волана можеше да съжалява за необмисления си жест. Дюк не обичаше да се ебават с него. Жалко, че имаше да върши други неща.

Той обмисляше дали да нападне Лени Голдън сега, или да го изчака да излезе от колата. Интересна дилема.

Или може би дори нямаше да го направи днес, понеже понякога най-забавната част бе наблюдението и изчакването.

Продължителна замявка.

Продължителна замявка за... убийство.

ГЛАВА 75

Прайс не можеше да си намери ключа, тъй че позвъни на звънеца, като очакваше Айрина да отвори незабавно. Тя не се показа и това го подразни.

Трябваше да направи нещо по въпроса с Айрина. Да продължава да я държи като икономка, бе голям проблем, като се има предвид, че синът му бе в съда, обвинен в съучастие в убийство, а Мила бе насочила обвинителен пръст към момчето.

Не беше редно Айрина да продължава да живее в къщата му.

— Трябва да я уволниш — казваше му неведнъж Хауърд.

— Ти не разбираш — отвърщаше Прайс. — Тя организира всичко, което върша.

— Значи трябва да намериш някой друг да ти глади ризите — рече саркастично Хауърд. — Трябва да я уволниш, Прайс. Ако пресата узнае...

— Да, да, добре — обеща той.

Но дълбоко в себе си нямаше никакво намерение да го прави. Айрина бе част от живота му, той не можеше да се справи без нея. През годините бе сторила толкова много за него, включително това, че му помогна да преодолее сериозно пристрастяване към наркотиците, а после го поддържаше що-годе трезвен. Истината бе, че той ѝ бе задължен.

Той отново натисна звънеца, като нетърпеливо зачака отговор. Никой не дойде.

Проклетата Айрина! Пресата можеше да довтаса всеки момент и той искаше да се прибере вкъщи в безопасност, преди да пристигнат. Прайс позвъни трети път. Пак никой не му отвори. Затършува из джобовете си, най-накрая намери ключа си и влезе бързо.

Първото нещо, което усети в къщата, бе някакъв странен мирис, някакво остро мускусно ухание.

— Айрина! — извика той. — Къде си, по дяволите?

Свали самото си и се заизкачва по стълбите. Имаше чувството, че животът му се разпада. Съдеха сина му за убийство, бившата съпруга упорито се правеше на посмешището на века, филмът му бе отложен за неопределено време, а кариерата му отиваше по дяволите. Освен това нямаше време да работи върху нов проект. Мамка му! Какво друго можеше да се скапе?

Какво им ставаше на днешните деца? Нямаха ли никаква съвест? Беше отгледал Теди толкова внимателно, даваше му насоката, които той самият никога не бе имал. И дори да не е дръпнал спусъка, Теди е бил там и е гледал, докато тази малка руска кучка е теглила куршума на Мери Лу. А Теди, тъпият лайнар, не бе направил нищичко, за да я спре.

Прайс поклати глава. Точно сега се нуждаеше от малко удоволствие. Имаше нужда да се напуши.

Малко марихуана. Толкова ужасно ли беше? Малко марихуана и някоя жена.

Ей, идеята не беше никак лоша. Един джойнт, жена и хубава вечеря с пържола. Щеше да заведе късметлийката в ресторант „Дан Тана“.

Да. Точно от това имаше нужда. Една дълга нощ със секс до забрава.

Естествено, първо се сети за Криси. Не ѝ се беше обаждал, откак я заряза на приема на Винъс, но тя бе от онези жени, които винаги са на разположение на някоя звезда. И той нямаше нищо против да си зарови главата в огромните ѝ силиконови цици и да забрави за всичко.

Влезе в спалнята си и с изненада видя, че леглото му не е оправено. После чу звука на течаща вода, идец от банята. Звучеше, като че някой си взима душ.

— Айрина! — извика той отново. — Ти ли си?

Никакъв отговор.

Мирисът, който бе усетил в коридора, сега бе още по-силен, странна смесица от аромати.

Той колебливо влезе в банята. Душът наистина беше пуснат, но никой не се къпеше. Стъклената врата се люшкеше отворена, а водата започваше да прелива и да се стича по мраморния под.

Всички флакони с афтършейв, които притежаваше, бяха отворени и се търкаляха край черната порцеланова мивка, а

съдържанието им бе разплискано из цялата стая. А по средата на пода, завързана за една табуретка, седеше Консуела — устата ѝ бе запушена, ръцете и глезените — завързани за стола. Беше гола.

Той я зяпна.

Тя го зяпаше в отговор, а от гърлото ѝ приглушено излизаха истерични вопли.

— Исусе! — извика той. — Какво по дяволите...

После позвъни в полицията.

Лъки бе объркана. Тя, която обикновено бе толкова уверена в себе си. Обядът с Алекс и Винъс я бе хвърлил в размисъл. Тя не беше глупачка, много добре знаеше какво чувства Алекс към нея и макар че ходеше с Пиа, Лъки знаеше, че една дума от нея е достатъчна, за да зареже приятелката си и да хукне след нея. И след като дори Алекс се опитваше да я убеди да прости на Лени, явно трябваше да се замисли много сериозно.

На път за вкъщи Лъки се обади на Джино от колата.

— Как си, старче? — попита тя.

— На кого викаш старче, проклетнице? — замърмори той, наперен както винаги.

— Децата пак ще ти дойдат на гости този уикенд — уведоми го тя. — Започвам да си мисля, че прекарват повече време с теб, отколкото с мен.

— А аз започвам да си мисля, че трябва да им позволиш да видят баща си — отвърна той сърдито.

Защо всички се бяха наговорили да се нахвърлят върху нея едновременно?

— Да не би Лени да ти се е обаждал? — попита тя подозрително.

— Трябва да му позволиш да види децата, Лъки — рече Джино. — Не е честно.

— Защо? — попита тя доста ядосана.

— Защото, ако не го направиш, той ще си наеме адвокат, за да получи това право. Кажу му, че може да дойде в Палм Спрингс този уикенд.

— Искаш да кажеш, че ще приемеш Лени в къщата? — рече побесняла тя. — Може би трябва да доведе и момичето на Бонати. И

това ли ще ти хареса?

— Не ставай зла с мен, детко. Той може да дойде и да остане тук, а ако иска, може да доведе и другото дете.

— Майната ти, Джино! — извика тя и тресна слушалката, като едва не се заби в един камион отпред.

Какво ставаше, по дяволите? На кой ли не му беше ясно? Нима кой не разбираше, че Лени я е предал?

Беше адски ядосана. И все пак... знаеше, че не е честно спрямо Мария и малкия Джино. Те трябваше да виждат баща си, не можеше да ги лишава от правото им.

Почувства се гузна и отново се обади на Джино.

— Добре — рече тя предпазливо. — Щом толкова искаш да го видиш, ти му се обади. Той живее в Шато Мармон със сицилианката. Покани го, не ми пука. Но най-добре недей да каниш нея.

— Успокой се — рече Джино. — Не ти отива да се държиш истерично.

— И на теб не ти отива да си на негова страна — отвърна остро тя. — И държа да отбележа, че не съм истерична.

— Ей, редното си е редно.

— Чувам те, Джино. И ако си мислиш, че стореното от Лени е редно, значи мнението ти не струва пукната пара!

— Е, както и да е, детко — рече той, без да обръща внимание на избухването ѝ, — нямам търпение да видя малките. И щом нямаш нищо против, ще звънна на Лени.

— Повтарям. Стига да не домъкне и оная... оная жена.

— Добре, добре, схванах идеята. Имаш ли нещо против да доведе детето?

— Защо не? — провлече саркастично тя. — Можете всички да си прекарате добре с малкото копеленце на Бонати. Сигурна съм, че ще е чудесно.

Тя отново тресна телефона и веднага съжали, че е дала съгласие на Джино. Как можеше да позволи на малкия Джино и Мария да се срещнат с Леонардо или както там се казваше глупавото момче. Та те можеха дори да го харесат. Това бе невъзможно.

Тя си представи обратната ситуация. Ами ако тя бе забременяла след онази единствена нощ с Алекс? Ако беше заявила на Лени: „Ето

ти едно малко Алекс Уудсче.“ Щеше ли той да приеме това? В никакъв случай. Той поначало не харесваше Алекс.

Ха! Лени трябваше да харесва Алекс. Именно той се опитваше да я убеди да прости на мъжа си.

Господи, беше направо бясна! И на всичко отгоре трябваше да седи в съда по цял ден и да слуша встъпителните изявления на адвокатите и да гледа момичето с тънкото остро лице и чернокожото момче с богатите му дебели адвокати от Бевърли Хилс, които бяха толкова убедени, че ще го отърват само защото баща му е прочут.

Ако зависеше от нея, тя щеше да изкара Мила Копистани и Теди Уошингтън навън и да ги накара да усетят поне част от това, което бяха причинили на Мери Лу.

Тя се обади на телефонните услуги, където се записваха всички обаждания за нея. Имаше няколко съобщения, най-важното от Буги в Рим. Тя нямаше желание да слуша още лоши новини, но пък от друга страна трябваше да разбере какво става с Бриджит.

Позвъни му, макар че в Италия бе три часът сутринта.

— Здравсти — поздрави я Буги. — Знаех си, че ще си ти.

— Как?

— Другите хора са тактични, Лъки. Щяха да изчакат да стане поне шест часът.

— Не ме критикувай, Буг — въздъхна тя. — Днес отнесох достатъчно упреци. Какво откри?

— Нито е хубаво, нито лошо.

— Разправяй.

— Карло се е върнал тук с Бриджит и я е завел да живее в семейната къща, някакъв занемарен дворец в покрайнините на Рим. Покрили са се там за известно време, но като отидох да ги потърся, майката на Карло, която почти не говори английски, ми каза, че са заминали.

— Къде?

— Точно това се опитвам да открия.

— Тревожа се за нея, Буг. Ти не я видя, докато беше тук. Това не беше нашата Бриджит.

— Завързах солидни връзки, така че потрай малко. Ще чуеш новини от мен веднага щом открия нещо.

— Бих се качила на следващия самолет, ако можех, но всеки ден съм в съда, а снимките за филма ми започват след четири седмици.

— Ако ми потрябваш, ще ти се обадя.

— Да, а ако е спешно, ще дойда на минутата.

— Ще те държа в течение.

Поне Буги знаеше какво прави. Лъки се чувстваше уверена, че ако нещо не е наред с Бриджит, той щеше да го разбере. Тя се прибра с по-леко сърце.

— Как ти се стори днес? — попита Хауърд, докато караше кафявото си бентли през Уилшър.

Седнал до Хауърд в лъскавата му кола, Теди се чудеше как така надутият адвокат на Прайс се бе превърнал в новия му настойник. Защо не можеше да идва и да си отива с баща си? Какво толкова ужасно имаше в това?

— Добре — отвърна той предпазливо, макар че изобщо не беше добре. Бе прекарал кошмарен ден, докато слушаше как юристите изнасят пледоариите си и го изкарват пиян тъпанар, който помагал и подстрекавал Мила в кървавата баня.

— Мейсън май ти харесва, а? Свестен е, нали?

„Той е бял. И ти си бял, помисли си Теди. Какво има да не му харесвам?“ И двамата работеха за баща му. И на двамата им се плащаше повече от добре. Цялата история сигурно струваше на Прайс купища пари.

— Да — излъга той, макар че в действителност смяташе Мейсън Димаджо за наперен дръвник. Какви бяха тези абсурдни костюми и шапки, дето ги носеше? И защо принуждаваха него, Теди Уошингтън, да изглежда като зализан тъпанар?

— Майка ти е нещо друго — отбеляза Хауърд с присмехулна усмивчица на наглото му, грижливо поддържано лице.

— Някога беше хубава — защити я Теди.

— Прайс ми показва сватбените снимки оня ден — рече Хауърд, като се огледа в огледалото за обратно виждане.

— Наистина е била красавица. Направо е изумително как се занемаряват някои хора.

— Все ти ли трябва да ме караш до съда? — попита Теди, като въртеше копчето на радиото.

— Така иска баща ти — отвърна Хауърд, като отмести ръката на Теди.

„Естествено, помисли си Теди. Нали затова ти плаща баща ми. Това е единствената причина, поради която го правиш.“

Докато минаваха през Уилшър, две полицейски коли ги настигнаха. Хауърд отби до тротоара и спря, докато профучаха покрай тях.

— Следващите няколко седмици няма да са особено приятни, Теди, но ти ще издържиш — отбеляза Хауърд.

— И ще си извлечеш поука от това, надявам се.

— Сигурно — промърмори Теди, загледан през прозореца в някакво момиче на колело с червени къси панталони и тясна тениска. Напомни му за Мила.

— Помни, че трябва да бъдеш какъвто си — поучаваше го Хауърд. — Ти си свястно момче, а не разглезено богаташко копеле. Подвели са те. Това ще твърдим ние и ще се придържаме към версията си. Но и ти трябва да ни подкрепиш. Всичко зависи от поведението ти в съда.

Теди неспокойно зашава на мястото си. Да се вози с Хауърд всеки ден до съда и обратно, щеше да е истинско мъчение. За щастие вече почти стигнаха.

Като приближиха къщата, Теди забеляза, че двете полицейски коли, които профучаха покрай тях преди няколко минути, сега бяха паркирани отвън.

— Те защо са тук? — попита той.

Хауърд забави колата си, погледна през прозореца и изстена.

— Сигурно е нещо, свързано с пресата — отвърна той кратко. — Казах на Прайс да се владее. Да се надяваме, че не е ударил никого.

— Защо ще прави такава нещо?

— Понеже баща ти се дразни от всичкия този шум — отвърна Хауърд, като спря зад втората полицейска кола. — Той е ядосан и изнервен. Имаш ли представа какво му причинява всичко това?

„Ами на мен? — помисли си Теди. Аз съм този, който седи в съдебната зала и когото обвиняват в какви ли не гадории.“

Излязоха от лъскавата лимузина. Хауърд заключи колата и забърза към униформеното ченге, застанало пред къщата.

— Аз съм адвокатът на мистър Уошингтън — заяви той официално. — Какво става тук?

Ченгето сви рамене.

— Най-добре влезте вътре — рече той.

— Да не би мистър Уошингтън да се е сбил?

— Имало е обир — отвърна ченгето. — И изнасилване.

— Боже! — възкликна развълнуван Хауърд. — Още лоша слава. Само това ни трябва.

ГЛАВА 76

Брокерката беше дребничка надарена блондинка, попрехвърлила петдесетте. Носеше скъп костюм на Ескада, диамантени обици и изключително високи токчета. Посрещна го с дежурна усмивка и прекалено фамилиарно държане.

— Мистър Голдън — запени се тя, когато той излезе от колата, — може ли да ви наричам Лени?

— Разбира се — рече той, като се приближи до къщата, която щеше да му показва.

— Това е ужасно хубава къща — каза тя, като пъхна ключа и влязоха. — Дава се под наем, но собственикът каза, че след като става въпрос за теб, може да си помисли да я продаде заедно с мебелите и всичко останало. Някога къщата е била наета от Раquel Уелч. А миналата година една много известна млада телевизионна звезда е живяла тук няколко месеца — жената сниши гласа си. — Тя настоява да не издаваме коя е, така че не ми е позволено да ти кажа името ѝ.

„Голяма работа“, помисли си Лени, като огледа просторното фойе.

— Разходи се, разгледай — продължи брокерката. — Мисля, че тази къща ще ти се стори отлична, а има и допълнително предимство: панорамна гледка към града. И разбира се, всички стаи предлагат страхотни условия за забавления.

Той я последва из едноетажната къща, разположена високо в Лома Виста. Имаше три спални, всичките с бани, три дневни, голяма кухня в провинциален стил, басейн и тенис корт. Наистина бе прекалено голяма и претенциозна за това, което му трябваше.

— Колко иска собственикът? — попита той.

— Три милиона — отвърна тя, сякаш това бе много изгодна цена. — Но съм сигурна, че може да я вземем и за по-малко.

— А наемът?

— Дванадесет хиляди на месец.

— По телефона ти казах, че търся нещо от шест до осем хиляди — рече той, ядосан, че му губи времето.

— Да, наистина, мистър Голдън... Лени. Но като видях тази къща, тя ми се стори толкова съвършена. Ти спомена, че искаш да има три спални и гледка и все пак Сюзан Съмърс е живяла тук.

Той я погледна озадачено.

— Стори ми се, че каза Раquel Уелч.

— И двете са живели тук — каза тя, без да мигне от явната си лъжа.

Тази жена започваше да го изнервя. Той съвсем ясно й каза, че лимитът му е осем хиляди, което бездруго му се струваше прекалено много. Но не искаше да си губи времето в търсене на къща месеци наред. Приоритетът му в момента бе да настани Клаудия и Леонардо, за да се махнат от живота му.

— Какво ще кажеш да направиш оферта на собственика? — предложи той, като огледа кухнята.

— Каква оферта? — отвърна тя, а в очите й заблестяха доларови знаци.

— Седем хиляди на месец.

Тя любезно се засмя.

— Мистър Голдън... Лени... та те искат дванадесет.

— Знам — каза той, като влезе в трапезарията. — А какво ще кажеш за компромисен вариант девет?

— Мога да им направя такова предложение.

— Предлагам ти да го сториш.

— А да сложим ли и клауза, в случай че решиш да я купиш?

— Да, може. Макар че за три милиона нямат никакъв шанс.

— Цените на недвижимата собственост постоянно нарастват, мистър Голдън — занарежда тя. — Продадох три къщи този месец, всичките над четири милиона.

— Сигурен съм — отвърна той нетърпеливо. — Имаш ли да ми покажеш нещо друго?

— Не. Ще им предам офертата ти и ще те уведомя.

Той се чувстваше измамен заради това, че е знаменитост. По дяволите! Дванадесет хиляди месечно! Кого баламосваше тая?

Когато Лени се върна в хотела, Леонардо вече бе в леглото, а Клаудия бе в кухнята и приготвяше спагети. Той не беше гладен, но

въпреки това седна.

Едно нещо трябваше да ѝ се признае на Клаудия — бе невероятна готвачка, а нейният сос болонезе бе повече от вкусен и той изгълта две препълнени чинии спагети, преди да се усети.

Тя не яде. Кръжеше край него, за да се увери, че има всичко необходимо. Дебели препечени чеснови хлебчета, зелена салата, студена бира.

Ей, ако живееше с Клаудия, щеше да се угои като прасе. Особено след като не тренираше, понеже всичките му фитнес уреди бяха в крайбрежната къща. Заедно с Лъки.

Неговата Лъки. Единствената любов в живота му.

И какво правеше той, за да си я спечели обратно? Понеже ако не действаше бързо, знаеше, че Алекс Уудс е готов и чака. Копелето.

Дюк внезапно се събуди. Беше заспал зад волана на удобния си зелен шевролет, паркиран на улицата близо до входа на гаража на Шато Мармон. И кой можеше да го вини? Бе прекарал тежък ден. Открадна две коли. Изтараши къщата на Прайс Уошингтън. Изнасили камериерката.

Той се замисли за камериерката за момент. Сочно парче. Тя пицеше като прасенце, когато проникна в нея отзад. Това му хареса.

Лека усмивка пробяга по лицето му при спомена. Той се опиваше от страха на хората. Особено на жените.

Беше преживял достатъчно за един ден и сега бе уморен. Прекалено уморен, за да може дори да си помисли да довърши Лени Голдън. И утре е ден. Освен това трябваше да обмисли нещата и да изпипа подробностите.

Мейбелин бе сключила сделка с Мила, съкилийницата ѝ. Сделката бе, че той ще може да обере къщата на семейство Уошингтън в замяна на това, че ще убие Лени Голдън. Мила бе дала на Мейбелин подробности за къщата — кода на алармената инсталация, местоположението на сейфа, разположението. Подробности, които Мейбелин му предаде при последното му посещение.

И какво от това? Той можеше да се вмъкне вътре без всичката тази информация? И след като влезеше, можеше да убеди Консуела да му каже всичко, което му трябваше. Особено след като я наведе

кучешката над табуретката в банята и започна да маже сочния ѝ задник с различни афтършейфи и одеколони.

Това си беше истинска тръпка. Особено когато смесените миризми проникнаха до главичката на пениса му, като го опариха силно.

Ох... но болката му хареса. Тя прибавяше тръпка към приключението, а всеки удар беше ново приключение.

Така че... това не беше честна сделка. Защо трябваше да рискува да го тикнат в пандиза — не че щеше да позволи отново да го хванат — за такава малка компенсация?

Боже мили. Да не би Мейбелин да омекваше? Той можеше да спечели яки мангизи, за да пречука някого.

Изпълнен с тези мисли, той погледна часовника си и реши, че е крайно време да зареже шевролета. Извади една велурена кърпичка от джоба си и избърса всяка повърхност, която бе докосвал, а после излезе от колата и стигна до подножието на хълма пеша, като се насочи към дома си.

След като Мейбелин прецака възможността да живеят в голямата къща с доведената им баба, наложи му се да наеме гарсонiera в една пресечка на булевард „Холивуд“. Това не бе идеалният избор за Дюк. Той знаеше къде му е мястото — в къщата, която дядо им, им бе оставил.

Майната ѝ на Мейбелин и на злобните ѝ изблици. Само ако го беше изчакала да се прибере, всичко щеше да е толкова лесно.

Айрина надуши проблема много преди да се случи. Винаги бе долавяла такива неща като с антена. И като видя полицейските коли, паркирани пред къщата, първата ѝ мисъл бе, че най-накрая са дошли да я арестуват. Бяха открили, че е влязла в страната с фалшиви документи, и се готвеха да я депортират. Тя не беше Айрина Копистани. Казваше се Людмила Ламара, известна престъпница в Русия.

Вече двадесет години се страхуваше, че това ще се случи.

Приближи се до входната врата, влачейки крака. Един униформен полицаи препречи пътя ѝ.

— Да? — спря я той с не особено дружелюбен глас.

— Аз живея тук — обясни тя, оглеждайки широкото му говеждо лице за някакви знаци, които да подскажат предстоящия ѝ арест.

— Името ви?

Тя се поколеба за момент.

— Айрина Копистани — отвърна тя и стисна ръце. — Аз съм икономката на мистър Уошингтън.

— Най-добре влезте.

— Какво става? — попита неуверено тя.

— Детектив Соло ще ви информира.

— Къде е мистър Уошингтън? Добре ли е?

— Той е в къщата, госпожо.

Понякога сънуваше кошмари, че с Прайс може да се случи нещо лошо, преди да успее да му каже колко много означава той за нея. Не би понесла да го наранят по някакъв начин. Той бе единствената ѝ причина да живее. Единствената истинска любов в живота ѝ.

Сърцето ѝ биеше прекалено бързо. Тя прекрачи прага и влезе в предното фоайе, където се бяха събрали множество непознати. Видя Хауърд Грийнспан да говори с висок, изпит мъж с мазна коса.

— Коя е тази жена? — попита мършавият мъж при появата ѝ.

— Всичко е наред — рече Прайс, излизайки от хола. — Айрина е икономката ми.

— Добре — рече детективът. — Точно с нея искам да говоря.

Сърцето на Айрина слезе в петите. Айрина Копистани. Людмила Ламара. За коя от двете я мислеше той?

ГЛАВА 77

Когато новината се появи по телевизията, Мила седеше с две пуерторикански курви, които ѝ се струваха доста забавни. Бе готова на всичко само и само да не мисли повече за деня, прекаран в съда. Двете ѝ преподаваха сума ти неща, които не бе научила в училище. Като например как да прави най-страхотния минет на задната седалка на движеща се кола и как да разпознава ченге от нравствената полиция, което се опитва да устрои клопка на някое момиче. В последното очевидно не ги биваше особено, защото и двете бяха арестувани при полицейска проверка.

Пандора, едната проститутка, разправяше истории за известните си клиенти, когато съобщи новината.

Репортерът, мрачен на вид мъж с твърде много грим и лоша перука, започна да представя случая:

— Днес следобед някой е проникнал в дома на Прайс Уошингтън близо до Ханкок парк. По това време мистър Уошингтън е бил в съда, където синът му е обвинен в съучастие при обир и в последвалото убийство на телевизионната звезда Мери Лу Баркли. Една латиноамериканска камериерка — сама в къщата — е била изнасилена и завързана, докато са крадели бижута, дрехи и пари в брой от къщата. Загубите се оценяват на милиони долари. Полицията издирва бял мъж, около двадесетгодишен...

— Прайс Уошингтън — измърка Пандора, като поглади бедрото си. — Този тип е страшно секси.

— Аз веднъж спях с един баскетболист от НБА — довери ѝ приятелката ѝ. — Искаше само да му помогна с ръка да свърши. Трябва да му е харесало, щото дойде три поредни вечери. Изглежда, че поне едно нещо съм правила както трябва.

Двете момичета се изкикотиха.

Мила стана и се върна в килията си, където Мейбелин лежеше на нара и си смучеше косата, втрещена пред себе си.

— Дават го по всички канали — съобщи развълнувано Мила.

— Кое? — попита Мейбелин.

— Шибания обир. Не знаех, че Прайс Уошингтън е чак толкова важен.

— Той е голяма звезда — каза Мейбелин.

— Не ми каза, че брат ти ще изнасили камериерката — рече обвинително Мила.

— О, Дюк си е такъв — отвърна Мейбелин, без ни най-малко да се изненада. — Има си разни малки... навици. Не може да се откаже от тях.

— Изнасилването е малък навик, така ли? — повдигна вежди Мила. — Не биваше да го прави. Сега аз се чувствам отговорна.

— Я се чуй само — изсумтя Мейбелин, като изведнъж стана гадна. — Застреляла си някаква кучка в кола, но не можеш да понесеш това, че брат ми го е сложил на тъпата камериерка. Какво ти пука, по дяволите?

— Надявам се да е намерил пистолета ми — промърмори Мила, като отстъпи, понеже усещаше, че няма да ѝ хареса, ако Мейбелин се ядоса.

— Ако е бил там, където каза, значи ще го е взел.

— Ами Лени Голдън? Пречукал ли го е вече?

— Доколкото познавам брат си, свършил е достатъчно за един ден. Утре ще се погрижи за него.

— Да, но ако викнат Лени за свидетел...

— Още поне няколко дни няма да го извикат, има предостатъчно време.

— Откъде знаеш?

— Понеже в съдилищата всичко се проточва. Не се тревожи, Дюк ще се погрижи за него. Той е професионалист.

Мила кипеше вътрешно. Тя не беше толкова сигурна в Дюк. Фактът, че бе изнасилил камериерката, я вбеси. Ами ако Айрина беше в къщата? И нея ли щеше да изнасили?

Не че ѝ пукаше за майка ѝ, понеже Айрина със сигурност не даваше пукната пара за нея. Но все пак... не бе предвидила възможността някой да пострада физически.

Може би трябваше да даде пистолета на адвоката си.

Да, реши тя, утре сутринта щеше да му каже за това, а после Мейбелин щеше да инструктира Дюк да го предаде.

Точно сега ѝ нямаше много вяра. Дюк очевидно бе маниак, а на Мейбелин изглежда не ѝ пукаше.

Тя бяха сключили сделка. И ако Мейбелин и лудият ѝ брат не спазеха тяхната част от уговорката, и двамата щяха много да съжаляват.

ГЛАВА 78

Лъки чу историята в новините в десет. Беше шокирана. Веднага се обади на Винъс, понеже знаеше, че е приятелка на Прайс Уошингтън.

— Какво по дяволите става? Това има ли нещо общо с делото?

— Откъде да знам? — отвърна Винъс. — Не съм говорила с Прайс от седмици насам.

— Не е ли някак странно? — попита Лъки. — Да оберат точно неговата къща?

— Не чак толкова. Някой е знаел, че той е в съда, и се е възползвал от ситуацията.

— В това има нещо, което не е съвсем наред — рече Лъки. — Защо не му се обадиш да видиш какво ще ти каже?

— Няма да му се обадя, за да разбере какво е станало — възпротиви се Винъс. — Това е много лешоядско.

— Не, не е — настоя Лъки.

— Добре, може би по-късно.

Лъки си взе една цигара.

— Как мина всичко, след като си тръгнах? — попита тя.

— Страхотно. Още седем актьори се явиха на прослушването. Единият беше невероятно готин.

— Алекс хареса ли го?

— Нееее.

— Не е лесно да му направиш добро впечатление.

— Точно така. И освен това е много взискателен.

— Именно това го прави велик режисьор.

— И страхотен досадник понякога — рече Винъс с ироничен смях. — Но не искам да ме разбираш погрешно: много обичам да работя с него. Алекс ме вдъхновява. Той има душа.

Лъки си пое дълбоко дъх, като си мислеше, че наистина е така и точно затова толкова я привличаше — като приятел, разбира се.

— А сега — рече тя, — може би ще искаш да ми кажеш какво беше това нахвърляне върху ми днес? Защо бе всичко това?

— Понеже двамата с Алекс виждаме какво става — обясни Винъс. — Ти си прекалено афектирана и не можеш да разсъждаваш спокойно — тя си пое дълбоко дъх. — Ето каква е работата. Алекс иска теб. Това не е изненада за никого, знаеш го от пет години насам. Но той знае, че за да бъдеш негова, трябва да забравиш Лени. И така, Алекс съзнава, че няма шансове, докато Лени не се превърне в история, което е почти невъзможно.

— И за това ли се опитвате да ме принудите да се върна при Лени? Това е безсмислено.

— Кое? — пауза. — Е... какво мислиш?

— За кое?

— За Лени, разбира се — отвърна изнервена Винъс. — Трябва да му се обадиш, да излезете, да поговорите.

— Аз... вече не знам — рече неуверено Лъки. — Винаги съм смятала, че най-голямото предателство е да спиш с друг, когато си женен. Докато не си обвързан, можеш да спиш с когото си искаш, но склучиш ли брак, слагаш край на всичко това. То е като да си на диета и непрекъснато да виждаш невероятни шоколадови торти, луд си по шоколада и ти се иска да си хапнеш от тортата. Но знаеш, че ако си вземеш дори само едно парче, в крайна сметка ще излапаш целия сладкиш. Знам, че звучи налудничаво, но за мен това означава да си верен на някого.

— Разбирам те — отвърна Винъс. — И двете живяхме живота си като мъже. Правихме това, което искахме, и се омъжихме за хора, които също са си отживели. Така че никой не се оглежда, за да види какво е пропуснал, понеже никой нищо не е пропуснал!

— Точно така — съгласи се Лъки. — И когато тази жена изникна на прага ми с детето на Лени, как мислиш се почувствах?

— Знам, че се повтарям — каза Винъс, — но не е като да е избягал и да е започнал връзка. Бил е отчаян, трябва да разбереш това.

— Защо? — попита твърдоглаво Лъки.

— Защото е честно. А Алекс е съгласен с мен. Трябва да приключиш случая.

— Май си права — въздъхна Лъки. — Може би наистина ще му се обадя.

— Това ще е най-доброто, което може да сториш — рече Винъс.
— Вечеря. Само двамата. Никаква външна намеса. Гледай да е на неутрална територия.

— Добра идея.

— Между другото — добави любопитно Винъс, — какво имаше предвид Алекс, като спомена за единствената ви луда нощ заедно?

— Нищо — отвърна бързо Лъки.

— Звучиш ми гузна — рече радостно Винъс. — Нещо случи ли се между вас двамата?

— Ако се е случило — но не казвам, че е така — то е било, докато съм смятала Лени за мъртъв.

— О, лошо момиче — скара ѝ се Винъс, като се наслаждаваше на всяка секунда. — Спала си с Алекс, нали?

— Не, не съм.

— Да, спала си.

— Хайде, Винъс, стига. Трябва да вървя. Да поговорим утре.

Тя затвори телефона. Нещо я човъркаше. Това, че бяха обрели къщата на Прайс Уошингтън и бяха изнасилили камериерката. Дали не беше свързано с делото?

Тя се обади на детектив Джонсън.

— Има ли някаква връзка? — попита тя.

— Сега разглеждам докладите — отвърна той.

— А има ли някакви следи за извършителя?

— Още не. Но един съсед е видял някакъв мъж да пристига в къщата същата сутрин. Ще ви държа в течение.

— Мерси — рече тя, като най-накрая остави телефона и влезе в детската стая, където хвана Мария и малкия Джино наред с яростен бой с възглавници. — Как са малките ми немирници? — попита тя, като прегърна и двамата.

— Здравсти, мамо — отвърнаха те в хор.

— Здравейте, непослушни мишоци.

— Къде е тати? — попита Мария.

— Постоянно ви повтарям: тати работи.

— Искам да го видя — занарежда малкият Джино. — Искам да го видя! Искам да го видя! Искам да го видя!

— Добре. Този уикенд ще ходите у дядо си и татко ви също ще е там.

— Суперупер! — възкликна Мария, новата ѝ любима дума. — Можем ли да идем да плуваме заедно?

— Аз няма да идвам този уикенд, милички — обясни тя. — Имам твърде много работа тук.

— О, мамо, хайде де — замоли я Мария. — Много обичам вие с тати да сте в басейна. Изглеждате толкова прекрасни заедно.

Лъки не можеше да спре да се смее.

— Хората не са прекрасни заедно, миличка. Те могат само да изглеждат добре заедно.

— Не, мамо, вие с тати сте прекрасни.

— Е, благодаря. Радвам се, че мислиш така.

След като им прочете приказка за лека нощ, тя целуна и двамата, зави ги и се върна в спалнята си, където остана известно време втренчена в телефона.

Може би Винъс бе права. Приключване. Тя се нуждаеше от приключване на случая.

— Това беше хубаво — рече Лени, като избута чинията си настрана.

— Радвам се, че ти е харесало — каза Клаудия, загледана в него с очи, пълни с обожание.

Той имаше ужасното чувство, че се е влюбила в него. Естествено, знаеше защо. Понеже ѝ помагаше, а тя очевидно не бе свикнала да има някой, който да се грижи за нея. Той си мислеше, че определено бе време тя да излезе и да се запознае с нови хора.

— Мисля, че намерих къща — каза той, ставайки от масата.

— Къща за нас ли, Лени? — попита тя нетърпеливо.

— Не, къща за вас с Леонардо.

— А ти къде ще бъдеш? — попита разочарована тя.

— Ще си остана тук.

— Защо да не живееш с нас?

— Защото, Клаудия — отговори търпеливо той, — вече се опитам да ти го обясня. Имам жена, която обичам страшно много, и тя не е много радостна от появата ти тук с детето. Разбирам, че ти не си виновна, но аз трябва да се върна към предишния си живот. И това, че живея тук с теб, не улеснява нещата.

— Съжалявам, Лени — рече тя, свеждайки очи. — Опитах се да не създавам проблеми. Не можех да остана в Италия. Леонардо е твой син и се нуждае от помощ.

— Зная, Клаудия, зная — каза той, като се опита да е търпелив и добър. — И му помагаме. Ще говоря с лекарите след ден-два, като излязат резултатите от изследванията.

— Благодаря ти, Лени.

— Ето какво реших — рече той. — Ще преместя двама ви с Леонардо в къщата, която намерих. После можеш да започнеш работа. Английският ти е доста добър, така че не би трябвало да имаш проблеми. Можеш да работиш като преводачка или пък в италианското посолство.

— Както кажеш.

— Казвам, че можеш да водиш добър живот тук, Клаудия, но трябва да осъзнаеш, че той няма да е с мен.

— Разбирам — промълви тя, въпреки че не беше така.

— Ще си взема душ — рече той, доволен, че ѝ е казал как стоят нещата. — Ако звънне телефонът, вдигни, сигурно ще е брокерката.

— Да, Лени.

Той влезе в банята и пусна душа. Утре щеше да се постарее да поговори с Лъки. Това бе продължило твърде дълго. С всеки изминал ден те се отчуждаваха все повече и той не можеше да понася това.

В мига, в който влезе под душа, телефонът иззвъня.

Клаудия го вдигна.

— Ало? — каза тя.

От другата страна Лъки се поколеба за момент.

— Дай ми Лени — рече тя най-накрая.

— Съжалявам — измърка Клаудия. — Лени е под душа.

Лъки тресна телефона.

Така няма да стане.

ГЛАВА 79

Най-важното нещо, което Бриджит се бе опитала да научи от Лъки, бе как да е силна. Явно не се бе справила много добре, защото иначе нямаше да попадне в тази ужасна беда.

Защо не бе послушала съвета на Лъки да събере сили да не се забърква с Карло. След предишния си окаян опит с мъжете Лъки я бе предупредила да внимава много, когато започва нова връзка. Тя трябваше да се вслуша във философията на Лъки — отвърщай на ударите или ще те стъпчат. Не звучеше лошо.

Но Карло не й бе оставил избор. Тя бе отишла до Лондон, решена да го накаже. А какво стана? Той я отвлече и я принуди да се пристрасти към хероина. После, когато бе напълно зарибена и зависима от него, се ожени за нея.

Бриджит наистина нямаше избор. Хероинът изличаваше процеса на вземане на решения. Ставаш сутрин, взимаш първата си доза, следва един страхотен ден, лягаш и му се наслаждаваш... всичко останало губи значение.

Така че животът й наистина се бе превърнал в поредица от сънища. А Карло бе взел мерки тя винаги да има това, от което се нуждае, никога не я лишаваше.

Нуждата от хероин я беше направила страшно зависима от Карло, примиряваше се с униженията, яростните му изблици и дори побоищата.

Едва сега успя да види ясно картината. Едва сега осъзна какво й е сторил и какво чудовище е той.

Може би й бе направил услуга, като я изостави... като я заряза в това забутано място...

Той щеше да си плати. Тя загуби детето му, неговия син. Сега вече нищо не ги свързваше, освен брачното свидетелство, а адвокатите й скоро щяха да се погрижат за това. На нея не й пукаше колко трябва да плати, за да се отърве от него. Щеше да си струва.

Полагаше максимални усилия да възвърне физическите си сили и макар че все още бе отпаднала, костите я боляха, постоянно ѝ се гадеше и имаше главоболие, тя бе решена да напусне това място възможно най-скоро. Беше уверена, че трябва да се махне, преди Карло да се е върнал.

Кой знае какво още може да ѝ стори? Беше способен на всичко. Можеше дори да се опита отново да я зароби. Нямаше да му е много трудно. Макар да не бе докосвала хероин от една седмица, това бе пристрастяване, с което знаеше, че ще се бори цял живот.

Когато бе надрусана, дори и Карло да се държеше като най-големия негодник, това нямаше значение.

Всяка сутрин излизаше и сядаше до гроба на бебето. Сина ѝ. Близостта с него я изпълваше с чувство на покой. Горкото създание щеше да се роди пристрастено, тя нямаше да може да понесе болката и страданията, които щеше да изпитва.

Скоро започна да изследва голямата стара къща и околностите. Накрая откри в запустелия хамбар отзад ръждясало старо колело със спаднали гуми. След като порови още малко, попадна на велосипедна помпа. Това бе вълнуващо откритие и макар че не разбираше много от техника, веднага се зае да приведе колелото в добро състояние.

Бриджит нямаше представа къде се намира. Карло бе споменал, че са в някакво много забутано място. Но тя бе сигурна, че ако си вземе повечко вода и консерви и тръгне по пътя, в крайна сметка все ще стигне до някоя къща или до някого, който да ѝ помогне.

В главата ѝ се оформи план. Още два дни щеше да събира сили, да яде повече и да укрепва мускулите си.

После щеше да се качи на колелото и да си замине.

Буги привличаше хората. Ветеран от Виетнам с много спокойно държане, дългност и слаб, той по никой начин не изглеждаше заплашителен. Където и да отидеше, винаги успяваше да се приспособи. Така че, когато започна да се сприятелява с група старци на селския площад, те го приеха като американски писател, който изучава другите култури, и му позволиха да се включи във всекидневните им игри и да седи с тях след това, да пие черно кафе и да пуши силни цигари.

Буги си бе заплюл един определен човек, Лоренцо Тилитали, прислужник в двореца на семейство Вити. Лоренцо бе общителен, нисък и набит мъж, със сребриста коса, пожълтяла набръчкана кожа и дървен крак — спомен от войната. Беше седемдесет и две годишен и се хвалеше, че вече четиридесет години, откак работеше за семейство Вити, нито един ден не е бил болен.

Лоренцо обичаше да разказва истории и за щастие английският му беше много добър. Скоро Буги се превърна в най-добрия му слушател.

Не беше трудно да измъкне информация от Лоренцо. Той никога не млъкваше и приказваше за всичко, от международната политика до това колко е стиснат шефът му.

На Буги не му отне много да стигне до темата за Карло.

— Това момче! — изплю се Лоренцо с отвращение. — Много е разглезен. Нехранимайко. Дори сега, когато се ожени за оная американка, пак е нехранимайко.

— Американка значи — рече тихо Буги. — В двореца ли живеят?

— Преди да — отвърна Лоренцо, като надигна едно бренди, което Буги го бе почерпил. — Сега отива в Сардиния с друга жена. А съпругата... — старецът внезапно спря да говори, като усети, че може би се е разприказвал прекалено много.

— Ами съпругата? — подкани го Буги. — Тя къде е?

Лоренцо сви рамене, като пресуши коняка си.

— Още по едно? — предложи Буги.

— Не бива...

— Хайде.

— Само още едно.

Това „още едно“ развърза езика на Лоренцо.

— Американската му съпруга е бременна. И много богата. Карло е обещал на семейството си половин милион долара до края на годината.

— Айде бе! — рече Буги, като се престори на изненадан.

— Верно — увери го старецът.

— Каж ми за американката. Тя щастлива ли е, че е зарязана, докато мъжът ѝ е забягнал нанякъде с друга?

Лоренцо се засмя.

— Тя не знае. Той я заведе в семейната ловна вила в провинцията.

— Нима? Къде е тази вила?

Лоренцо присви очи и се вгледа в Буги.

— Защо се интересуваш толкова?

— Понякога се занимавам по малко с недвижими имоти. Имам приятел, който търси да си купи място около Рим.

Старецът изцвили от смях.

— Това място няма да го иска. То е запустяло и изоставено. Семейството няма пари да го поддържа. Може би, когато дойдат милионите, ще го ремонтират.

— Ако е толкова запустяло и изоставено, защо Карло ще води жена си там?

— Чух да казва на майка си, че тя щяла да е щастлива там.

— Тъй ли? — рече Буги, като купи на стареца още един коняк. — Та за приятеля ми. Може би трябва да я погледна тая ловна вила. Ако идеш при шефа си с нашата оферта, може да си докараш солидна комисиона.

— Наистина ли? — рече Лоренцо, а влажните му очи щяха да изскочат при тази мисъл.

— Да — отвърна нехайно Буги. — Кажи ми къде е и аз ще ида да го огледам. Ако попадна на американката, ще кажа, че съм потенциален купувач. Сигурен съм, че тя няма да има нищо против.

— Никога няма да намериш мястото — рече Лоренцо.

— Щом мога да се ориентирам в джунглите на Виетнам — отвърна Буги, — сигурен съм, че ще намеря и тази къща. Ето — добави той, като извади пачка пари, — ще ти дам петстотин долара като предплата. Ако харесам мястото, ще получиш още. Ако не, нищо няма да загубиш, а ще си по-богат.

Лоренцо се вгледа в парите с алчно изражение на сбръчканото си старо лице. Заплатата му не бе променяна през последните десет години, а малко парички отгоре със сигурност нямаше да са му излишни. Дъщеря му искаше да иде в Милано, за да стане учителка; жена му имаше нужда от ново зимно палто; синът му бе женен с две деца и му трябваха много неща.

Той сграбчи банкнотите и бързо ги напъха в джоба си.

— Утре ще ти начертая карта.

— Добре — рече Буги, усетил, че не върви да го притиска да бърза. — Споразумяхме се.

ГЛАВА 80

Дюк заразглежда задигнатото. Знаеше, че е направил добър удар с къщата на Уошингтън, но не бе имал време да установи точно колко добър. Сега проверяваше плячката си.

Сейфът, който успя да отвори — след като бе научил занаята от един много опитен касоразбивач в затвора във Флорида — бе разкрил много съкровища. Една кожена кесия, съдържаща дванадесет скъпи часовника „Патек Филип“, над петдесет хиляди долара, някои важни на вид документи, които щеше да прочете по-късно, и кожена кутия, пълна с диамантени пръстени и златни копчета за ръкавели.

Освен това бе събрал един куфар „Вюитон“ с няколко шити по поръчка костюми, ризи и вратовръзки. Макар че Прайс Уошингтън очевидно бе много по-едър от него, на Дюк му хареса мисълта, че всички тези дрехи ще стоят закачени в гардероба му. Тръпката от един костюм за три хиляди долара бе несравнима — пък било то и само за да си го гледа.

Освен това бе намерил кутията за обувки, която Мейбелин му заръча да вземе. Беше точно там, където му каза — скрита в един шкаф над хладилника в кухнята, до който можеше да се стигне само със стълба.

Той се загледа в кутията от обувки. Мейбелин му каза да не я отваря. По дяволите тия глупости. Той я отвори и откри пистолет, увит в кърпа. Бе достатъчно досетлив, за да не остави отпечатъците си по него.

„Много интересно, помисли си той. Трябва да открия още.“

Той извади часовниците от кесията и ги нареди, като се възхищаваше на тях и на бижутата. После преброи отново парите, просто за да е сигурен.

Искаше му се да може да говори със сестра си точно сега, но нямаше да ѝ разрешат да се обади за негова сметка до утре сутринта.

По дяволите! Мейбелин му липсваше. Той бе много тъжен без нея. Имаха много силна връзка и двамата страдаха, когато бяха

разделени. Може би трябваше да се замисли дали да не я измъкне...

Мила не спеше спокойно. Тя бе разтревожена от непукисткото отношение на Мейбелин и от това, че Дюк бе изнасиллил камериерката. Как смееше! Как смееше, мамка му!

Рано сутринта тя хвана Мейбелин за ръка и каза:

— Най-добре да говориш с брат си. Трябва да достави пакета ми днес.

— Той да не е куриер — сопна ѝ се Мейбелин, като потвърди подозренията на Мила, че не всичко е наред.

— Не съм казала, че е — отвърна Мила, като се опитваше да запази спокойствие. — Но моята информация му помогна да се вмъкне в къщата. Трябва да занесе пакета на адвоката ми още днес. Ще ти дам адреса.

— Не съм сигурна, че ми харесва отношението ти — рече Мейбелин. — Това е направо лайняно отношение, все едно работим за теб или нещо такова.

— И аз не съм убедена, че твоето отношение ми харесва — отвърна Мила.

Двете момичета се изгледаха злобно.

— Брат ти трябваше да убие Лени Голдън още вчера — каза Мила с яростен шепот. — Искам да знам защо не го е направил?

— Майната ти — отвърна Мейбелин. — За коя се мислиш?

— Смятах, че сме приятелки — каза Мила, като осъзна деликатното си положение, понеже явно неуравновесеният брат на Мейбелин държеше пистолета с отпечатъците на Теди, а това бе ценна вещ.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна Мейбелин.

— Слушай — рече Мила, а слабото ѝ лице притъмня от гняв. — Ако брат ти не направи това, което кажа, ще отида при ченгетата и ще им кажа, че той е обрал къщата и е изнасиллил камериерката.

— Не можеш да го направиш — каза Мейбелин, а лицето ѝ почервения като домати. — Ще ти разбия главата, преди да го сториш.

— Да не се караме за това — отстъпи Мила, решавайки да заглади положението. — Би трябвало да сме партньори. По новините казаха, че е задигнал вещи за милиони долари. Аз искам само това,

което обеща. Той трябва да достави пистолета и да убие Лени Голдън още днес. Ако го направи, всичко ще е наред.

Мейбелин не пророни нито дума. Мила отиде в съда все още бясна. Веднага щом видя адвоката си, тя го уведоми за пистолета.

— Искаш да кажеш, че имаш пистолет с отпечатъците на Теди Уошингтън, и ми го казваш чак сега? — попита Уилард Хоксмит изумен.

Тя отстъпи крачка назад, от лошия му дъх ѝ се повдигаше.

— Да — отвърна тя. — Сметнах за по-мъдро да го оставя за по-късен етап на делото, когато наистина ще ни потрябва.

— Какво те кара да смяташ, че изобщо щеше да има дело, ако разполагах с такова доказателство? — рече Уилард, като се намръщи на глупостта ѝ.

— Е, както и да е — рече тя. — Днес ще ти го донесат в офиса.

— Кой ще го донесе?

— Едно... лице.

— Какво лице?

— Просто един човек — рече тя сприхаво. — Не ме разпитвай.

— Трябва да те разпитвам, нали съм ти адвокат. Не разбираш ли какво става тук? Те имат свидетел, Лени Голдън, който се кълне, че именно ти си застреляла момичето. Ти, а не Теди Уошингтън. А сега ми казваш, че имаш пистолет с отпечатъците му? Как се сдобил с него?

— Няма значение как съм се сдобила — отвърна тя мрачно. — Той я застреля. Казах ти го от самото начало. Трябваше да ми повярваш.

— И кога трябва да получа този пистолет?

— По някое време днес. Най-добре кажи на хората в офиса ти да не отварят пакета. Ще го донесат в кутия за обувки и ще е увит в кърпа.

— Ти си много странно момиче — рече Уилард.

— Ти пък като че ли си нормален — промърмори тя под носа си.

ГЛАВА 81

Течеше вторият ден от процеса и интересът на медиите бе посилен отвсякога. Особено след допълнителната атракция на изнасилването и обира в къщата на Прайс Уошингтън.

Самият Прайс бе в шок. Той знаеше, че това ще е истинско мъчение, но нямаше представа, че ще достигне такива размери. Водеща новина всеки ден, проникването в къщата му, изнасилването, кражбата, загубата на ценната му колекция от часовници и бижута. А още по-лош бе начинът, по който всички говореха и пишеха за него, като че ли можеха да разправят каквото им скимне — колкото и да е далеч от истината. Чувстваше се използван и онеправдан.

Сети се за Консуела. Работеше при него от години и бе добра жена. Фактът, че бяха изнасилили именно нея, бе ужасяващ.

— Най-добре внимавай — предупреди го Хауърд. — Тя вероятно ще те съди.

— Какво искаш да кажеш? — попита Прайс. — Аз нямам нищо общо с това.

— Станало е на твоя територия — рече Хауърд. — Някой умен нахалник ще я набара и ще те обере до шушка. Надявам се, че полицата ти за лична отговорност е подновена.

Прайс бе толкова вбесен, задето Теди привлече всичкото това внимание към семейството им, че почти не му говореше. Бяха прекарали предната вечер в мълчание — вечеряха, а после се разотидоха по стаите си, като си казаха лека нощ с половин уста.

Поради интереса към домакинството му сега медиите бяха открили, че Айрина е майка на Мила. Господи, колко се изкефиха от това. А Айрина бе напласена до смърт и се криеше в стаята си като издирван престъпник.

Прайс се чувстваше обсаден. Всеки път, когато се опиташе да излезе от къщата, бе обграден от репортери. Той нае четирима бодигардове, двама за себе си и двама за Теди. Шибаният процес щеше

да му струва цяло състояние. Вече му се наложи да откаже няколко доходни ангажимента, за да се справя с нещата.

Всичко отиваше от лошо към по-лошо. След края на цялата история мислеше да отведе Теди някъде — на Вирджинските острови или на Бахамите. Някъде, където да се успокоят и да се опознаят по-добре.

Вече не се чувстваше комфортно в къщата. Домът, който бе обичал през всичките тези години. Къщата, където бе роден Теди, а и Мила, а виж какво се случи с двамата. Лоша карма.

Той не можеше да изкара от ума си мисълта за ужасената Консуела, завързана и със запушена уста. Този образ го преследваше.

Нуждаеше се от почивка. Веднага щом свършеше всичко това, щеше да замине нанякъде.

— Знаеш ли, Теди — обърна се той към сина си, преди да тръгнат към съда на втория ден. — Надявам се това наистина да ти е послужило за урок. Понеже съм толкова дяволски вбесен от всичко, че ми е причерняло пред очите. Ти направи нещо наистина лошо. Опозори това семейство.

„Какво семейство? Искаше да попита Теди. Ние не сме семейство. Ти, майка ми — и тя не е семейство. Тя е просто някаква дебела стара крава, която умира да е център на вниманието.“

Теди бе съкрушен от поведението на майка си. Беше се надявал, че тя ще го подкрепя. Но тя не го стори.

— Съжалявам, тате — промърмори той. Но знаеше, че съжалението никога няма да е достатъчно.

Стивън се събуди и видя, че Лина все още не бе отворила очи, сгушена в обятията му.

— Ей — рече той нежно, като се опита да се измъкне. — Трябва да ставам. Ти можеш да си поспиш още малко.

— Искам да ти приготвя закуска — промълви тя в просъница, притисната към него.

— О, не — възпротиви се той през смях. — Няма да ям пържено пиле за закуска.

— Не бъди подъл — рече тя, а ръката ѝ се плъзна между краката му. — Искам да се науча да ти готвя, Стивън. Искам да правя всички

неща, които никога по-рано не съм правила. Ти ме превръщаш в друга жена.

— Аз ли? — рече той, като отмести ръката ѝ, понеже колкото и да бе изкушен, сега не бе време за това.

— Ти — отвърна тя, протягайки дългите си ръце над главата. — О, боже — въздъхна тя, — никога не съм мислила, че ще изпитвам такива неща към някого, но ти си... толкова силен. С теб се чувствам сигурна и в безопасност.

В мига, в който думите излязоха от устните ѝ, тя знаеше, че е направила гаф.

— Мери Лу се чувстваше в безопасност с мен — измърмори той мрачно — и виж докъде я доведе това.

Той скочи от леглото и влезе в банята. Лина, която трудно понасяше всеки отказ, го последва. Изглеждаше приказно — гола и решена да разсее черните му мисли.

— Съжалявам, миличък — рече тя. — Не исках да кажа нищо лошо...

Той се опита да не обръща внимание на зрелищното ѝ тяло, толкова гладко, черно и съвършено.

Тя се потърка в него. Стивън прекрати пасивната си съпротива и премина точката, след която няма връщане. Лина направо го омагьосваше.

— Намират ли ти се пет свободни минути? — попита провокативно тя.

— Какво те кара да мислиш, че ще ми стигнат пет минути? — пошегува се той.

Лина бе нещо различно.

Заради огромния интерес към делото Лъки реши, че децата трябва да заминат за Палм Спрингс по-рано, отколкото бе планирано. Слава богу, Джино обожаваше да му гостуват.

Тя ги изпрати до лимузината със Сиси, застана отвън и им помахаша за довиждане.

Веднага щом тръгнаха, тя взе телефона, за да се обади на Лени още веднъж. Но не го направи. Ако трябваше отново да чуе напевния глас на Клаудия да казва „ало“, щеше да повърне.

„Ти ревнуваш!“, нашепваше някакво гласче в главата ѝ.

„Естествено, че ревнувам. А и как иначе? Съпругът ми е спал с друга жена, а тя му е родила син. Не просто ревнувам, ами съм бясна от ревност!“

Лъки все още бе ядосана, но все пак реши, че иска да го види. Алекс беше прав, тя никога нямаше да може да започне нова връзка, докато не приключи с Лени. Любовната им афера бе твърде страстна, за да завърши с такава горчива нотка.

Решително грабна телефона и му позвъни. Отново вдигна Клаудия.

Лъки реши да не ѝ доставя удоволствието да я моли да говори със собствения си съпруг, така че отново затвори.

Буги се обади от Европа точно когато тя излизаше от къщата.

— Открих къде е Бриджит — рече той. — Надявам се да я видя утре.

— Това е добра новина.

— Добра и лоша. Карло я е отвел в някаква изоставена ловна вила в провинцията и я оставил там сама.

— А той къде е?

— Разбрах, че бил в Сардиния с някакво момиче.

— О, страхотно — въздъхна Лъки. — Бриджит е бременна, може би взима наркотици, а Карло се шляе с друга жена. Какъв късметлия си е намерила този път. Искане ми се да мога да се кача на самолета и да дойда. Ще ми се да го ритам по топките отгук до Китай.

— Ей, Лъки, кажи ми как се чувстваш наистина?

— Какво ще предприемеш сега?

— Тук е вечер, утре рано ще намеря къщата.

— А после?

— Мисля да видя как е Бриджит, да се уверя, че е добре. Ако взима наркотици, ще разбера.

— Да се надяваме, че Карло няма да е наоколо, тогава може би ще ти каже. Имам чувството, че ще ти се довери.

— Веднага щом имам новини, ще ти се обадя.

— Буг, запомни: ако е в беда, трябва да я доведеш тук.

— Това е планът.

— Имам ти доверие, Буг.

— Зная, Лъки. Преживяхме доста заедно и не е лесно да ме накара човек да се откажа от спокойните си дни на пенсионер. Но за теб — по всяко време.

— Пенсионер ли! Я се чуй — звучиш като някой старец.

— Понякога наистина се чувствам стар.

— Знаеш ли, Буг, говориш прекалено много. Спомням си времето, когато бе силният мълчаливец.

— Ще ти докладвам по-късно.

— Това е чудесно. Аз ще съм в съда всеки ден, но ще нося клетъчния си телефон.

— Тогава ще те държа в течение.

— Благодаря ти, Буг.

ГЛАВА 82

— Забрави да ми споменеш, че в кутията имало играчка — рече Дюк по телефона на сестра си.

Мейбелин имаше право да се обажда за негова сметка от време на време. И двамата знаеха, че разговорите им понякога се записват и че трябва да внимават какво приказват. Ето защо бяха измислили начин да си говорят закодирано.

— Не ти казах, защото не знаех, че ще погледнеш — отвърна тя. — Надявам се да не си си играл с нея.

— Защо?

— Защото по нея има разни шарки. Шарки на мечето Теди.

— Интересно.

— Нали? Лелчето иска да занесеш играчката до хората от благотворителната организация — онези, с които работи. Мисля, че трябва да я задържим. Но междувременно, погрижи се за другото нещо, защото лелчето направо изпада в нервни кризи. А знаеш колко е близка с борда на директорите.

— Разбрах.

— Кога?

— Ще намина по-късно.

— Обичам те, брат ми.

— Ще се видим в събота.

Дюк затвори, замислен над тайните послания на сестра си. Тя му каза, че по пистолета са отпечатъците на Теди Уошингтън и че той не бива да го носи на адвокатата на Мила. Освен това му каза да действа и да види сметката на Лени Голдън, иначе Мила можеше да създаде проблеми.

Той не възразяваше. Днес нямаше нищо друго за правене. За първи път щеше да прати някого да плува с рибките. Всъщност той имаше доста впечатляващо досие. Странно, че ченгетата го затвориха за няколко въшливи изнасилвания, когато можеха да го обвинят за толкова много други работи... Но пък никой не твърдеше, че ченгетата

са умни. Той беше умен. Мейбелин бе умна. Останалите просто плуваха по течението.

Той заключи плячката си в един специален стоманен шкаф, който бе инсталирал в апартамента си. Не искаше да го оберат.

После провери пистолета си и реши точно как ще убие мистър Голдън.

Да убиеш някого, бе толкова лесно.

И стига да не те хванат, носеше изключително задоволство.

ГЛАВА 83

Как да се движи през навалищата от репортери, без да удари някого от тях — това бе проблемът на Лъки.

— Я разкарай тоя шибан микрофон от лицето ми — сопна се тя на една тъпа руса репортерка, която отскочи назад от изненада.

— Тя каза „шибан“ — обърна се блондинката към оператора си, а миловидното ѝ личице бе шокирано.

— Тя е от мафията — промълви мъжът. — Прочетох го в „Истина и факти“ тази седмица.

— Виж там! — извика блондинката, а вниманието ѝ се насочи към Прайс Уошингтън и антуража му от адвокати и бодигардове, които току-що пристигаха.

След като влезе вътре, Лъки хвана един от разпоредителите.

— Бих искала да видя Лени Голдън — рече тя. — Пенелъпи Макий каза, че можело.

Разпоредителят я заведе в една стаичка, където Лени седеше, четеше „Нюзуик“ и пиеше кафе в пластмасова чашка.

— Здравсти — поздрави го тя, застанала в коридора.

Лени вдигна глава.

— О, здрасти — отвърна той изненадан и доста зарадван от посещението ѝ.

— Реших да намина и да ти пожелаая късмет, в случай че днес стигнат до теб — рече тя нехайно.

Той остави списанието и се вгледа в жена си — страхотната му жена с гарвановочерна коса и очи в същия цвят, умопомрачително тяло и чувствена матова кожа. Неговата невероятно умна, опасна жена, която му липсваше, и която обичаше страстно.

— Заповядай — покани я той.

Тя влезе и затвори вратата зад себе си.

— Мразя това място — отбеляза тя. — Ще се радвам, когато всичко свърши. А ти?

— Нямам търпение.

— Къде намери кафе?

— Зад ъгъла. Искаш ли? Мога да помоля някой да отскочи да ти вземе.

— Няма нужда.

— Взemi моето — предложи той и го побутна към нея.

— Само една глътка — прие тя и отпи. — Тази сутрин нямах време да си направя, понеже трябваше да изпратя децата.

— Къде?

— У Джино. Най-добре да останат в Палм Спрингс, докато свърши всичко това — тя замълча за миг. — Чу ли за обира у Прайс Уошингтън?

— Кой не е.

Неловка тишина.

Лъки отвори чантата си и извади кутия цигари.

— Мислех, че ги отказваш.

— Опитвах се, но после се случи това — рече тя, като изтръска една цигара. — Джино обади ли ти се?

— Не.

— Ще го направи — рече тя, като запали. — Ще те покани да прекараш уикенда при него. Теб и... другия ти син — тя не можа да изрече името на детето. — Само вие двамата. Без...

— Разбрах — прекъсна я той.

— Добре — рече тя студено, като почти ѝ се щеше да не беше идвала, но въпреки това бе щастлива, че го вижда.

— Да, Лъки. Наистина разбирам. И се радвам, че си тук, защото имам да ти казвам няколко неща.

— Какви? — попита тя, като забеляза черни кръгове под очите му, което означаваше, че и той като нея не спи много спокойно. „Искам да го целуна, прошепна едно гласче в главата ѝ. Искам да го прегърна и да го целуна точно сега.“

— Става въпрос за Клаудия.

О, боже, сега пък какво? Нима щеше да ѝ каже, че е влюбен в сицилианката и иска да остане с нея завинаги? По дяволите! „Ето ме, Алекс, с тотално разбито сърце.“

— Да? — попита внимателно тя.

— За мен и Клаудия — рече той.

— Няма защо отново да обсъждаме това — подхвърли тя. — Особено пък тук.

— Трябва да поговорим. Искам да ти обясня всичко. Знам колко си разстроена, че живеем в Шато Мармон, но нямах избор. Какво можеш да сторя с тях? Детето има проблем със слуха, така че го пращам по доктори. А те нямаха къде да отидат.

— Ти не носиш отговорност за това.

— Да, нося. Тя забременя от мен.

— Та ти дори не знаеш дали това е твой син или не. Тя няма доказателства.

— Погледни го, Лъки. Той изглежда точно като мен.

— О — рече тя съкрушена.

— Както и да е, ето какъв е планът — каза той с надеждата Лъки да го одобри.

— Какъв план? — попита тя, като издуха кълбо дим.

— Намерих къща, където да ги настаня, и искам да дойдеш да я видиш.

— Защо ми е да я гледам?

— Защото трябва да участваш в това. Аз, Клаудия и Леонардо не сме срещу теб. Ние двамата, ти и аз, трябва да се опитаме да се справим с трудна ситуация — той я изгледа дълго и настоятелно. — Липсваш ми, скъпа. Не мога да ти опиша колко се радвам да те видя.

— Опитах се да ти се обадя — рече тя. — Само че всеки път, като звънна, вдига приятелката ти.

— Няма ли да престанеш с тези глупости — приятелка!

— Просто те дразня. Обичам да те гледам ядосан.

Тя се усмихна, но това бе достатъчно, за да му даде насърчението, което му трябваше.

— Да не започваме това тук — предложи той. — Може ли да се видим по-късно?

— Къде?

— В къщата, която ще наема за Клаудия и хлапето. Брокерката ще ми остави ключовете в хотела.

— Ами... — рече тя колебливо.

— За мен е важно да си част от това, Лъки.

Какво можеше да загуби?

— Добре — съгласи се тя.

— Ела там в седем. След това ще идем да вечеряме и ще поговорим. Не знам за теб, но аз не мога да продължавам по този начин. Обичам те твърде много, за да стоя далеч от теб — той замълча, като я гледаше изпитателно. — Знам, че това бе шок и за двама ни — продължи той. — Но трябва да приемем факта, че аз наистина имам дете и няма начин да го изоставя.

— Предполагам — рече тя, без да е сигурна какво чувства.

— Ще ти напиша адреса — рече той. — Ще се оправим с всичко, повярвай ми.

— Някога винаги ти вярвах.

— И пак ще е така. Знаеш, че не можеш да ме изолираш от живота си. Ние сме създадени един за друг. Винаги ще е така.

— Хмм... — рече тя. — Всички ми повтарят това.

— Кой са тия всички?

— Твоят приятел, Алекс.

— Той не ми е приятел.

— На твоя страна е. Те двамата с Винъс ме принудиха да те потърся. Казаха, че или трябва да сме заедно, или да приключим случая.

— Аз съм тук, за да ти кажа — рече настоятелно той, — че приключването на случая изобщо не съществува като възможност за нас. Не и що се отнася до мен. Ще се справим с това заедно, точно както сме се справяли с всичко друго през годините. Имаме две невероятни деца и нямам намерение да загубя нито тях, нито теб.

— Най-добре да тръгвам — рече тя, като се изправи. — Пенелъпи Макий ме пусна, за да ми направи услуга. Ще се видим в седем.

— Ще получа ли целувка?

— Не ставаш ли малко нахален — отвърна тя.

Той се ухили. Лъки не можа да сдържи усмивката си.

И двамата имаха силно подозрение, че всичко ще се оправи.

Винъс и Алекс закусиха на долния етаж в кафенето. Алекс нападна една купчина палачинки с боровинки, докато Винъс се спря на кисело мляко с ягоди и билков чай.

— Мери е открила оня актьор, за когото разправяше — рече Алекс. — Той ще дойде по обяд. Ако наистина е толкова добър, колкото казваш, искам и Лъки да го види.

— Аз имам набито око — каза Винъс, като отмъкна една от палачинките му с пръсти. — Само почакай да го видиш. Ако може да играе, всичко ще е наред.

Алекс заля палачинките си с още сироп.

— Как според теб се справя Лъки? — попита той.

— Доста добре, като се има предвид какво ѝ причиняват таблоидите. Видя ли ги?

— Тя е бясна, а?

— Ти няма ли да си, ако ти викат, че си дъщеря на гангстер? Всъщност Джино никога не е бил в мафията, нали?

— Кой знае, еба ти — рече Алекс, като пиеше кафето си на големи глътки. — Той ми харесва. На кой му пука дали едно време е бил в купа? Поне на мен не.

— Мисля, че Лъки трябва да ги съди — рече Винъс, като отпи от кафето си.

— Защо ѝ е да ги съди и всичките тези глупости — рече Алекс. — Ти давала ли си показания някога? Истински кошмар е.

— Да, Алекс. Преживяла съм всичко.

— Не се и съмнявам — отвърна той, като бързо се върна на любимата си тема. — И какво прави тя по въпроса с Лени?

— Ще послуша съвета ни и ще се срещне с него.

— Нима? — рече той, но не изглеждаше във възторг.

— Слушай, и двамата решихме, че ще е добра идея да я убедим в това — рече Винъс. — И си прав.

— Двамата ли? — попита той иронично.

— Добре, добре, знам, че умираш да бръкнеш в гащите ѝ, но докато продължава да копнее по Лени, ти ще си губещата страна и много добре го знаеш.

— Значи сега ще видим — рече той.

— Да, сега ще видим — повтори Винъс.

— Какво мислиш, че ще стане? — попита той.

— Кой знае? — отвърна Винъс. — Искам да кажа, Лени и Лъки винаги са имали този вид връзка, основана на вряща любов и омраза. Много страстна. Сигурна съм, че тя много те харесва, Алекс.

Всъщност знам, че те обича като приятел. Но докато Лени е наоколо, бейби, нямаш никакви шансове.

— Да — рече той тъжно. — Май единственият начин да се отърва от Лени е да наема някого да го пречука.

— Много смешно — рече Винъс. — Ти започваш да се вживяваш в собствените си сценарии.

Лили се присъедини към тях на масата, стиснала купчина снимки.

— Днес ще идват петнадесет актьора — рече тя, като сложи снимките пред Алекс. — Първият ще дойде след малко.

Алекс се обърна към Винъс.

— Сигурна ли си, че искаш да четеш с всичките?

— Естествено — отвърна тя. — Важно е да се изпробва химическото привличане. Не че не вярвам на преценката ти, но когато чета с тях, те се чувстват много добре. Не е лесно да си актьор, няма нищо по-лошо от това да те отхвърлят, а на тях постоянно им се случва. Ти си режисьор — седиш си там и отрязваш, който не ти харесва, но можеш ли да си представиш как се чувстват те? Знам какво е. Трябваше да се боря, за да стигна дотук.

— Да, да — рече Алекс. — Толкова дяволски трудно е, че когато постигнат успех, се превръщат в най-големите задници, не е ли така?

— Това е отмъщението им, задето са се държали с тях като с измет по пътя към върха — обясни Винъс.

— Добре, разбрах — рече Алекс, като поиска сметката. — Да започваме шоуто.

Лъки си тръгна от съдебната зала преди обедната почивка. Нямахше търпение да види какво става в работата. Освен това си мислеше колко хубава бе срещата ѝ с Лени тази сутрин.

Стивън искаше тя да остане с него в съдебната зала.

— Трябва да говоря с теб за нещо — бе казал той.

— Не сега, Стивън — отвърна му тя. — Ще се върна по-късно. Обещавам.

Той кимна, не особено щастлив от заминаването ѝ. Когато тя пристигна в офиса, Алекс стоеше отвън и пушеше.

— Какво правиш тук? — попита тя, като паркира ферарито си на едно удобно място.

— Чакам те — отвърна той.

— Чакаш ли ме? Мислех, че имаш цяла сюррия актьори, които ще идват.

— Мисля, че открихме този, който ни трябва. Това е момчето, което Винъс е забелязала по телевизията. Сега е горе. Не искам да прослушвам никой друг, докато не ги видиш да четат сцената заедно.

— Толкова ли е добър?

— Ти ще ми кажеш. Аз може би съм прекалено пристрастен. Изглежда, между тях има някакво физическо привличане.

— С удоволствие ще го видя.

— А като говорим за химическо привличане...

— Да?

— Чувам, че се сдобряваш с Лени.

— Всъщност наистина го видях тази сутрин — рече тя. — Ще се срещнем отново довечера.

— Аха.

— Благодаря ти, че ме убеди да го направя, Алекс. Знам, че си прав.

Той хвана ръката ѝ.

— Лъки, ти си най-добрата ми приятелка. Не искам това да се променя никога.

— Няма, Алекс.

— Единственият начин това да стане е, ако не си с Лени, а аз ти обясних какво мисля по въпроса. Но ако вие с Лени се сдобрите, аз взех решение.

— Какво решение?

— Ще се оженя за Пиа. Тя е добро момиче. Никога не ми причинява никакви главоболия — винаги е насреща, усмихната, щастлива. Тя е отличен събеседник, интелигентна, умна, красива...

— То май самата аз трябва да се оженя за нея — пошегува се Лъки.

— Сериозно, какво мислиш?

— Сериозно ли? — рече тя, без изобщо да е сигурна какво мисли. — Ами... щом искаш, направи го. Макар че винаги съм си мислела, че за да се ожениш за някого, трябва да си влюбен.

— Колко дълго мислиш, че продължава любовта? — попита той.
— Като откриеш правилния човек, завинаги.

На горния етаж Винъс си бърбеше с новото си откритие, Били Мелина, двадесетгодишен, съчетание от Брад Пит и Джони Деп.

— Здравсти, Били — поздрави го Лъки, като влезе в стаята, огледа го и хареса видяното.

— Радвам се да се запознаем, госпожо — отвърна Били, който бе един и осемдесет и шест, рус и при това вежлив.

— Били е пристигнал в града едва преди шест месеца — обясни Винъс. — От Тексас.

— Имаш ли нещо против отново да изиграеш сцената с Винъс — рече Лъки, като седна на един стол. — Много бих искала да ви видя заедно.

— Разбира се, госпожо — рече Били. Той имаше най-сините очи, които някога бе виждала. Искаше ѝ се да престане с това „госпожо“.

Мери се наведе към Лъки.

— Открихме го в един отменен сериал. Момчето ще има страхотен успех. В него има нещо специално. Дори Алекс смята така.

— Нима?

Винъс ѝ намигна.

— Добре — рече тя, като се приближи към Били. — Ще четем сцената край басейна. Имам чувството, че много ще ти хареса.

— Почвайте — подкани ги Лъки. — Нямам търпение.

ГЛАВА 84

Джини пристигна в съда на втория ден, облечена в оранжев гащеризон, с прекалено изрязано деколте. Ушите, китките и пръстите ѝ бяха отрупани с фалшиви диаманти, а на краката си имаше пантофки от леопардова кожа — единственото миниатюрно нещо по нея. Тя бе придружавана от екипа оператори на предаването „Хард Копи“.

След като стигна, тя застана на предното стълбище, като даде ексклузивно интервю за „Хард Копи“, докато групичка папараци я снимаха. Джини преливаше от щастие.

Прайс беше бесен. Както и адвокатите му. Тримата се скупчиха в един ъгъл.

— Изглежда като бивша циркова звезда, която сега продава билетите на касата — оплака се Прайс.

— Ще я инструктирам да не идва тук повече — рече Хауърд. — Това е лоша шега. Ще настрои хората против Теди. Превръща ни в посмешище.

— Не съм толкова сигурен, че ще стои настрана — каза Прайс. — Тя се опива от всичкото това внимание.

— Няма да ѝ платим — предложи Хауърд. — От просто по-просто.

— Не е чак толкова просто — възпротиви се Прайс. — Доколкото познавам Джини, тя сигурно печели пари от телевизионното шоу.

— Вероятно си прав — съгласи се Хауърд. — Което означава, че сме безсилни. Най-добре отново да поговорим с нея.

— Няма да е лошо — подкрепи го Прайс. — Това е твърде унижително. Хората я гледат и си мислят що за вкус има той.

— Ще се опитам да подхвърля няколко от сватбените ви снимки на таблоидите — рече Хауърд. — Така ще видят, че някога е била красавица.

— Не — възпротиви се Прайс, като поклати глава. — Самочувствието ми не се нуждае от такъв вид ласки. Ще го преживея.

Той вече бе решил, че сам ще говори с нея. По-късно този ден получи тази възможност.

— Джини — рече той, — от теб се очаква да изглеждаш като майка. Какво ще кажеш да се стегнеш?

— Защо трябва да изглеждам като проклетата майка, когато съм по телевизията? — попита тя. — Те искат блясък, жизненост. „Хард Копи“ ме обожават. Утре искат да им пея!

— Какво ще правиш?

— Гледай го утре. Ще направят един цял епизод само за моя милост, представяш ли си! — усмихна се тя ликуващо. — Сега си имаме две звезди в семейството.

— Исусе! — промълви той. — Ти наистина гледаш да извлечеш максимална изгода от това. Собственият ти син е в беда, а ти мислиш само за себе си.

— Защо не? — рече войнствено тя. — След като ме изхвърли, никога не съм имала тази възможност.

— Аз не съм те изхвърлил. Вече не можем да живеем заедно и аз ти плащам предостатъчно през годините. Можеше да правиш каквото си поискаш.

— Набий си го в главата, Прайс. Това е големият ми шанс и никой не може да ме спре.

— Говори ли със сина си днес? Обади ли му се вкъщи снощи? Кажи ми опитала ли си се да го утешиш по някакъв начин?

— Да го утеша ли? — изписка тя. — Та аз едва го познавам. Само не казвай това на „Хард Копи“. Те си мислят, че ние с Теди сме много гъсти. Смятат, че ще им уредя интервю с него. И знаеш ли какво? Мога да ги накарам да платят за това.

Прайс поклати глава отвратен.

— Стига толкова, Джини — рече той. — Стой си у вас. Не те искам тук.

— Твърде жалко, Прайс. Теди е мой син и аз ще идвам тук всеки божи ден.

По обяд Мила вече започваше да нервничи.

— Донесоха ли пистолета? — обръщаше се тя постоянно към адвоката си.

— Пита ме вече десет пъти — рече Уилард. — Обадох се в офиса. Нищо. Впрочем кой трябва да го донесе?

— Един мой приятел — отвърна тя.

— Откъде са го взели?

— Това не е твоя работа.

— Точно моя работа е, Мила — обясни той търпеливо. — След като съм твой защитник, би трябвало да ми казваш всичко.

— Защо? — попита тя подозрително.

— Защото съм тук, за да ти помогна.

— Ами ако не ми трябва помощта ти?

— Естествено, че ти трябва — отвърна той, като изгуби самообладание. — Та ти си обвинена в убийство, за бога. Ти ли застреля Мери Лу Баркли? Ти или Теди?

— Казах ти: Теди го направи и аз имам пистолета, за да го докажа.

— Тогава ми дай този пистолет.

— Опитвам се, но не е толкова лесно, като си зад решетките.

Уилард поклати глава. Той не знаеше дали да ѝ вярва или не. Ако е имала това доказателство през цялото време, защо не го е извадила по-рано?

Господи, искаше му се да си намери работа в някоя прилична адвокатска кантора, вместо да защитава хора, които нямаха пари.

Той се загледа в двамата влиятелни адвокати, наети от Прайс Уошингтън. Един ден искаше да бъде точно като Мейсън Димаджо. Ей на това му се викаше звезда.

Айрина не бе казала на Прайс, че и на втория ден ще иде в съдебната зала. Но пък той я бе разпитвал защо не е била в къщата, когато са нападнали Консуела и домът му е бил обран. Не ѝ пукаше. Знаеше само, че трябва да е в съда, за да следи какво става.

За щастие полицията в къщата не бе дошла заради нея, макар че тя се бе тревожила за това цяла нощ. Не ѝ харесваше фактът, че вестниците и таблоидите бяха набъркали и нейното име. Ако започнеха да ровят... Ако надушеха истината... със сигурност щяха да я депортират.

Айрина Копистани бе умряла преди години. Ако това излезеше на бял свят...

Тя поклати глава и се вгледа в съдията, строг мъж с бяла коса и грижливо поддържана брадичка. Ами ако дадеше на Мила дългогодишна присъда? Или още по-лошо, ако я осъдеше на смърт? И това не беше изключено.

Айрина си пое дълбоко дъх. Беше взела решение. Щеше да каже на Прайс истината за дъщеря му. Може би тогава Мила щеше да има някакви шансове.

По-късно този ден Дюк Браунинг се плъзна в задния край на съдебната зала, след като плати на един от слушателите за мястото му. Сети се, че трябва да види Мила Копистани. Искаше да знае що за човек дели една килия с Мейбелин. Искаше да огледа това момиче, което заплашваше обичната му сестра.

Не беше красива колкото Мейбелин, но трябваше да признае, че у нея имаше нещо. Някакъв суров сексапил, който му се стори доста привлекателен.

Той реши, че ако я извикат да свидетелства, иска да присъства. Щеше да я държи под око.

Тя нямаше представа, че човекът, който седи в задния край на съдебната зала, се канеше да ѝ помогне. По-късно този ден той щеше да я отърве от Лени Голдън, главния свидетел на обвинението.

А като го направеше и тя се озовеше на свобода, той очакваше от нея да е подobaващо благодарна.

ГЛАВА 85

Карло не бе очаквал Изабела да се върне в живота му. Ах... Изабела. Макар само на двадесет и две, тя беше изпепеляващо красива, с деликатни черти и тяло на балерина. Изабела — единствената му истинска любов. Освен това тя беше причината, поради която го изгониха от Италия, заради смъртта на осемдесетгодишния ѝ съпруг. Всички сочеха него, понеже мъжът ѝ умря при мистериозни обстоятелства. Но никой не можеше да докаже, че той е замесен.

Само че вместо да падне в обятията му, след смъртта на съпруга си Изабела избяга с един шишкав оперен певец.

Това бе вбесило Карло до крайна степен. Той искаше да я накаже, но не можеше да направи нищо. А после го пратиха в Англия.

Сега внезапно Изабела се върна в живота му. Едно телефонно обаждане и той бе готов да направи всичко, което му поиска, понеже Изабела бе единствената жена, която имаше власт над него.

— Аз реших да оставя Марио — каза му тя по телефона. — Чух, че си се оженил.

— Това не означава нищо — отвърна той.

— Имаме да обсъдим много неща — рече тя. — Кога мога да те видя?

След като Бриджит бе на сигурно място в ловната вила, той реши, че ще замине за няколко дни на гости на Изабела в лятното ѝ имение в Сардиния.

— Къде отиваш? — попита майка му.

— Трябва да се погрижа за някои работи — отвърна той.

— Какви работи?

— Лични въпроси.

Майка му го погледна с отвращение. Тя бе вбесена, задето се е оженил за чужденка. И още по-вбесена, че американката е бременна и чака дете от него.

— Ти си се оженил за евтина курва — бе казала тя на сватбата му.

— Не, мамо — отговори той. — Ожених се за една от най-богатите жени в света. Ще намеря пари за двореца ни. Отново ще живеем като крале.

— Ти никога не правиш нищо както трябва — скара му се тя. — Може да си красив, но за нищо не ставаш.

През всичките си тридесет и една години не бе чул една похвална дума от устата на майка си.

Без да се замисли как ще се справи Бриджит сам-самичка наред провинцията, той се качи на самолета и отлетя за Сардиния. Малкото дни, които прекара с Изабела, го убедиха, че за него не съществува друга жена.

— Защо ме изостави? — попита той.

— Бях глупава. Сега е време да сме заедно.

— Аз имам съпруга — каза той.

— Разведи се с нея — рече тя.

— Имам много богата съпруга.

Интересът на Изабела незабавно се събуди.

— Богата съпруга ли? Това е добре, защото моето наследство не е толкова голямо, колкото си мислех.

— Е — каза Карло. — Ако изиграем картите си както трябва и аз остана с тази жена още година-две, би трябвало да мога да измъкна цяло състояние.

— Или пък тя да претърпи някой нещастен... инцидент — предложи Изабела. — Като мъжа ми...

— Мъжът ти бе старец.

— Трябва да сме заедно, Карло — насърчи го тя. — Но и двамата знаем, че не можем да сме заедно без пари. Имаме вкус към скъпи вещи и никой от нас не иска да се лишава от нещата, които го правят щастлив.

Изабела имаше право.

— Остави това на мен — рече той. — Ще намеря начин да се сдобием с пари, които ще ни направят щастливи завинаги.

— Действай — рече Изабела. — Понеже, ако не го сториш, ще се принудя да си потърся някой друг.

Бриджит бе изтощена. Стори ѝ се, че е карала колелото с часове. Може би не бе толкова добра идея да се измъкне оттук сама. Карло бе прав, ловната вила бе абсолютно изолирана и сега тя се изгуби. Бе следвала черния път докъдето можа, докато накрая той свърши на ръба на една гъсто залесена местност. Очевидно някъде по пътя бе взела грешния завой. Тя не бе осъзнала колко е изтощена. Два часа навън и тя бе пред припадък от умора. След като загуби бебето, кървя непрекъснато двадесет и четири часа и това не само я уплаши, но и я изтощи дори повече от абстиненцията и отказа от наркотиците.

Нямаше представа къде се намира. Наоколо не се виждаха други къщи, нищо, освен храсти, дървета и калния път, по който се бе подлъгала.

Тя слезе от колелото, облегна се на едно дърво и седна на влажната земя. Това ѝ се струваше невъзможно. Все едно бе в някаква пустош. И на всичко отгоре небето притъмняваше и започваше да ръми.

Тя пийна малко вода от бутилката, като се опитваше да реши какво да прави оттук нататък. Без клетъчен телефон или каквото и да било друго средство за комуникация тя бе абсолютно откъсната от света.

След малко стана и пак се качи на колелото. Можеше да направи само едно нещо и то бе да тръгне в посоката, от която бе дошла.

Буги реши, че може би е трябвало да вземе стареца със себе си, понеже Лоренцо бе прав — невъзможно бе да откриеш сам ловната вила на Вити. Той кара часове наред, преди да намери отбивката от главното шосе, която в крайна сметка щеше да го отведе до черния път към ловната вила. Но изглеждаше, че има само още завой и още странични пътища, които не водеха наникъде.

Буги спря колата и отново се взря в грубо начертаната карта. Той бе твърдо решен да намери вилата преди падането на нощта. Не можеше да е чак толкова трудно.

ГЛАВА 86

Въпреки волята си Лъки бе развълнувана. В главата ѝ се бяха въртели какви ли не ненормални идеи — да се разведе с него, да започне нов живот, може би дори ще се събере с Алекс. Но ако бе честна със себе си, тя знаеше, че на тях двамата с Лени им е съдено да са заедно завинаги.

Усмихна се на себе си. По-късно щеше да се срещне с него в къщата, която той смяташе да наеме за Клаудия и момчето. Това бе хубаво от негова страна. Лени имаше принципи. Като я караше да види къщата, той я превръщаше в част от решението си. Да, ако настанеше Клаудия и момчето в отделен дом, това със сигурност щеше да улесни нещата. Не че беше във възторг от цялата работа, но лека-полека започваше да я приема.

Може би. Щеше да види. Всичко зависеше от действията му. Лени бе доста самостоятелен, тя винаги бе уважавала това у него. Никога не я оставяше да поеме контрола. Нещо, което лесно ѝ се удаваше.

Тя отново се усмихна на себе си. Господи, колко ѝ липсваше. Дори не бе осъзнала до каква степен, докато не го видя.

Хмм, помисли си тя, ако успееш да преодолеят това, значи можеха да преодолеят всичко.

Беше вторият ден от процеса и Лени все още не бе повикан, така че успя да се измъкне няколко минути по-рано.

Обади се на Клаудия от колата.

— Ще те заведа да видиш къщата, която намерих за вас с Леонардо — каза той. — Чакай ме на долния етаж.

Той бе планирал всичко. Щеше да покаже къщата на Клаудия, да я остави в хотела и да се върне да се срещне с Лъки. По този начин всички щяха да са щастливи.

Той се зарадва, че Лъки дойде да го види сутринта. Познаваше я и имаше представа какво означава това: че тя е почти готова да му прости. Не че имаше какво да му прощава. Просто това се бе случило много отдавна. Но той не можеше да я обвинява, задето се ядоса и разстрои от появата на Клаудия със сина му. Това не беше от нещата, които се случват всеки ден.

Той се спря да хапне един хамбургер на път за хотела, като внезапно откри, че е гладен като вълк. Пенелъпи Макий му каза, че може би утре ще го викнат на свидетелската скамейка. Той нямаше търпение да разкаже историята си, да я извади за обществена консумация. Медиите излизаха с всякакви нелепи версии. Настъпваше моментът да се чуе истината.

Когато пристигна в Шато Мармон, Клаудия и Леонардо го чакаха, както им заръча. Той бързо влезе и взе ключовете за къщата от бюрото.

Клаудия стоеше до колата. Бе като извадена от някой старомоден италиански филм с пицното си тяло, вълниста кестенява коса и средиземноморски тен. Тя не би имала никакви проблеми да си намери мъж.

Леонардо бе облечен с нови дънки и тениска с Батман. Ухили му се и Лени му се ухили в отговор. Почваше да се привързва към хлапето. Може би ако успееше да убеди Лъки, Леонардо можеше да прекарва известно време с тях.

Клаудия скочи в колата.

— Толкова се вълнувам — каза тя.

— Почакай да видиш къщата — отвърна той. — Прекрасна е.

Чувстваше се добре, понеже правеше нещо за нея. Щеше да се грижи за нея, щеше да гледа тя да има достатъчно пари и да си намери работа.

Това нямаше как да разгневи Лъки.

Пред хотела Дюк седеше в колата, наблюдаваше и чакаше. Той обичаше да чака, да удължава момента. Това бе като дълга загрявка. „Никога не бързай с нещо. Гледай да протакаш, колкото по-дълго, толкова по-добре.“

Той бе гледал как Лени нагъва хамбургера, а после го проследи до хотела, където една жена и малко момче го чакаха отвън.

Още щом зърна жената, Дюк разбра, че трябва да я има. Тя бе най-апетитното парче, което някога бе виждал.

И трябваше да е негова.

За час-два.

Той имаше право на малко забавление.

ГЛАВА 87

— Станал е голям фал — рече Мила, а остро то й лице бе поруменяло от гняв.

— Какъв фал? — попита Мейбелин, като задъвка косата си.

— Шибаният ти брат не е доставил пистолета днес.

Мейбелин сви рамене.

— Не съм виновна аз — отвърна тя хладно.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си виновна ти — избухна Мила. — Имахме споразумение, сделка. Той проникна в къщата на Уошингтън, изнасили камериерката, открадна всичко, до което се докопа, а сега не е занесъл пистолета ми. Нито пък съм чула нещо за Лени Голдън.

— Не се притеснявай — рече Мейбелин, все така спокойно. — Ще се погрижи за Лени Голдън довечера.

— Надявам се. Иначе всички ще съжаляват.

— Не ме заплашвай — сопна й се Мейбелин, а бебешкото й лице се изкриви от гняв.

— Ами пистолетът ми? — попита Мила. — Адвокатът ми го чакаше цял ден. Казва, че ако съм го имала по-рано, може би дори нямало да се наложи да кисна в пандиза като сега.

— Ще говоря с Дюк — каза Мейбелин.

— Мислех, че вече си го сторила.

— Не знаех, че пистолетът е толкова важен.

— Я не ме прави на луда? — възкликна Мила. — Разбира се, че знаеш.

— Караш ме да съжалявам, че изобщо те познавам — заяви Мейбелин.

— Какво ще рече това?

— Брат ми няма нужда да се напруга за когото и да било, особено пък за теб.

— Ти май не схващаш положението — рече Мила. — Аз бях причината брат ти да проникне в къщата на Прайс Уошингтън.

— Ако чуя това още веднъж — каза Мейбелин, — ще се разкрещя. Довечера ще свести маслото на Лени Голдън, тъй че млъквай, по дяволите.

— Всичко това е чудесно — замърмори Мила, — но ми трябва и пистолетът. А ако той не убие Лени Голдън тази вечер и аз не получа шибания си пистолет, ще ида при властите.

Мейбелин се вгледа в нея.

— Ясно ли ти е с кого се ебаваш? — попита тя. — Ясно ли ти е?

Мила ѝ обърна гръб и отиде до ъгъла на килията. Беше ѝ писнало от тази нещастница с бебешко лице. Писна ѝ от нея и от глупавия ѝ брат. Ако до утре не станеше нищо, тя щеше да разкаже на адвокатата си за обира.

Майната им! Не знаеха с кого си имат работа. Тя щеше да ги оправи и двамата.

ГЛАВА 88

Според разчетите на Карло, Бриджит трябваше да е преодоляла най-лошото. Остави я сама, защото това наистина си беше неин проблем и той не искаше да се вдигне скандал около жена му. По този начин нямаше свидетели, никакви лекари или сестри, които да ѝ казват какъв негодник е, задето поначало я е зарибил. Кой знае какво щеше да им каже?

Сега, след като Бриджит не взимаше наркотици, той все още упражняваше контрол над нея. Тя бе негова жена, при това бременна.

Той знаеше как да влезе под кожата на Бриджит и от какво има нужда. Тя беше бедното малко богато момиче, отраснало без майчина ласка, с баща, когото почти не познаваше, и с отчаяна нужда да бъде обичана.

Истината бе, че той, граф Карло Виторио Вити, бе нейният спасител. Той бе единственият мъж, който можеше да ѝ даде това, от което се нуждаеше тя, а именно дисциплина.

Тя сигурно щеше да му е ужасно ядосана, когато се върне в ловната хижа, но какво от това? Нищо не можеше да му направи.

Сега, след като си бе върнал Изабела, той бе друг човек. Имаше цел, към която се стремеше. Не само да вземе парите на Бриджит, но да вземе достатъчно, за да могат двамата с Изабела да са заедно, понеже тя бе единствената жена за него.

Често си мислеше за първата им среща. Тя имаше възрастен съпруг, а той бе с една от най-желаните жени в Рим. Случи се на един прием. Правиха секс в банята. Див, анонимен секс. Тя се бе засмяла, а после се върна при съпруга си и го целуна по устата, като намигна на Карло зад гърба му. Именно тогава той разбра, че са си лика-прилика. Така че, когато Изабела го помоли, той ѝ помогна да се отърват от нещастния дъртак. И докъде го доведе това? До под кривата круша. Два дни след погребението тя избяга с дебелия оперен певец.

— Направих го само за да отклоня подозренията от нас — обясни тя. — Понеже, ако хората ни видеха заедно, със сигурност щяха

да разберат, че ти уби мъжа ми.

— Аз не го убих — уточни той. — Само ти помогнах.

Изабела се бе изсмяла.

— Както и да е.

Тя имаше най-изкусителния смях на света.

Веднага щом пристигнаха в Рим, той се качи на колата си и потегли, за да върне Бриджит вкъщи.

Сега имаше нов план, а този план бе да иде с нея до Ню Йорк и да я накара да прехвърли десет милиона долара в една швейцарска банкова сметка на негово име.

А ако му откажеше... наистина щеше да съжалява.

Бриджит не можеше да стигне доникъде бързо. Изтощена и слаба, тя следваше поредица от черни пътища, които не водеха доникъде, освен в гъсти гори. Дъждът се бе превърнал от ръмене в тежък порой и тя бе мокра до кости и замръзваше от студ. Започна да се отчайва, че никога повече няма да успее да се върне в ловната вила.

Сети се, че скоро ще се стъмни, а после какво.

Започна да се паникьосва, като въртеше педалите, накъдето ѝ видят очите. Докато внезапно се блъсна в един дънер и изхвърча от колелото, като удари главата си в земята.

Тя лежеше отстрани на калния път в безсъзнание.

А дъждът продължаваше да се лее.

ГЛАВА 89

Клаудия тичаше из къщата като развълнувано дете, което открива Дисниленд за първи път.

— Прекрасно е, Лени — ахна тя. — Прекалено грандиозно за нас двамата с Леонардо. Не можем да живеем тук.

— Можете — рече той, доволен, че тя е толкова развълнувана. — Наех го за една година. Дотогава спокойно можеш да решиш какво искаш да правиш.

— Но, Лени, къщата е ужасно голяма.

— Знам — рече той. — Мислех си... говореше за някакви роднини в Сицилия. Може би някой ще ти дойде на гости, сестра ти или някой друг.

— Никой в семейството ми не ми говори — рече тя тъжно. — Когато родих детето, аз бях черната овца... така ли казвате в Америка?

— Аха — кимна той. — Но ако се обадиш на майка си или на някой друг, сега обстоятелствата са различни. Ти си в Америка. Сигурно ще поискат да дойдат.

— Не знам, Лени. Искан ми се и ти да живееш тук с нас.

— Казах ти, Клаудия — отвърна той сериозно. — Невъзможно е. Имам жена си и собствените си деца.

— Но Леонардо също е твой син, Лени. Заченат е от любов. Когато ти и аз бяхме заедно, беше толкова... специално.

— Клаудия — рече той, като се опита внимателно да я вразуми. — Аз съм обвързан. Вече съм намерил жената за мен.

— Разбирам, Лени. Но понякога си мечтая...

— Ще срещнеш някой друг — каза той, като заряза опасната тема. — Ти си красавица. Има страшно много мъже, които ще дадат мило и драго да са с жена като теб.

— Мислиш ли, че съм красива, Лени? — попита тя.

Той погледна грейналото ѝ лице.

— Хайде, Клаудия, знаеш, че си.

— Благодаря.

Тя сложи ръце около него и леко го прегърна.

Той внимателно я избута и погледна часовника си. Лъки скоро щеше да дойде. Нямаше да ѝ хареса да види как Клаудия го прегръща.

Леонардо веднага бе излязъл край басейна и седеше на ръба, загледан във водата.

— Надявам се, че може да плува — рече Лени.

Клаудия енергично поклати глава.

— Не може. Ще го научиш ли?

— Разбира се — веднага се съгласи той. — Всички ще сме приятели. Като опознаеш Лъки, ще я харесаш, а и тя теб. За децата пък изобщо нямай грижа. Джино и Мария ще научат Леонардо да плува за нула време. Той трябва да прекарва повече време с връстниците си.

— Той не може да общува с други деца, Лени. Като не ги чува, те му се подиграват, обиждат го.

— Говорих с лекаря. Той смята, че може да се направи нещо за слуха му.

Тя стисна ръце.

— О, Лени, това ще е толкова прекрасно!

— Нали? — рече той, като се надяваше, че всичко ще се нареди както трябва.

Дюк бе паркирал колата си на улицата до къщата. Не беше негова, а пак крадена. Този път си бе взел мерцедес, като се опитваше да си изгради по-стилен образ.

Той бе последвал Лени и жената с детето от хотела, като се чудеше къде ли отиват. А като пристигнаха и паркираха пред една видимо празна къща, пред която стоеше надпис: „Дава се под наем“, той не можеше да бъде по-щастлив.

Това означаваше, че може да постигне и двете си цели. Да очисти Лени Голдън и да чука жената.

Естествено, ако тя го видеше да убива Лени, щеше да се отърве и от нея, окей, какъв е проблемът? Нищо не го свързваше с който и да е от тях. Никога нямаше да го хванат.

Изчака пет минути, преди да остави мерцедеса, заключи го грижливо, после се насочи към къщата.

Входната врата бе леко откряната. Какво им ставаше на тия хора? Никой ли не се сещаше, че на тоя свят бродят разни съмнителни елементи, които искат да им сторят нещо лошо?

Още навремето беше научил Мейбелин постоянно да е нащрек. Тя винаги носеше в себе си смъртоносен ловджийски нож и паралитичен спрей. Дори я бе научил на малко карате.

Дюк отвори вратата и се озова в просторно фойе, водещо към огромен хол. От прозорците му се откриваше гледка към лазурен басейн.

Момчето седеше навън до басейна. Дюк бе забравил за него. Загледа се в момчето за момент, като се зачуди какво ще прави с него. После реши, че ще се справи с проблема, като му дойде до главата.

Чуваше гласове от задната част на къщата.

Извади пистолета си.

Първо щеше да изнасили момичето.

После да убие Лени Голдън.

Публиката само щеше да увеличи удоволствието.

ГЛАВА 90

— Мога да остана само минутка — рече Лъки, като влезе в офиса.

— Защо? — попита Алекс. — Закъде си се разбързала?

— Казах ти, ще се виждам с Лени.

Той кимна.

— Добре, това е хубаво, предполагам. Ще ми звънеш ли по-късно?

— Да ти звънна по-късно ли? — рече тя иронично. — Казах ти, ще се виждам с Лени. Надявам се да не се обаждам на никого след това. Къде е Винъс?

— Прибра се. Купър нещо е изнервен напоследък, прекарвала тук твърде много време.

— А... тя иска Купър да види какво е. Той беше най-големият плейбой на всички времена.

— В това няма нищо лошо — рече Алекс.

— Както и да е, исках просто да намина и да обсъдя някои неща с теб — рече Лъки. — И да ти кажа, че определено одобрявам Били Мелина. Прав си. Направо е фантастичен.

— Да, у Били има нещо — рече Алекс. — И това е само началото. Падне ли ми в ръцете...

— О, чувала съм какво става, когато някой актьор ти падне в ръцете. Превръщал се в развалина и накрая опирал до психиатричното отделение.

— Да, но успявам да ги накарам да играят!

— Определено.

— Слушай сега — рече той. — Какво ще кажеш за едно питие, преди да тръгнеш?

— Мислиш ли, че имам нужда? — попита тя развеселена.

— Няма да ти навреди. Хайде, прекарай няколко минути с мен.

— Не искам да закъснявам. Лени ще ми показва къщата, която ще наема за сицилианката и детето.

— Ей това се казва заглавие на филм: „Сицилианката и детето“.

— Не ми се подигравай, Алекс. Точно сега съм много уязвима. Не съм свикнала да се чувствам по този начин.

— Не, не си. Лъки Сантанджело, дъщерята на гангстер, не се бои от нищо.

— Няма ли да престанеш? Обмислям дали да не ги съдя.

— Нима?

— Защо трябва да им се позволява да разправят каквото си искат за хората?

— Защото знаят как да минат между капките. Ще ти струва адски много пари и време да ги осъдиш, така че забрави, това е вчерашен вестник. Хората го използват, за да чистят изсраното от плъховете.

— Прав си.

— Какво мисли Джино по въпроса?

— О, нали го знаеш Джино. Това само го е издигнало в очите на познатите му в Палм Спрингс.

И двамата се засмяха.

— Ела в офиса ми — рече Алекс. — Ще ти наля едно уиски с лед, за да те подготвя за нощта.

— Май няма да ми е излишно едно питие.

— Как мина днешният следобед?

— Нещата се придвижват бавно и мъчително напред. Медиите са там под пълна пара. А ония две деца си седят като някакви суперзвезди, обградени от адвокатите си. А Стивън, о, господи, забравих да му се обадя. Искаше да говори с мен за нещо, а не успяхме в съда. Мога ли да ползвам телефона ти? — попита тя, като го последва в офиса му.

Алекс не бе най-подреденият човек на света. Навсякъде бяха натрупани сценарии, компактдискове, касети и книги. По средата стоеше работната му маса, също отрупана със сценарии.

Той ѝ подаде телефона и отвори едно чекмедже на бюрото.

— Тук някъде имам бутилка шотландско — промърмори той. — Не го оставям отвън, защото всички пият от него.

— Да не си почнал да се скръндзиш? — рече тя през смях.

— Не, просто не обичам да изкушавам хората.

Тя бързо набра номера на Стивън. Вдигна някаква жена.

— Джен? — попита тя.

— Не, кой се обажда?

— Лина? — попита тя. Плътният кокни акцент на Лина не можеше да се сбърка.

— Лъки, ти ли си?

— Лина. Какво правиш в къщата на Стивън?

— О, мисля, че би трябвало да е тайна.

— Кое трябва да е тайна?

— За мен и Стивън.

— Нещо не мога да схвана. Да не би да ми казваш, че вие със Стивън сте заедно?

— Май да — отвърна Лина, като се изкикоти от неудобство. — Никога не съм си мислела, че ще стана домашарка, но ето ме тук, подкрепям го през всички тези неприятни моменти. Правя му бъркани яйца, масажирам му краката и му давам всичко, от което се нуждае.

— Кой би повярвал! — възкликна Лъки. — Ти и Стивън.

— Какво толкова невероятно има?

— Ами... не мислех, че Стивън смята да започва връзка с някого.

— Аз не съм просто някого, нали? — рече наперено Лина.

— Така е — отвърна Лъки. — Май точно това щеше да ми казва. Днес в съда ми съобщи, че иска да говори с мен за нещо.

— Вероятно за мен — каза Лина. — Аз съм добра тема за разговор, нали?

— Определено. Гледай ти! Наистина си е шок. Но много се радвам за вас двамата. Всъщност това е страхотно. Сериозно ли е?

— Нанесох се при него — заяви Лина. — Отказах се за малко от манекенството.

— Хайде да идем на вечеря, за да отпразнуваме. Ще кажеш ли на Стивън, че съм се обаждала?

— Най-добре не. Сигурна съм, че иска сам да ти го съобщи. Трябва да се прибере скоро, звънни по-късно.

— Добре — отвърна тя и затвори телефона, още неизлязла от шока. — Познай! — обърна се тя към Алекс, който ѝ наливаше голяма чаша уиски.

— Какво? — попита той.

— Брат ми си има гадже.

— Брат ти Стивън ли?

— Имам само един брат, Алекс, и не прекалявай с уискито. Не бих искала да залитам, като ида да видя Лени.

— Радвам се за Стивън — изкоментира Алекс.

— Не очаквах да стане толкова скоро — рече Лъки.

— Не е толкова скоро. Мъжът има нужда от топло тяло до себе си в леглото. Особено когато вече не е толкова млад и навит.

— Затова ли мислиш да се жениш за Пиа? Между другото, мислех да те питам, спомена ли ѝ за този брак?

— Ще ѝ кажа, когато съм сигурен, че ти няма да се върнеш.

— Много романтично.

— Кое е новото гадже на Стивън?

— Още по-невероятно. Лина. Нали се сещаш, топмоделът.

— Ега ти! — възкликна Алекс. — Стивън и топмоделът. Той изглежда толкова... улегнал и тих.

— Преди да се ожени, Стивън бе голям играч. Укроти се, когато срещна Мери Лу. Действително са странна двойка, но Лина наистина е готина и много забавна.

— Може би в този момент той има нужда точно от това — рече Алекс, като ѝ подаде питието.

Тя отпи няколко глътки и се задави.

— Уф! Бая силничко е — рече тя. — Да ти се намира сода или лед?

— Това да не ти е бар?

Тя се засмя.

— Харесва ми питието, Алекс, но трябва да вървя. Кажи ми какво става между теб и Пиа.

— Не, Лъки — рече той. — Ти ми кажи какво става между теб и Лени.

— Ще говорим утре — отвърна тя. — Какво ще правиш тази вечер?

— Пиа ще ми готви.

— Ето, виждаш ли — тя наистина е момичето за теб. Не само топло тяло, но и готви.

— Ще се видим утре сутринта.

— Нямах проблеми, Алекс.

ГЛАВА 91

Беше почти тъмно и дъждът се лееше като из ведро. Буги слушаше радио, а говорителят прогнозираше силна буря. През последния час напразно се беше лутал по безкрайната плетеница от черни пътища. След малко той забеляза фаровете на кола. Приличаше на мазерати с един шофьор вътре. Той се зачуди дали да не спре колата, за да попита за пътя. Шофьорът сигурно се бе насочил нанякъде в тази пустош.

Хрумна му, че може просто да изчака, като кара след нея. Това му се стори най-добрата идея, понеже, ако присветнеше с фарове на шофьора, имаше много малка вероятност той да спре в това време.

Буги се ядосваше на себе си. Трябваше да плати на Лоренцо да дойде с него, да го насочи, но за бога, кой би си помислил, че ще е толкова трудно да се намери това място? Макар че Лоренцо наистина го предупреди.

Той имаше чувството, че приближава.

Мазератито пред него се движеше прекалено бързо в този порой. Буги лесно успяваше да го следва, ненапразно бе изкарал курса в рискови условия.

Сети се, че шофьорът отпред сигурно е забелязал, че го следват. Но защо тогава не спря да го попита какво иска? Е, все пак се намираха в Италия, онзи сигурно си е помислил, че в колата зад него може да има похитител, който е решил да го отвлече срещу откуп.

Буги изостана, като остави мазератито да избърза напред. Не искаше човекът да му излезе с някой пистолет. Внезапно мазератито се удари в нещо, за броени мигове мощната кола занесе встрани и стана неуправляема. Шофьорът не спря.

Буги намали скоростта, за да види какво е ударил. Като се вгледа, той забеляза старо колело на сред черния път.

Нещо му подсказа да спре. С Лъки си приличаха по това, че винаги следваха предчувствията си, вероятно затова се разбираха толкова добре.

Знаеше, че ако спре, вероятно ще изгуби шофьора пред себе си, но някак усещаше, че трябва да удари спирачки.

Отби от пътя, угаси мотора, взе едно фенерче и излезе от колата.

Колелото бе разнебитено и ръждясало, може би бе лежало там с месеци. А може би не.

Буги го ритна настрани, за да не се налага да минава върху него. Той се изненада, че не бе спукало гумите на мазератито.

Докато местеше колелото, забеляза кичур златиста коса и...

Господи! На земята имаше някой.

Той се затича. Някаква жена лежеше в полусъзнание. Той веднага напипа пулса ѝ. Слава богу, беше още жива.

Освети лицето ѝ с фенерчето и с ужас откри, че това е почти неузнаваемата Бриджит. Тя трепереше и се тресеше, дрехите ѝ бяха кални и прогизнали от дъжда.

Вдигна я на ръце и я занесе до колата си.

Клепачите ѝ се отвориха за миг. Тя блънуваше.

— Къде... съм? Къде е бебето ми? Ще се изкаля... ще се изкаля и гробът ще отплува.

Положи я на задната седалка на колата, свали мокрите ѝ дрехи и я уви в ризата и якето си.

Тя трепереше неудържимо, зъбите ѝ тракаха, а устните и клепачите ѝ бяха посинели от студ.

— Не се тревожи, Бриг, всичко ще се оправи — рече той, като си я спомни като дете. — Дръж се, отиваме да потърсим помощ.

— Изгубих бебето — изхлипа тя истерично. — Изгубих бебето си.

— Всичко е наред — рече той, като бързо заобиколи колата и скочи на шофьорското място гол до кръста. — Сега ще те откараме в болницата, миличка. Дръж се, няма да се бавим.

Карло бе забелязал колата зад него и тя го притесни. Какво ли правеше тук по това време в такъв пороен дъжд?

Той нямаше намерение да спира, за да разбере. Имаше някакво неспокойно чувство, че Бриджит по някакъв начин бе успяла да повика помощ и някой идваше да я вземе.

Ако това станеше...

Не бе много далеч от къщата, когато мазератито му удари нещо по средата на пътя и занесе в другия край. За щастие това принуди колата зад него да спре и като хвърли поглед в огледалото си за обратно виждане, Карло продължи напред с пълна скорост. Никога нямаше да открият ловната вила, освен ако не знаеха точно къде отиват.

Няколко мили по-напред той направи рязък завой наляво, после още два надясно и накрая пристигна.

Къщата бе потънала в тъмнина, понеже нямаше електричество. Той бе оставил на Бриджит няколко свещи и кибрит, но тя явно не ги използваше. Той взе едно фенерче от жабката и изскочи от колата, после отвори рязко входната врата и влезе в къщата.

— Бриджит! Бриджит, къде си?

Никакъв отговор. Той влезе бързо в хола, шарейки с фенерчето по стените. После видя засъхналата кръв по целия под. О, боже! Какво е ставало тук? Да не се е самоубила? Нима щеше да намери мъртвото ѝ тяло някъде тук?

Надяваше се да не е така, понеже и бездруго върху него имаше достатъчно подозрения заради смъртта на съпруга на Изабела. Ако откриеха тялото на Бриджит в ловната вила, той щеше да бъде първият човек, когото да заподозрат.

Трескаво започна да претърсва къщата. Горے. Долу. Навсякъде. Нямаше я.

Той отново я затърси, като викаше името ѝ. Нямаше и следа от Бриджит.

Как можеше да избяга от това място? Тя нямаше телефон, нямаше кола, нямаше никакво средство за комуникация. Бе невъзможно да се измъкне.

И все пак... я нямаше.

Претърси още веднъж, а после се втурна към колата. Щеше да открие жена си. Тогава тя наистина щеше да съжалява.

ГЛАВА 92

Лъки спря на един светофар. Отиваше да види Лени и това я караше да се чувства добре. Срещата с Алекс я бе окуражила, той си оставаше най-добрият ѝ приятел. От друга страна, тя не можеше да повярва на думите му, че ако се върнела при Лени, той щял да се ожени за Пиа. Защо ѝ го каза? Да не би да се опитваше да я ядоса?

„Твърде жалко, Алекс. Това изобщо не ме ядосва. Просто се притеснявам, че се примиряваш с нещо по-малко от това, което заслужаваш.“

Макар че коя бе тя, за да се намесва? Може би Пиа бе подходящият човек. Беше издържала с него повече от всички останали, така че очевидно го правеше щастлив.

Ей, това не беше неин проблем. Точно сега в ума ѝ бе предстоящата среща с Лени и това, че трябваше да се одобрят. Тя се обади на Винъс по клетъчния си телефон.

— Не бях ли права? — изчурулика Винъс, като вдигна от личната си телефонна линия.

— Беше абсолютно права — съгласи се Лъки. — Били е страхотен. Ти и Алекс ще го накарате да направи всичко, което искате от него.

— Да не забравяме за теб — прибави Винъс. — Интересно ми е как ще го накараш да си свали панталоните и да си покаже голия задник. Всички знаем колко обичаш равностойна голота на екрана.

— Напълно справедливо — отвърна кратко Лъки, като си спомни, че това бе едно от изискванията ѝ, когато пое ръководството на „Пантър“: щом актрисата сваля дрехите си, мъжът също трябва да го стори. Божичко, каква врява се вдигна заради това.

— Почакай Купър да го види — рече Винъс. — Ще припадне от ревност!

— Защо винаги се опитваш да скършиш хатъра на Купър?

— Защото това ни възбужда — обясни Винъс през смях. — Забавляваме се да го правим.

— Искаш ли да чуеш последната клюка — рече Лъки, като потегли от светофара, който вече светеше зелено. — Бива си я.

— Какво? — полюбопитства Винъс. — Веднага ми кажи.

— Добре, добре — пауза. — Стивън си е намерил ново гадже.

— Мисля, че е страхотно! — възкликна Винъс. — Свястна ли е?

— Е, мисля, че свястна не е точно думата, която бих използвала, за да я опиша.

— Симпатична ли е?

— Зашеметяващо красива.

— Зашеметяващо красива? — повтори Винъс. — Хмм... коя е?

— Лина.

— Лина? Имаш предвид Лина от модните списания, ревютата и всяка клюкарска рубрика в света? Тя не спи ли с Чарли Долар?

— Абсолютно сигурно е, че в момента не го прави — отвърна Лъки. — Живее под един покрив със Стивън и от думите ѝ заключих, че са си устроили нещо като домашарско блаженство.

— Стига бе! Да не ме поднасяш? — недоверчиво попита Винъс.

— Мисля, че е страхотно — каза Лъки. — Помисли си само: Лина има всички необходими качества, тя е силна и самостоятелна. Кой друг може да си намери той? Някоя малка безлична сладурана, която цял живот ще стои в сянката на Мери Лу?

— Това е добре за него — рече запалено Винъс. — Чарли знае ли?

— Да не мислиш, че му пука? Той е сгоден.

— Да, вече седма година!

— Както и да е, трябва да свършвам — рече Лъки, като спря на още един червен светофар. — Ще те държа в течение и ще се видим утре по обед.

Тя усети, че мъжът в колата до нея я е зяпнал. О, боже, надяваше се да не е журналист. Напоследък непрекъснато я преследваха.

Веднага щом светофарът се смени, тя направи няколко остри завоя с висока скорост и скоро го изгуби.

После се насочи нагоре по „Лома Виста“ към адреса, който Лени ѝ бе дал.

— Добър вечер — каза любезно Дюк.

Свечеряваше се, слънцето тъкмо бе започнало да залязва и Дюк реши, че този поздрав е съвсем на място.

Клаудия разглеждаше спалнята, когато Лени го видя. Среден на ръст, бял, с бебешко лице. Но най-напред Лени забеляза не лицето, а пистолета.

— Трябва да се научиш да заключваш вратата след себе си — рече спокойно Дюк, застанал на прага. — Това все пак е Лос Анжелис. Всичко става.

Лени се вгледа в пистолета и момчето с бебешкото лице и всички лоши спомени от нощта с Мери Лу се върнаха.

— Недей да нараняваш никого — каза той много бавно. — Ще направим каквото искаш, само недей да нараняваш никого. Имам часовник, неколкостотин долара, кредитни карти, а можеш да вземеш и колата ми. Паркирана е отвън.

— Ей такива хора обичам — рече радостно Дюк. — Разбрани. А сега и двамата продължавайте да се държите разбрано и се съблечете.

— Какво? — попита Лени.

— Най-напред хвърли парите и часовника си насам и после се съблечете — инструктира го Дюк, като се наслаждаваше на всеки миг.

Клаудия бе ужасена. Тя погледна към Лени, като търсеше закрила.

Боже господи! Какво трябваше да направи? Това бе кошмар. За втори път от няколко месеца някой държеше пистолет, насочен в лицето му. По дяволите! Вече нямаше да е господин Либерал. Отсега нататък щеше да носи пистолет по всяко време и да стреля в отговор, точно както правеше Лъки.

О боже, Лъки! Тя щеше да дойде всеки момент. Ако видеше това... той не смееше да си го помисли.

— Слушай, човече — рече настоятелно Лени, като му хвърли парите, кредитните си карти и часовника. — Взимай тези неща и си върви. Очакваме и други хора.

— Нима? — рече Дюк, сякаш изобщо не му пукаше. — Ще направиш ли това, което ти казвам? — добави той, като размаха пистолета към Клаудия. — Или може би трябва да те застрелям? Какво мислиш, мистър Голдън?

— Свали си роклята, Клаудия — нареди й Лени с напрегнат глас, като се опитваше да се сети откъде момчето можеше да знае името му.

Тя го погледна въпросително.

— Какво?

— Съблечи я — повтори той.

— Добре — рече доволно Дюк, когато Лени започна да сваля ризата си. — Ти ме разбираш. Повечето хора са много невъзприемчиви. И това им докарва куп бели.

Клаудия колебливо започна да разкопчава роклята си.

— Махни я, точно така — рече насърчаващо Дюк.

Тя отново погледна към Лени. Той кимна. Тя свали роклята си.

— И панталоните — обърна се Дюк към Лени.

— Получи това, за което дойде — рече Лени, като му се искаше да го убие. — Няма нужда да ни унижаваш по този начин.

— Смел човек без оръжие — рече Дюк. — Трябва да се възхитя на това, но най-добре внимавай как ми говориш, защото аз командвам тук. А сега сваляй панталоните и й кажи да си махне бельото.

— Направи каквото ти казва, Клаудия — рече Лени с нервен глас.

— Но, Лени... — започна тя.

— Направи го! — повтори той, като си спомни, че каза същите думи на Мери Лу, която не му обърна внимание и виж докъде я доведе това. — Бързо, Клаудия.

Тя разкопча сутиена си и гърдите ѝ се показаха. Дюк ги изгледа и облиза устни.

— Хубави — рече той. — Много хубави. И са съвсем истински, а? Не си от онези силиконови курви — тя вдигна ръце, за да се прикрие. — А сега гащите — рече Дюк.

— Лени... аз... не разбирам... — проплака тя. — Защо ни причинява това?

— Понеже мога — отвърна Дюк. — А сега побързай!

Тя свали бикините си, уязвима и изложена на показ.

— Виждаш ли онова легло ей там? — попита той. — Искам да свалиш чаршафите и да ги нарежеш на ивици, а после искам да завържеш приятеля си. Разбра ли?

— Защо просто не вземеш проклетите пари и не си вървиш? — попита Лени. — Ще те хванат, ако останеш. Хората ще пристигнат всеки момент.

— Наистина ме уплаши — подразни го Дюк.

Клаудия накъса чаршафите и Дюк я инструктира как да завърже Лени. Когато тя изпълни задачата си и Лени не можеше да мърда, Дюк накъса остатъците от чаршафа и завърза Лени с вдигнати ръце за една ниска таванска греда, така че той на практика висеше, макар че краката му почти се докосваха до пода.

Докато правеше това, Клаудия направи слаб опит да го нападне. Тоя я повали на земята с един удар. Каза ѝ да седне и да мълчи, иначе ще убие приятеля ѝ.

Тя направи, каквото ѝ каза, а по лицето ѝ бе изписан страх.

Когато той се увери, че Лени е здраво завързан и не може да мръдне, отново насочи вниманието си към Клаудия. Тя определено бе красавица и той смяташе да не бърза с нея.

Огледа се и забеляза една уредба, вградена в стената. Намери класическа музика по радиото и я пусна високо. После седна на един стол и каза на Клаудия да му танцува.

Тя бе ужасена. Дюк виждаше страха, изписан на лицето ѝ, и това го опияняваше. Клаудия неохотно затанцува.

Дюк я гледаше и скоро се възбуди. Тя не беше кльощава, а заоблена и женствена, с големи гърди и дълги крака. Той предвкушаваше какво ще ѝ направи и се усмихна.

Лени също я гледаше. Нямахте избор.

— Мислех, че си женен човек — рече Дюк. — Това да не би да ти е нещо допълнително? Тя добра ли е в леглото? Лесно ли свършва? Разкажи ми за нея, понеже смятам да я чукам по-късно. А ти ще гледаш.

— Извратен копелдак — промърмори Лени. — Мръсен извратен копелдак.

— Благодаря — рече Дюк. — Ще приема това като комплимент.

ГЛАВА 93

Лъки пристигна в Лома Виста, спря и паркира зад колата на Лени. Зарадва се, че той е дошъл първи. Щяха да се разходят набързо из къщата, тя да я одобри, а после двамата щяха да идат някъде да поговорят. Наистина имаше нужда да е с него, безсмислено бе да живеят разделени. Вече знаеше, че могат да се справят с това.

Излезе от колата и отиде до входната врата. Беше заключена. Опита се да позвъни, но изглежда звънецът не работеше, така че след няколко минути заобиколи отзад.

Беше почти тъмно и тя с изненада откри момченцето самичко отвън. Защо Леонардо беше тук? Тя не се зарадва.

Веднага щом я видя, той се втурна към нея, опитвайки се да каже нещо.

— Здравсти — рече тя хладно. — Майка ти тук ли е?

Момчето поклати глава лудешки, като я задърпа за сакото.

— Какво има? — попита тя подразнена.

Той започна да я дърпа покрай басейна към задния край на къщата, където в спалнята светеше и се чуваше силна класическа музика. Когато се приближиха, тя видя всичко през големите стъклени прозорци.

Видя Клаудия да танцува гола.

— О, боже мой! — възкликна тя. — Копеле такова! Лени Голдън. Дотук беше. Писна ми от теб.

Без да се замисли, тя бързо се обърна, за да си тръгне.

Момчето продължаваше да я дърпа за сакото, като се опитваше да я върне обратно, издаваше гърлени звуци, сочеше и отчаяно се опитваше да ѝ обясни нещо.

Тя се извърна, като се канеше да каже на глупавото момче да я остави, когато видя Лени почти висящ на една греда, с овързани ръце и крака.

И после видя мъжа, който седеше на стола с пистолет в скута си.

И тогава разбра.

И се уплаши.

И усети какво трябва да направи.

Хвана момчето, направи му знак да мълчи и го дръпна със себе си, докато се запромъкваша обратно в посоката, откъдето дойдоха. В другия край на басейна тя го бутна в храстите.

— Скрый се! — прошепна тя яростно. — Мълчи. Muto! Muto!

Момчето клекна, като разбра какво му казва тя.

Усети как адреналинът ѝ се покачва. Стигна до входа на къщата и отиде до колата си. Като стигна до клетъчния си телефон, бързо се обади на полицията, за да повика помощ, а после се протегна към жабката си и взе пистолета си.

През главата ѝ препускаха милиони мисли. Трябваше ли да чака ченгетата?

Не. Ами ако докато чакаше, нещо се случеше с Лени? Трябваше да действа сега.

Като порови в чантата си, откри една кредитна карта и се приближи до входната врата. Преди години Буги я бе научил как да влиза навсякъде. За секунди се справи с ключалката и влезе в къщата крадешком, макар че никой не можеше да я чуе от гърмящата музика.

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Това не бе от нещата, в които искаше да се забърква — не и когато имаше три деца и отговорности. Но Лени бе в беда, по дяволите, нуждаеше се от нея. И тя щеше да му помогне.

Дюк почваше да се отегчава от танците на момичето. Тя бе тромава, а не грациозна, както се бе надявал. Сестра му бе грациозна. Пъргава в краката и лека като перце. Той усети жал към Мейбелин, затворена в килия с момичето с остро лице и подло изражение. Нямаше търпение тя да излезе, за да могат да вършат разни неща заедно. И след като се погрижеше за доведената им баба, можеха да се върнат в къщата си и отново да бъдат истинско семейство.

— Спри да танцуваш — рече той на момичето. Тя спря, замръзнала от страх. — Иди се наведи над оная табуретка — рече той, като посочи един стол без облегалка.

Това бе най-хубавата част, да ги кара да правят каквото поиска. А днес бе още по-хубаво, защото си имаше и неохотен воайор, овързан

като коледна пуйка, принуден да наблюдава това, което не искаше да вижда.

— За бога — извика Лени. — Остави я на мира.

— Защо? — попита Дюк, доволен от факта, че Лени Голдън не се страхува да говори. — Да не си я пазиш само за себе си?

— Кучи син, гадно страхливо копеле — извика Лени.

— Не слушай приятеля си, скъпа — рече Дюк, без да мигне. — Наведи се над оня стол. И ТО ВЕДНАГА!

Клаудия скочи да му се подчини.

— Исусе! — простена Лени, като предчувстваше какво ще последва. — Не прави това.

Дюк се изправи, свали ципа на панталоните си и извади възбудения си пенис. Беше малък, но можеше да върши това, за което му трябваше.

Той бавно се приближи към стола и пасивната Клаудия.

Лъки се движеше като котка по коридора, който водеше към спалнята, хванала пистолета пред себе си. Музиката продължаваше да гърми и да пречи на концентрацията ѝ. По дяволите. Тя щеше да сгащи това перверзно копеле, който и да е той.

Стигна до леко открехната врата на спалнята и я отвори с ритник.

Най-напред видя Клаудия. Гола, наведена над една табуретка, с лице към вратата. Дюк стоеше зад нея и се канеше да я обладае. Лени висеше безпомощно на китките си.

Като в забавен кадър Дюк скочи от Клаудия и грабна пистолета си, който лежеше до него на пода.

— Пусни го! — заповяда Лъки.

— Кой, аз ли? — рече Дюк, готов за предизвикателството.

— Да, ти.

— Съжалявам, не мога да го направя.

Тя си пое дълбоко дъх. Да се разправя с маниакални убийци никога не е било любимото ѝ занимание.

— Направи го! — рече тя. — Или ще пръсна тъпия ти мозък по цялата шибана стая.

Той обърна пистолета си към Лени.

— Ако си достатъчно бърза — рече той, а пръстът му се стегна около спусъка.

И тя знаеше, че трябва да стреля, понеже, ако се забавеше, всичко щеше да е изгубено. Тя стреля, както и той.

Куршумът му, предназначен за Лени, се спря в Клаудия, която се хвърли пред Лени точно когато Дюк стреля. Куршумът на Лъки прониза сърцето на Дюк.

Той се свлече на земята с изкривена усмивка на бебешкото си лице. Всичко свърши.

ГЛАВА 94

Минаваше десет, когато извикаха Мейбелин от килията ѝ, за да види надзирателя.

— Какво има? — попита Мила, като се събуди.

— Нямам представа — отвърна Мейбелин. Тя мразеше съкилийничката си, бяха се карали цяла вечер.

— По дяволите! — промърмори Мила. — Надявам се да не е заради мен. Най-добре внимавай какво ще им кажеш.

Мейбелин се изниза, без да пророни дума. Върна се двадесет минути по-късно.

Мила веднага забеляза, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита тя. — За мен ли беше? Не си издала нищо, нали? Защото, ако е така, кълна се, че ще те убия!

— Не — отвърна равно Мейбелин. — Не беше за теб.

— За какво тогава? — попита Мила. — Не измъкват никого от килията посред нощ току-така.

— Става въпрос за брат ми — рече Мейбелин спокойно. — За Дюк.

— Какво за него? Убил ли е Лени Голдън? Това ли е станало? Да не би да го е пречукал и да са го заловили?

Мейбелин я погледна с мъртви очи.

— Убили са го, ето какво е станало.

— Убили ли? — рече безизразно Мила. — Как така са го убили?

— Бил е в някаква къща. Лени Голдън е бил там. И някой е застрелял Дюк.

— Ченгетата ли?

— Имам чувството, че някой е изтръгнал сърцето от гърдите ми — рече Мейбелин, сякаш говореше на себе си. — Дюк бе всичко хубаво на този свят — тя се обърна към Мила с яростно изражение. — Ако не беше ти, той никога нямаше да се озове там.

— Не обвинявай мен — рече Мила.

— Откакто дойде в тая килия, ти ми донесе само проблеми — каза Мейбелин. — А сега отне единствената ми причина, за да живея.

— Какво е направил с пистолета ми?

— С пистолета ти ли? — попита Мейбелин. — Брат ми е мъртъв, а ти ме питаш за пистолета ти?

— Ще си лягам — каза Мила. — Утре сутрин отново трябва да съм в съда. Трябва да седя там, докато тия тъпи адвокати казват: „Ще ви докажем, че Мила Копистани е планирала това престъпление и е тръгнала да убие шибаната Мери Лу Баркли.“

— Ти си най-долната кучка, която познавам — рече Мейбелин. — Ако Дюк бе тук сега, щеше да накара да съжаляваш, че си се родила.

— Съжалявам за брат ти, но в крайна сметка той ме накисна в тия лайна. Сега как ще си получа пистолета?

— Ако Дюк не може да те накаже, тогава Господ със сигурност ще го стори — рече Мейбелин, а гласът ѝ започна да се извисява. — Ти си кучка от ада. Брат ми умря заради теб! — после пхна ръка под леглото и извади единствената си ценна вещ — смъртоносно парче стъкло, замахна и с един удар преряза гърлото на Мила.

Мила дори не усети какво става, строполи се на пода с ужасяващ клокочещ звук.

— Как ти се харесва? — процеди Мейбелин през стиснатите си зъби. — Виждаш ли колко съм загрижена за теб?

После легна и се опита да заспи, докато кръвта на Мила се плискаше на талози. Накрая тя издъхна като куче на пода на килията.

Прайс четеше вестник „Ел Ей Таймс“ в хола, когато Айрина влезе и го попита дали може да поговори с него за минутка.

— Трябва ли да е сега? — попита той. — Не съм в най-доброто си настроение.

— Съжалявам — отвърна тя. — Но трябва да ти обясня нещо. Разбираш ли, имам чувството, че за всичко, което се случи през последните няколко месеца, съм виновна аз.

Мили боже! Изобщо не беше в настроение за подобни излияния.

— А?

— Никога не съм се държала с Мила по начина, по който една майка трябва да се държи с дъщеря си — обясни Айрина. — Винаги бях студена с нея.

— За какво говориш? — попита той намръщен.

— Ненавиждах я от момента, в който я родих — продължи Айрина. — Тя... тя промени нещата за мен. Тя застана между нас двамата.

— Застанала е между нас ли? — веждите му се вдигнаха от изненада. — Виж, Айрина, знам, че сме имали някои моменти, но никога не съм те подвеждал, никога не съм ти казвал, че между нас ще се случи нещо.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Сега пък какво? — попита той, загубил търпение. Последното нещо, което му трябваше, бяха искрените признания на Айрина.

— Ами, разбираш ли... случи се така...

И точно в този момент извън телефонът. Облекчен, той го грабна.

— Да? Аха — той остана неподвижен за няколко минути. — По дяволите! Е, какво ще стане? Аз... аз сам ще й кажа. Да, да, ще го направя — той остави слушалката, изправи се и разтвори ръце. — Ела тук — каза той.

Тя се приближи до него.

— Какво?

Той я притисна в плътна прегръдка.

— Имам една доста... шокираща новина.

— Какво има?

— Става дума за Мила. Била е нападната от друга затворничка. Съжалявам, че трябва да ти съобщя това, Айрина, но тя е... мъртва.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно

— Добро утро — рече Лъки, докато Лени заедно с малкия Джино, Мария и Леонардо се качваха по дървените стълби от плажа. Бяха мокри и целите в пясък, а по лицата им бяха цъфнали усмивки.

Тя бе сложила закуска на верандата с изглед към океана. Понички, пресни плодове, кисело мляко, пържени филийки и бекон.

— Кой е гладен?

— Аз, моля! — отвърна Леонардо.

След успешната операция за възстановяване на слуха той се учеше да говори с невероятна скорост, усвоявайки какви ли не изрази от малкия Джино и Мария.

— Сядай тогава на почетното място на масата — рече тя, като го прегърна.

Двамата с Леонардо се бяха сближили. Детето беше абсолютно безутешно след смъртта на майка си. После бавно и полека започна да се съвзема и Лъки бе човекът, към когото се привърза най-много. Тя го обикна като свое дете, което в известен смисъл беше точно така, понеже в жилите му течеше кръвта на Лени, а това бе достатъчно, за да го заобича безусловно.

Бяха устроили специално погребение на Клаудия. Проповедите бяха прочетени и на английски, и на италиански.

След трагедията Лъки очакваше, че Лени ще изпадне в нова криза. Но нещата се развиха другояче. Вместо това той се изправи срещу живота с ново отношение, като си припомни уменията за стрелба и се зае да учи карате.

Тя поощряваше начина, по който се справя с проблема. Действието върна силата му, накара го отново да възвърне вярата в себе си.

— Искам аз да седя на почетното място — рече Мария, като се нацупи.

— Е, няма да стане — отвърна Лъки. — Може би утре, ако си много, много добра.

— Добре, обещавам! — рече Мария с лукава усмивка.

— Ще видим — намигна ѝ Лъки.

Лени се приближи иззад нея, прегърна я топло и я напълни с пясък.

— Как е жена ми днес? — попита той.

— Жена ти е много добре. Как е мъжът ми?

— Още по-добре, откак си пред очите ми — отвърна той, като я целуна по врата.

— Скъпи? — рече тя.

— Какво?

— Трябва да тръгнем днес по обед. Всички да са облечени и готови. Недей да се подвърташ пред компютъра, като кажа, че е време да вървим.

— Дадено, и аз обещавам да съм послушен и добър.

— Така те искам.

Той се засмя и отново я прегърна.

— По обед. Измити и сресани. Няма проблеми.

— Добре. Не всеки ден ходим на сватба.

— Ще я сложиш! — настоя Бриджит.

— Няма! — отвърна Лина.

— Ще я сложиш, ти казвам!

Лина погледна синята дантелена жартиера и я хвърли във въздуха. Тя падна в един съд за изстудяване на шампанско, пълен с лед.

— Уф, съжалявам — рече тя гузно. — Сега вече не мога да я сложа, цялата е мокра.

— Както и ти — рече Бриджит намръщена. — Не си ли чувала, че трябва да имаш по теб нещо на заем и нещо синьо.

— Да, но не и тая грозна финтифлюшка, благодаря ти много.

— Ти си невъзможна!

— И Стивън така казва.

Бяха наели апартамент в хотел „Бел Еър“ и се забавляваха. Предната нощ вилняха из града с Кайра, Сузи и Аник — бъдещите

шаферки на Лина. Имаха двойно празненство — първо, моминското парти на Лина, и второ, тя най-после бе излязла на корицата на „Спортс Уърлд Интернешънъл“. Освен това се радваше да види Бриджит в такава добра форма. Бриджит бе подстригала косата си много къса, бе наддала малко килограми и се бе сдобила със здравословен тен.

Изглеждаше уравновесена и напълно щастлива да не върши нищо за известно време, макар че нюйоркската ѝ агентка я молеше да се върне на работа. Тя бе преживяла ужасно мъчително изпитание и ѝ трябваше известно време, за да го преодолее.

Беше доста страшно. Лежа в една италианска болница с пневмония, преди на Лъки да ѝ позволят да я върне обратно в Америка. Буги бе уредил двадесет и четири часова охрана в болницата, за да се увери, че Карло няма да припари до нея.

Граф Вити вдигаше врява и вилнееше, докато един италиански полицейски служител не го посети в двореца, за да го предупреди да стои настрана.

— Госпожа Сантанджело има влиятелни приятели — бе казал мъжът. — Заради собственото си спокойствие... недейте да тормозите отново американското момиче.

Карло бе обезумял. „Американското момиче“ бе негова съпруга. Щеше да я тормози колкото си иска. Всъщност чрез адвокатите ѝ щеше да я тормози да му даде десет милиона долара. Едва тогава щеше да се махне.

Тая нямаше да я бъде. Лъки Сантанджело долетя, за да се види с него. Срецнаха се в бара на хотел „Екселсиор“. Той си мислеше, че е дошла, за да се пазари. Беше арогантен, готов да си тръгне за не по-малко от десет милиона долара. Все пак Бриджит бе една от най-богатите жени в света.

Лъки пиеше шампанско, ръсеше безобидни приказки и накрая сложи десет новички банкноти от по един долар на масата.

— Пълно заплащане — заяви тя отривисто.

— Какво? — попита той объркан.

— А ако държиш на скъпоценния си италиански задник, никога повече няма да направиш опит да се свържеш с Бриджит. Бракът ще бъде анулиран.

Той се вгледа в опасните ѝ черни очи и разбра, че казва истината.

— Питай, когото искаш, Карло. Никога не отправям празни заплахи.

Той не смееше да се ебава с Лъки Сантанджело.

Избяга в Сардиния, за да бъде утешен от единствената си истинска любов, Изабела.

Твърде късно. Тя се бе омъжила за някакъв седемдесетгодишен индустриалец милиардер и бе заминала да живее в Буенос Айрес с новия си съпруг.

Карло бе съкрушен.

Мейбелин Браунинг разказа на властите всичко, което знаеше за Мила Копистани: как ѝ се хвалела, че е застреляла Мери Лу Баркли и как подмамила Теди Уошингтън да остави отпечатъците си върху оръжието на престъплението.

Освен това им каза, че Мила я заплашвала и че е била принудена да я убие при самозащита. Резултатът бе, че като стигна до съда, Мейбелин получи едва десетгодишна присъда.

Не ѝ пукаше. След като Дюк вече не бе сред живите, тя нямаше за какво да живее.

Теди Уошингтън в крайна сметка получи осемнадесет месеца изпитателен срок, което много зарадва баща му. Снимките за филма му най-после започнаха. За да отпразнува случая, Прайс смяташе двамата с Теди да поотдъхнат на Бахамските острови — където и да е, само и само да се отърве от Джини, която постоянно се появяваше по телевизията и се наслаждаваше на петнадесетте си минути силно съмнителна слава.

В последния момент Прайс покани и Айрина да дойде. Изпитваше жал към нея. Все пак тя бе преживяла съкрушителна загуба и той виждаше колко е потисната и нещастна.

Теди бе ядосан, но какво от това? Прайс знаеше, че може да прави каквото си поиска, а точно сега искаше компанията на жената, която бе поставила него пред всичко останало, и която не го подлудяваше.

Децата минаха по пътеката първи. Мария, Кариока и Чайна, трите момичета в прости розови рокли с маргаритки в косите. Следваха ги момчетата, малкият Джино и Леонардо, безупречни в белите си ризи и черни кадифени панталони.

Събраните гости ахкаха и охкаха, както бе прието.

— Не е ли Чайна най-прекрасното момиченце в цялата вселена?
— прошепна Винъс на Купър, горда както може да бъде само една майка.

— Трябва й братче или сестричка — отвърна Купър.

— Нима? — рече Винъс, като се усмихна предизвикателно. — Е, след като съм в период между два филма, ще трябва да видим какво може да направим по въпроса!

Пиа, която седеше зад тях, попита Алекс:

— Обичаш ли деца?

— Отдалеч — отвърна той, като погледна Лъки, която изглеждаше необикновено впечатляваща с червената си рокля. Беше голяма тръпка да направят филма. Лъки бе страхотна продуцентка и той се надяваше с благословията на Лени скоро отново да се съберат да работят заедно.

Пиа протегна ръка към неговата. Той все още не я бе помолил да се оженят, но определено мислеше да го стори.

Джино сръга Пейдж.

— Виж ми внуците — похвали се той. — Не са лоши, а? Шайка здрави малки Сантанджелчета. Много ми харесва!

След тях вървяха шаферките, Аник, Кайра и Сузи, страхотните топмодели. На мъжете им потекоха лигите. Момичетата се понесоха по пътеката в тъмнорозовите си рокли с дългите си крака, приятни деколтета и за разнообразие — скромни усмивки.

Почетната шаферка, Бриджит, бе точно зад тях. Толкова сияйно красива, че накара Лъки да се просълзи. Тя се замисли за всичко, което бе преживяла кръщелницата й през последната година — наркотиците, спонтанния аборт, бягството й от Карло. Беше истинско чудо, че се възстанови напълно.

Седнал до Лъки, с напирасци хормони, Боби каза:

— Я, мамо! Бриг наистина изглежда супер!

— По-спокойно, Боби, тя е от семейството — скара му се Лъки.
— Ти си ѝ полубрат.

— Недей да се товариш, мамо, само се шегувах. Ей — добави той лукаво, — мислиш ли, че съм твърде млад за някоя от шаферките?

Лъки не можа да сдържи усмивката си. Трябваше да държи изкъсо Боби. Големият ѝ син се превръщаше в истински Дон Жуан.

Лени стоеше до Стивън в предната част на църквата. Той бе кум на младоженеца и се гордееше с това. Стивън не можеше да стои мирно. Беше нервен и неспокоен. През цялото време се чудеше дали Мери Лу не го гледа отнякъде. И ако е така, дали одобряваше?

Лина се появи сред хор от въздишки и възхитени възгласи. Тя бе същинско видение в сватбена рокля на Валентино, шита специално за нея, и перлена диадема на Хари Уинстън.

Стивън се загледа по пътеката в бъдещата си съпруга без никакво съмнение, че е взел правилното решение.

И така, Лина и Стивън се ожениха, събралите се гости ги поздравиха, а Лени отиде да открие жена си.

— Обичам те, мила. И ми хрумна една невероятна идея.

— Каква идея? — попита Лъки, като си мислеше колко много го обича.

— Да го направим отново.

— Какво да направим отново? — попита тя, като вдигна ръка, за да го погали по врата.

— Да си направим още една сватба.

Тя се усмихна и му кимна в знак на съгласие. Знаеше, че двамата ще бъдат заедно, докато смъртта ги раздели.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.